

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WILD THING

BLUEBLOOD VAMPIRES BOOK TWO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MICHELLE HERCULES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Michelle Hercules tarafından da](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

M Annem bana yeraltı mezarlarından uzak durmamı ve söylediklerine sorgusuz sualsiz itaat etmemi söyledi. Bir zamanlar daha nazikti ama bu babam ölmeden önceydi.

uzakta. Sonra, sanırım işinin gereklilikleri onda kalan tüm yumuşaklığı alıp götürdü. Ve ben onun en büyük çocuğu olduğum ve Yüce Cadı olarak onun yerini alacağım için, onun en kötü halini ben alıyorum.

Ama hiçbir zaman emirlere uyan biri olmadım ve bu gece asi tarafıma sadık kalacağım. O ve Solomon'un enstitünün altında ne sakladıklarını bilmek istiyorum. Kral Raphael'le toplantıdan döndükten sonra aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri oldum. Ölümcül hayaleti tekrar tuzağa düşürmeye çalışacaklar ve ben bunu kaçırmayacağım.

O Wraith bir zamanlar vampirdi ve tahminimce bir Blueblood'du, hatta belki de birinci nesildi. Güçlü ama aynı zamanda kötü niyetli, şeytani hissediyordu. Boone'dan daha fazla, ve bu çok şey söylüyor.

Ama annemi belli bir mesafeden takip edip beni fark etmemesini umamam. Önlemler alıyorum - ve önlemler derken, Yüce Cadı'yı bile kandırabilecek kadar güçlü bir gizleme büyüğü kullanıyorum demek istiyorum. O bunu asla onaylamaz. Ne de olsa iksiri haydut büyücüler loncasının bir üyesinden almıştım.

Boone'un saldırdığı gün zehirli sisi yaratan aptal, giysisinin bir parçasını geride bırakmamış olsaydı onları bulmam imkânsız olurdu. Onunla bir izleme büyüğü yapmak kolaydı. Loncayı Yüce Cadı'nın kızına yardım etmeye ikna etmek biraz daha zordu. Haydut büyücüler kiralanabilir ve bazıları güçlüdür ama hepsi korkaktır. İhtiyacım olanı almak için şantajla başvurmak zorunda kaldım. Sis işlerinden haberleri yoktu.

Lucca'nın Boone tarafından öldürölme girişimine yardım edeceklerini söylediler. İşbirliğı yaparlarsa onları Kral Raphael'e ispiyonlamayacağıma söz verdim.

Sırf bir gizleme büyüü elde etmek için böyle bir kozu harcamam aptalcaydı belki ama annemin sırrını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Düşünmeden karar vermeye eğilimliyimdir. Umarım bu kararım da bir önceki gibi başıma bela olmaz. Lonca elimde ama onlara şantaj yapmaya devam edemem. Bu ahlaksızca ve aynı zamanda tehlikeli.

Acı iksiri içiyorum ve sonra yeraltı mezarlarına doğru yola çıkıyorum. Her şey ürkütücü bir şekilde sessiz ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. *Kahretsin.* Hayalet annemi ve Solomon'u alt etmiş olabilir mi? Elimi çantamın içine sokuyorum ve büyüü bir kristal çıkarıyorum. İntikamcı hayaletleri uzaklaştırmak için kullanılır ama vampir hayaletleri sadece sınırlı bir süre uzak tutabilir.

Kalbim göğüs kafesime doğru sert ve yavaş bir şekilde çarpıyor. Burada neyin serbest olduğunu bildiğimde korkunun ağırlığını hissetmemek imkansız. Sessizlik aniden kalbimi boğazıma kadar yükselten korkunç bir çığlıkla bozuluyor. Hay *sikeyim.* Bu hayalet. Bir an donup kalıyorum ama sonra annemin sesini duyuyorum. Bir büyü okuyor.

Daha hızlı yürüyorum, hala gizli olmaya dikkat ediyorum. Annemin olduğu yere varmadan hemen önce sırtımı duvara yaslayıp başımı köşeden uzatıyorum. Annem ve Solomon vampir hortlağı yeşil bir ışık küresinin içine hapsetmişler. Hatırladığım kadar ürkütücü. Vampirlerin hayalete dönüşebildiğini hiç bilmiyordum.

"Bizi sonsuza dek hapsedemezsin," diye feryat ediyor hayalet. "Bülbüller geri döndü. İntikamımızı alacağız."

Kahretsin. Hayalet Vivienne'den bahsediyor.

"Hapishanene geri döneceksin, Madeleine."

"Madeleine?" Hayalet güler. "Madeleine artık yok. Deliliğinin içinde kayboldu ve benimle bir anlaşma yaptı. Onun bedenini ve ruhunu kontrol ediyorum."

Solomon anneme bir bakış atıyor. Annem başını sallıyor ve birlikte hayaleti gizli odaya geri gönderiyorlar. Onun hapishanesine.

Bu kadar mı?

Çok kızgıyım. Hiç bilgi alamadığım gibi, bu süreçte haydut büyücü loncasıyla olan kozumu da boşa harcadım.

Annem beni bulmadan önce hızlıca adımlarımı geri çekiyorum. Bu tepedeki kiraz olurdu.

Daireme döndüğümde tüm ışıkların açık olduğundan emin oluyorum. Panjurları açıp güneş ışığını içeri alamamaktan nefret ediyorum. Vampirler için tasarlanan panjurlar otomatik olarak kapanıyor ve gece çökene kadar tekrar açılmıyor. Yüksek bir tabureye oturup dirseklerimi tezgâha yaslıyorum.

Annemi gözetleyerek ne elde etmeyi umduğumdan emin değilim. Belki de hayatımda açıkça olmayan bir şey olan kontrol duygusunu kazanmak için. Seçme şansım olsaydı, Bloodstone'da olmazdım, annemin yerini almak için çalışmazdım ve en önemlisi, önemli bir büyülü aileden gelen bir dangalakla sözlenmezdim.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek, saç tellerimi geri çekiyorum. "Siktir."

Kapımın aniden çalınması koltuğumda sarsılmama neden oldu. *Ne oldu şimdi?* "Kim o?"

"Aurora, benim, Saxon."

Kafamdan bir dizi küfür geçiyor. Onunla uğraşmak istemiyorum ama aynı zamanda bir kum torbası da işime yarayabilir.

Uzun adımlarla odayı geçiyorum ve sonra sert bir hareketle kapıyı açıyorum. "Ne istiyorsunuz?"

Elini duvara dayamış ve oldukça hasta görünüyor. Yüzünü buruşturarak, "Bana verdiğin iksir işe yaramadı," diyor.

"İmkânsız. Bunun işe yaraması gerekirdi."

"Ama olmadı." Daha dik duruyor, heybetli, vahşi. "Sen hâlâ benim lanet olası eşimsin ve eğer bunu düzeltmezsen, nişanlıyla yemin etmeden önce dul kalacaksın."

OceanofPDF.com

BİR AY ÖNCE

Incredulity. İğrenme. Öfke. Arabamı Havoc'un önüne park ederken tüm bu duygular kafamın içinde yer kapmak için yarışıyor. Büyürken, hayatım üzerinde fazla kontrol sahibi olamayacağımı hep biliyordum.

En yaşlı çocuk olarak

Yüce Cadı'nın kızı olarak benden çok şey bekleniyordu. Oyun için hiç zamanım olmadı; cadılık çalışmak tek önceliğimdi. Sorumluluk ve fedakarlık annem tarafından sürekli tekrarlanan kelimelerdi.

Ve lanet olsun, kadın şikayet edemez. Kurallarını gizlice çiğnesem bile her zaman dediklerini yaptım. Vampirler için bir okul olan ve olmak istediğim son yer olan Bloodstone Enstitüsü'ne direniş göstermeden kaydoldum. Ama şimdi benden yapmamı istediği şey çok acımasız.

Sevgili annem prestijli bir büyücü aileden gelen bir kanoyla evlenmemi istiyor. Görünüşe göre, sadece vampirlerin hükümdarı Kral Raphael'e hizmet etmek için hayatımı adamak zorunda değilim, aynı zamanda yavrularımın mirasımızı devam ettirmek için yeterince yetenekli olacağından emin olmalıyım.

Evinden öfkeyle ayrıldım ama Bloodstone'a geri dönemedim. Çılgılık atmak ve bir şeyleri kırmak istedim. O kan emiciler geleceğin Yüce Cadı'sının kendini kaybettiğini görseler ne yaparlardı? Beni Boston'a davet eden tabelayı görene kadar saatlerce araba kullandım. Geceyi büyük metropolde geçirebilirdim ama bu gerçekliği değiştirmezdi.

Salem'e döndüğümde son dakikada popüler vampir kulübüne uğramaya karar verdim. Daha önce hiç içeri adım atmamıştım. Ne de olsa enstitüde vampirlere doydum. Ama hakkında hikayeler duymuştum.

bir yer. İçeride işler ıırından çıkabilir ve bu gece tam da ihtiyacım olan şey bu.

Vizörü indiriyorum ve makyajımın dağılmadığından emin olmak için makyaj aynasındaki yansımamı kontrol ediyorum. Daha önce öfke gözyaşları dökmüştüm, bunu itiraf etmekten utanmıyorum ama rakun görünümünü sergilememe gerek yok. Şaşırtıcı bir şekilde, makyajım çirkin ağlamadan kurtuldu. *Yaşasın su geçirmez maskara!* Ciddi ceketimden ve düğmeli gömleğimden kurtuluyorum, son alışveriş gezimden kalma çantamı arabamda unuttuğuma seviniyorum. Elimdekiler kesinlikle kulüp kıyafeti değil, ama küstah bir alıntı içeren kolsuz bluzu ofiste çalışmak için tasarlanmış dandik bir kombine her zaman tercih ederim. Kim bilir, belki de sinirli tek boynuzlu at "Geri ekil, ışıltılı memeler, yoksa şişlenirsin" diyerek vampirleri beni rahatsız etmekten caydırır.

Zaten içeri girmek için bekleyen bir insan kuyruğı var. O kadar uzun ki, tüm bloğı dolaşıyor. Doğruca ön taraftaki fedaiye yöneliyorum; siyah bir takım elbise giymiş ve kulaklığı olan uzun boylu, kaba görümlü sıradan bir vampir. Kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor ama beni sıranın arkasına göndermek için ağzını açamadan, parmağımdaki Kral Raphael'in kraliyet nişanını taşıyan yüzüğü ona gösteriyorum. Yüzündeki ifade bir anda saygıya dönüşüyor. Başını sallıyor ve kırmızı kadife ipi kaldırarak geçmeme izin veriyor.

İçerideki iş arkadaşlarını uyarmış olmalı çünkü giriş ücreti ödememe gerek kalmadan VIP girişine yönlendirildim. Sonunda kralla olan ilişkimin meyvelerini toplayabiliyorum.

Müzik iğrenç derecede yüksek. Bas titreşimlerini göğsümün derinliklerinde hissedebiliyorum. Kesinlikle ayıkken keyif alınabilecek türden bir müzik değil, bu yüzden doğruca ana dans pistinin yakınındaki bara gidiyorum. Havaya yayılan kan ve seks kokusuyla burnumu kırıştırmamak elde değil. Vampirler böyle yapar. Canları ne zaman isterse beslenir ve sevişirler. Onlarda sahte tevazu yoktur.

Dirseklerimi kıvranan bedenlerin arasından geçiriyorum, ilerledikçe kötü bakışlar alıyorum. Aptal bir vampir kevaşe, onu kenara ittiğimde bana tısladı. Blueblood değil ama olsaydı bile umurumda olmazdı. Statüsü olmamasına rağmen, bir kavga başlatmak istediğini hissediyorum. *Bu gece olmaz, sürtük.* Büyünün damarlarımda serbestçe dolaşmasına izin veriyorum, bu da gözlerimin beyaz bir ışıkla parlamasını sağlıyor. Vampir hemen geri çekildi. Hiç şaşırmadım. Onlara güçlü cadılara bulaşmamaları öğretilmiş.

Küçük gösterim sayesinde barın önünde yer bulmakta hiç sorun yaşamadım. Uzun boylu ve son derece çekici bir vampir bir kokteyl karıştırmakla meşgul. Çalkalayıcıya doldurduğu malzemelere bakılırsa, bir insan için bir şeyler hazırlıyor. Bu müdavimlerin hiçbirisi bir Bloody Mary'yi kaldıramaz.

Tanıdık geliyor, ama başka bir müşteriyle konuşana kadar tanıdık gelmiyor. Derek Blackwater, Nightingales gitmeden önce yapılan son vampir ve Havoc'un sahibi. Onu hemen tanımadığıma şaşmamalı. Pahalı özel yapım takım elbiselerinden birini giymemişti ve yüzünde de tüyler vardı.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Seni burada gördüğüme şaşırdım Aurora. Bizim türümüzle parti yapmayı sevmediğini sanıyordum."

Ağzımdan öfkeli bir karşılık çıkmasını önlemek için dudaklarımı düzleştiriyorum. Derek'e söylediklerim konusunda dikkatli olmalıyım. O sadece kâğıt üzerinde sıradan biri. Gerçekte ise tanıştığım herhangi bir Blueblood kadar güçlü ve aynı derecede ölümcül.

"Kendi türüme kızgıyım. Bu yüzden ortam değişikliğine ihtiyacım olduğunu düşündüm." Delici gözlerini benimkilere dikti. "Kötü haberler mi aldın?" Yarıklardan onu izleyerek, "Ne biliyorsun?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor ve dikkatini karıştırmakta olduğu başka bir içkiye veriyor. "Büyü camiasında yakında önemli bir nişan duyurusu olacağına dair söylentiler duydum sadece. Sen Yüce Cadı'nın varisisin, yirmi bir yaşındasın ve bekârsın. Tahmin etmek zor olmadı."

Gözlerimi kaçırıyorum ama Derek'i hedef almıyorum. Hâlâ annemin haberiyle tetiklenen öfkenin etkisindeyim. Bana kalsa asla evlenmezdim. Kendimi herhangi bir adama bağlamak için iyi bir neden göremiyorum. Ama bu gece, yakın geleceğimde beni bekleyen boktan fırtınayı unutmaya kararlıyım.

"Bana en güçlü malzemenle vur," diyorum.

Kaşını kaldırarak tekrar bakışlarımı arıyor. "Benim en güçlü şeylerimle başa çıkamazsın."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru seğiriyor ve koyu yeşil gözleri daha açık hale geliyor. Omurgam bir anda kaskatı kesildi. *Derek az önce benimle flört mü etti?* Kesinlikle seksi bir vampir ama o noktaya gelmeyecek kadar akıllıyım.

"Ağzımı tıka. İmalî sözleri kulübünüzde sürünen şişme bebeklere saklayın."

Sırıtarak, "Onlarla ilgili herhangi bir çıkarımda bulunmama gerek yok" diye yanıtlıyor.

"Eminim bilmiyorsundur. Bana bir şişe Patron ver, ben de seni rahat bırakayım."

Başını sallar. "Yapamam bebeğim. Tesisimde sarhoş ve sinirli bir cadiya ihtiyacım yok."

"Merak etme. Tek başıma içmeyi planlamıyorum."

Derek'in duruşu değişmiyor ve bana yine hayır demek için ağzını açıyor. Ama o söyleyemeden biri araya giriyor.

"Sadece küçük cadiya şişeyi ver, Derek. Söz veriyorum yaramazlık yapmayacak."

Dönüyorum ve birkaç kez karşılaşma talihsizliğine uğradığım, kendini beğenmiş bir Blueblood olan Saxon Hellström ile yüz yüze geliyorum. Onunla tanışana kadar vampirlerin cazibesini hiç anlamamıştım. O koca ağzını açıp her şeyi mahvedene kadar benim dilimi çözmüş ve bir kız öğrenci gibi kızarmıştım. Neredeyse beş yüz yaşındaki vampir, sekiz yaşındaki bir çocuğun olgunluk seviyesine sahip. Şimdi beni keyif dolu gözlerle ve dudaklarında boktan bir sırıtışla izliyor. Yine de, hain bedenim bana bir numara yapıyor. Ona yakın olmak bile nabzımı hızlandırıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum. "Hiçbir sebebi yok."

Derek iki shot bardağıyla birlikte kapalı bir Patron şişesini önüme koydu. "O artık senin sorumluluğunda, Saxon. Evime büyü yaparsa, senin için gelirim."

Ben uzanamadan o uzanıp şişeyi ve bardakları alıyor. "O emin ellerde."

Ne küstah bir herif. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama bunları Derek'in bizi duyamayacağı bir zamana saklıyorum. Saxon elinde içkimle bardan uzaklaşıyor ve bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmıyor.

Dans pistinin içinden geçmeyi seçiyor. Kalabalık onun geçmesine izin veriyor, sarışın vampire bir tür ilahmış gibi aval aval bakıyor. Hem kadınlar hem de erkekler gözlerinde açık bir arzuyla onu süzüyor ama Saxon bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

Şu anda koyu renk takım elbiseli başka bir fedai tarafından tutulan geniş merdivenlere ulaşıyoruz. Sessizce geçmemize izin veriyor. Saxon merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar ikinci kata ulaşıyor. Ona yetişmek için yarışıyorum ve birazcık kardiyo, erkeğe karşı artan kızgınlığımı daha da artırıyor.

Ben sahanlığa ulaştığımda koltuklardan birinde rahatça oturuyor ve içkileri çoktan doldurmuş oluyor. *Lanet olası vampirler ve onların doğaüstü hızları.* Hâlâ beni eğlenerek izliyor, masasının önünde durduğumda bana bardaklardan birini uzatıyor.

Teklifini sarsak bir hareketle kabul ediyorum ve onunla göz temasını sürdürüyorum. Saxon sırtıtmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. *Göt herif.* Kızgınlığım artıyor ve sırtımda ulaşamadığım bir kaşıntı gibi hissediyorum. Derimin altında bir karıncalanma hissi. Sistemime alkol almak bir numaralı önceliğim haline geliyor. Başımı geriye atıp tek bir yudumda içkiyi yutuyorum. Hemen vücuduma bir sıcaklık yayılıyor ama bu beni rahatlatmaya yetmiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

Cevabım karşısındaki sandalyeye oturmak ve kendime bir shot daha doldurmak oluyor. Ancak beşinciye içtikten ve güzel bir vızıltı yakaladıktan sonra "Evet" diye cevap veriyorum.

Kıkırdıyor ve başını geriye atmadan önce kadehini selamlamak için kaldırıyor. Yutkunurken gözlerim açıkta kalan boğazına takılıyor ve midemde tuhaf bir his beliriyor. Tekila iş başında olmalı. Saxon çenesini düşürdüğünde ve bakışlarımız çarpıştığında hala bakıyorum. Beni bilmiş bir gülümsemeyeyle ödüllendiriyor.

"Seni neyin yediğini bana söyleyecek misin?" diye soruyor.

Normalde ona kendi işine bakmasını söyledim ama alkol dilimi çözdü.

"Annem evlenmemi istiyor."

Saxon'ın kaşları neredeyse saç çizgisiyle buluşacak şekilde kavislendi. "Görücü usulü evlilik mi? Bu biraz eski moda değil mi?"

"Büyü topluluğu tahmin edilemez olabilir, ancak onlar hakkında asla değişmeyen bir şey, arkaik geleneklere olan bağlılıklarıdır." Bir kadeh daha tekila alıyorum. Şimdiye kadar şişenin neredeyse yarısını tek başıma tükettim. Belki Saxon beni sarhoş görmek istiyordur.

"Bu berbat. Şanslı adam kim?" Ses tonu sıradan ama gözlerinde farklı bir parıltı var, neredeyse vahşi.

"Calvin Belmont. Büyük A ile bir pislik. Ondan nefret ediyorum." Bu sefer bardaktan vazgeçip doğrudan şişeden içiyorum.

Saxon şişeyi elimden almadan önce zar zor birkaç yudum alabiliyorum.

"Hey! İşim bitmemişti."

Sandalyemin önünde duruyor, heybetli ve çok yakın. Ona düzgünce kaşlarımı çatabilmek için başımı arkaya eğiyorum. İşe yaradığını sanmıyorum.

Şişeyi masaya geri koyuyor ve sonra ellerini başımın iki yanına koyarak eğiliyor. "Evet, öylesin."

Kişisel alanımın her yerinde ve tekila beynimi çoktan karıştırdı mı bilmiyorum ama aniden bir vampir öpücüğünün tadının nasıl olduğunu öğrenmek için çılgınca bir dürtüye kapıldım. Saxon'ın çoğu zaman bir baş belası olması önemli değil. O seksi bir baş belası ve ben onu istiyorum. Tekrar dik duruyor, geri adım atıyor ve ben fırsatımı kaçıyorum. *Lanet olsun!*

"Kendimi sersemletene kadar içmemden sana ne?" Öfkeyle sordum.

"Belki de senden hoşlanıyorumdur." Ellerini ceplerine sokarak düşük bel kot pantolonunu daha da aşağı indiriyor. Gergin, altın rengi teni görünüyor ve parmaklarım şimdi ona dokunmak için kaşınıyor.

"Sen tam bir yalancısın," diye cevap veriyorum tepkimi gizlemek için biraz sertçe.

Bana elini uzattı. "Gel bakalım. İçtiğin tüm o zehri dans ederek atmalısın."

Elini savuşturmalıyım ama bunun yerine parmaklarımı onunkilere doluyorum ve kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Oda dönmeye başlıyor ve beni olduğum yerde sallanmaya zorluyor. Saxon beni tutmaya devam ederken boştaki elini belime koyuyor ve beni vücuduna yaslıyor.

Avucumu göğsüne dayadığımda kalbinin hızlanan atışını hissedebiliyorum. Benimkinin temposuna uyuyor. Omuriliğimin tabanında bir tutam arzu kıvrılıyor ve Saxon'la birlikte olma fikrini aklımdan çıkarmamam için tüm nedenleri unutmama neden oluyor. Nefesim sığılaştı ve hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bu durum hızla değişiyor ve nasıl ilerlemek istediğimden emin değilim.

Vahşi bir gece istedin Aurora. Saxon Hellström'den daha vahşi bir şey yoktur.

"İyi misin?" diye soruyor öncekinden çok daha boğuk bir sesle. Lanet olsun.

Başımı kaldırıp Saxon'ın bakışlarını arıyorum. Mavi gözleri şimdi kıpkırmızı parlıyor. *Tehlike. Tehlike, Will Robinson.* Birdenbire onun için lezzetli bir atıştırmalık haline geldim. Kucağından çekilmem gerekiyor ama sanki bedenimin kendi iradesi varmış gibi.

"Sorun ne Aurora? Dilini kedi mi kaptı?" Eğilirken parmakları tenimde daha derinlere iniyor. Pantolonunda kesinlikle bir şişkinlik var, karnıma doğru bastırıyor.

Tüm sağduyu pencereden uçup gidiyor.

"Cebindeki silah mı yoksa beni gördüğüne sevindin mi?" Aptal gibi soruyorum, patlamamdan hemen pişmanlık duyuyorum.

Dudakları kurtvari bir gülümsemeyle genişliyor ve keskin dişlerinin uçları ortaya çıkıyor. "Silaha ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

Arka plandaki şarkı Dua Lipa'nın en sevdiğim şarkılarından birine dönüşüyor ve beni onun baştan çıkarıcı transından koparıyor. Sonunda geri adım atacak iradeyi buluyorum.

"Dans etmek istediğini sanıyordum," diyorum.

Cevabını beklemeden dönüp merdivenlerden dans pistine doğru koşmaya başladım. Yüzüme bir sıcaklık yayıldı, sanki vücudum yanıyormuş gibi. Bunu tekila yapmadı. Aşırı ısınan tenim tamamen Saxon sayesinde.

Neredeyse kulübün ortasına gelmiştim ki sert bir el kolumu tutup beni döndürdü.

"O kadar kolay kaçamayacaksın, küçük cadı," diyor Saxon. Mavi gözlerinde hâlâ kırmızının bir tonu var.

Açlık ve uyarılma bir vampire bunu yapar. Bir kan emicinin benden içmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim, ama iradem hızla parçalanıyor. Bir vampirin ısırtığının oldukça erotik olduğu ve seksle birleştiğinde unutulmaz bir deneyim olduğu yaygın bir bilgidir.

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Denediğimi kim söyledi?"

Saxon kollarını belime dolayıp beni kendine çekmek için beni bırakıyor. *Evet*. Ereksiyonu hâlâ orada. Eğiliyor, ağzımdan bir santim uzakta duruyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. *Lanet olsun. Şimdi beni öpecek mi?*

Onun yerine dudaklarını kulağıma götürüyor. "Tahrik kokunu alabiliyorum, biliyorsun."

"Tekila beni azdırıyor. Bunun kafana girmesine izin verme." Bedenlerimiz arasındaki sürtünmenin ona ne yapacağını çok iyi bilerek kalçalarımı şarkının ritmine göre sallıyorum.

Tıslıyor. "Benimle alay etme Aurora. Ateşle oynuyorsun."

"Belki de ateşle oynamayı seviyorumdur." Parmak uçlarımda yükselip boğazının çukurunu yalıyorum.

Kafamın arkasında bunun büyük bir hata olduğunu söyleyen küçük bir ses var, ama o ölene kadar üzerine basıyorum. Saxon donup kalıyor, bir heykel gibi hareketsizleşiyor. Nefes aldığını bile sanmıyorum. O an sadece birkaç saniye sürüyor ve sonra parmakları saçlarıma dolanıyor ve dili ağzıma giriyor.

Tatlı bebek tek boynuzlu atlar. Burası cennet.

OceanofPDF.com

T Gerçeği söylemek gerekirse, yıllar önce Kral Raphael'in malikanesindeki resmi bir kraliyet töreninde onunla ilk tanıştığım andan beri Aurora'ya karşı bir şeyler hissediyorum. Güzel ve sivri dilli, tam da bana göre bir kız.

çekici bulduğum bir kadın. Uysal ve sıkıcı kadınlardan hoşlanmam. Beni tetikte tutacak birine ihtiyacım var. Cadı olması çok kötü.

Pislik babam bana onlara asla bulaşmamam gerektiğini öğretmişti. Eğer acımasız general onlardan korkuyorsa, bir sebebi olmalıydı. Hayatım boyunca, Yüce Cadı'nın kızı Aurora Leal ile karşılaşana kadar büyülü insanlardan uzak durmaya özen gösterdim. Ondan uzak durmak imkansızdı. Ve onu yatağıma almak için yaptığım ilk girişimde kaza yapıp yanmış olmam beni daha da motive etti. İkinci ve üçüncü denemelerde de şansım pek yaver gitmedi.

Onu Havoc'ta gördüğümde kendimle bir anlaşma yaptım. Eğer bir hayır daha alırsam, vazgeçecektim. Küçük cadının biraz horoz eğlencesi aradığını bilmiyordum ve ben gönüllü olmaya fazlasıyla hazırdım.

Bu da neden kızışmış hayvanlar gibi birbirimizin üzerinde olduğumuzu açıklıyor. Vücudumu ateşe vermek için ondan gelen tekila aromalı bir öpücük yeterliydi. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu daha da yakınlştırırken, kolum onu yerinde tutmak için beline dolanıyor. Ereksiyonum karnına baskı yaparken diri göğüsleri göğsüme çarpıyor. Bir libido atışı doğrudan aşağıya fırlıyor ve keşke kalabalık bir dans pistinin ortasında olmasaydık dedirtiyor. Bir kadın tarafından hiç bu kadar tahrik edilmemiştim. Yanlış bir hareket, biraz daha sürtünme ve pantolonuma boşalacağım. Sıradan bir insan olsaydı, ondan beslenirken onu burada becerirdim. Ama Aurora bir kan fahişesi değil. O farklı, özel.

Lanet olsun. Ne düşünüyorum ben?

Başını eğip öpüşmemizi derinleştirirken gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Göğsümde garip, karıncalı bir sıcaklık yayılıyor ve vücudumun geri kalanına orman yangını gibi yayılıyor. Sanki kemiklerim erimiş lava dönüşüyor. Sonra yüksek sesli müzik arka planda kayboluyor ve tek duyabildiğim Aurora'nın hızlanan nabızı oluyor. Ağzım sulanıyor ve kanı beni çağırırken dişlerim tamamen aşağı iniyor. Arzum kana susamışlık değil ama başımı döndürecek kadar güçlü.

Dudaklarını bırakıyorum, boynuna inmeden önce çene çizgisi boyunca sıcak öpücükler bırakıyorum. Aurora sırtını dikleştiriyor, ben ateşli tenini yalarken iniyor. Damarları dilimin altında zonkluyor. Bir çentik, bir sert çekiş ve sıcak kanı ağzıma akacak. Yenik düşmenin eşiğindeyim ama tereddüt ediyorum, bu benim için bir ilk.

Kulübün ortasında bir vampir tarafından ısırılmak Aurora'nın hiç istediği bir şey değil. Bu gece sağlıklı düşünemiyor ve ben de ona benimle takıldığına pişman olması için bir sebep vermek istemiyorum.

Neden umurumda olsun ki?

Saçlarımdan bir tutam tutuyor ve ağzımı tekrar istediği yere getirip onunkini kapatıyor. Dilim dudaklarını delip geçiyor ve tüm vücudumdaki karıncalanma hissi bu sefer çok daha güçlü bir şekilde geri dönüyor. Bir saniye içinde bir ısınıp bir soğuyorum ve Aurora'yı anlamsızca becerme arzusu neredeyse ezici bir hal alıyor.

Belki de benimle aynı sıcak dalgasına yakalandı, kollarını boynumun arkasına kıvrırdı ve kollarıma atladı. *Orospu çocuğu*. Bacakları belime dolanıyor ve amını pantolonumdaki şişkinlikle aynı hizaya getiriyor. Kendimi kontrol etmek hızla parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ama bu anın tadını çıkarmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Ellerim onun tatlı kıcına doğru kayıyor, ağırlığını desteklemelerine ihtiyacım olduğu için değil, orada olmalarını istediğim için.

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun, küçük cadı?" Kelimeler ağzımdan boğuk bir sesle tıslayarak çıkıyor, hemen ardından onunkilere dönüyorum.

Alt dudağımı ısırıyor ve ardından çenemi açık öpücüklerle boğarak tüylerimi diken diken ediyor. Ondan gelen bir kıkırdama yanan tenime sıcak hava gönderiyor. Kükreyen alevlerin üzerine benzin dökmüş gibi hissediyorum.

Hiç vakit kaybetmeden önce boynuma, sonra da kulağıma doğru ilerliyor. "Beni becermeni istiyorum." Kalçalarını döndürerek beni doğruca kıyametime gönderiyor.

Bu kadar. Daha fazla dayanamayacağım.

Hâlâ onun lezzetli ağzına yapışmış halde, yoluma çıkan herkesi itip kakarak VIP alanına geri dönüyorum. Tuvalet boş ve kapıyı kilitleyerek bu şekilde kalmasını sağlamayı planlıyorum. Aurora üzerimden atlıyor ve sonra becerikli parmaklarıyla gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor.

Ona yardım ediyorum çünkü giydiği tek boynuzlu atletin altında hangi hazineyi sakladığını keşfetmek için can atıyorum.

Ağzım ve ellerim aynı anda göğüslerini buluyor. Ağırdan almakla uğraşmıyorum; yakasını aşağı doğru çekerek pembe dantelli sütyenini ortaya çıkarıyorum. Seksi iç çamaşırlarını severim ama şu anda tam bir baş belası. Sütyeni ortadan ikiye ayırıyorum ve hayatımda gördüğüm en tatlı göğüsleri serbest bırakıyorum. Aurora pantolonuma uzanırken sırtını dikleştirdi. *Lanet* olsun. Bazen kıyafetlerden nefret ediyorum. Meme uçlarından birini ağzıma alıyorum, sonunda pantolonumun fermuarını açıp sikimi serbest bırakmayı başardığında inliyorum.

Aniden durdu, sonra şaftımı tutarken küçük bir adım geri attı.

"Ne?" Ben soruyorum.

Şimdi çenesi eğik ve uzun siyah saçları yüzüne düşerek görüşümü engelliyor. "Siktir," diyor, sonra gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Kocaman olmuşsun."

Kızarmış yüzündeki şaşkınlık ifadesinden mi yoksa iltifattan mı bilmiyorum ama harikalık skalasında bin puan daha kazanmadıysa ne olayım. Dudaklarım kurt gibi sırtıyor.

"Merak etme, küçük cadı. Uyacaktır."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ben o kadar emin değilim. Bana bak; küçüğüm." Kalçalarını işaret ediyor.

Aurora gerçekten de minyon tipli, göğüsleri hariç. Güzel ve dolgunlar ve *cehennem*, başka bir tat için hazırım, ama önce ilk şeyler. Onu kucağıma alıyorum, bu da onu sikimi bırakmaya zorluyor -üzgün *surat*- ve sonra onu uzun mermer lavabonun üzerine oturtuyorum, bacaklarını genişçe açıyorum. *Mutlu yüz*.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekerken bakışlarımızın kilitlendiğinden emin oluyorum. Aurora'nın göğsü sanki koşuyormuş gibi senkronize bir şekilde inip kalkıyor.

"Merak etme, küçük cadı. İyi olacaksın."

Kukusu pembe ve pürüzsüz ve şimdiden uyarılmışlığıyla parlıyor. *Sikeyim*. Tek bir yalamayla ben gidiciyim. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, dudaklarından acı dolu bir inilti çıkarken saç tellerini çekiştiriyor. Boğazımın arkasındaki hırıltı vahşi ve sahiplenici. Tadı tıpkı

En ilahi nektar, kadifemsi ve tatlı. Onu kalçalarından tutup dilimle becerirken kendime doğru çekiyorum.

"Saxon... lanet olsun. Teslim olmak için neden bu kadar bekledim?"

Soru retorik olsa bile ona cevap verirdim ama ziyafetimden uzaklaşamıyorum. Klitorisini ağzıma aldığımda vücudunda bir titreme oluyor. Kalçalarını kıpırdatıyor ama ben onu sıkıca yerinde tutuyorum.

"Orospu çocuğu!" diye bağıyor, saçımı öyle sert çekiyor ki gerçekten acıyor. Yine de umurumda değil. Dokunuşumun altında parçalanıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

O beni yapana kadar yalamayı ve emmeyi bırakmıyorum. Hâlâ saçlarımdan bir tutam tutuyor, başımı yukarı eğiyor ve beni uzun ve sert bir şekilde öpüyor. Bağlantıyı koparmadan diz çökmüş pozisyonumdan kurtuluyorum ve onu lavabo tezgahından kaldırıp duvara yaslıyorum. Sikim onun göbeğine baskı yapıyor ve ikimizin de çaresizce inlemesine neden oluyor.

Azgınlığım ve ondan içmek için duyduğum acı verici ihtiyaç arasında gidip geliyorum. Dünyam kontrolden çıkmış gibi görünüyor ve Aurora benim yakın yıkımdan sorumlu girdap.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni geri itiyor. "Eğer beni şimdi sikmezsen, seni hexleyeceğim."

Gözlerim daha da büyüyor. "Bunun şakasını bile yapma, küçük cadı."

Şehvet dolu gözlerini kısıyor. "Sakin bana büyüden korktuğunu söyleme."

"Kocaman sikimi amına soktuğumda sana sihri göstereceğim."

Dudaklarından bir kahkaha patladı ve beni olduğum yerde gerdi. Beklediğim tepki bu değildi. *Kahretsin. Cazibemi mi kaybediyorum?*

"Neden gülüyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sana gülüyorum. Bu gerçeküstü ana gülüyorum. Bir kulübün tuvaletinde bir vampirle sevişmek üzereyim. Bunun *başına* geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Hey, emin değilsen bunu yapmamıza gerek yok."

Ama lütfen fikrinizi değiştirdiğinizi söylemeyin.

Kaşları göklere fırlıyor. "Deli misin sen? Hayatımda senin kocaman aletinin içimde olmasından daha çok istediğim bir şey olmadı."

Rahat bir nefes alıyorum ama sonra tekrar gülüyor. "Lanet olsun, Aurora. Bir şeyi saklayamadığın zaman sana inanmak gerçekten zor. surat asma."

"Özür dilerim. Kıkırdamalarım var."

Gözlerimi yarıklara kadar daraltarak sikimi girişine yerleştiriyorum ve biraz içeri kaydırıyorum. Bir anda yüzündeki eğlence ifadesi kayboluyor. Viski rengi gözleri parlıyor ve dudaklarıma perçinleniyor.

"Ne diyordun?" Ben soruyorum.

Bacaklarını kıkımın arkasındaki ayak bileklerinden bağlayarak beni kendisine doğru itiyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla eziyor. Tek bir hamleyle tamamen içine kayıyorum, vücudumdaki her sinir kısa devre yaparken tıslıyorum. *Vay anasını*. Hiçbir zaman erken orgazm olan biri olmadım, ama burada hızlı bir hamle yapma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Hayatta olmaz. Bunun olmasına izin veremem. Aurora, Saxon Hellström'ün hakkından gelmeyi hak ediyor ve ben de bunu yapmaya niyetliyim. İçine girip çıkma dürtüsüyle savaşıyor, yavaşça çekiyorum, ancak tekrar içeri giriyorum. Taşaklarım cehennem kadar sıkı ve cidden patlamanın eşiğindeyim, ama bu harika hissettiriyor ve çok erken bitmesine izin vermek utanç verici olurdu.

"Neden bana işkence ediyorsun?" diye soruyor öpücükler arasında.

"Kadın, şu anda ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun? Burada ölmek üzereyim."

"Niyetim bu. *La petit mort*." Dikkatini boynuma vermeden önce çene hattımı yalıyor.

"Siktir," diyorum kalçalarımı daha hızlı hareket ettirerek. Bu kazanamayacağım bir savaş.

Kulak mememi ısıyor ve sonra kulağıma fısıldıyor. "Benden içmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye tıslıyorum.

Başını yana eğerek, "Devam et. Yap hadi."

Dans pistinde hissettiğim açlık bir intikamla geri dönüyor. Şimdiden salyalarım akıyor ve görüşüm kırmızılaşıyor.

"Beni kışkırtma, küçük cadı."

"İstemiyorum. Bütün paketi istiyorum ve bir vampir ısırtığı şart." Yüzünü benimkine çeviriyor, kararlı ve berrak bakışlarıyla beni delip geçiyor. "Bunu istiyorum, Saxon. Ve bunu senden istiyorum."

Ah, lanet olsun. O böyle söyleyince, ben kim oluyorum da inkar ediyorum?

Bana tekrar boynunu uzatıyor ve bu sefer tereddüt etmiyorum. Dişlerim yumuşak etine batıyor ve kanının ilk damlası dilime çarptığında korkunç bir hata yaptığımı anlıyorum. Artık çok geç. Kaderim mühürlendi. Onunki de öyle.

OceanofPDF.com

A Havoc'un VIP tuvaletindeki boğuşma seansından sonra Saxon'la birlikte onun evine, ormanın derinliklerinde, güvenlik nedeniyle çok az kişinin yerini bildiği bir malikâneye gittik. Aynı zamanda Kral Raphael'in yeğeni Lucca Della Morte'nin evi. Ama Blueblood vampiri neredeyse yüz yıldır kış uykusundaydı - ona ya da ikamet eden başka bir vampire rastlamaktan çok endişe ettiğimden değil. Kendimi hâlâ Saxon'a o kadar kaptırmıştım ki başkalarını fark edemiyordum.

Bu öğleden sonra ise durum farklı. Vücudum rahatlamış ve tamamen tatmin olmuş olabilir -çok fazla orgazm *vardı*- ama zihnim dönüyor. Neredeyse tüm günü Saxon'la yatakta geçirdim ve şimdi karnımın üzerinde kaslı kolunun altında sıkışmış durumdayım. Beni kaşıklıyor, ki bunun oldukça iyi hissettirdiğini inkâr edemem. Ama onun etrafındaki bariyerimi indirmeme ya da kayıtsızlık dışında bir şey hissetmeme izin veremiyorum. O bir Blueblood ve ben bir cadıyım. Başka biriyle "sözlenmiş" olmasaydım bile, Saxon ve ben asla birlikte olamazdık. Vampirler ve cadılar tehlikeli bir kombinasyondur. Ne meclis ne de kral buna izin verir.

Neden bu saçmalığı düşünüyorum ki? Saxon'ı her zaman sinir bozucu ve olgunlaşmamış bir erkek olarak görmüşümdür. Yatakta bir tanrı olması onu erkek arkadaş malzemesi yapmaz. Beynim hâlâ seks sonrası mutluluğun etkisinde olmalı. Tek açıklaması bu.

Bu kadar anlamsız iç monolog yeter, Aurora. Onun yatağından çıkman gerek.

Eğer yerdeki çantama uzanıp enerjili bir taş alabilirsem, bir havaya kaldırma büyüsü deneyebilirim.

Saxon uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve sonunda sırt üstü dönerek beni serbest bırakıyor. Nefesimi tutarak bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Uzuvarım biraz dengesiz. Dün yapabileceğimi düşünmediğim şeyler yaptım. Düşündüğümünden daha esnek olduğum kesin.

Aceleyle yere saçılmış kıyafetlerimi topluyorum ve giyiniyorum. Eksik olan tek şey iç çamaşırım, onu da bir dakika sonra bir sandalyenin altında buluyorum. Ondan geriye kalanları da buluyorum, yırtık kumaş parçalarından başka bir şey değil. Sanırım komando olacağım.

Saxon bir ses daha çıkarıyor ve kalbim yerinden fırlayıp boğazıma kaçıyor. Arkamı dönüyorum ama o hâlâ mışıl mışıl uyuyor, gerçi yüzünde bir çatıklık fark ediyorum. Gitmeliyim ama ayaklarım beni saten çarşafı kaplı yatağına yaklaştırıyor. Göz kapakları seğiriyor; bir rüya görüyor olmalı.

"Kari... hayır," diye mırıldanıyor.

Kari. Kari de kim? Kulağı kız ismi gibi geliyor.

Kıskançlık göğsüme saplanıyor ve kafamı allak bullak ediyor. Saxon'ın rüyasında başka bir kıızı görmesi neden umurumda olsun ki? Ona karşı bir şey hissetmiyorum ki. Bir gün öncesine kadar onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ve sırf bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşattı diye, bunun sevgiye dönüşmesine izin verecek kadar aptal değilim.

Arkamı dönüyorum, yerden çantamı alıyorum ve arkama bakmadan yatak odasından gizlice çıkıyorum. Kapı, sessiz koridorda çok daha yüksek ses çıkaran yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor. Zemin kata doğru ilerlerken kimseyi görmüyorum, bir tanıdığımı bile, ki bu oldukça büyük bir şans. Utanç yürüyüşüme tanıklık edecek kimse yok.

Ön kapı içeriden kilitli değil ve avluya çıktığımda cep telefonumu çıkarıyorum. Annemden gelen birkaç cevapsız arama ve hatta Miranda'dan gelen birkaç arama var. Bana ulaşmak için küçük kız kardeşimi kullandığına göre annem konuşmak için gerçekten çaresiz olmalı.

Miranda bana bir sesli mesaj bırakmış, ben de Saxon'ın evim dediği karanlık malikaneden çıkarken dinlemek için düğmeye basıyorum. Buradan Uber çağıramam. Mümkünse dün geceyi bir sır olarak saklamak istiyorum.

Bunun olma ihtimali çok düşük Aurora. Havoc'taki herkes seni dans pistinde Saxon'a sakso çekerken gördü.

Aman Tanrım. Umarım fotoğraf yoktur. Bu annemi öfkeliendirir ve Bloodstone'daki imajımı ciddi şekilde yerle bir eder. Şimdiye kadar çoğu dangalağı kendimden uzak tutmayı başardım, ama Saxon'la takıldığım duyulursa, bir azgın dalgası tarafından kuşatılacağıma bahse girebilirim.

Mavi kanlılar Yüce Cadı'nın kızıdan bir parça koparmaya çalışıyor. Sanki ben onlar için bir ödölmüşüm gibi. *Aptallar*.

"Hey, abla." Miranda'nın sesi kulağıma geliyor. "Nerelerdeydin? Annem seni bulmak için çıldırıyor. Bu mesajı duyar duymaz beni ara. Bana hiçbir şey söylemiyor, o yüzden tüm detayları senden duymam gerek. Hoşça kal!"

Annemin konuşmamasına şaşırmadım. Gizemli olmak onun tarzı. Miranda'yı sonra ararım. Görücü usulü evlilikten kurtulmama yardım edemez ama sızlanmalarımı mızızlanmadan dinler. O ortanca çocuk ve dengesiz cadılardan oluşan ailemizdeki en soğukkanlı kişi. Niko ise başka bir hikaye. Tam bir velet.

Sonunda trafiğin daha yoğun olduğu bir yola ulaştığımda, Uber uygulamasını açıp bir araç çağırıyorum. Miranda beni hemen alırdı ama geceyi nerede geçirdiğimi açıklamaya hazır değilim. Aslına bakarsanız, kimseye söyleyeceğimi de sanmıyorum. Saxon'la takıldığım için utanmıyorum, hiçbir vampirle ilişki kurmayacağıma dair verdiğim sözü tutmadığım için utanıyorum.

Yolun kenarında orta büyüklükte bir kaya bulup oturuyorum. Otostop çekmeye çalışan bir hippie gibi ayakta durmaktan daha az dikkat çekiciydi. O kadar aceleyle yola çıktım ki görünüşümü kontrol etme fırsatım bile olmadı. Video uygulamasını kullanarak yansımama baktım ve halimden hemen iğrendim. Dağınık saçlar, bulaşmış makyaj, ağzımın ve çenemin etrafında kızarıklık. Kederli bir hayrana ya da bir fahişeye benziyorum. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Telefonu boynuma doğrultarak Saxon'ın orada bıraktığı hasarı inceliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, düşündüğüm kadar kötü değil. Zaten iyileşmekte olan sadece iki küçük kesik var. Saxon'ın beni becerirken kanımı içtiği hissini hatırladığımda bacaklarımın arasında hafif bir zonklama başlıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, titriyorum. O an hayatımın en iyi orgazmıyla sonuçlanmıştı. Şimdi insanların neden bir kan emiciyle birlikte olma umuduyla her gece Havoc'u doldurduğunu anlıyorum. Bu dünyada vampir ısırganıyla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok. *Hiçbir şey.*

Ve bunu bir daha asla yaşayamayacağım. Eminim Calvin yatakta berbattır.

Aman Tanrım. Eğer evlenirsek, o pislikle yatmak zorunda kalacağım.

Ani mide bulantısı beni vururken midem şiddetle kıvrılıyor. Yana doğru eğilip dün gece tükettiğim her şeyi kusarken aynı düşünce kafamın içinde dönüp duruyor.

Bunu yapamam. Calvin Belmont'la evlenemem.

BUber şoförü geldiğinde mide bulantımı atlatmıştım. Ama Bloodstone'a vardığımda dünkünden daha depresiftim. Güneş henüz batmamıştı, bu yüzden tanıdık bir adam Kapılar. Güvenlik kontrolünden geçmemek için şoförden beni ön tarafta bırakmasını istedim.

Görevli tanıdık Bay Goodwin bana genel bir bakış atıyor, ama merhametli bir şekilde yüz ifadesini onaylamadan uzak tutuyor. Benim hakkımda en kötüsünü düşündüğünü biliyorum ama düşüncelerini belli etmediği sürece benim için sorun yok.

En az iki gün boyunca küçük yurt dairemden dışarı çıkmaya hiç niyetim yok. Görevlerimi de annemi de sikeyim. İlk işim duş almak ve tenimdeki Saxon izlerini tamamen silmek olacak. Sonra bir şeyler yemek, çünkü bu lanet akşamdan kalmalığı atlatmak için yemeğe ihtiyacım var.

Ama huzur içinde yapabildiğim tek şey duş almak. Bornozumla mutfağa doğru ilerlerken kapım çalınıyor. Bir an panikledim, Saxon'un beni çoktan bulduğunu düşündüm. Ama sonra güneşin hâlâ açık olduğunu hatırlıyorum. *Kahretsin, o zaman annem olmalı.* Daha da kötüsü. İsteyeceğim son şey ondan azar işitmek ama ondan sonsuza dek kaçacak halim yok. En iyisi bu işi bitirmek.

Isadora Leal'i dışarıda bulacağımdan o kadar eminim ki, gözetleme deliğinden bakmaya zahmet etmiyorum. Büyük hata. Koridorda duran annem değildi. Calvin Belmont'tu, bok gibi kendini beğenmiş görünüyordu.

Lanet olsun.

"Merhaba Aurora." Kusursuz saç modeli ve şık kıyafetleriyle uyumlu kusursuz beyaz dişlerini göstererek sinsice gülümsüyor. *Barf.*

"Burada ne yapıyorsun? Güvenliği nasıl geçtin?" Bornozumun yakalarını birbirine yaklaşıtıyorum.

"Vay canına. Tüm misafirlerinize böyle mi davranıyorsunuz?" "Sadece davetsiz olanlara."

Sahte sıcaklığı tükendiğinde ukala gülümsemesi soluyor. "Özür dilerim. Hakklısınız. Öylece ortaya çıkmam kabalıktı."

Pişmanlığını göstermek için ne kadar acınası bir çaba. Gözlerindeki kibri bir saniye bile saklayamıyor.

"İçeri nasıl girdiğine hâlâ cevap vermedin."

"Annenle birlikte geldim. Şu anda müdürle bir toplantıda."

Tabii ki, sevgili annem de işin içinde olmalıydı.

"İçeri girebilir miyim?" Calvin sorar.

Kapıyı suratına kapatmak istiyorum ama bunun bana bir faydası olmayacak. Ayrıca, isyan etmek kaderimi değiştirmeyecek. Geleneklerin canı cehenneme demeyi ne kadar istesem de, Calvin'le nişanlanmayı kabul etmezsem, büyük olasılıkla bir sonraki Yüce Cadı olma eğitimim derhal sona erecek ve meclisten atılacağım. O haydut büyücülerle aynı safta yer almak, iksir satmak ve bulabildiğim her görevi kabul etmek zorunda kalacağım. Bu oldukça kasvetli bir gelecek.

İçimi çekerek kapıyı daha geniş açıyorum ve yoldan çekiliyorum. "Tabii, madem buradasın."

Arkasını dönmeden önce oturma odama ve mutfığıma genel bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla nişanlanmamızdan memnun değilsin."

Sadede gel. Tamam o zaman. En azından anlamsız gevezeliklerle vakit kaybetmiyor.

"Hayır, öyle olduğumu söyleyemem."

Kaşlarını çattı. "Neden? Ben ülkedeki en güçlü büyülü ailelerden birinden geliyorum. Çocuklarımız durdurulamaz olacak. Ayrıca görünüşüm de fena değil." Kibirli bir şekilde gülümsüyor ve onu Saxon'la kıyaslamadan edemiyorum.

Elbette, ilk bakışta Calvin'in tüm Amerikan tiki görünümüyle çekici olduğu düşünülebilir, ancak çirkin kalbine bir göz attıktan sonra görünüşüne hayran olmak imkansızdır.

Çekicilik iddiasında bulunmak Saxon'ın söyleyeceği bir şey, ancak aradaki fark onun ukalalığının seksi olması. Calvin'in yorumu beni sadece yanlış yöne itiyor. Saxon'ın sahip olduğu karizmadan yoksun. Göğsümde garip bir titreme hissi yayılıyor, ardından bir sızı geliyor. *Bu da ne böyle? Saxon'ı özlüyor muyum?*

"Seni suskunlaştırdım. Bu benimle aynı fikirde olduğun anlamına mı geliyor?" Koluma dokunarak kişisel alanımı işgal etti. Bir anlığına dalmış olmalıyım çünkü yaklaştığını görmedim.

"Hayır. Sana katılmıyorum." Geri adım atıyorum ama Calvin beni mutfak tezgahıyla arasına sıkıştırıyor.

Gözlerini kısarken gözlerinde öfke parlıyor. "Bu çok kötü. Beni sev ya da sevmeyi, benim karım *olacaksın*." Çenemi sert bir şekilde kavrayıp başımı yukarı kaldırıyor.

Adrenalinin devreye girmesiyle kalbim bir anda yüz katına çıkıyor. Çekirdeğimdeki ham büyü alevleniyor ve damarlarıma ışık hızıyla yayılıyor.

"Bırak beni," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sanırım bundan sonra işlerin nasıl yürüyeceğine dair bir gösteriye ihtiyacın var." Kuru dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve midemi bulandırıyor.

Ama ben onu binlerce voltluk bir elektrikle patlatmadan önce çalınan öpücüğün tadını çıkarmak için sadece bir saniyesi var. Geri uçtu ve büyük bir gürültüyle karşı duvara çarptı. *Vay anasını*. Bir kristalin yardımı olmadan bu kadar elektriği tek seferde toplayabildiğime inanamıyorum.

Calvin kış üstü yatmış, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Şu anda nerede olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Ama sadece birkaç saniye daha sersemlemiş halde kalıyor. Patlamanın etkisinden kurtulduğunda, gözlerinde öldürücü niyetler parlıyor. Umurumda değil. Ondan korkmuyorum.

Ön kapıya yürüyüp ardına kadar açtım. "Güvenliği çağırmadan önce buradan çıkın."

Benimle göz temasını bir kez bile kesmeden sendeleyerek ayağa kalkıyor. Burun delikleri bir tür kuduz canavar gibi açılmıştı.

"Buna pişman olacaksın Aurora. Ama merak etme, birlikte bir ömür geçireceğiz. Sana iyi ve itaatkâr bir eş olmayı öğreteceğim."

"Siktir git!"

Yavaşça yürüyor, eğer dudaklarındaki ürpertici gülümseme bir gösterge ise kontrolümü kaybetmemin tadını çıkarıyor. Giderken kapıyı çarparak kapatıyorum ama veda yorumunun bende yarattığı kıyamet hissini silemiyorum. Kendime sarılıyorum, vücudumu sarsan titremeleri durdurmaya çalışıyorum. *Lanet olsun*. Beni böyle sarstığına inanamıyorum.

Onu reddettiğim için beni cezalandıracak. Deneyebilir. Belli ki kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok.

OceanofPDF.com

I Kolumu uzatıyorum, yarı uykulu halimle Aurora'yı yanımda bulacağımı düşünüyorum. Ama tek hissettiğim soğuk saten çarşaflarım. Gözlerimi açıp yatakta yalnız olduğumu teyit ediyorum. O yatakta değil.

Banyo da. Öyle olsaydı hissederdim. Gitti. Göğsümün ortasında bir hayal kırıklığı belirliyor ve bu, seks sonrası akşamımı yaşayamayacağım için değil. Bu farklı, ama nedenini biliyorsam ne olayım. Çoğu zaman, bir kız kendi başına gittiğinde rahatlarım.

Bir iniltiyle doğruldum. Bir gece önceki dünya dışı seks maratonu sayesinde tüm vücudum ağrıyor. Aurora'nın amının sikime sarılmış halini ve dilimin üzerindeki kanının tadını hatırlayınca sabah odunum göz açıp kapayıncaya kadar taş gibi sert bir ereksiyona dönüşüyor. Bana damarını sunduğuna hâlâ inanamıyorum.

Dişlerim inerken diş etlerim ağrıyor. Birden açlıktan ölüyorum, ondan daha fazlasını almak için susuyorum. Bu güçlü his beni sersemletiyor. Odam dönmeye başlıyor ve eğer oturmuyor olsaydım, kırımın üzerine düşebilirdim. *Neler oluyor böyle?*

Gözlerimi kapatıp elimin topuğunu alnıma bastırarak odanın dönmesini engellemeye çalışıyorum. Bu his bir süre sonra geçiyor, ama yine de bu bokun ilk başta olmasından endişeleniyorum. Belki de Aurora'nın cadı kanı bana bulaştı. Daha önce hiç büyülü bir varlıktan içmemiştim. Ya da belki bana büyü yaptı. Ama bunu neden yapsın ki? Alıcı pişmanlığından muzdarip olması mümkün değil. Onun dünyasını sarstığımı söylerken kibirli davranmıyorum. Birçok orgazmı bunu kanıtlıyor.

Yataktan kalktım, artık huzursuz hissediyorum. Aurora'yı unutmak için iyi bir antrenmana ihtiyacım var. Her ne kadar tekrarını istesem de, av sezonu

bitti. İstedigimi aldım ve bu yeterli olmalı. O Yüce Cadı'nın kızı ve başka bir adamla nişanlı. Benim bu işe karışmaya hakkım yok.

Uzun zamandır evim dediğim malikanenin ana alanına ulaşır ulaşmaz, çalışanlardan biri akşam yemeği için hazır olup olmadığını soruyor. Çoğu Blueblood hanesinin aksine, burada çalışan tek bir tanidik yok. Gerard Norton ellili yaşlarının sonunda, yirmi yıl önce işe aldığımız bir insan. Her işi yapar ve ağzı çok sıkıdır.

"Başka hiçbir vampir tarafından denenmemiş beş genç bayan buldum," diye devam ediyor.

Dün hepsinden içmeye fazlasıyla hazırdım. Gerard zevkimi biliyor; bahse girerim o kızların her biri muhteşemdir. Bu gece, açlığımın rağmen hiçbirinden içki içme ihtimali bana cazip gelmiyor. *Lanet olsun. Aurora beni başkaları için mahvetmese iyi olur.*

"Spor salonuna birkaç sıcak kan torbası gönderebilir misiniz?" Kaşları tavana fırladı. "Emin misin?"

"Evet. Onları Ronan'a sakla. Eminim bir kez olsun ilk seçimi yapmaktan memnun olacaktır."

Gerard evde taze kan olduğunda hep ilk bana gelir. Beni kayırdığı için değil. Bu avantaj için ona fazladan ödeme yapıyorum, Ronan'ın ya bilmediği ya da umursamadığı bir gerçek.

"Yemek yemiş bile."

"Kimden?"

"Yeni kızların hiçbirinden değil," diye beni temin etmekte gecikmedi Gerard. "O da sıcak kan torbalarını tercih etti."

Ses tonundaki kızgınlığı duyuyorum. Gerard yaptığı işte en iyi olmak için çabalıyor. Ronan ve benim onun tedarik ettiği besinlerin tadına bakmak istemememiz muhtemelen onu kızdırıyor.

"Bunu kişisel olarak algılama. Ronan tuhaf biri."

"Ve sen hâlâ tok olmalısın," diye yanıtlıyor.

Bakışlarımı kısıyorum, bu sözden hoşlanmıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Yüzünde hemen bir pişmanlık ifadesi belirir. "Yok bir şey. Özür dilerim. Yanlış konuştum."

Aurora'nın gizlice çıktığını görmüş olmalı. Kızgınım ama Gerard'ın bir suçu yok. *Aurora tek kelime etmeden gittiği için neden sinirliyim?* Cidden onun kanının içimde bir şeyleri mahvettiğini düşünmeye başladım.

Ona pişman olacağım bir şey söylememek için konağın arka tarafına, spor salonunun olduğu yere gidiyorum. Piyasadaki en modern egzersiz ekipmanlarıyla donatılmış büyükçe bir müstakil bina. Ayrıca elimizdeki en büyük dövüş silahı cephaneliklerinden birine sahibiz.

Gece olduğu için yeraltı tünelini kullanma zahmetine girmiyorum. Evden arka kapıdan çıkıyorum ve çam kokulu temiz havanın tadını çıkarıyorum. Bu beni geçmişe, kirliliğin ve gürültünün doğanın önüne geçmediği zamanlara götürüyor. Modern zamanları seviyorum ama dünyanın ham enerjisiyle gerçekten bağlantı kurabildiğim daha sade bir hayatı da özledim. Ayrıca bu kadar çok kuralın olmadığı, onurun önemli olduğu ve aşağılık varlıkların bürokrasinin ve saçma sapan anlaşmaların arkasına saklanmadığı dönemleri de özledim.

Lucca uyandığında amcasının ne yaptığını öğrenince inek gibi ölecek.

Ronan'ın çoktan ter döktüğünü, kum torbalarından birini yumruklayıp tekmelediğini görünce şaşırmadım. Erkek neredeyse spor salonunda yaşıyor.

"Yo. Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Bir saat," diye yanıtlıyor gözlerini hedefinden ayırmadan.

"Gün batımından önce burada mıydın?"

"Uyuyamadım." Güçlü bir yumruk sallıyor, ardından bir tekme atıyor. Tavana bağlı zincirler tehlikeli bir şekilde sallanıyor. En güçlülerinden ama zaman zaman Ronan ya da ben onları koparıyoruz.

"Neden olmasın?" Tişörtümü çıkarıyorum, çıplak göğüsle çalışmayı tercih ediyorum. Ronan hemen cevap vermiyor, bu da dikkatimi onun yüzüne çekiyor.

Genelde içine kapanık bir erkektir, ama onu bir şeylerin onu endişelendirdiğini anlayacak kadar uzun süredir tanıyorum.

"Bir şey mi oldu?" Bastırıyorum.

"Kral Raphael dün gece benimle temasa geçti. Yüce Cadı'yı bu gece tekrar buraya gönderiyor."

Omurgam sanki görünmez bir ip onu çekiyormuş gibi geriliyor. "Geçen ay buradaydı. Sence bu sefer Lucca'yı kış uykusundan uyandırabilir mi?"

"Bilmiyorum, Sax. Çok uzun zamandır uyuyor." Bir sonraki yumruk torbayı yükseğe savurur.

Ronan duygularıyla böyle başa çıkıyor, bir şeylere vurup kırarak. Hepimiz Lucca için endişeleniyoruz. Doksan beş yıldır kayıp. Küçük kız kardeşi Manu, bu yüzden normalden daha dengesiz davranıyor.

Başımızın üzerinde kara bulutlar dolaşıyor. Lucca'nın bu sefer uyanamama ihtimali hiçbirimizin tartışmak istemediği bir şey ama sürekli aklımızda.

Lucca sadece Kral Raphael'in varisi değil, o benim arkadaşım, kardeşim. Yüzyıllar boyunca çok şey yaşadık. Ruhsuz bir canavar olmamamın sebebi o. Her şeyi ona borçluyum. Kanlı savaşlardan, muharebe meydanlarından ve suikast girişimlerinden sağ çıktık. Onu lanet bir lanet yüzünden kaybediyor olmamız hiç adil değil.

Odanın diğer tarafındaki kılıç sergisine doğru yöneliyorum. En tepeye monte edilmiş parlayan katana, koleksiyondaki en sevdiğim kılıç. Kavisli tek ağızlı kılıç, insanların tarih boyunca geliştirdiği en mükemmel ve etkili el silahı olarak kabul ediliyor. Hafif, çevik ve ölümcül olmasını seviyorum.

Deriye çarpma sesi kesiliyor ve sonra Ronan'ın yaklaştığını hissediyorum. Sergilenen diğer katanaya uzanıyor, çeliğin havayı kesen metalik bir *vızıltısıyla* onu kınından çıkarıyor.

"Buna hazır olduğuna emin misin? Ne zamandır o çantayı cezalandırıyorsun?" Ses tonum hafif, neredeyse şaka gibi. Birilerinin buradaki atmosferi olumlu tutması gerekiyor yoksa kasvet pençelerini hepimize geçirecek ve bizi bir umutsuzluk çukuruna sürükleyecek.

Gerçek Ronan tarzında, bana alaycı bir bakış attı. "Sürtük, lütfen. Bu sadece ısınma hareketiydi. Seni bir maraton koşuktan sonra bile alabilirim."

Tatami alanına gidiyorum. "Kendine fazla güvenmiyor musun? Son birkaç seferde kışını tekmelediğimi hatırlıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Kazanmana izin vermek zorundaydım, yoksa dayanılmaz bir mızımız velet olurdun."

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru seğiriyor. "Ah, kendine söylediğin yalanlar."

Sonraki bir saat boyunca sessizlik içinde tartıştık. Genelde Ronan'ı sonu gelmeyen boş laflarla kızdırmayı severim ama onunla ne zaman uğraşmamam gerektiğini bilirim. Kızgın ve kan istiyor. Tüm odağım kafamı vücuduma bağlı tutmak olmalı. Rakibiniz bir canavarken ve siz hızla dövüşürken hataya yer yoktur.

İkimiz de sakinleşme belirtisi göstermiyorduk. Gerard çoktan sıcak kan torbalarıyla gelip gitti. Acıktım ama fiziksel aktivite biraz uyuşturdu. Belki tüm sinirimden kurtulduktan sonra, getirdiği insanlardan birinden su içebilirim.

Kapıdan gelen bir patlama sesi Ronan'ın yavaşlamasına neden olur. Güvenli olduğunda katanasını indirir ve spor salonunun girişine bakar. Manu orada durmaktadır, soluk tenine ve beyaz saçlarına rağmen onu kara dökülmüş kan gibi gösteren uzun, koyu kırmızı bir elbise giymiştir. Kendisi öyle olduğunu düşünmese de çok çekici bir kadın. Ayrıca acımasız ölümsüz Lucca'nın cezasını verirken araya girdiği için Nightingale kraliçesi tarafından lanetlendi. Manu doğal rengini kaybetti. Eskiden Lucca gibi esmerdi, gittiği her yerde kalpleri kıran çarpıcı bir güzeldi. Şimdi eskiden sıcak ve altın sarısı olan teni neredeyse yarı saydam, saçları bembeyaz ve gözleri de koyu kahverengi yerine altın sarısı.

Beni tanımıyor. Fırtınalı gözleri Ronan'ın yüzüne yapışmış. "Yüce Cadı'nın geleceğini bana neden söylemedin?"

"Dün seni görmedim."

"Mesaj atamadın ya da arayamadın mı?"

Ağır bir iç geçirdi. "Senin öfke nöbetinle uğraşmanın acısını kendimden esirgiyordum."

"Sen bir pisliksin." Kollarını kavuşturuyor. "Şey, buradalar." "Onlar mı?" Ben soruyorum.

Manu bakışlarını benimkilere çevirdi. "Evet, Yüce Cadı kendini beğenmiş kızını da yanında getirmiş. O kızıdan gerçekten hoşlanmıyorum."

Manu'yu görmezden geliyorum. O kimseden hoşlanmıyor. Ama kalbim dört nala koşmaya başladı, görünüşe göre Aurora'dan hoşlanıyorum. Hem de çok. *Hay sikeyim.*

OceanofPDF.com

I Annemin beni uzun süre yalnız bırakmayacağını bilmeliydim, özellikle de Calvin'i evden kovduktan sonra. Aramayı denemedi, sadece kapıma geldi, görgü kurallarına ya da benim mahremiyet.

Mutfaktayım, ne yemek istediğime dair hiçbir fikrim olmadan buzdolabıma bakarken, sanki dairemin sahibiymiş gibi dairemi işgal ediyor. Yiyecekleri unutup buzdolabının kapağını çarparak kapatıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ceketinin kolunu karıştırıyor. "Toplantımızı aceleyle terk ettiğin ve telefonlarıma çıkmadığın için habersiz gelmekten başka çarem yoktu." Sakin bir şekilde bakışlarını benimkilere kaldırıyor.

"Hayır, yapman gereken ipucunu almaktı." Etrafindan dolaşıp kanepeye doğru ilerledim.

Dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi üzerine oturup sehpanın üzerindeki açık dergiye uzanıyorum. Ellerimi meşgul etmem gerekiyor yoksa "yanlışlıkla" onu hexleyebilirim.

Huzurlu sakinliğini kaybederek beni takip ediyor. *Çok çabuk oldu.*

"Aurora Yuki Leal, sana karşı gelinmesine müsamaha göstermeyeceğim."

"Bana on ay içinde bir pislikle evlenmem gerektiğini söylediğinde nasıl tepki vermemi bekliyordun? Minnettar mı? Ayın üzerinde mi?"

"Bunun olacağını biliyordun. Birdenbire olmuş gibi davranma. Sen geleceğin Yüce Cadısı'sın. Benim babanla evlendiğim gibi sen de büyü ve nüfuz bakımından eşit biriyle evlenmelisin."

Homurdanıyorum. "Bu çok zengin. Sen ve babam lisede sevgiliydiniz. Orada durup senin için büyük bir fedakârlıkmiş gibi davranma."

Gözlerinde nadir görülen bir duygu parlıyor. Tüm hatalarına rağmen babamı çok sevdiğini ve öldüğünde kalbinin kırıldığını biliyorum. Ama bu onun acısıyla ilgili değil, benim geleceğimle ve Calvin'le evlenirsem varoluşumun kasvetiyle ilgili.

"Bu doğru. Şanslıydım," diye yanıtlıyor. "Ama babana aşık olmasaydım bile, yine de onunla evlenirdim."

"Ya babam evlenmek zorunda olduğun adam olmasaydı? O zaman ondan vazgeçer miydin?"

Annem sanki sorum ona fiziksel acı vermiş gibi irkiliyor. Ama bir saniye sonra kurnaz gözleri kısılıyor. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun Aurora? Birine aşık olacak kadar aptal mıydın?"

Saxon'ın görüntüsü aklıma geliyor. Nedenini bilmiyorum. Onu sevmiyorum; erkekten zar zor hoşlanıyorum. Aletinin kocaman olması ve beni parmaklarımla sayamayacağım kadar çok kez doruğa ulaştırmış olması ona birdenbire aşık olduğum anlamına gelmiyor. Yine de Calvin ve Saxon arasında seçim yapmak zorunda *kalsaydım*, kendimi Mavi Kan'a adardım.

"Başka kimse yok. Sadece bu konuda ne hissettiğimi bilmenizin mümkün olmadığını söylüyorum. Bir sonraki Baş Cadı olmayı ben istemedim. Bu işi istediğimden bile emin değilim."

"Saçma sapan konuşuyorsun. Her zaman dünyanın en önemli cadısı olmayı arzuladın. Bu pozisyonun getirdiği güç seni heyecanlandırmıyormuş gibi davranma."

Beni orada tutuyor. Güç ve nüfuz istiyorum ama egomu tatmin etmek için değil. Bir fark yaratmak istiyorum. Doğaüstü toplumda çok fazla adaletsizlik, çok fazla acı var ve cadılar ve büyücüler bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Onların arkaik gündemine uymazsanız, dışlanırsınız, bir haydut olmaya zorlanırsınız.

Ben bir karşılık vermeyince devam etti. "H a y d i . Giyin. Benimle geliyorsun."

Bir anda alarma geçtim. "Nerede?"

Beni Calvin'i görmeye götüreceğini söylerse, kendimi kaybederim. O sapıkla bu kadar erken tekrar yüzleşmem.

"Kralın isteği üzerine Lucca'yı uyandırmaya çalışacağım. Senin de orada olmanı istiyorum. Bu senin için iyi bir öğrenme fırsatı olacak."

Birden huzursuzlandım ve koltuktan fırladım. Saxon da aynı malikanede yaşıyor. *Kahretsin. Buluşmamızdan bu kadar kısa süre sonra onu görmeye hazır mıyım? Çılgın*

Karnımda radyoaktif kelebekler uçuşuyor ve göğsüme yayılan sıcaklık baş döndürücü bir beklenti gibi hissettiriyor.

Kendini topla, kadın.

"Peki," diye tersliyorum, isteği beni üzüyormuş gibi davranmaya devam etmek için. Gerçek şu ki, rahatsız olmaktan çok uzağım. Mantiğın ötesinde heyecanlıyım.

T Otuz dakika sonra Lucca'nın evinin önünde duruyoruz. Gece vakti, sivri pencereleri, koyu tuğla kiremitleri ve siyah çatısıyla gotik konak daha da ürkütücüdür. Kont Drakula olsa çok gururluydum. Bloodstone Enstitüsü de aynı kasvetli havaya sahip. *Vampirlerin siyah-beyaz bir korku filmindeymiş gibi yaşamak istemeleri de neyin nesi?*

Ellili yaşlarında heybetli bir insan bizi içeri aldı. Bir tanıdık değil ve kralın yeğeninin ve yakın çevresinin neden çoğu Blueblood vampirinin yaptığı gibi tanıdıkları olmadığını hiç anlamadım. Lucca'nın kız kardeşi Manu'nun bir dostu olduğuna dair söylentiler var ama Manu yıllardır Lucca'nın yanında görülmemiş.

Buraya gelirken işle ilgili bir ruh haline bürünmeye çalıştım. Annemin dün gece Saxon'la tavşanlar gibi seviştiğimizden bir an bile şüphelenmesine izin veremem. Teknik olarak, cadıların ve vampirlerin birlikte olamayacağını söyleyen bir kural yok, ancak türler arasında bir ilişki hoş karşılanmıyor. Benim için tamamen yasak. Ben geleceğin Baş Cadısıyım; krala hizmet etme pozisyonumu tehlikeye atabilecek hiç kimse ya da hiçbir şeyle ilişkim olamaz. Bana sorarsanız, bu saçmalık. Ama Kral Raphael'e hizmet etme zamanım gelene kadar fikirlerimi kendime saklamalıyım.

Mermer zeminli giriş fuayesi, ikinci kattaki yaşam alanlarına çıkan büyük bir merdivene açılıyor. Ama havasız insan bizi oraya götürmüyor. Sağa sapıyoruz ve sonra bir dizi merdivenden bodruma iniyoruz. Lucca'nın kış uykusu odası güvenlik nedeniyle yeraltında. Vampirlerin güneş ışığına karşı ölümcül alerjileri var. Yeraltına indiğimizde, açılması için şifre gerektiren bir dizi çelik kapıyla karşılaşlıyoruz.

Görevli, kodu girerken göremeyelim diye vücudunu güvenlik pedinin üzerine doğru eğiyor. Onu tarafsız bir merakla izliyorum. Lucca için bir tehdit olduğumuzu mu düşünüyor? Makineden düşük bir bip sesi geliyor ve

Sonra sürgünün açılma sesi duyuldu. Rehberimiz kapıyı bizim için açık tutuyor ve bir kez daha öne geçmek için biz geçene kadar bekliyor.

Şaşırtıcı derecede rahat koridor, insanı hâlâ yer üstünde olduğuna inandırıyor. Açık renk duvar kâğıtları, koyu renk çerçeveler içinde yağlı boya tablolarla dolu duvarları kaplıyor. Görünüşe göre kimse buranın dekorunu yenilemeyi düşünmemiş.

Ürkütücü derecede sessiz olduğu kesin ve şu anki sakinlerden herhangi biriyle yolumuzun kesişmeyeceğini ummaya cesaret ediyorum. Ama Bay Stuff, Lucca'nın odasına açılan ahşap çift kapıyı açar açmaz, Saxon'ı görmemezlikten gelebileceğimi düşünmemin aptallık olduğunu fark ediyorum. Lüks kırmızı kadife bir sandalyede oturuyor, siyah kazağı ve solmuş kot pantolonuyla çok seksi görünüyor. Kıyafetinde özel bir şey yok ama o her şeyi güzel gösteriyor. Muhtemelen patates çuvalı giyse daha seksi olurdu. Sarı saçları ıslak ve garip açılarla dışarı çıkıyor. Yakın zamanda duş almış olmalı ve kirli zihnim hemen onun tüm çıplak ihtişamıyla bir görüntüsünü çağrıştırıyor. *Hay aksi.* Midem ters takla atıyor ve ağzım kömür gibi kuruyor. Onu gördüğümde neden bu kadar içgüdüsel bir tepki verdiğimi bilmiyorum.

Dönüyor, yoğun ve ateşli bir bakışla beni yakıyor. İçimde dönen bir arzu yumağı yoğunlaşırken yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Tek bir bakış. Beni ateşlendirmek ve rahatsız etmek için tek gereken buydu. Bu çılgınlık. Belki de ona damarımı vererek, onun esareti altına girdim.

Gözlerimi onunkilerden zorla ayırıp odanın geri kalanına bakıyorum. Ronan ve Manu da orada, karşılıklı duruyorlar. Manu, ahşabın üzerindeki süslü oymalara ve sağlamlığına bakılırsa antika olduğu anlaşılan bir masanın kenarında oturuyor. Elinde telefonu var, artık biz orada olduğumuz için unutmuş. Sarı gözleri içimi yakıyor, boğuyor, sanki bana karşı derin bir nefret hissediyor. Hafıza şeridinde hızlı bir arama bana sıra dışı hiçbir şey göstermiyor, aramızda bu sert bakışı gerektirecek hiçbir etkileşim yok. *Her neyse, buraya popülerlik yarışmasını kazanmak için gelmedim.*

Ronan kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor. Ama rahat duruşu beni yanıltmıyor. Çok gergin, gerekirse harekete geçmeye hazır. Annemin önceki ziyaretlerinin ağzında kötü bir tat bıraktığından şüphelenmeye başlıyorum. Havadaki yüksek gerilim inkar edilemez.

"İyi akşamlar," diyerek kimseyle göz teması kurmadan herkesi selamlıyor.

O böyle biri. Kan emicilerle uğraşırken ve özel hayatında soğuk ve mesafeli. Onun gibi olmamı istiyor ve ben de onun gibi olmaya çalışıyorum.

Bloodstone Enstitüsü'ndeki geri çekilme havasını yansıtıyorum, öyle davranan ben olmasam bile. Sadece rol yapma sanatını mükemmelleştirdim. Ama yedi gün yirmi dört saat buzdan yapılmış gibi yaşamak istemiyorum.

"Buraya son gelişimden bu yana herhangi bir değişiklik oldu mu?" Lucca'nın yatağının yanında durup bakışlarını onun kül rengi yüzüne odaklıyor.

Meşhur Karanlık Prens'i ilk kez şahsen görüyorum ama sanki bir cesede bakıyor gibiyim. Sırt üstü yatıyor, üzerinde süslü ipek pijamalar var ve ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş. Saçları uzun, omuzlarına kadar uzanıyor ama yüzünde hiçbir kırıksıklık yok.

Vampirler zayıfladıklarında uykuya dalarlar ve uyanmazlar. Cadılar vücutlarının bozulmasını önlemek için onlara büyü yapmak zorundadır. Kan emiciler kan içmezlerse ölmezler, ancak normal görünümlerine geri dönemeyecek kadar büzüşürler. Mumyalaşırlar. *İğrenç.*

Büyük büyükanmem Lucca'ya büyü yaptı ve o zamandan beri ailemiz tahtın varisini izliyor, birkaç yılda bir onu geri getirmeye çalışıyor. Ama Kral Raphael yeğeninin dönüşü için umutsuzluğa kapılmış olmalı. Aksi takdirde annemden bir ay sonra tekrar buraya gelmesini istemezdi.

"Hayır. Kıpırdama bile yok," diye yanıtlıyor Manu.

"Hmm." Annem çantasından dört nehir taşı çıkarır ve Lucca'nın vücudunun etrafına yerleştirir. Her birinin üzerine dört elementi temsil eden bir Wiccan sembolü çizilmiş: Toprak, Su, Ateş ve Hava. Daha sonra devekuşu yumurtası büyüklüğünde beyaz bir kristal çıkarır ve göğsüne koyar.

Çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor. Saxon yatağa doğru yürüyor ve gözlerini Lucca'nın yüzünden ayırmıyor. Dikkati dağılmışken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Çenesi sert bir çizgiye oturmuş ve dudakları yakışıklı yüzünde bir yarıktan başka bir şey değil. O ve diğerleri için arkadaşlarının ayağa kalkmasını onlarca yıl beklemenin ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim. Lucca'nın laneti zihninde ağır bir yük olmalı.

"Sence hiç uyanacak mı?" Saxon gergin bir sesle sorar.

"Bilmiyorum. Geleceği tahmin edemem," diye cevap veriyor annem açık sözlü bir şekilde.

Kalın kafalı mı? Bu durumun Lucca'nın yakın çevresi için ne kadar zor olduğunu göremiyor mu? Bir çay kaşığı kadar empati kapasitesi var.

Kollarını kavuşturuyor, hâlâ arkadaşına kaşlarını çatıyor. "O koca kışkı kristal ne işe yarıyor? Geçen sefer kullanmamıştın."

"Sax, soru sormayı bırak da Yüce Cadı işini yapsın," diyor kule gibi yükselen vampir Ronan.

Saxon kollarını kavuşturuyor ve arkadaşını hoşnutsuz bir bakışla ödüllendiriyor. Hâlâ onu izliyorum, bunu hissettiğinden eminim ama benimle göz teması kurmuyor. Odaya girdiğimde bana karşı kayıtsız olmadığına yemin edebilirim ama şimdi sanki burada yokmuşum gibi davranıyor. Tekrar pantolonuma girmeye çalışmadığı için mutlu olmalıyım, ama bir parçam kederli hissediyor.

"Aurora, lütfen Lucca'nın başının yanında dur."

Annemin sert sesi beni içsel düşüncelerimden koparıyor. İleri doğru bir adım atıyorum ama Saxon yolumda duruyor. Kısa bir an için bana bakıyor, bu da gözlerinde dönen sayısız farklı duyguyu yakalamama yetecek kadar uzun bir süre. Kafası karışık görünüyor ama ne konuda?

Tek kelime etmeden ve hâlâ kasvetli bir ifade takınarak, geçmeme izin vermek için bir adım geri çekiliyor. Her ne kadar ona neler olduğunu bilmek istesem de, dikkatimi elimdeki işe vermeye zorluyorum. Bu benim için büyük bir olay. Daha önce hiç bir uyandırma girişimine katılmamıştım.

"Sağ elini başının üzerine koy ve tüm gücünle odaklan-"

"Bekle," diye araya giriyor Manu. "Ne yaptığını biliyor mu?"

"Kızım bir gün benim yerimi almak için eğitim alıyor. Ona ne yapılması gerektiğini gösteriyorum."

"Bu inanılmaz. Onu Lucca üzerinde mi eğitiyorsun?" Manu'nun sesi tizleşir.

Anneme doğru tehditkâr bir adım attığında Ronan kadının önüne geçiyor. Yazık. Onu annemle kafa kafaya giderken görmek isterdim. Eğlenceli olurdu.

Annem, "Eğer medeni bir insan gibi davranamıyorsan, burada işin yok," diye karşılık veriyor.

"Hadi, Manu. Aurora'nın ne yaptığını bildiğine eminim."

Söyledikleri beni şaşırttı. Düşünceli Blueblood'un beni savunmaya gelmesini beklemiyordum. Daha önce hiç konuşmamıştık. Kafamın içinde yaşayan aptal kız öğrenci hemen Saxon'ın benim hakkımda arkadaşına konuştuğunu varsayıyor. Bu fikir kesinlikle gülünçtü, bu yüzden aptal kızı ağzı ve elleri bağlı bir şekilde arabanın bagajına tıktım. Lise saçmalıkları için vaktim yok. Ben evlenmek üzere olan yetişkin bir kadını.

Tanrım, gidip o ahmağı düşünmek zorunda kaldım.

"Ne yapıyoruz biz? Lucca'nın etrafında bir enerji kalkanı mı oluşturunuz?" Kendimi toparlamak için soruyorum.

"Kesinlikle. Ben büyüyü okurken vücudunun tepeden tırnağa örtülmesini istiyorum."

Şirret vampire bir amatör olmadığımı kanıtlamaya kararlı bir şekilde, zihnindeki tüm dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırıyor ve yalnızca merkezimin derinliklerinde bulunan Toprak Ana'nın kutsanmış gücüne konsantre oluyorum. Tenim ısınıyor ve kulaklarım çatırdayan elektrikle uğulduyor. Göğsümde ısıltılı bir güç patlaması yaşanıyor, sanki rengarenk kelebeklerle dolu bir kavanozu açmışım da göğüs kafesimin içinde kanat çırpıyorlarmış gibi.

Kontrolü kaybedip enerjinin bedenimde serbestçe akmasına izin vermek çok kolay olurdu. Ama her şeyi Lucca'nın başının üzerinde duran avucuma yönlendirmeliyim. Tüm vücudunu kaplayacak bir enerji alanı oluşturmak için yeterli enerjiye sahip olduğumdan emin olduğumda, parlayan ışık şeritlerini serbest bırakıyorum. Hızla bir ağ oluşturuyorlar ve sonra ışık kör edici hale geldiğinde, ağ kapanarak bir kalkana dönüşüyor.

Dünyanın varlığı sona eriyor. Bedenim gezegenin enerjisi için bir kap, bir kanal haline geldi. Yeteneğim beni çevreleyen her şeyden geliyor. Cadılar Dünya'dan gelen ilkel gücü kullanma yeteneğiyle doğarlar.

Arka planda alçak bir uğultu var, ama bu kesilene ve kafamın içinde annemin sesini duyana kadar büyüyü bitirdiğini anlamıyorum.

Güçlerimi bir kez daha bedenime çekerek kalkanı eritiyorum. Gözlerimi açtığımda biraz başım dönüyor ama olduğum yerde sallanmadan dik durmayı başarıyorum. Kimsenin önünde zayıflık gösteremem, özellikle de Blueblood vampirlerinin.

"İşe yaradı mı?" Saxon bana yaklaşıyor soruyor.

Hemen erkeğe doğru garip bir çekim hissediyorum, sanki o bir mıknatıs ve ben de çelikmişim gibi. Tenim yeniden karıncalanmaya başlıyor ve sanki elimden ona doğru küçük elektrik dalgaları yayılıyor.

"Hayır. İşe yaramadı," diye yanıtlıyor annem. "Hayati değerlerinde bir değişiklik hissetmiyorum."

Saxon boğazının arkasından, bana yaralı bir hayvanı hatırlatan boğuk bir ses çıkarıyor. Sonra hışımla odadan çıkıyor ve bu sırada neredeyse kapıyı menteşelerinden söküyor.

Annem taşları ve kristali toplamaya başlarken olayın farkına bile varmaz. Ronan odayı geçerek vampir prensesin yanına gider. Arkadaşıyla bakışlarını kilitlediğinde yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Aralarında hâlâ bir gerginlik hissediyorum ama her neyse,

kendini onun kollarına attığında kaybolur. Adam, bakışlarını uyuyan prenze sabitlerken onu bir ayı gibi kucaklıyor.

Annemi beklemeliyim ama bedenimin başka fikirleri var. Çekimin beni Saxon'a yönlendirmesine izin vererek dışarı çıkıyorum. Koridor boş ve sessiz ama yine de tam olarak nereye gideceğimi biliyorum. Geldiğimiz çelik kapılar içeriden kilitli değil ama çok ağırlar. Buranın güvenliği çok sıkı.

Sonumun nereye varacağından emin değilim. Saxon yatak odasına döndüyse, onu takip etmeye cesaret edebilir miyim? Ama görünmez ip beni oturma odası diyemeyeceğim büyük bir odaya götürüyor çünkü çok görkemli. Daha çok hükümdarların özel misafirlerini kabul ettiği bir yere benziyor. Odanın etrafına koyu renk mobilyalarla uyumlu koyu mücevher tonlarında bir dizi kanepe ve sandalye yayılmış. Duvarlarda, Lucca'nın Jane Austen romanlarından fırlamış gibi görünen gerçek boyutlu bir portresi de dahil olmak üzere klasik tablolar asılı - eğer Jane Austen kara kara düşünen vampirler hakkında yazsaydı.

Saxon sönmüş şöminenin önünde durmaktadır. Ellerini şömineye dayamış ve başını öne eğmiş.

"İyi misin?" diye sordum.

Kafasını kaldırıp bakıyor ama karanlıkta görebildiğim tek şey gözlerinin kıızıl parıltısı. *Kahretsin*. Belki de onu takip etmemeliydim.

"Hayır. İyi değilim." Sesi boğuk çıkıyor.

Sağduyum bana mesafemi korumamı söylese de yanına gidiyorum.

"Özür dilerim. Onu geri getirmeye çalışmaya devam edeceğiz, gerekirse her hafta."

Neden ona bu sözü veriyorum? Buna ben karar veremem, hatta annem bile veremez. Kral bize on yıl ya da daha fazla beklememizi söyleyebilir.

Saxon bir an cevap vermiyor ve sonra sinsi saldırısı geliyor. Kolu belime dolanarak beni kendine çekiyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Direnmeliyim, ama dili ağzıma girdiğinde, sahiplenici ve aç, ben gidiciyim. Şehvetli bedenim tamamen teslim oluyor, onun içinde eriyor, ta ki annemin her an bizi basabileceğini hatırlayana kadar. Büyük bir pişmanlıkla onu üzerimden itiyorum.

"Kesin şunu! Peşinden bunun için gelmedim."

"Ağzın aksini söylüyor," diye kabaca cevap veriyor.

Vücut ısını içime çekmek istememe rağmen bir adım geri çekiliyorum. "Beni hazırlıksız yakaladın. Bugün dünyadaki tüm ahmakların benden öpücük çalmaya çalışması da neyin nesi?"

"Affedersiniz?" Saxon'ın tavrı bir anda değişiyor, seninle seks yapmak istiyorum'dan bir orospu çocuğunu ldrecekim'e dönüşüyor.

Kahretsin. Hiçbir şey

söylememeliydim. "Biri seni taciz mi etti?" diye soruyor.

"Söylediklerimi unut." Dönmeye başladım ama kolumu tuttu.

"Cevap ver Aurora. Bloodstone'da bir vampir bir şey denedi mi? Yoksa nişanlı mıydı?"

Ses tonundan "nişanlı" kelimesinden tiksinti damlıyor ve adamla henüz tanışmamış bile. Cevap vermeyince devam etti. "O yaptı."

"Neler oluyor burada?" diye soruyor annem odanın girişinden. Saxon elektrik çarpmış gibi kolumu bırakıp uzaklaşıyor.

"Hiçbir şey," diyorum, sesim inanılmaz derecede suçlu çıkıyor.

Annem bizi incelerken birkaç vuruşunu boşa harcıyor. Fuayeden gelen ışık yüzüne hınzır gölgeler düşürüyor ve aynı zamanda kara gözlerindeki hesapçı parıltıyı görmemi sağlıyor.

"şimdi gidiyoruz." Dönüp arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Sahne yok, soru yok. Bu mahvoldum demek. Artık beni bir şahin gibi izliyor olacak.

Onu takip ediyorum, ama Saxon'a bakmadan önce değil. Gözlerinde bu işin bitmediğine dair bir söz var.

OceanofPDF.com

I Aurora'yı unutmaya çalıştım. Aslında, annesiyle birlikte Lucca'yı uyandırmayı başaramadıkları akşam Havoc'a dönerek elimden gelenin en iyisini yaptım. Her seferinde onu uyandırma girişiminin başarısız olması yeterince kötüydü,

suçluluk duygum dörde katlanıyor. Lucca'nın kış uykusuna erken yatması benim hatamdı. Rastgele bir eteği kovalamak için görev yerimi terk etmemiş olsaydım, Boone'un Lucca'ya vampir bane'yle dövülmüş bir bıçakla vurmasını engelleyebilirdim.

Lüks kulüp, dans pistinde ya da bir vampirin kollarında iyi vakit geçirmeye hazır insanlarla dolup taşıyordu. Aurora'nın tadını hafızamdan silmek için başka biriyle yatmayı düşünmüştüm ama kendimi bildim bileli ilk defa aletim oradaki insanlardan hiçbirisiyle uzaktan yakından ilgilenmiyordu.

Arabayla eve dönmeliydim ama bilinçsizce kendimi Bloodstone Enstitüsü'nde buldum. Binanın kapısından geçerken nabzım hızlanıyor. Tepkimi anlamıyorum. Bana böyle hissettiren kesinlikle okul değil. Kırk yıl önce kış uykusundan uyandığımdan beri buraya gelmemiştim ve şimdiye kadar buradan uzak durmaktan çok mutluydum. Dünya kesinlikle değişti, ancak burada, geçmiş günlere bir övgü olarak dikilen binanın önünde dururken, zaman geçmemiş gibi görünüyor.

Solomon Corvicius'u giriş fuayesinde beni beklerken, alametifarikası olan sürekli kaşlarını çatmış halde bulunca şaşırmadım. Ne de olsa o da benim Bloodstone'dan ayrıldığımı gördüğüne en az benim kadar sevinmişti. Kendisi okul müdürü ve yaratılan ilk aşına, yani o da bizim gibi ölümsüz.

"İyi akşamlar, Saxon. Seni gördüğüme sevindim demek isterdim ama bu yalan olur."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Ahh. Beni yaraladın."

Alay etmemin tek yaptığı müdürü daha da sinirlendirmek. Beni gördüğüne sevinmediği için adamı suçlayamam. Buraya son geldiğimde binanın kuzey tarafını yakmıştım. Yine de dersimi aldım. Rüzgar fırtınası sırasında kasabadaki en yüksek şenlik ateşini yakmaya çalışmayın.

"Saçmalamayı kes. Burada ne işin var?"

"Bir arkadaşımı ziyarete geldim."

"Şu anda okula devam eden hiç arkadaşın yok."

Kaşımı kaldırıyorum. "Nereden biliyorsun? Ben sosyal bir adamım."

Müdür homurdanıyor. "Evet, ne tür sosyalleşmelerden hoşlandığını biliyorum." Boncuk gözlerini kısarak dikkatle bana bakıyor.

Solomon'un imaları beni eğlendiriyor. Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. İsterse beni buradan atabilir, bu yüzden riske girmiyorum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Yüzümü asmamaya çalışıyorum ama dudaklarımın kenarları seğiriyor.

"Oh, Tanrı aşkına. Devam et." Yolumdan çekildi ve elini salladı. "Çiftleşmiş bir vampiri gördüğümde tanırım."

Tüm vücudum bir buz kütesine dönüştü, dondu. Şu anda neredeyse yere kadar sarkan çenem hariç hepsi. "Yine mi geldin?"

Gür kaşları çatıldı. "Bilmiyor musun?"

"Ben kimseyle çiftleşmiyorum," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu çok saçma."

Erkek başını geriye atar ve karnını tutarak güler. *Hay sikeyim*. Bundan çok fazla zevk alıyor. Onunla tartışmak anlamsız, bu yüzden yürümeye devam ediyorum, kafamda ifadesinin neden saçma olduğuna dair binlerce neden sıralıyorum. Aurora'yla çiftleşmedim. Ne kadar gülünç bir düşünce. Aynı türden bile değiliz. Tarih boyunca bir vampirin insan nüfusundan bir eş bulduğu görülmüş mü? Hiç sanmıyorum. Ve eminim ki Bülbüller bu dünyayı terk ettiklerinde, çiftleşme bağını yaratan büyü de onlarla birlikte gitti.

Evet, Solomon kesinlikle delirmiş.

Ayaklarım beni kütüphaneye götürene ve Aurora'yı bir masada otururken görene kadar buraya gelmek için bilinçli bir karar vermediğimi fark ettim. Buraya gelmek için

Dairesinin nerede olduğunu bulmak için her niyeti. Solomon'un saçmalıklarına hâlâ inanmıyorum ama bunun çok garip olduğunu kabul etmek zorundayım.

Teorisinin doğru olmadığını kanıtlamak için hemen ona doğru yürümedim. Ona bağlanmış olsaydım, mesafemi koruyamazdım. Ama saniyeler geçtikçe, en küçük hücrelerine kadar tüm vücudum ona doğru çekiliyor gibi görünüyor. Tenim karıncalanıyor, midem düğüm düğüm oluyor ve kanının tadını hatırladıkça ağzım sulanıyor. Bu duygu kana susamışlığa benziyor. Aradaki fark, kuruyana kadar ondan içmek istemiyorum. Sadece ona yakın olmak istiyorum.

Hadi, Saxon. Solomon'un kafana girmesine izin verme.

Ayağım bir santim ileri gidiyor ve olduğum yerde durmak için büyük bir çaba harcıyorum. Dikkatimi sağ tarafımdaki duvara monte edilmiş saate veriyorum. Beş dakika. Eğer beş dakika boyunca hareketsiz kalabilirsem, buna galibiyet diyeceğim.

Ben sonuncusu değilim.

AURORA

Saxon'ın beni yalnız bırakmayacağını biliyordum ama o çalıntı öpücüğün olduğu akşam peşimden gelmesini beklemiyordum. Keşke daha uzun süre bekleseydi, çünkü bu olayın etkisinden henüz kurtulamadığımdan eminim. Aslına bakarsanız, döndüğümünden beri kafamda o anı tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyorum.

Gözlerimi son bir saattir okumaya çalıştığım kitaptan kaldırdığımda, onun kendini beğenmiş ve iyi görüldüğünü, dudaklarında kurt gibi bir sırıtışla bana baktığını görüyorum.

"İyi akşamlar, Aurora."

"Burada ne yapıyorsun?" Bağırarak fısıldıyorum.

Benimkinin yanındaki sandalyeyi çekti ve bana çok yakın bir yere oturdu. "Buraya kaydolmayı düşünüyorum. Sanırım bir tazelemeye ihtiyacım var."

Kalbimin bu fikri ne kadar desteklediğini gizlemeye çalışarak kitabı yüksek bir gümbürtüyle kapatıyorum. Vücudum onun yakınlığında uğuldamaya başlıyor, bu da benim için iyiye işaret değil. İhtiyacım olan son şey Saxon'ın benimle aynı binada yaşaması, lezzetli vücudu ve için için yanan gözleriyle beni baştan çıkarması. Burada bir

Yaklaşan sonumu reddetmenin bir yolu olarak ona bir tür bağıllık geliştirme ihtimalim yüksek. Ama bu gerçek olmazdı.

"Neden?"

"Neden olmasın? Uzun zaman oldu." Sandalyede arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturuyor, bu da gömleğinin yukarı kalkıp altın rengi teninin bir parçasını ortaya çıkarmasına neden oluyor.

O bölgeyi ve daha güneyini yaladım. Şimdi tekrar tatmak istiyorum.
Saçmalık.

"Bu çok saçma. Canınız ne zaman isterse o zaman kaydolamazsınız."

"Öyle mi? Yapamaz mıyım? Kim demiş?" Kaşını kaldırıyor.

Buna verecek bir cevabım yok. "Buraya en son ne zaman gelmiştiniz?"

"Kırk yıl önce. Neden sordunuz?"

Böyle görüldüğünde Saxon'ın benden yüzlerce yıl üstün olduğunu unutmak çok kolay. "Sebebi yok."

Eşyalarımı toplamaya başladım. Onun kemiklerini tekrar kırmak istemiyormuş gibi davranmak gittikçe zorlaşıyor.

Saxon yığından bir kitap seçer ve rastgele bir sayfaya açar. "Bu kadar yoğun ne okuyordun?"

Yoğunluk mu? Gülmek istiyorum. *Aletinin içimde ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyordum, seni aptal.* Yüzüm yanıyor. Kolay kolay kızarmadığım için memnunum ama vampirlerle çevriliyken fark etmiyor. Bir insanın vücudundaki herhangi bir değişikliği hissedebilirler, yani Saxon kalbimin tam olarak ne kadar hızlı attığını biliyor.

"Bu vampirlerin kış uykusuna yatmasıyla ilgili bir druid kitabı. Lucca'ya yardım etmenin bir yolunu arıyordun." Bakışlarımla buluştu. Ukalılığı gitmiş. Şimdi tek gördüğüm savunmasız ve acı çeken bir erkek.

"Lucca'nın dönmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Annem kendi bildiğini okur. Biraz alışılmışın dışında bir alternatif aramayacaktır."

"Ve siz de druid büyüsünün bir cevabı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Onların büyüsü cadılarinkinden ne kadar farklı ki?"

"Son derece farklı. Biz güçlerimizi Toprak Ana'dan alırız. Druidlere sihirleri hediye edilmiştir."

"Kim tarafından?"

"Bilmiyorum."

Saxon'ın bakışları kararır. "Bülbüller olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Ağır bir iç geçirdim. Druid büyüünün kaynağı, diğer pek çok sır gibi, cadı ve büyücü büyüklerinin paylaşmaktan hoşlanmadığı bir şeydir. Küçük pis istifçiler gibi bilgiyi kendilerine saklarlar. Bilgi güçtür. Bir cadının grimoire'nin karaborsada yüksek fiyatlara alıcı bulmasına şaşmamalı. Büyü kitabı ne kadar eskiyse, o kadar değerlidir.

"Bu bir olasılık ama Bülbüller benim uzmanlık alanım değil. Kitabımı geri alabilir miyim lütfen?" Elimi avuç içimi yukarı çeviriyorum.

Gözlerindeki ciddi ışıltı kayboluyor ve yerini sıcak bir dalgaya bırakıyor. Kitabı geri verirken parmaklarının benimkilere değdiğinden emin oluyor. Temas anında gerçek bir şok yaşıyoruz ve ikimiz de aynı anda ellerimizi geri çekiyoruz.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum. "Sen söyle. Cadı olan sensin." "Bunu ben yapmadım."

Sanki aniden bir şeyin farkına varmış gibi gözleri bir parça açılıyor. Aniden ayağa kalkıyor ve sandalyeyi ahşap zeminde gıcırdayacak kadar sert bir şekilde geriye itiyor.

"Gitmem gerek."

Cevap vermeme fırsat vermeden dönüp kütüphaneden çıktı ve bir bulanıklığa dönüştü. Kaçtı ve ben nedenini bilmek istiyorum.

İki kadın müdavimin bana baktığını hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. İki aydır buradayım ve dedikodudan kaçınmak için gerçekten çok çalıştım. Bu Allah'ın belası yerde bir yıl geçirmem, kan emicilerle birlikte derslere katılmam ve müdürle çalışmam gerekiyor. Özel hayatımın çatal dilli sürtükler için yem olmasına izin veremem.

"Ne bakıyorsun öyle?" Şak diye söyledim.

Uzaklara bakıyorlar, kendi içlerine çekiliyorlar. *Kahretsin*. Onlar uysal tipler. Kafalarını kopardığım için kendimi kötü hissediyorum ama olan oldu. Eşyalarımı çantama tıktırıp daireme geri dönüyorum. Sıkıcı bir Keepers eğitim sınıfına katılmam gerekiyordu ama eğitmen Hanson'ın onur ve minnettarlık hakkında konuşmasını dinleyecek havada değilim. Ben sıradan biri değilim, beyin yıkamaya ihtiyacım yok.

Son birkaç saati unutmaya kararlıyım ama görünen o ki kaderin başka fikirleri var. Kapımın altından süslü bir zarf atıldı ve üzerinde cadılar meclisinin amblemi vardı. *Cehennem. Şimdi ne olacak?*

Zarfı yırtıp açıyorum ve altın harflerle yazılmış davetiyeği çıkarıyorum. Ç e n e m kilitlendi. Büyükler top atıyor ve benim

Bu partileri asla gizli bir amaçları olmadan dzenlemiyorlar. Bu sefer neyi kutladıklarını tahmin edebiliyorum. Nişanımı.

Her şeyin canı cehenneme.

OceanofPDF.com

I Aurora'yı son gördüğümde bu yana beş gün geçti ve kesinlikle söyleyebilirim ki cehennem gibiydi. Ağrılı, sinirli ve muhtaç hissediyorum. İnkârda kalmanın bir anlamı yok. Kabul etmeliyim ki Solomon'un

Durumumla ilgili değerlendirme doğru. Aurora benim dostum ve şimdi boku yedim.

Evdeki herkesten uzak durdum ki bunu başarmak kolaydı. Ruh halim o kadar kötüydü ki, sağa sola hakaretler yağırdırıyordum. Ronan ve Manu benden uzak durarak akıllıca davrandılar. Elbette, onların iyi niyetli müdahalelerinden kurtulmamın bir sonu olmalı.

Spor salonunda saatler geçirdikten ve evimizin arkasındaki ormanda koşuktan sonra malikaneye döndüğümde Ronan'ı arka verandanın merdivenlerinde beni beklerken buluyorum. Dışarıdaki ışıklar sönmüş ve yeni ay hiç aydınlatma sağlamıyor. Tek görebildiğim sigarasının kor halindeki izmariti.

Büyük bir nefes çekiyor, dumanı simetrik daireler çizerek salmadan önce birkaç saniye içinde tutuyor. Kapıya doğru yönelirken onu görmezden geliyorum, ama bir soruyla beni yolumda durduruyor.

"Pekâlâ. Sessizce somurtmana yeterince izin verdim. Seni ne yiyip bitiriyor?" "Hiçbir şey."

"Hadi, Sax. Bunu yapmayalım. Yüce Cadı ve Aurora ziyarete geldiğinden beri berbat bir ruh hali içindesin."

"Neden üzgün olduğumu biliyorsun. Başarısız oldular." Gözlerimi kaçırıp zifiri karanlık ormana bakıyorum.

"Hepimiz üzgünüz, ama sen... kapalıydın."

Yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Sigarasının izmaritine bir fiske vuruyor. "Bilmiyorum. Seni başka neyin rahatsız ettiğini söylersen yardımcı olabilirim diye umuyordum."

"Kimse bana yardım edemez."

"Çok mu dramatik? Senin bu asık suratlı halini sevmiyorum. Eski Saxon'ı geri istiyorum."

"Yani seksiliği geri mi istiyorsun?" Yarı gülümsüyorum, ama bu beni daha iyi hissettirmek için çok az şey yapıyor. Bu eş olayı ciddi bir bok.

"Bu acınası ama geçerli bir şaka girişimiydi." "Manu nerede bu arada?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Lucca'yı kaybetmenin üstesinden gelebildiği tek şekilde geliyor." Ronan homurdanıyor.

Detaylandırmasına gerek yok. Manu ne zaman üzülse, bir gecede kaç insan sikebileceğine dair kendi rekorunu kırmaya çalışıyor. Bu sağlıklı bir alışkanlık mı? Muhtemelen değil ama bu olduğunda Ronan her zaman çok üzülüyor. Bazen ona aşık olduğunu düşünüyorum ama okuması o kadar zor bir erkek ki emin olamıyorum. Bir de hayatındaki diğer kadınla ilgili bir anlaşma var, hiç bahsetmediği.

"Ben yatmaya gidiyorum. Güneş doğmak üzere."

"Ah, neredeyse unutuyordum." Ronan ceketinden bir zarf çıkardı. "Cadılar meclisi tarafından düzenlenen bir baloya davetliyiz. Kral Raphael de katılacak ve bizim de orada olmamız bekleniyor."

Hay sikeyim. Cadılar tarafından yönetilen bir balo mu? Aurora da orada olacak. Ve nişanlısı. Dişlerim uzuyor ve görüşüm kırmızıya boyanıyor. Ronan'ın elinden zarfı çekip alıyorum, bu sırada neredeyse kâğıdı yırtıyordum.

"Neden lanet bir top atıyorlar? Amaçları ne?" "Cadıların bu kasabada parti vermek için bir nedene ihtiyaçları var mı?"

Davetiyeği hızlıca okudum ama Aurora'nın nişanından bahseden bir şey yoktu. Bu önemli değil. Kalbim son hızla atıyor ve vücudum titriyor.

"Sax? İyi misin?" Ronan soruyor.

"İyiyim," diye homurdanıyorum.

"O zaman neden davetiyeği böyle eziyorsun?"

Buruşuk kâğıdı yere atıyorum. "Beslenmem gerek."

Arkama bakmadan eve giriyorum ve büyük bir buzdolabının kan torbalarını depoladığı mutfığa yöneliyorum. Aurora'dan beri bir insandan kan içememiştim ve şu anda bunu denemenin sırası değil. Ronan beni takip ediyor ama ben en az beş torbayı temizlerken tek kelime etmiyor. Onları ısıtmaya bile zahmet etmedim.

"Genç cadı, değil mi? Siz ikiniz takıldınız," diyor. "Evet. Ne olmuş yani? Sadece bir kerelik bir şeydi."

"Madem öyle diyorsun. Her ne yaşıyorsan, yarın gece en iyi şekilde davransan iyi edersin."

"Bekle. Balo yarın gece mi?" Davetiyedeki tüm detayları okumamıştım. Gözlerim nişan ya da düğün kelimelerini arıyordu.

"Evet."

"Peki neden davetiyeyi sadece bugün aldık?"

"Beş gün önce geldi. Gerard bütün postaları bana verdi. Sadece bu geceye kadar hatırlamıyordum."

Hayal kırıklığına uğramış ve kızgın bir şekilde titrek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Aurora'yı görmeyi bunca zamandır reddediyordum, bu da arzumu daha da kötüleştiriyordu. Onu tekrar yüz yüze gördüğümde ne olacak? Onu mağara adamı tarzında omzuma atıp götürerek mi sahipleneceğim?

"Gözlerin neden öyle parlıyor?" Ronan daha dik duruyor, vücudu şimdi yüksek alarm durumunda sınıksız sarılmış durumda. "Kan tutkusuna mı kapılıyorsun?"

"Hayır. Bu kana susamışlık değil." Bakışlarımı kaçırıyorum, utanıyorum. "Solomon bana Aurora'yla çiftleştiğimi söyledi."

"Ne?" Sesi yükselir.

"Her nasılsa, ondan içtiğimde, onunla çiftleştim." Espri yapmadan gülüyorum. "Solomon'un benimle dalga geçtiğini, yıllar boyunca ona yaşattığım tüm baş ağrıları için benden öç almaya çalıştığını düşündüm."

"Ceza olarak asla böyle bir açıklama yapmazdı."

Homurdanıyorum. "Kıçıyla güldü, o yüzden sana katıldığımdan emin değilim. Her neyse, ilk başta ona inanmadım. Ama Aurora'dan uzak durduğum için fiziksel olarak hasta oluyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sax, o başkasına söz verdi. Bu bağı koparmanın bir yolunu bulmalısın."

"Bunu biliyorum! Onunla çiftleşmek istediğimi mi sanıyorsun? O bir cadı, Ronan. Lanet bir cadı. Sadece çılgın bir vampir onunla birlikte olmak ister."

"Ve o da ölümlü. Aranızda nişanlı olmasaydı ve birlikte olsaydınız bile, onun ölümünü izlemek zorunda kalacaktınız."

Göğsümdeki keskin bir acı nefesimi kesiyor. Onun benim üzerimde ölmesi fikri, ciğerlerimi delen çelik bir bıçağa benziyor.

"Ne yapmam gerekiyor? Hiç çiftleşme bağıını koparan birini duydun mu?"

"Hayır. Ama eğer bir yolu varsa, cadılar bunu bilir."

"Aurora'ya onunla çiftleştiğimi söyleyemem."

Kaşları neredeyse saç çizgisiyle buluşacak şekilde kavisleniyor. "Neden olmasın ki? O da en az senin kadar bu işin içinde. Bilmesi gerekiyor."

Başımı salladım. "Hayır. Bildiğim kadarıyla bu durum tek taraflı. Bununla kendi başıma başa çıkacağım."

"Sen bilirsin. Ama belki de baloya gitmeseniz daha iyi olur."

O haklı. Gitmemeliyim. Ama ikimiz de uzak kalamayacağımızı biliyoruz.

OceanofPDF.com

"T Bu balolar çok sıkıcı. Görünürde nadiren insan var." Manu Conservatorium Oteli'nin giriş fuayesinden kalabalığı tarıyor, hiç şüphesiz

Gece.

"Bir sürü insan görüyorum," diye homurdanıyor Ronan.

"Büyülü olmayan insanları kastetmiştim," diye düzeltiyor. "Bir büyücüden içki içecek kadar deli değilim."

Sözleri bana yönelik olmasa da irkildim. Aurora ile takıldığımı bilmiyor. Bilseydi, Manu bundan bahsederdi. Benimle dalga geçme fırsatını kaçırmazdı.

Ronan smokininin yakalarını düzeltiyor, sonra muhtemelen Aurora'yı aramaya çıkıp çıkmayacağını kontrol etmek için bana kısa bir süre bakıyor.

"Hadi şu işi bitirelim," diyorum.

Endişesini takdir ediyorum ve ona gerçeği söylediğim için memnunum. Bu gece beni buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalabilir. Şimdiden özlemimin katlanarak arttığını hissedebiliyorum. Aurora binanın içinde ve çiftleşme bağının büyüğü beni ona doğru çekiyor. Ama ben yerimde duruyorum ve Ronan'ı ters yönde takip ediyorum.

Suluk teni ve uzun beyaz saçlarıyla Manu, yanından geçtiği herkesin dikkatini çeker. Bülbül kraliçenin lanetine rağmen cazibesi kaybolmadı. Varlığımızı Bülbüllere borçluyuz ama kimse beni o kaltak gibi yapamaz.

Conservatorium Oteli, Salem'in simge yapılarından biri olan görkemli bir binadır. Cadı ve büyücülerden oluşan güçlü bir aile olan ve buraya ilk yerleşenlerden biri olan Montenegrolara aittir. Dekorasyon cömert, tamamen beyaz,

kremler ve altınlar. Bana Versailles Sarayı'nı hatırlatıyor ve freskli tavandan sarkan büyük avizeye kadar altın çerçeveli aynalarla kaplı koridora kadar ondan esinlenildiğine inanıyorum.

Kral Raphael zaten mahkemeyi yönetiyor, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Hangi odada olursa olsun herkesin dikkatini çeker. Uzun boylu ve heybetli, hesaba katılması gereken bir güç ve şimdiye kadar tanıştığım en güçlü vampir. Bu erkeğe bakıp da onun gerçek kral olduğunu düşünmeyen biri nasıl olabilir bilmiyorum. Bu düşünce bana zihnimin karanlık bir köşesine itmek istediğim acı anıları hatırlatıyor.

Manu önce krala ulaşır. Konuşmayı hemen kesip yeğenini yanağına bir öpücük kondurarak selamlıyor. Ronan ve ben, onu hayatımız boyunca tanımış olmamıza rağmen, onunla o kadar da samimi değiliz. Sadece başımızı eğiyoruz.

Göz ucuyla kralın Kızıl Muhafız askerlerinden birkaçını görüyorum. Üniforma giymemişler ama sembolleri olan kırmızı gül rozeti ceketlerinin yakalarına ilâştirilmiş. Ronan, Lucca ve ben onlarla birlikte eğitim aldık. Hepsi belalı tipler, rütbeliler bile.

Ronan ve Manu şu anda kralla konuşuyorlar ama benim dikkatim başka bir yere yönelmiş durumda. Aurora'nın yaklaştığını hissediyorum. Büyük salonda birbirine karışan insan kalabalığını görmeye çalışırken boynum geriliyor. Sonunda onu gördüğümde, kalbim taklalar atarak boğazıma gidiyor ve orada sıkışıp kalıyor. Bronz tenini vurgulayan, vücuda oturan, ışıltılı altın rengi elbisesiyle göz kamaştırıyor. Uzun saçları, boynunu açıkta bırakan karmaşık bir tarzda geriye doğru toplanmış.

İnsanlarla dolu bir odada süpersonik vampir hızını kullanarak göz açıp kapayıncaya kadar hareket ediyorum. Görgü kurallarını çiğniyorum ama aramızdaki bağ karşı konulamayacak kadar güçlü. Sadece tam önünde durduğumda hareket etmeyi bırakıyorum. Nefes nefese kalıyor, korkudan gözlerini açıyor. *Oops, sanırım birdenbire ortaya çıktım.*

"Saxon, ne oluyor be!" diye çıkışıyor ama sonra yanında duran iki konuğa mahcup bir ifadeyle bakıyor.

"Özür dilerim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor çok daha düşük bir tonda.

"Davet edildim." Tatlı kokusundan derin bir nefes alarak yaklaşıyorum. Çekingen bir tavırla etrafına bakıyor.

"Gelmemeliydin."

Göğsümde karanlık bir his belirliyor. Tehlikeli ve saldırgan, tam olarak kıskançlık değil ama yüz kat daha kötü. "Nişanlın yüzünden mi?"

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Evet."

"Benden hoşlandığını öğrenmesinden mi korkuyorsun?" Şaka yapıyorum, dikkatimi o piçi öldürme ihtiyacından uzaklaştırmak için korkunç bir girişim.

Birkaç saniye cevap vermiyor ama göz temasını da kesmiyor. "Bunu umursayacağını sanmıyorum. Bu siyasi bir ittifak."

"Kaderine boyun eğmiş görünüyorsun."

Başını sallayarak bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Emin değilim."

Bir aptal gibi çıplak koluna dokunuyorum ve temasımız bir kez daha elektroşoka neden oluyor. Ama elimi çekmiyorum. Çekemiyorum.

"Sadece bir kelime söyle ve ben de onun boğazını parçalayayım. Ciddiyim."

Dolgun dudakları ayrılıyor ve sikime doğru bir libido titreşimi gönderiyor. Tam olay çıkarıp ağzımı onunkine yapıştıracaktım ki mikrofonlu biri araya girdi.

"İyi akşamlar bayanlar ve baylar, küçük suaremize hoş geldiniz," diyor parlak kıızıl saçlı ve Cher'den daha fazla estetik ameliyat geçirmiş bir kadın.

Aurora sahneye doğru döner, vücudu artık çok gergindir. Kalp atışları da değişti; biraz daha yavaş atıyor, sanki aniden ağırlaşmış gibi. Onu yanıma çekmek ve onu üzen her neyse onu yatıştırmak için duyduğum çılgınca ihtiyaç neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ama bir şey denersem beni itecektir ve çiftleşme bağı olsun ya da olmasın, egom reddedilmeyi iyi karşılamayacaktır.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Cadı konseyinin üyelerinden biri," diye yanıtlıyor.

Kadın hâlâ konuşuyor ama ben Aurora'yı gözlemlemekle meşgulüm. Sadece Aurora'nın adını söylediğinde dikkatim ona yöneliyor.

"Gösteri zamanı," diye mırıldanıyor.

Omuzlarını dikleştirerek sahneye doğru yürüyor. Onu takip etmek üzereydim ki güçlü bir el kolumu kavradı.

"Yapma," diye uyarıyor Ronan.

Dilimin ucunda öfkeli bir karşılık var. Ronan beni Aurora'nın peşinden gitmekten alıkoyduğu için çok kızgınım. Haklı olduğunu biliyorum. Ama vahşi içgüdülerim her şeyi gölgeliyor.

"Bırakın beni," diye bağırdım.

"Gözlerin kırmızı parlıyor. Kendini kontrol etmezsen göz açıp kapayıncaya kadar büyülenirsin."

Haksız değil, ama lanet olsun, çok acıyor. Sahneye bakıyorum ve işte o zaman her şey ve herkes arka planda kayboluyor. Nabzım artık kulaklarımda atıyor ve vücudum saf kızgın öfkeyle dolup taşıyor.

Aurora'nın yanında duran bir adam var, kendini beğenmiş ve boktan görünüyor. Elleri birbirine bağlı. Bu onun nişanlısı olmalı.

Ronan bile tüm kaslarıyla beni yerimde tutamayacak. Boğazımda bir kükreme, kendimi düşmana doğru fırlatırken savaş çığığına hazırım. Ama aniden önümde bir çift karanlık göz beliriyor ve fısıltıyla söylenen birkaç kelimeyle bayılıyorum.

AURORA

Artık resmileşti. Nişanlandım. Annem bu gece açıklayacakları konusunda beni uyarmıştı. Ama kaderimi kabullenmek, bu haberin beni ezmesine izin vermemek için ne kadar çabalasam da, içimden çığılık atmıyormuş gibi davranamıyorum. Bu pislikle nasıl evlenebilirim? Nefret ettiğim değersiz bir adamla.

Eğer bu birliktelik sadece kağıt üzerinde, gerçek bir siyasi ittifak olsaydı, bunu hazmetmek daha kolay olurdu. Ama onunla seks yapmak, çocuklarını doğurmak zorundayım. Yüce Cadı olmanın bu fedakarlığına değip değmeyeceğinden şüphe etmeye başlıyorum.

Daha da kötüsü, Saxon burada. Gözlerime inanamadım ya da tüm varlığım onu soluduğum hava gibi arzuluyordu. Bu sadece smokin giymiş bir sopanın üzerindeki sekse benzediğı için değil. İhtiyaç daha derinlere iniyor. Ham, ilkel.

Calvin elimi sıkıca kavıyor ama tek hissettiğim bu temastan duyduğum tiksinti. Saxon bana her dokunduğunda çıkan kıvılcımların aksine. Kalabalığın içinde yüzünü arıyorum ve onda korkunç bir sorun olduğunu hemen fark ediyorum. Gözleri parlak kırmızı, Calvin'e dikilmiş ve dişleri açıkta. Aman Tanrım. Calvin'i tüm bu insanların önünde öldürecek.

Birden Kral Raphael önünde beliriyor. Ne yaptığından emin değilim ama bir süre sonra Ronan'la birlikte sersemlemiş bir Sakson'u dışarı sürüklüyorlar.

"Dünya'dan Aurora'ya," diyor Calvin kulağımanın dibinde ve tüylerimi diken diken ediyor.

Evet, bu balayımız için iyi olacak.

İçgüdüsel olarak geri çekildim. "Geri çekil, sapık. Henüz evli değiliz."

Calvin'in ifadesi kararır. "Bana daha saygılı davranmaya başlasan iyi olur, sevgilim. Evlendiğimizde bu tür davranışlara müsamaha göstermeyeceğim."

"Bu çok uzun bir zaman ve o zamana kadar pek çok şey olabilir." Bunun mutlu bir birliktelik olduğu maskaralığını bozduğumu umursamadan sahneden hışımla iniyorum.

Ayrılır ayrılmaz dedikoduların başlayacağını biliyorum. Annem böyle saygısızca davrandığım için mahcup olacak ama hem pastasını alıp hem de yiyemez. Bu ittifakı kabul ettim ama Calvin'den nefret etmiyormuş gibi davranmayacağım.

La Morte malikanesindeyken Saxon'ı hissedebiliyordum - kulağa çılgınca gelse de - ama şimdi bağlantıyı ararken hiçbir şey bulamıyorum. Ronan ve kralın onu nereye götürdüğünden emin olamadığım için hızlı bir yer bulma büyüsu yapmam gerekiyor. Az önce bana dokundu, bu yüzden büyülu bir taş ya da kristalin yardımı olmadan bunu yapmak çok kolay. Dışarıdalar, muhtemelen gitmek üzereler. *Kahretsin*. Saxon'ın iyi olup olmadığını öğrenmeliyim. Balo salonundan çıkar çıkmaz eteğimi kaldırıp koşmaya başlıyorum.

Ben otelin girişinden içeri daldığımda siyah bir cip kenara çekilmişti. Ronan, Saxon'ın arabaya binmesine yardım ediyordu ama kral ortalıkta görünmüyordu.

"Bekle," diyorum, son mesafeyi açarak.

Ronan arkasını döner. "Burada ne yapıyorsun? İçeri geri dön."

"Saxon'a ne oldu? Çıldırmak üzereydi."

Yolumu kapatan Ronan'ın üzerinden bakmaya çalışıyorum. Sadece Saxon'ın ayaklarının arabadan dışarı çıktığını görebiliyorum.

"Saxon için endişelenme. Yarın iyi olacak." Ronan arka kapıyı kapatır, sonra direksiyonun arkasına geçmek için aracın etrafında döner.

Lanet olsun. Bana gerçekten bir şey söylemeyecek. Araba, lastikleri yakan yüksek sesli bir gıcırtyla hareket ediyor ve Saxon'a her ne olursa henüz bitmediğinden şüphelenmeme neden oluyor.

Aniden çıkan serin bir rüzgâr bana ceket giymediğimi hatırlattı. Bu partinin fiyasko olacağını biliyordum ama bu kadar muazzam bir şekilde berbat olacağını tahmin etmemiştim. İçeri girmek için binaya doğru döndüğümde, ailenin reisi Elena Montenegro'yu merdivenlerin tepesinden bana bakarken buluyorum.

Doksan yaşına yaklaşmış olmalı ama hâlâ konsey toplantılarına ve böyle partilere katılacak enerjisi var. Korkunç bir kadın, gözümü korkutuyor ama bir gün Yüce Cadı olacaksam kimsenin önünde zayıflık gösteremem, özellikle de onun.

Merdivenlerin başına geldiğimde, "Daha dikkatli olmalısın çocuğum," diye uyarıyor.

"Pardon?"

"Üşüteceksin. İçeri gel ve bana eşlik et, olur mu?" Destek için bastonunu kullanarak arkasını döner.

Partiye dönmüyor; onun yerine ters yöne, lobiye doğru yöneliyor. Asansörlerin önünde durduğunda, ona nereye gittiğini sordum.

"Artık büyük toplanla başa çıkamıyorum. Bugünlerde çok çabuk yoruluyorum. Ama geleceğin Baş Cadısı'nı daha yakından tanımak istiyorum. Bu yüzden çay içmek için çatı katına dönüyoruz."

Bu beklemediğim bir gelişme. Kadınla birkaç kelimeden fazla konuşmadım ama her seferinde beni çok rahatsız etti. Bakışları o kadar delici ki sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissediyorum. Ama davetini geri çeviremedim.

En üst kata kadar olan yolculuk boyunca havadan sudan konuşmadı. Rahat dairesine girdiğimizde, sayısız şey hakkında gevezelik etmeye başlıyor. Bazı mobilyalarının ve sanat eserlerinin nereden geldiği, en çok hangi çay türünü sevdiği, bir sonraki *Bachelor*'ı kimin kazanacağını düşündüğüm. Belki de yalnızdır ve gerçekten sadece arkadaş istiyordur. Rahatlamaya başlıyorum.

Elimde dumanı tüten bir fincan çayla onun koltuğunda rahatça oturana kadar hanımefendi atılmıyor.

"O sarışın Blueblood'la her ne yaşıyorsan buna bir son vermelisin."

Çayım boğazımda kaldı. "Pardon?"

"Bunu inkâr ederek nefesini boşa harcama. O odadaki herhangi birinin beyni olsaydı, onlar da fark ederdi."

"Orada bir şey yok. Endişelenmenize gerek yok."

"Oh, endişelenmiyorum. Ama olmalısın. Bu birliği tehlikeye atamazsın Aurora. Eminim annen sana bu ittifakın ne kadar önemli olduğunu anlatmıştır."

"Bana onur ve fedakârlık hakkında nutuk çekmene gerek yok. Annem bunları bıkmadan usanmadan anlattı."

Elena gözlerini kısıyor. "Sana her şeyi anlatmadığını hissediyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Belmont ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Salem'deki en eski büyücü ailelerden biri. Çok güçlü ve zenginler."

"Senin için iyi bir eş olabilecek yaşta oğulları olan eşit derecede prestijli başka aileler de var, hatta belki de sevebileceğin biri."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım bu, konseyin benim için neden Calvin'i seçtiğini açıklamanıza yol açıyor."

"Oh, konsey Calvin'e oy vermedi. Yarışmacı bile değildi. Bu konuda son sözü söyleyen bendim."

Hay sikeyim. Şimdi sinirlenmeye başladım.

"O pislikle evlenmek zorunda kalmamın sebebi sen misin?" Sesim tiz bir tona yükseliyor.

"Bu doğru. O bendim. Nedenini bilmek ister misin?" Hınzır bir şekilde gülümsüyor.

Ona karşı olan sıcaklığım kayboldu. Sabrım da öyle. "Hayır. Beni neden o nefret dolu adama zincirlemeye karar verdiğini bilmek istemiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor. "Cesaretini sevdim. Senin hakkında haklıymışım." "Tanrım, teşekkürler."

"Belmont ailesi tarihteki en eski büyü kitabına sahip. İlk cadıya aitti ve hayal bile edemeyeceğiniz büyüler içeriyor."

Tamam, şimdi dikkatimi çekti.

"Onlarda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Calvin'in büyük büyükbabası nişanlandığımız zaman bana göstermişti. Grimoire bir büyüyle korunuyor; sadece ailenin bir üyesi onu açabilir. Varlığından haberdar olmamın tek nedeni ailenin bir parçası olmak üzereydim. Ama zavallı Ludwick düğünümüzden bir hafta önce öldü." Kadın iç geçirir. "Grimoire'un içine bakma şansım hiç olmadı. Ne yazık."

Vay canına. Nişanlısını kaybetmekten çok buna üzülmüş gibi görünüyor. Belki de benim Calvin'i önemsemişim kadar o da onu önemsiyordu.

"Bu yüzden Calvin'le evlenmemi istiyorsun, böylece Grimoire'a erişebileceğim."

"Hayır, canım. Bu çok dar görüşlüce. Onu çalacaksın."

"Calvin'den hoşlanmıyor olabilirim ama bu yanlış. Belmontlar yanlış bir şey yapmadı."

"Emin misin?" Bir kaşını kaldırıyor. "Tatiana'nın oğluna vampir bane'i kullanarak kılıç dövme'yi kim öğretti sanıyorsun?"

Hay sikeyim. Bunun sadece bir hikaye olduğunu sanıyordum. Boone'un açtığı bir yaranın Lucca'yı erken kış uykusuna yatırdığı söyleniyordu.

"Eğer bu doğruysa, o zaman Belmontlar vatan hainidir!" "Evet, ama bunun bir kanıtı yok."

"Nereden biliyorsun o zaman?" Gözlerimi kısıyorum.

"Ludwick, birazcık sevgi karşılığında ailesinin tüm kirli sırlarını benimle paylaşmaya çok hevesliydi." Sinsice gülümsüyor.

Elena Montenegro olabildiğince karanlık biri. Aynı cadılar meclisinin üyeleri'yiz ama lanet olsun, bundan sonra ona hiçbir konuda güvenmeyeceğim.

"Onlardan çalabilmek için beni kullanmana ve geleceğimi yok etmene izin vermeyeceğim. Hem ne anlamı var ki? Grimoire'u zaten okuyamazsın."

Elini küçümser bir şekilde sallıyor. "Okumama gerek yok çocuğum. Sadece meclisimizin ona sahip çıkmasını ve onu güvende tutmasını istiyorum."

Evet, sanki bütün saçmalıklarına inanıyormuşum gibi. Ben dünkü çocuk değilim, bayan.

Çay fincanımı masaya geri koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bunu yapmayacağım. Aslına bakarsanız, partiye geri döneceğim ve nişanın bittiğini duyuracağım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." İşaret parmağıyla dairesel bir hareket yapıyor ve kışımı kanepeye geri gönderen sihirli bir fırtına yaratıyor.

"Ne oluyor be!"

"Sessiz ol çocuğum. Ve sakın bana karşı büyü yapmaya kalkma. Sahip olduğunu düşündüğün numaralar benim cephaneliğimin yanında çocuk oyuncağı kalır."

Kadına ters ters bakarken ağzımdan ve burnumdan nefes alıyorum. Bir an için onu sadece arkadaş isteyen zararsız yaşlı bir kadın olarak düşünmüştüm.

"Sen kötüsün."

Yüzünde gerçek bir şok ifadesi belirirken cam gibi gözleri daha da yuvarlaklaşıyor. "Ben kötü değilim. Ben buradaki iyi adamlardan biriyim. Anlamıyor musunuz? Yıllar boyunca aşağılık şeyler yapanlar Belmontlar. Sadece çok güçlü oldukları için kimse onlar hakkında konuşmuyor."

"Karadağlılar da çok güçlü. Madem Belmontlar bu kadar korkunç, neden onları ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmadınız?"

"Grimoire onlarda. O kutsal emanet ellerinde olduğu sürece, kimsenin onlara karşı bir şansı olamaz."

Başımı sallıyorum, beni manipüle ettiğini biliyorum. Ama işe yaramayacak. Buradan çıkar çıkmaz doğruca anneme gideceğim. Artık neye inanmam gerektiğini bilmiyorum. Calvin'le olan deneyimlerime dayanarak, Elena'nın Belmont'ların masum sevgililer olmadığını söylediğinde ondan şüphe etmiyorum. Ama onun da suçsuz olduğunu düşünmüyorum.

"İkna olmadığınızı görebiliyorum." Ayağa kalktı, bastonuna ağır bir şekilde yaslandı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

İsteksizce yaşlı kadını takip ediyorum, çiçekli bir vazoun ya da bir köşenin arkasından bana bir tuzak kurulmasını beklediğim için acı verici bir şekilde etrafımın farkındayım. Altıncı hissim beni buradan çıkmaya zorluyor ama öncelikle buna izin vereceğinden şüpheliyim ve ayrıca merakım da arttı.

Beni bir kütüphaneciye aitmiş gibi görünen bir çalışma odasına götürüyor. Kitap yığınları her bir yüzeyi, hatta eski bir sandalyeyi bile kaplıyor ve kitap rafları ağzına kadar dolu. Bir köşede koyu altın barok bir kenarlıkla çerçevelenmiş eski bir ayna duruyor. Yapraklar ve çiçeklerden oluşan girdaplar benekli aynanın etrafını sarıyor.

Elena önünde durup kamburlaşmış ve kırışmış yansımasına bakıyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, çocuk?"

"Bu eski bir ayna, ama bana bunun bir antikadan daha fazlası olduğunu söyleyeceksiniz, o yüzden devam edin."

Diliyle onaylamayan bir tıklama sesi çıkarıyor. "Saygısızlığın dehşet verici. Isadora'nın senin eğitimini aksattığını biliyordum."

Annem hakkında tartışarak zaman kaybetmek istemediğim için öfkeli bir şekilde karşılık veriyorum.

"Bu kaç yaşında?" Onun yerine ben soruyorum.

"Çok eski. Bu, Bülbüllerin aramızda dolaştığı altın çağdan kalma bir kalıntı."

Gözlerim daha da yuvarlaklaştı. "Bir dakika. Bana bu aynanın Nightingale tasarımı olduğunu mu söylüyorsun?"

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Evet, canım. Nesillerdir benim ailemde. Ama seni buraya paha biçilmez varlığımla övünmen için getirmediğim. Aynaya bakmanı ve bana ne gördüğünü söylemeni istiyorum."

Uzaklaşıyor, onun yerini almama izin veriyor. Temkinliyim. Eğer bu nesne Bülbüller'e aitse, kim bilir bana ne yapacaktı? Ama lazer kalemine karşı koyamayan bir kedi gibi yaklaşıyorum. İlk başta tek gördüğüm

Yansıma. Aynadan gelen herhangi bir sihir parıltısı hissetmiyorum. Görüntüm yarı saydam bir sisin içinde kaybolurken başım pamuk şekeri gibi hissetmeye başlıyor. Baş döndürücü bir his beni ele geçiriyor ve sonra aynanın içine doğru düşüyorum. Artık bedenimi hissedemiyorum, sadece zihnim keskin. Önümde bir film gibi bir dizi görüntü yanıp sönmeye başlıyor. Tanıdık bir yüz belirene kadar anlam veremiyorum. Bu Saxon, yanmış bir binanın önünde diz çökmüş, elinde kırık bir kılıcı tutarken umutsuzca ağlıyor. Bunun geçmişte yaşanmış bir olay mı yoksa geleceğe bir bakış mı olduğunu anlayamıyorum, ta ki Kral Raphael is ve kan içinde, elinde kendi yeğeni Manu'nun kesik başını tutarken resimde görünene kadar. Kıyafetleri modern görünüyor. O zaman bu gelecek.

Saxon ona döner ve nedenini sorar ama kralın kıpkırmızı gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktur. Çıldırılmış ve korkunç görünüyor. Manu'nun başını yana savurur, sonra da geniş kılıcını kaldırıp Saxon'a savurmaya hazırlanır. Kılıç inip havada bir kavis çizdiğinde çılglık atıyorum ve korkunç görüntü karanlığa gömülüyor.

Serbest düşüşe geçtim ve sonra bedenime geri döndüm. Sendeleyerek geri döndüm, hala gördüğüm görüntünün etkisindeydim.

"Peki, ne gördün?" Elena çok hevesli bir şekilde soruyor. "Bu ayna da neyin nesi?"

"Ne olduğunu ve ne olabileceğini gösteriyor."

Titriyorum ve kalbim bir kavanozun içine hapsolmuş bir güve gibi gümbür gümbür atıyor. "Ne olabilir? Olası bir gelecek gibi mi?"

"Evet."

"Yani bu gördüğüm şeyin gerçekleşmeyebileceği anlamına mı geliyor?"

Kurnaz gözlerini kısıyor. "Vampir sevgilinin ölümünü gördün, değil mi?"

Gözlerim yanıyor ve boğazım neredeyse nefes alamayacağım kadar sıkılıyor. "Evet." Kelimeyi zorla çıkarıyorum.

"Öldürücü darbeyi vuran kral mıydı?"

Başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum.

"Kralın düşüşünü de gördüm."

"Nasıl? Değişmiş, neredeyse ele geçirilmiş gibi görünüyordu."

"Bilmiyorum çocuğum. Kesin olarak bildiğim tek şey, eğer yeğeni yaşayanların dünyasına geri dönmezse, geleceğin bu olacağı."

"Lucca dönerse kralın bir canavara dönüşmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onun bir canavara dönüşmeyeceğini söylemedim. Sayısız kez aynaya baktım ve sonuç hep aynı oldu. Kral deliriyor. Ama Lucca geri dönerse, bu kadar çok kan dökülmez."

"Bu aynanın gösterdiği şeyin doğru olduğundan emin misiniz?"

Omuz silkiyor. "Yıllar boyunca bana gösterdiği tüm öngörüler gerçekleşti. Bu sefer de öyle olmayacağına inanmak için hiçbir nedenim yok. Ama bunu durdurabilirsin."

"Ben mi? Nasıl?"

"Lucca'yı kış uykusundan geri getirecek büyüye sahibim."

"Eğer büyü senin elindeyse ve o dönmezse seni bekleyen korkunç gerçeği biliyorsan, neden hala anneme vermedin?"

Gülüyor, beyaz başını sallıyor. "Ah, çocuğum. Neden böyle büyük bir pazarlık kozunu vereyim ki? Kral Raphael tüm ailesini ve arkadaşlarını öldürse bile umurumda değil."

"Berbatsın."

"Hayır. Ben pratik zekalıyım. Biz cadıların kan emicileri memnun etmek için eğilip bükülmemiz için iyi bir neden yok. Orada durup bana bir vampire aşık olmadan önce senin de aynı şeyi düşünmediğini söyleme."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, onun değerlendirmesini çürütemeyeceğimi biliyorum.

Benzer düşünceler birçok kez benim de aklımdan geçti.

"Bir teklifim var," diye devam ediyor. "Calvin'le evleneceğine söz vermen karşılığında sana büyüü vereceğim."

Midemdeki şiddetli bir sıkışma ağzıma safra gönderiyor. "Böylece büyü kitabını ele geçirebilirsin."

"Evet, nihai hedefimiz bu."

"Elinizdeki büyüünün işe yarayacağından nasıl emin olabilirim? Annem yıllardır onu geri getirmeye çalışıyor ama başarılı olamadı."

Elena kıkırdar. "Benim annenden birkaç yıl daha fazla tecrübem var. Bu anlaşma belli ki büyüü bir bağlama gerektirecek. Bu olmadan verilen sözler sadece boş sözlerdir."

Bir korku damlası enseme yalıyor. İstedğim son şey ona sihirli bir şekilde bağlanmak.

"Kendimi sana bağlamayacağım."

Omuz silkiyor. "Kan yemini yok, büyü yok. Unutma çocuğum, sevgilinin hayatı söz konusu. Lucca uyanmazsa sarışın Blueblood ölür."

Bıçak gibi bir acı göğsümü delip geçerken korku sarmalları boynuma dolanıyor ve nefesimi kesiyor. Aynada gördüğüm o sahne

zihnimde ve bende uyandırdığı duygular göğsümde bir delik açtı. Saxon için ne hissettiğimi henüz çözemedim ama onun ölümünden sorumlu olamam. Onun böylesine acımasız bir şekilde ölmesi fikri beni kahrediyor. Elena Montenegro, Saxon'la olan bağlantımı kendisi görmediyse o imgelemlerin bana ne yapacağını nasıl bilebilirdi? Nightingale kalıntısını kullanarak başka ne gördü?

"Anneme ve konseyin geri kalanına gördüklerimi ve sakladığınız şeyleri anlatabilirim."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Sana iyi şanslar. Kime inanacaklarını sanıyorsun? Yaşayan bir efsaneye mi yoksa genç, asi bir cadıya mı?"

Hay sikeyim. Bu aptalların nasıl çalıştığını bildiğimden, kesinlikle Elena'nın tarafını tutacaklardır. Ne yazık ki annem bile bana inanmakta zorlanacak. Gördüğüm imgelemin ne zaman gerçekleşeceğini de bilmiyorum. Başka bir çözüm bulmaya çalışabilirim ama Saxon'ın hayatıyla böyle bir kumar oynamaya istekli miyim?

Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum ve kelimeleri acı bir şekilde tükürüyorum. "Tamam. Anlaştık."

I Sonunda odamda uyandığımda sersem gibiydim. Yalnız olmadığımı fark etmem bir anımı alıyor. Köşede oturan karanlık bir figür var ve hemen hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor. Dışarı fırladım. ya da denerim. Koordinasyonum bozuldu ve sonunda çarşaflara dolanıp yere düşüyorum.

Kral Raphael, "Lütfen benim yüzümden kendine zarar vermemeye çalış evlat," diyor.

Ah, kahretsin.

Hiç de nazik olmayan bir şekilde ayağa kalkıyorum ve erkeğin önünde beceriksizce duruyorum. Onu uzun zamandır tanıyorum ama yine de ne zaman onun yanında olsam içimde derin bir rahatsızlık ve utanç hissediyorum.

"Kralım, sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Bana galada neler olduğunu anlatarak başlayabilirsin."

Utancımı yutuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Aurora benim eşim." Ona yalan söylemek anlamsız, zaten söylememeliydim de.

Kral tek kelime etmeden bana bakarken cevabım havada dikenli telden bir ağ gibi asılı kalıyor.

"Peki bu tam olarak nasıl oldu?" diye soruyor sonunda.

"Geçen hafta takıldık ve ben ondan içtim. Bunun olmasını istememiştim, ne de onunla çiftleşmek istiyorum" diye ekledim.

"Bunu isteyip istememeniz önemli değil. Bu iş bitti."

Sikeyim.

"Yani durumu tersine çevirmenin bir yolu yok mu? Aurora bilmiyor. Bağın tek taraflı olduğuna inanıyorum."

"Hayır. Değil. Henüz farkında olmayabilir çünkü o bir vampir değil. Genelde bu konularda Yüce Cadı'ya danışırdım ama

Kızını da ilgilendirdiğini düşünürsek, şimdilik onu bu işin dışında tutmak daha iyi olur."

"Kusura bakmayın ama kralım, bunun bana ne faydası var? Aurora nişanlı ve ben bu gece neredeyse adamı öldürüyordum."

"Biliyorum. Ben de oradaydım," diye homurdanıyor. "Sana bunu getirdim." Sandalyesinin yanındaki masaya vurarak dikkatimi içinde yeşil bir sıvı olan bir şişeye çekiyor.

"O da ne?"

"Çiftleşme bağı içgüdülerinizi uyuşturacak ve cinayet işlemenizi engelleyecek bir iksir. Gerçi bu amaç için tasarlanmadı, o yüzden işe yarayacağından emin değilim."

"O zaman ne için?"

"Sirenlerin büyüüne kapılmış vampirleri iyileştirmek."

Harika.

"Kısa sürede bulabildiğimin en iyisi buydu," diye devam ediyor kral. "Aurora'nın nişanı benden biri tarafından tehlikeye atılmamalı. Büyü topluluğunun desteğini kaybetmeyi göze alamam."

Ayağa kalkıp smokininin önünü düzeltiyor. *Kahretsin.* Benim yüzümden partiden erken ayrıldı. *Her şeyi berbat ettin, Saxon.*

"Bir şişe bir hafta için yeterli olacaktır," diye devam ediyor. "Bu geçici bir çözüm, gerçek bir çözüm değil."

"Ya gerçek bir çözüm bulamazsak?"

Etrafını saran karanlığı hissederken bakışlarını daraltıyor. "Bu hiç hoş olmazdı."

İfadesinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Bu beni öldürmesi gerektiği anlamına mı geliyor? Krala kendimi kanıtladığıma inanmak istiyorum. Ben babamın oğlu değilim. Ama belki de aramızdaki kan davası çok derindir ve ben onun günahlarının bedelini ödemekle lanetlendim.

"Bir yolunu bulacağım," diye cevap veriyorum.

"Solomon'la konuştum. Enstitüye derhal yeniden kaydolmanı istiyorum."

Kaşları havaya kalktı. Bunu hiç beklemiyordum. "Neden?"

"Çünkü Aurora'dan uzak kalmak, iksirle bile olsa işleri daha da kötüleştirecektir. Ayrıca, bir çözüm bulmanıza yardımcı olabilir."

Kral odadaki büyük pencereye doğru yürür. Bunlar bir vampirin ininde olmazdı, ama ev aşılmaz pencerelerle donatılmıştı.

Güneş doğmadan on dakika önce otomatik olarak kapanan panjurlar. Öyle bile olsa, yatağım akan ışığın menziline yakın değil.

Pencere kendi kendine açılıyor. Bu, kralın süper havalı numaralarından biri. Bir sonraki saniyede siyah bir dumana dönüşerek karanlıkta kayboluyor. Erkek ve yetenekleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor ama bu gece zihnimde hayranlığa yer yok. Onu bir dahaki görüşüm beni öldürmeye geldiği zaman olabilir.

Bu iç karartıcı düşünce kafamda asılı dururken masaya gidip şişeyi alıyorum. Kral gittiğine göre, Aurora'nın peşinden gitme dürtüsü, nişanlısını öldürmek için duyduğum çılgınca ihtiyaç geri dönüyor. Sanki tepeden tırnağa iğnelerle kaplanmışım gibi her yerim karıncalanıyor.

Şişenin kapağını çekiyorum ve yeşilimsi sıvıya bakıyorum. "Burada hiçbir şey yok."

Başımı arkaya atarak her şeyi bir dikişte içiyorum. Acılık ağzımı dolduruyor ve boğazımdan aşağı çılgın bir yanma iniyor. Ön kolumun arkasıyla dudaklarımı kapatarak öksürüyorum.

"Siktir!" Sıvıyı tutabileceğimden emin olduğumda söylüyorum. *Cadı iksirlerinin tadı neden bu kadar kötü olmak zorunda?*

Birdenbire uyuşuk hissederek kralın daha önce oturduğu sandalyeye çöküyorum. Eğer uyuşukluktan kastettiği buysa, bu çok kötü bir şey. Yatağıma geri yürüyebileceğimi bile sanmıyorum. Nasıl işlevimi yerine getirebilirim ki?

Kapım çalındı. Manu beni nadiren odamda ziyaret ettiğine göre, sanırım Ronan olmalı.

"İçeri gel," diyorum cızırtılı bir sesle. İçeri giriyor, önce odayı hızlıca arıyor.

"O gitti."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İçeriden gelen büyük bir güç düşüşü hissettim." "Siktir git," diye homurdandım.

Ronan kıyafetlerini çoktan değiştirdi ve şimdi koyu renk kot pantolon ve sıradan bir tişörtten oluşan normal kıyafetine geri döndü. Ellerini ceplerine sokuyor ve gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

"Merak etmeyin. Aurora'nın nişanlısının boğazını parçalamayacağım. Kral bana bir iksir verdi."

"Bağları kaldıracak mı?"

"Hayır. Sanırım bunu sadece güçlü büyüler yapabilir. Bana tekrar Bloodstone Enstitüsü'ne kaydolmamı emretti."

"Ne için?" Gözleri genişliyor.

"Aurora'nın yanında olmalıyım, iksirle bile." Saçlarımı geriye doğru çekip tellerini koparıyorum. "Bu durum berbat."

"Biz de seninle geleceğiz. Bununla tek başına yüzleşemezsin."

"Hayır. Burada Lucca'yla kalmalısın. Onu korumak ana önceliğimiz."

Ronan çenesini o kadar sert sıkıyor ki azı dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyorum. "Peki seni kendinden kim koruyacak?"

Pencereden dışarı bakıyorum, Ronan'ın bilmiş bakışlarına dayanacak halim yok. Vahşi ve umursamaz olmak benim doğamda var ama doğaüstü güçler bedenimi ve zihnimi kontrol etmeye çalışırken, artık patlamaya hazır bir saatli bombayım.

Sonunda babamın mirasını yerine getirip kralın uğruna çalıştığı her şeyi yok edecek miyim?

"Ne zaman gidiyorsun?" "Yarın."

"Bu kadar çabuk mu? Birkaç gün dinlenmen gerekmez mi? İşleri düzene sokmak için?"

Ona döndüm. "Hayır. Ondan çok uzun süre uzak kalmak istemiyorum. Bu iksirin etkisini tehlikeye atabilir."

Eğer işe yararsa. Aklıma karamsar bir düşünce geliyor. En iyisi iksirin asıl amacının ne olduğunu ona söylememem. Güvenli olmadığını düşünürse yalnız gitmeme asla izin vermez.

Ronan kollarını kavuşturarak devasa göğüs kaslarını ve pazularını vurguluyor. "Manu ve ben ne yapabiliriz?"

Ağzımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Çiftleşme bağı kırabilecek kadar güçlü bir büyücü tanıyor musun?"

"Aurora muhtemelen yapabilir."

Mantığı sağlam, ama onun bilmesini istemiyorum. Bağı koparmak istemeyebileceği fikri beni korkutuyor. Bu kesinlikle vampirler ve onun türü arasında bir kan savaşına neden olur. Kral Raphael'in tacını bu şekilde riske atamam.

Aurora bana evet derse hepsinin yanmasına izin vereceğime dair aklımda en ufak bir şüphe yok.

CElena Montenegro ile yaptığım anlaşmaya uymadığım için, en iyi hareket tarzının baltaları gömmek ve Calvin ile iyi geçinmeye çalışmak olduğuna karar verdim. Bu kararım inandığım her şeye ters düşüyor,

Özellikle de Elena'nın Belmont'ların geçmişte Boone'a yardım ettiğini ima etmesinden sonra.

Neredeyse bir saattir babasının sahibi olduğu hukuk bürosunun lobisinde bekliyorum ve dangalak kano henüz yüzünü göstermedi. Bu sürpriz bir ziyaret değil. Önceden aramıştım ama anlaşılan beni süründürmeye kararlı. *Şerefsiz.*

Tam çıkmak üzereydim ki, koluna yapışmış uzun boylu bir sarışınla gülerek lobiye girdi. İş kıyafeti giymişti ama eteği o kadar dardı ki askılı bluz sanılabilirdi. Beyaz bluzunun düğmeleri de dantelli sütyeninin görüneceği kadar açık. Demek oyunu böyle oynayacak, rastgele bir sürtükle önümde geçit töreni yaparak. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaşıyor kafamın içinde inliyorum.

Bana dönmeden önce sarışını yanağından öpüyor. "Merhaba, sevgilim. Uzun zamandır mı bekliyorsun?"

"Hayır, daha yeni geldim." Sahte bir gülümseme takındım. Eğer kıskançlık krizine girmeyi umuyorsa, kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok.

Sarışın uzaklaşıyor ama ben onunla göz temasını kesmiyorum. Hayal kırıklığına uğramış yüzü çok hoşuma gidiyor.

"Dün gece galadan hışımla çıktıktan sonra aramana şaşırdığımı söylemeliyim."

"Hışımla çıkmadım. Tuvaleti kullanmam gerekti ve sonra Elena Montenegro benden evine kadar ona eşlik etmemi istedi. Biliyorsun, ben

ona hayır diyemezsin."

"Oh, sana bir şey söyledi mi?" Calvin'in gözleri ani bir ilgiyle parlıyor.

Bilmek istemez misin, dostum?

"Sadece geleceğin Baş Cadısını daha yakından tanımak istedi. Büyü topluluğundaki en yüksek rütbeli pozisyon bu." Bu sözün Calvin'i kızdıracağını bildiğim için sırtıyorum.

Çatık kaşlarını gizleyemiyor, bu da keyfimi ikiye katlıyor. Ama sonra burada olma nedenimi hatırlıyorum, bu yüzden çok fazla sevinç göstermemeye çalışıyorum.

"Ögle yemeği için vaktiniz var mı diye merak ediyordum. Korkarım yanlış bir başlangıç yaptık."

Gözlerini kısarak bana tavır değişikliğimi yutmadığını söylüyor. "Bu doğru, ama sadece bir sürtük gibi davrandığın için."

Midemin çukurunda öfke dönüyor. Kimse bana misilleme yapmadan sürtük diyemez. Ama Elena ile yaptığım kan yemini sayesinde gururumu ayaklar altına almak zorundayım. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum.

"Burada gerçekten çabalıyorum Calvin," diye bağırdım. "Ama eğer sen, eğer *biz*, birbirimize karşı tutumlarımızı değiştirmezsek, bu birlikteliğe devam etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Nişanımızdan cayamazsın, günüşiğim. Konsey oyladı. Gerçekleşiyor."

"Güçlü bir büyülü aileden gelen tek uygun bekârın sen olduğunu mu sanıyorsun? Her zaman uyumlu olmadığımızı iddia edebilirim ve beni başka biriyle evlendirmekten başka çareleri kalmaz. Tek önemsedikleri geleceğin Yüce Cadısı'nın iyi bir aileden gelen bir adayla evlenmesi. Bu kişinin sen olmana gerek yok."

Bu tamamen bir blöf. Konsey üyeleri, oylarıyla kabul ettikleri bir karardan geri dönmektense kendi bileklerini kesmeyi tercih ederler. O kadar inatçılar.

Ama Calvin bir moron ve yaşlıların iç işleyişini bilmediği çok açık. Şimdi gözlerinden öfke kıvılcımları çıkıyor. "Saçmalık."

"Bahse girer misin?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Senden kurtulmanın zor olacağı kesin. Ama bir pislik gibi davranmaya devam edersen bunu yapacağım. Kabul edelim *sevgilim*, senin bana benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var."

Kendini beğenmiş kışının kıpkırmızı olmasını izlemek umduğumdan da fazla. Ama kına yakamam. Burada bir ipin üzerinde dengede duruyorum ve onu fazla zorlarsam oyunu kaybederim.

"Tamam. Daha nazik olmaya çalışacağım. Günün geri kalanında izin alsam ve birlikte geçiresek nasıl olur?"

Önerisindeki imayı gözden kaçırmak imkansız. *Kesinlikle hayır, pislik surat. Başka seçeneğim kalmayana kadar mallardan örnek almayacaksın.*

"Acele etmeyelim. Öğle yemeğiyle başlayalım."

A Calvin'in gözüne çatal batırmamaya çalıştığım iki saatlik korkunç bir öğle yemeğinden sonra kız kardeşlerimi görmek için durdum. Veletleri özledim ve annemin evde olmayacağını da biliyordum. Arayı kapatmak güzeldi.

ve bana boktan hayatımı bir süreliğine unutturdular. Ama sürpriz ziyaretim için başka bir nedenim daha vardı. Elena Montenegro'nun bana verdiği büyüü annemin kitaplarından birine yerleştirmem gerekiyordu.

Bloodstone'a döndüğümde kalbim ağırlaşıyor ve bu akşam programdaki derslerin hiçbirine katılmak istemiyorum. Ama onları ekmeye devam edemem. Solomon daha fazla eğitime ihtiyacım olduğunu düşünürse beni kesinlikle daha uzun süre burada tutacaktır. Geriye dönüp baktığımda, Calvin'le evliliğimi erteleyebilirdim ama bu hapisanede otuz gün daha ölüm hücresinde kalmak gibi bir şey olurdu.

Kıyafetlerimi değiştirmek için daireme koşuyorum, sonra da Hanson'ın sınıfına, Bekçiler eğitimine gidiyorum. Uğraşmak istemediğim başka bir pislik ama en azından ona bire bir katlanmak zorunda değilim. Ayrıca, benimle neredeyse hiç ilgilenmiyor. Onun beyinsiz askerlerinden biri olmak için orada değilim. Bence Solomon bu saçma programa asla izin vermemeliydi. Eskiden düzenli askerler kralın Kızıl Muhafızları'na katılmak için eğitim alırdı. Onlar savaşçıydı. Bu sınıftaki öğrenciler alışveriş merkezi polislerine eşdeğer. Acınası.

Spor salonuna girdiğimde beş kişilik bir müdavim grubu sohbet ediyordu. Bana aval aval bakmak için hemen konuşmayı kesiyorlar. Şimdiye kadar bakışlara alışmış olmalıydım. Vampirlerin, özellikle de müdavimlerin korktuğu cadılarla ilgili pek çok söylence vardır.

Onlara el sallıyorum, bir manyak gibi kulaktan kulağa sırtıyorum. Onlar da el sallamadan başka tarafa bakıyorlar. *Koyun.*

Hanson henüz gelmedi, ben de ısınma egzersizlerine başladım. Diğer öğrenciler sohbetlerine devam ediyor ama onları duymazdan gelmek çok

kolay. Benim anlaşmam

Aklımın bir köşesinde Elena var. Beni bir kan yemini için köşeye sıkıştırmış olmasından nefret ediyorum. Büyülü bağlar kimsenin dikkatlice düşünmeden girmesi gereken bir şey değildir ve öyle olsa bile cehennem kadar risklidir. Benim durumumda, ruhumu şeytana satmışım gibi hissediyorum.

Kendi büyü kitabından bir sayfa koparıp bana verdi. Tek yapmam gereken sayfayı sihirli bir şekilde annemin erişebildiği büyü kitaplarından birine eklemektir. Büyünün nereden geldiğini ya da onu almak için neyi kabul etmem gerektiğini bilemez. Bu Elena'nın şartlarından biriydi ve yemin anlaşmasına dahil edilmesini sağladı.

Arka plandaki mırıltılar kesildiğinde baldır esnetme hareketinin ortasındaydım. Başım eğik olduğu için dersi kimin böldüğünü göremiyorum ama sırtımdaki karıncalanmalar, Hanson geldiği için müdavimlerin susmadığını haber veriyor. Saxon burada. O olduğunu nereden bildiğimi bilmiyorum.

Başımı kaldırıyorum ve Saxon'ı spor salonunun karşı tarafında, üzerinde egzersiz kıyafetleriyle dururken buluyorum. Kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor, eskisi kadar ağır değil. Daha dik duruyorum, kollarına koşma ya da kaçma arzusuna kapılıyorum. Isı yanaklarımdan yukarı süzülüyor ve havada elektrik çatırdıyor gibi görünüyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Saxon'ın oraya gitmesini bekliyorum ama onun yerine müdavimlere doğru yöneliyor. Gruptaki iki kız canlanıyor ve neredeyse aynı anda saçlarıyla oynamaya ve aptallar gibi gülümsemeye başlıyorlar. Kıskançlık göğsüme bir buldozer gibi çarpıyor. Kötü bir büyü'nün kelimeleri dilimde toplanıyor. Tek bir cümle ve o iki müdavim altlarına sıçacak.

Aman Tanrım. Ne yapıyorum ben? Sırf Saxon onlara merhaba dedi diye o zavallı müdavimleri lanetlemeyi mi düşünüyorum cidden? O benim erkek arkadaşım değil. O sadece becerdiğim bir vampir.

Hanson içeri girer ve Saxon'ı orada görünce olduğu yerde durur.

"Sınıfımda ne işin var?" diye sorar.

"Solomon benden müdavimlerle antrenman yapmamı istedi."

"Ne demek istiyorsun? Müfredatımla ilgili bir sorunu mu var?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Saxon omuz silkiyor.

"Anlamıyorum. Kış uykusundan yıllar önce uyandın. Rehabilitasyonunu çoktan tamamlamadın mı yoksa... bekle. Lucca uyandı mı?"

Hayır. Olamaz. Elena'nın büyü'sünü annemin eşyalarına ekledim. Onu bulmuş ve yapma şansına sahip olmuş olamaz.

"Hayır. Lucca henüz uyanmadı. Hadi ama dostum. Bana soru sormayı bırak.

Geri döndüm. Bilmeniz gereken tek şey bu." Hanson homurdanıyor. Midem bulanıyor.

En büyük korkum gerçek oldu. Saxon burada ve cazibesine karşı koymanın zor olacağını kabul edecek kadar kadınlım.

Sonunda yanıma geliyor ve o daha mesafeyi geçmeden vücudum şiddetle titremeye başlıyor. Fiziksel olarak hasta hissediyorum, ateşim varmış gibi. Avucumu alnıma bastırıyorum. *Kahretsin*. Yanıyorum.

"İyi misin?" Şimdi önümde. Çok yakınımda. Başımı sallıyorum. "Burada olamam. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Beni dehşete düşürerek elinin tersiyle yanağıma dokunuyor. Hızla, şok geliyor - bu sefer çok daha güçlü. Haykırıyorum ve bayılmadan önce yaptığımı hatırladığım son şey bu oluyor.

OceanofPDF.com

I Son yarım saattir Aurora'nın oturma odasında volta atıyordum. Hanson'ın dersinde ona dokunduktan sonra bayıldı, ben de doğal olarak onu kollarıma aldım ve Solomon'un ofisine koştum. Aurora Orada bilincim yerine geldi, ama ona tekrar dokunmaktan kaçındım.

Kral Raphael'in bana verdiği iksir işe yaradı. Çiftleşme bağı hissedebiliyordum ama daha zayıftı, duyularımı tamamen ele geçirmedi. Belli ki bizi bağlayan büyü Aurora'yı da etkilemeye başlamış.

Sonunda, Solomon son derece hoşnutsuz görünerek odasından çıktı. Ona yalan söyledim ve kralın bana ya da herhangi birine Aurora'ya eş olduğumuzu söylemeyi yasakladığını söyledim. Aptalca bir hareketti ve eminim müdür bana inanmamıştır.

"Ateşi için ona bir şey verdim." Gözlerimde parlayan soruya cevap veriyor. "Şimdi bana neden bilemeyeceğini açıklayacaksın ve bana bir daha kral saçmalığını satmaya kalkma."

Omuzlarım öne doğru sarkarken, bedenimden istifa etmiş bir nefes çıkıyor. "Bak, Aurora konseyin onun için seçtiği pislikle evlenmek istemiyor. Ya bu bağı nişanı bozmak için mükemmel bir bahane olarak görürse?"

Solomon gözlerini kısarak çenesini ovuşturuyor ve cevabımı düşünüyor gibi görünüyor. "Bunu hiç düşünmemiştim. Eğer senin yüzünden nişanı bozarsa, Kral Raphael cadıların ve büyücülerin desteğini kesinlikle kaybedecektir. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Vay canına, Solomon benimle aynı fikirde. Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Söylediğim her şeyin saçmalık olması çok kötü. Elbette kral için işleri berbat etmek istemiyorum ama Aurora'yı bırakıp

iksin etkisi altında bile. Ona dokunmak ve onu korumak istiyorum. Nefret ettiđi biriyle evlenmesini engelleyemeyeceđim dűşüncesi beni kahrediyor.

"Biliyorum," diyorum.

"Ve lekeli geğmişinle, bazı insanlar bunu bilerek yaptığını bile dűşünebilir. Baba gibi, ođul gibi."

Hay sikeyim. Oraya gitmek zorundaydı. Solomon'un benden hoşlanmadığından hep şüphelenmiştim ve görünűşe göre başından beri haklıymışım. Yoksa neden hiç iyileşmeyen yaraya tuz bassın ki?

"Ben babam değilim," diye inledim. "Kralıma asla ihanet etmem." "Bunu göreceğiz," diyor umursamaz bir tavırla.

"Bu da ne demek şimdi? Ne ima ediyorsun?"

"Belki de bilerek değil," diye karşı çıkıyor, agresif duruşumdan hiç etkilenmemiş. "İlkel çiftleşme dürtülerinize yardımcı olması için ne tür bir iksir aldığınızı söylemiştiniz?"

"Siren büyűsüne karşı bir şey."

"Hmm. İyideğil. İyideğil. Daha iyi bir alternatif dűşünmem gerekecek. Bu arada, Aurora'dan uzak dur. Ve kesinlikle hiçbir şekilde dokunmayın."

"Peşimden gelirse ne yapmam gerekiyor?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Sen ikinci nesil bir Blueblood'sun, birkaç kanlı savaş atlattın, bana yirmi bir yaşındaki bir cadıdan kaçamayacağını söyleme."

Sinirlenerek kollarımı kavuşturdum ve küçük adama ters ters baktım. "Ondan kaçabilirim."

Başını sallar. "Eminim kafan yapabilir. Peki ya penisin? O başka bir mesele."

AURORA

Beni ne tür bir hastalık vurdu bilmiyorum ama günlerce yatakta ani soğuktan iyileşmeye çalışmış olmalıyım. Ateşim nihayet düştüğünde vücudum ağrıyor ve karnımdaki boşluğu hissedebiliyorum.

Mutfağımda biri gürültű yapıyor, dolapları açıp kapatıyor. Bir dakika sonra, kız kardeşim Miranda odaya girdi.

elinde bir tepsi yemek.

"Oh iyi. Uyanmışsın. Tavuk çorbası ister misin?"

Yüzümü buruşturarak doğruldum. "Madem uyanık olduğumu bilmiyordun, neden bana yemek getirdin?"

"Kokunun seni ölümden dirilteceğini umuyordum." Sırıttı. Midem gök gürültüsü kadar gürüyor ve onu güldürüyor.

"Ne zamandır baygındım?"

"İki gün. Kötü bir hastalığa yakalandın. Solomon annemi aradığından beri seninle ilgileniyorum."

"Özür dilerim."

Miranda kaşlarını çatıyor. "Neden özür diliyorsun? Hasta olman senin suçun değil."

"Hayır, üzgünüm annemiz berbat ve sen de boşluğu doldurmak zorunda kaldın."

Gerçek Miranda tarzıyla gözlerini deviriyor. "Tanrım, Niko gibi konuşmaya başladın. Çok dramatik."

Tepsiye uzanıyorum, kaseden buhar çıkıyor ve dilimi yakma ihtimalim olmasına rağmen içine dalmak için can atıyorum.

"Annem en azından bir kez beni ziyarete geldi mi?" "Evet. Bugün daha sonra geleceğini söyledi."

"Gücümü toparlasam iyi olacak o zaman." Bir kaşık dolusu çorba alıyorum. Sıcak ama boğazımdan aşağı inen sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum.

Miranda odamı toparlamaya başlarken birkaç dakika huzur içinde yemek yememe izin veriyor. Ama sonra unutmak için çok uğraştığım erkekten bahsetmek zorunda kaldı.

"Sarışın bir Blueblood seni kontrol etmeye geldi. Çok seksi biri. Ona dokundun mu?"

"Miranda! Bu seni ilgilendirmez."

"Tamam, bu benim sorumun cevabı." Gülüyor. "Bir kan emiciyi en azından bir kez denemeden duramayacağını biliyordum. Seni ısırmasına izin verdin mi?"

İki elimle yüzümü kapatıyorum. "Aman Tanrım. Seninle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden olmasın? Birbirimizden hiçbir zaman sır saklamadık ve buraya gelmeden önce değişmeyeceğine dair bana söz vermiştin."

O haklı. Söz vermiştim.

"Bilmen gerekiyorsa, annemin nişan giyotinini düşürdüğü akşam birlikte olduk."

Miranda'nın bakışları kararır. "Aferin sana. Seni o kurbağayla evlenmeye zorladığı için çok kızgınım. Yüce Cadı olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

Ona neyin tehlikede olduğunu söylemeyi tartışırken çenemi sıkıyorum. Sonunda Miranda'yı bu işin dışında bırakmaya karar verdim. Elena Montenegro kurnaz ve tehlikeli bir cadı. Kız kardeşimi onun karanlık planlarına dahil etme riskini göze alamam.

"Evet, biliyorum."

Hayal kırıklığının gözlerinde parladığını görmek beni öldürüyor. Benim bir satılmış olduğumu, tek umursadığım şeyin güç olduğunu düşünüyor ki bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Ona tüm gerçeği söylemeden anlamasını sağlayabileceğimden emin değilim ama anahtarın dönüş sesi konuşmamızı böldü.

"Annem geldi." Miranda göz teması kurmadan tepsiyi benden aldı. "Ona uyandığını söyleyeceğim."

Bir dakika sonra Isadora Leal en güzel kıyafetlerinden birini giymiş olarak içeri girer. Siyah saçları sert bir topuzla geriye doğru toplanmış, keskin elmacık kemiklerini ve badem şeklindeki gözlerini vurguluyor. Birbirimize benziyoruz ama onunki gibi dinlendirici bir sürtük suratım yok.

"Selam anne. Çok şık görünüyorsun. Ateşli bir randevun mu var?" Sırıttıyorum.

Beni kibirli bir bakışla ödüllendirdi. "Hayır. Kralla görüşüyordum. Lucca'nın malikanesine gitmeden önce seni kontrol etmeye geldim."

"Onu tekrar geri getirmeyi deneyecek misin?" "Evet.

Denemek istediğim yeni bir büyü buldum."

Yorganı üzerimden itiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum. "Ben de seninle geliyorum."

"Kesinlikle olmaz. Bana hiçbir konuda yardımcı olacak durumda değilsin."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum ama vücudum programa uymak istemiyor. Olduğum yerde sallanıyorum ve sonunda kıcımlı tekrar yatağa koyuyorum.

"Açıkça. Benimle tartışacak kadar iyileşmiş görünüyorsun ve önemli olan da bu. Hastalanmadan önce Calvin ile öğle yemeği yediğinizi duydum."

Ugh. Gerçekten bu konuyu açmak zorunda mıydı?

"Evet. Müstakbel kocam olduğu için onu daha yakından tanımak istedim."

Annem bir kaşını kaldırır. "Öyle mi? İsyanının daha uzun süreceğini sanmıştım. Çocukça öfke nöbetlerini geride bıraktığına sevindim."

"Evet, anne. Sonunda büyüdüm."

Alaycı yorumumu duymazdan geliyor ve saatine bakıyor. "Gitsem iyi olacak. Kendine iyi bak Aurora. Eğitiminden geri kalmanı istemiyorum."

Ve bir anda kovuldum. Çoktan kapıya yöneldi ve benim ölümcül bakışımı kaçırdı.

Merak etme anne. Başımın üzerinde kanlı bir yemin var, istesem bile seni hayal kırıklığına uğratamam.

OceanofPDF.com

I Solomon Aurora'yı rahat bırakacağıma söz vermişti ama hasta olduğu her gün onu kontrol etmeye geldim. Ben de tam bir sapık gibi dairesinin yakınlarında gizleniyordum. Yüce Cadı geldiğinde saklandım.

ziyaret edeceğim, belli ki. Kızıyla çiftleştigimi öğrenirse beni bir sümüklü böceğe ya da aynı derecede iğrenç bir şeye dönüştürebilir. Ama korkunç cadı gittikten kısa bir süre sonra küçük kızı da aynı şeyi yapıyor.

Bu sefer saklanmıyorum. Onun yerine yoluna atlıyorum ve göğsünü tutarken nefes nefese kalmasına neden oluyorum.

"Orospu çocuğu. Nereden çıktın sen?"

"Şimdiden eve mi gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Aman Tanrım, dostum. İnsanları korkutmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim." Onu en çekici gülümsememle ödüllendiriyorum ama istediğim etkiyi yaratmıyor.

Hâlâ kaşlarını çatarak etrafımda dolaşıyor. "Aurora daha iyi."

Sakin davranamayıp kızı takip ettim. "Gerçekten mi? Ateşi düştü mü?"

"Evet. O iyi. Artık güzellik uykunu kaybetmene gerek yok, tamam mı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemeden ağzımı açıp kapatıyorum.

Görünüşe göre küstahlık aileden geliyor.

"Aurora ve ben sadece arkadaşız. Hepsi bu."

Neden bu çocuğa kendimi açıklıyorum ki? Moron gibi konuşuyorum.

"Evet, evet. Ne tür arkadaşlar olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Bekle." Koluna dokunup durmasını sağlıyorum. "Aurora benden bahsetti mi?"

Gözlerini kısıyor, beni şüpheyle izliyor. "Ondan ne istiyorsun? Nişanlı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bu hatırlatma göğsümü delen bir mızrağa benziyor. "Biliyorum." Sesim boğuk çıkıyor.

Birden kaşları havaya kalkıyor, neredeyse saç çizgisiyle buluşuyor. "Aman Tanrım. Aurora'dan *hoşlanıyorsun*."

Kahretsin. O kadar şeffaf mıyım? Kolunu bırakıp geri çekildim. "Aklına çılgınca fikirler getirmeye başlama, kızım."

Ağzı geniş bir sırıtışa dönüşmeden hemen önce gözlerinde manik bir parıltı belirliyor. "Bu mükemmel."

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü Aurora büyük bir hata yapıyor ve onu durdurmak için her şeyi yaparım, bu onu kazanmana yardım etmek anlamına gelse bile."

Ah, lanet olsun. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Çok fazla romantik komedi filmi izlemiş saf bir genç.

"Tam orada dur." Elimi kaldırıyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Kız kardeşinden hoşlanmıyorum. Sadece seviştik, hepsi bu. O yüzden bu fikri kafandan çıkar."

"Doğru. Sana inanıyorum." Çantasından küçük bir not defteri çıkarır ve üzerine bir şeyler karalar. Sonra bir sayfa koparıp uzatıyor. "Al. Bu benim numaram. İnkâr diyarından çıkıp strateji belirlemeye hazır olduğunda beni ara. Düğünü engellemek için on ayımız var."

Ben şaşkın şaşkın kâğıda bakarken o uzaklaşıyor. Az önce bir genç, beş yüz yaşındaki bir Blueblood beni şaşkına çevirdi. *Lanet olsun.* Tek şansım Manu'nun bu değiş tokuşa tanıklık etmek için burada olmamasıydı. Ama Aurora'nın kız kardeşinin teklifini kabul edemeyeceğimi bile bile notu cebime atıyorum.

Güneş daha yeni battı ve dersler en az bir saat daha başlamayacak. Günlerdir doyurucu bir şey yemediğim için beslenme odasına doğru yöneliyorum. Ama iki adım atmadan vücudum kendi isteğiyle geri dönüyor.

Ne oluyor be?

Görünmez bir ip beni binanın yatakhane bölümüne, daha doğrusu Aurora'nın dairesine geri çekiyor. *Kahretsin.* Sanırım kralın bana verdiği iksirin etkisi geçiyor çünkü bu lanet bağla ilişkili tüm berbat semptomlar geri dönüyor: karıncalanma hissi, ateşlenen deri, kemiklerimdeki ağrı.

Vampir hızıyla koşmaya başlıyorum ve birkaç saniye içinde apartman kapısına öyle bir vuruyorum ki, kapıyı kırıp düşürebilirim. İçeride hareket ettiğini hissedebiliyorum ve bir an sonra kapıyı çekerek açıyor.

Saçları ıslak ve bornoza sarınmış. Vanilya aromalı şampuan gibi kokuyor ve bu özel baharat benim için hiçbir şey yapmasa da, doğal kokusuyla karıştığında beni çıldırtıyor.

"Saxon..."

İçeri giriyorum, kişisel alanını işgal ediyorum, aramızdaki boşluğu korumak için onu geri yürümeye zorluyorum. Herhangi bir kesinti istemediğim için kapıyı tekmeleyerek kapattım. Ne yaptığım ya da işleri berbat etmeme sözümü nasıl tutacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor ama şimdilik ellerimi yanlarıma yapıştırmayı başarabiliyorum.

"Nasılsın?" Boğuk bir sesle soruyorum. *Tanrım, hayvan gibi ses çıkarıyorum.*

"Tamam. Burada olmamalısn." "Biliyorum."

Şu anda küçük oturma odasının ortasında duruyor, yuvarlak ve tetikte gözlerle bana bakıyor. Kalbi o kadar hızlı atıyor ki, gelişmiş vampir duyularım olmasa bile duyabilirdim.

"Kız kardeşim beni kontrol etmeye geldiğini söyledi." "Geldim. Beni korkuttun."

"Seni korkuttum mu?" Sesi bir oktav yükseliyor. "Nasıl?"

"Hanson'ın dersinde yere yığılma şeklin beni çok korkuttu."

Çiftleşme bağının gizemli güçlerine karşı savaşı kaybederek öne çıkıyorum. Aurora'nın gidecek başka yeri yok. Elleri kanepenin arkasına yerleşiyor, sanki bir çapaya ihtiyacı varmış gibi sıkıca kavırıyor.

"On ay içinde evleneceğini duydum."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Nişanlısını düşünmek her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Küçük kız kardeşine rastladım."

"Miranda'nın koca bir ağzı var. Ama evet, buradaki eğitimimi bitirir bitirmez düğün olacak."

"Demek ki zamanım var." Bedenlerimiz arasında neredeyse hiç boşluk bırakmadan onun alanına giriyorum.

"Ne için vaktin var?" Başını kaldırıp doğruca gözlerimin içine bakıyor.

Elimle yanağını kavırıyor, başparmağımla yumuşak tenini okşuyorum. "Fikrini değiştirmen için."

Hayır. Hayır. Hayır. Saxon, ne halt ediyorsun?

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Cevabı o kadar zayıf ki, buhar gibi.

Acı acı gülümsüyorum. "Bunu göreceğiz."

Eğilip dudaklarımı dudaklarına mühürlediğimde beni durdurmaya çalışmıyor. Aksine, kollarımı tutuyor ve bedenimde eriyor. Bir anda yanıyorum ve görev ve sorumluluk duygularım pencereden uçup gidiyor.

Saçlarını bir avuç tutuyorum ve onu daha derinden öpmek için başını yana yatırıyorum. Bacaklarını benimkilerle ayırdığımda Aurora bir inilti çıkarıyor ve kot pantolonumun üzerinden sıcaklığını hissediyor. Boştaki elimle bornozunu ayırıyorum, sonra göğüslerinden birini avuçluyorum, elime tam oturmasına bayılıyorum.

Parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor ve ondan kurtulmak istediğini anladığımda, ona yardım etmek için geri çekiliyorum. Bakışlarım onunkilerle birleşiyor ve içimde sayısız duyguyu serbest bırakıyor. Güzel, vahşi gözleri evcilleşmemiş bir arzuyla dönüyor. Hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen bağa teslim olmuş durumda. Daha iyi bir insan olsaydım, ona söylerdim. Ama değilim. Teklif ettiği her şeyi kabul etmekten mutluluk duyan bir serseriyim.

Dikkatimi boynuna çevirmeden önce onu tekrar, sert ve talepkâr bir şekilde öpüyorum. Damarları beni çağırıyor ama duymazdan geliyorum, göğüslerine doğru ilerlemeye devam etmeden önce oraya açık öpücükler kondurduğum için mutluyum. Meme uçlarından birine yapışıyorum, sırtını dikleştirip saçlarımı çekene kadar yalamak ve emmek arasında gidip geliyorum, devam etmem için sessiz bir yalvarış.

Dünyada onun istediğini yapmamı engelleyebilecek hiçbir şey yok. O benim kraliçem ve ben onun emrindeyim. Adımı bir sirenin çağrısıyla karıştırılabilecek gırtlaktan gelen bir sesle fısıldadığında, sikime saf libido enjekte ediliyor - sanki zaten taş gibi sert değilmiş gibi.

Dilinde ismim, saçlarımda parmakları, nasırlı ellerime karşı yumuşak teninin hissi, bunlar sonsuza dek zihnime kazınacak anılar. Daha fazlasını tatmak için can atarken, yumuşak bir patlamayla meme ucunu bırakıyorum ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Bana boğucu bir bakış fırlatan Aurora, bornozunun kuşağını çözüp kumaşı birbirinden ayırıyor. Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor ve göz temasını kesmeden kıvrımlarına dalıyorum. Klitorisini yaladığımda çığlık atıyor, zaten orgazmın eşiğindeymiş gibi titriyor.

Hay sikeyim. Ben de yaklaştım.

Tempoyu yavaş tutmaya ve zevkini uzatmaya çalışıyorum, ama ya dilimle lanet bir sihirbazım ya da çiftleşme bağı her şeyi geliştiriyor.

Birden yüksek bir çığlık duyuldu, saf bir coşku çığlığı değildi. Bu dayanılmaz bir acı çığlığı ve benden geliyor.

AURORA

Kulaklarımda korkunç bir ses uğulduyor, sanki ölüm perileri çığlık atıyor, kan istiyorlar. Gözlerimi kapatırken onları örtüyorum, durdurmak için ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, yabancı bir güç içimde yükseldiğinde dünyayı sarsan bir orgazmın eşiğinde olduğum.

"Ugh!" diyor birisi yakınlarda.

Aman Tanrım. Saxon!

Kulaklarımı açıyorum ve gözlerimi açıyorum. Kafamın içindeki gürültü nihayet azalmaya başlıyor. Saxon yerde yatıyor, bir eliyle öne doğru destek verirken diğer eliyle ortasını tutuyor.

"İyi misin?"

Yüzünü buruşturmuş ve kıpkırmızı olmuş yüzünü kaldırıyor. "Lanet olsun.

Bana ne yaptın?" "Hiçbir fikrim yok."

Yavaşça ayağa kalkıyor, hâlâ kızgınlıkla beni izliyor. *Ona kazara mı vurdum?* Hayatım boyunca daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

"Beni büyüledin," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, tenor sesi kızgınlık ve inançsızlık arasında bölünmüş.

"Öyle demek istemedim."

Çenesini ovuşturarak başka tarafa bakıyor. "Bu bana hizmet ediyor. Zaten buraya gelmemeliydim."

Gözlerimi yere indiriyorum. *O kadar ileri gitmene izin vermemeliydim.* Belki de kan yemini büyüü tetiklemiştir. Elena'ya Calvin'le evleneceğime dair söz vermiştim ve Saxon'a olan hislerime yenik düşmem kesinlikle anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmemem anlamına geliyordu. Çılgınca olan şey sadece cinsel arzu değildi.

beni teşvik etti. Kalbim yüzde yüz karşımdaki erkeğe bağlıydı -hâlâ da öyle- ve bu büyük bir sorun.

"Sana büyü yaptığım için özür dilerim. Belki de bundan sonra birbirimizden uzak durmalıyız."

Bana bakıyor, gözlerinde öfke kaynıyor. "Evet, sanırım en iyisi bu olur."

"Lütfen benden nefret etme," diye geveledim.

İfadem onu bir an için sersemletmiş gibi görünüyor. Ben de nereden çıktığını anlamıyorum, sadece eğer anlarsa beni öldüreceğini biliyorum. *Tanrı aşkına, neden durup dururken Saxon'a karşı böyle garip duygular besliyorum?* Daha bir hafta önce beni sinir eden ukala bir Blueblood'du. Şimdi ise ruh eşimmiş gibi hissediyorum. *Ugh.*

"İnan bana Aurora, senden nefret etmeyi ne kadar istesem de bu imkansız."

Kapıya yöneliyor ve ben ona söyleyecek bir şey bulamadan dairemden çıkıyor.

Buna inanamıyorum. Bizim için böyle bitecek. Kötü bir mavi top vakası ve bir büyü ile. Ve şimdi Bloodstone'da ikamet ediyor, bu da seksi yüzünü her yerde görmek ve onu umursamıyormuş gibi davranmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Kolay olmalı. Gerçek duygular geliştirmek için birlikte yeterince zaman geçirmedi. Ama burada zorunlu olan kelime "olmalı". Bir şekilde Saxon'a bağlıyım ve içten içe bunu değiştirecek bir büyü ya da kan yemini olmadığını biliyorum.

MEVCUT ZAMAN

I Beynim onun sözlerini işlerken Saxon'a bir moron gibi bakıyorum.
"Ben neyim?"
"Beni duydun."

Beni kenara itiyor, böylece davet edilmeden daireme girebiliyor. Vücudu bir yay gibi sımsıkı sarılmıştı ve geçtiğimiz haftalarda öğrendiğim bir şey varsa o da bu şekilde gerginken her şeyin onun vahşi canavar modunu tetikleyebileceğiydi. En son bu şekilde davrandığı zaman, Boone'un uşaklarıyla olan kavgamdan sonra beni bulduğu zamandı. Çılgına dönmüştü, pusuya düşen vampirleri aramak için Salem'i yerle bir etmeye hazırdı.

Kimsenin bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemediğimden, cevap vermeden önce kapıyı kapatıyorum.

"Bana takıntılı olduğun kadının bir siren olduğunu söylemiştin," diyorum sakince.

Sesimi dengede tutmak zor; geçtiğimiz ay cehennem gibiydi. Lucca'nın yeniden uyanışı ve bunu takip eden tüm siyasi saçmalıklar ve cinayet girişimleriyle uğraşmanın yanı sıra, karşımdaki aptal olarak da bilinen en iyi arkadaşına karşı artan hislerimi bastırmak zorunda kaldım. Ve şimdi ona olan çılgınca çekiminin bir açıklaması olduğuna dair bombayı patlattı. O benim dostum.

Parmaklarını sarsak bir hareketle saçlarında gezdiriyor. "Şey, yalan söyledim. Kimsenin bilmesini istemedim, özellikle de senin."

Kendime rağmen irkildim. Saxon'ın bir takılma, sarhoşken yapılan bir hata olması gerekiyordu. Şimdi bunun çok daha büyük olduğunu öğreniyorum, ama görünüşe göre büyük değil

bana karşı dürüst olması için yeterli.

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Başından beri."

İhanetin keskin acısını ruhumun derinliklerinde hissederek başımı sallıyorum. "Sen tam bir pisliksin!" Bu konuşmadaki aklı başında kişinin ben olmam gerektiğini unutarak patlıyorum. "Bu sırrı benden sakladığına inanamıyorum."

"Başka seçeneğim yoktu, tamam mı? Bu bağı nişanı bozmak için bir bahane olarak kullanma riskini göze alamazdım."

Ahh. Beni göğsümden vurmanın yolu, Saxon.

Bir an nefes alamıyorum ama darbeden kurtulduğumda tek söyleyebildiğim "Anlıyorum" oluyor.

Öfkeli yüzü başka bir şeye dönüşüyor. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama her ne ise, tavrını değiştiriyor. Şimdi pişman görünüyor, ama bu bakışın nedenini söylemek imkansız. *Söylediklerinden mi pişman yoksa bir pislik gibi davrandığından mı?*

"Özür dilerim. Niyetimden çok daha sert oldu." Ellerini kalçalarına koyup çenesini eğdi. "O budala ile nişanını bozmandan ben sorumlu olamam. Bu büyüü topluluğu krala karşı kıskırtır."

Oh, Saxon. Bunu biliyorum. Beni umursamıyor gibi görünmen canımı yakıyor.

Ama şu anda beni ne kadar incittiğini görmene izin verirsem ne olayım.

"Çok kibirlisin," diye tıslıyorum. "Seni Calvin'den daha iyi bir alternatif olarak göreceğimi sana düşündüren nedir?"

Şimdi yüzünü buruşturma sırası onda. Hormonlarımı kontrol eden çılgın bir vampir bağı olmasa bile, şansım olsa her zaman Saxon'ı Calvin'e tercih ederdim. Elena Montenegro ile anlaşma yaptığımda bu seçeneği bir kenara atmış olmam çok kötü.

"Bütün akşamı hakaretler yağdırarak geçirebiliriz, günışığı. Ama bu çiftleştiğimiz ve çiftleşmeyeceğimiz gerçeğini değiştirmez."

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Vampir çiftleşme bağları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen bir cadısin, değil mi? Solomon bu bağı iptal edebilecek bir büyü olduğuna inanıyor."

"Oh, Solomon da mı bizi biliyor?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu harika."

"Başlangıçta bana yardım ediyordu ama Lucca, Vivienne ve Boone'la ilgili tüm bu olaylar yüzünden benim sorunum artık onun önceliği değildi. Bu yüzden iksir için sana gelmek zorunda kaldım. Onu bağın etkilerini uyuşturmak için kullanıyordum."

Saçlarımı geri çekiyorum, hayal kırıklığı içinde saç tellerimi çekiştiriyorum. "Aman Tanrım. Vampir çiftleşme bağıyla savaşmak için bir sirenin köleliğine karşı iksir kullanmak kimin parlak fikriydi?"

"Kral Raphael'in."

Donup kalıyorum ve sonra dengesiz bir kadın gibi öyle bir gülüyorum ki karnım ağrıyor. Aklımı kaçırıyor olmalıyım. "Tabii ki. Vampirler ve sağduyu. Açıkçası bir araya gelebilecek iki şey değil."

"Bu durumla dalga geçmeyi bıraktın mı?" Saxon sinirlenerek sorar.

"Kapa çeneni, pislik. Kendi evimde bana patronluk taslayamazsın. ev, bağ ya da değil."

Göz açıp kapayıncaya kadar Saxon üzerimde, eli boğazımda, yüzü benimkinden birkaç santim ötede. Tutuşu sıkı değil; gözlerindeki öfke yeterince tehdit edici.

"Sana tekrar vurmadan önce bırak beni."

"Hayır. Anlamıyor musun? Bu şaka değil. Sana yakın olup da dokunamamanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Seni koruyamamak? Boone'un takipçileriyle tek başına yüzleştiğini öğrendiğimde neredeyse aklımı kaybediyordum. Sürekli acı içindeyim. Başkalarından içtiğim kanın tadını alamıyorum, başka kimseyi beceremiyorum."

Başka kadınları beceremediğini itiraf ettiğinde midem ters takla atıyor. Çılgın kalbim kutlama için taklalar atıyor.

"Ben de acı çekiyordum, tamam mı? Belki senin kadar değil, ama hissettiklerimi uyuşturacak bir iksirim yoktu, çünkü sorunun ne olduğunu bilmiyordum."

"Bu kadar inatçı, bu kadar sinir bozucu birinin beni nasıl bu kadar kandırabildiğini anlamıyorum. Çoğu zaman seni cezalandırmak mı yoksa sevmek mi istediğimi bilemiyorum."

Derin nefes alıyorum. *Bu bir aşk ilanı mı? Hayır, olamaz.* "Sanırım hangi tarafa meyilli olduğun belli."

Gözlerine berraklık geri geliyor, sonra ifadesi pişmanlığa dönüşüyor. Geri adım atıp beni serbest bırakıyor ve aptal gibi onun yakınlığını özlüyorum. O zaman özlem beni sert bir şekilde vuruyor. Vücudumdaki her molekül Saxon'a doğru çekiliyor. O bir güneş ve ben onun yörüngesine çekilen yalnız bir gezegenim.

"Seni asla incitmem," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Çünkü ben senin eşim."

"O yüzden değil. Ben zevk için kadınları döven bir canavar değilim. Manu gibi tecrübeli bir savaşçı olsaydın ve savaşıyor olsaydık durum farklı olurdu."

"Onun şımarık bir prenses olduğunu sanıyordum," diyorum duygusuzca, çünkü Saxon'ın ağzına saldırmak için karşı konulmaz bir dürtüye ihtiyacım var.

Kollarını kavuşturup gözlerini kısıyor. "Ne yaptığınızı biliyorum. İşe yaramayacak. Şu anda ne kadar tahrik olduğunun farkındayım."

Toplar.

"Elimde değil. Hepsi bu aptal bağ yüzünden. Hem sen nasıl benim eşim oldun? Benden içmene izin verdiğim için mi?"

"Bilmiyorum, Rora."

Rora mı? Tatlı bebek tek boynuzlu atlar. Durduğum yerde erimemi mi istiyor? Sanırım yumurtalıklarım patladı.

"Şirin lakaplar takmayın lütfen. Bu durumu daha da kötüleştirmeyelim." Dişlerinin ucunu göstererek gülümsüyor. "Özür dilerim. Dilim sürçtü." *Ah, lanet olsun. Şimdi dilinin içime kaymasını istiyorum.*

Kulaklarımı kapatıyorum. "Kafamın içine görüntüler sokmayı bırak." "Benim böyle bir gücüm yok." Gülümsemesi daha parlak.

Bir an önce dayanılmaz bir acı içindeymiş gibi görünüyordu, şimdi ise parkta gezintiye çıkmış gibi davranıyor.

"Yardıma çok ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

Yüzündeki eğlence ifadesi bir anda siliniyor. "Öyleyim. Sanırım sana y a k ı n olmak her şeyi biraz daha katlanılabilir kılıyor."

Sadece senin için.

"Bir plana ihtiyacımız var. Ailemin büyü kitaplarına bakıp vampir çiftleşme bağları hakkında bir şeyler bulabilir miyim diye bakabilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Ama aynı zamanda birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Önce şaka yaptığını sanıyorum ama yüz ifadesi son derece ciddi.

"Neden?"

"Beni duymadın mı kadın? Sadece senin yanında olduğum için kendimi daha iyi hissediyorum. Ayrıca, nişanlınızı öldürme dürtüsü de o kadar şiddetli değil. Ama eğer onun değerli hayatını riske atmak istiyorsan..."

"Oh, kapa çenenin. Onu o kadar da önemsemediğimi biliyorsun. Ben daha çok senin başının belaya girmesinden endişe ediyorum."

Saxon'ın gözleri neşeyle parlıyor ve gülümsememek için kendini zor tutsa da dudaklarının kenarındaki titremeyi yakalıyorum.

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Bu kadar kendini beğenmiş olma. Elbette öyleyim. Dediğin gibi, burada tehlikede olan çok şey var. Jacques, Kral Raphael'e karşı neredeyse savaş ilan etti ve sorunumuzun onun için işleri daha da kötüleştirmesine izin veremeyiz."

"Ya bağla savaşmak yerine ona teslim olursak?"

Çenem düştü. "Sen aklını mı kaçırdın? Az önce lanet olası duvarlarla mı konuşuyordum? Bu saçma bağı kralınız için işleri berbat etmesine izin veremeyiz."

"Hey, bu bağ saçmalık değil. Uygunsuz ama saçmalık değil. Aslında bizim başımıza gelmesi büyük bir olay. Bülbüller gittiğinden beri hiçbir vampirin başına böyle bir şey gelmemiştir."

Elimi kaldırıyorum. "Dur bir saniye. Bu bağı Nightingale büyüü olduğunu mu söylüyorsun?"

Elena Saxon'a olan hislerimin ne kadar derin olduğunu böyle mi biliyordu? Çünkü o lanet aynası Saxon ve benim birbirimize bağlı olduğumuzu mu gösteriyordu?

Omuz silkiyor. "Varlığımızla ilgili her şey onlarla bağlantılı. Bu eğitilmiş bir tahmin. Tanıdığımız tek Bülbül'ün güçlerini kaybetmiş olması çok kötü."

"Doğru, ama Vivi anılarını geri kazandı. Belki o yardımcı olabilir."

Aklıma gelen en iyi fikir bu ama Saxon'ın ifadesi her zamanki gibi ciddi.

"Sorun nedir? Neden bana dünyanın sonu gelmiş gibi bakıyorsun?"

Başını sallayarak bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım."

I Ben Vivienne'le konuşurken Saxon'a dairesine dönmesini söyledim. Doğal olarak peşime takılmakta ısrar etti ama ben ayak diredim. Ona tüm gerçeği anlatmak zorundaydım ve eğer *eşim* de yanımda olmazsa bu daha kolay olacaktı.

etrafta. Bu aşağılayıcı bir konuşma olacak. Aşağılanma ve heyecan karışımı bir duyguyla yüzüm alev almadan Saxon'la ilgili eş kelimesini düşünemiyorum bile.

Vivienne'in Manu ile paylaştığı dairenin önünde durduğumda kapıyı yarı açık buluyorum. Vivienne'in kellesi karşılığında bir ödül olmasaydı bunu pek düşünmezdim. Boone öldü ama Tatiana'nın Bloodstone'da hâlâ sempatizanları var.

Şimdi tetikteyim, çantamdan küçük bir kristal çıkarıyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Eğer içeride kötü niyetli biri varsa, yardımın geldiğini bilmesini istemiyorum.

Büyük bir hata yaptığımı anlamak için sadece iki adım atmam yeterli. Vivienne ellerini kanepenin koluna dayamış, yüzünü kanepeye dönmüş oturuyor. Yüzü tavana doğru eğik ama gözleri kapalı ve inliyor. Bacaklarının arasında kimin yattığını sadece tahmin edebiliyorum. Gürültü yapmadan geri geri gitmeye çalışıyorum ama sonunda bir mama sandalyesine çarpıyorum.

Nefes nefese kalıyor, yüzünü bana çeviriyor. Sonra göğüslerini kapatıyor ve yumuşak bir gümbürtüyle kanepeden düşüyor. Lucca hemen ayağa kalkıyor, kız arkadaşının yerden kalkmasına yardım etmeden önce bana kısa bir bakış atıyor.

"Çok özür dilerim. Mahremiyetinizi bu şekilde ihlal etmek istememiştim," diyorum onlardan başka her şeye bakarken.

"İçeri nasıl girdin?" Lucca sorar.

"Kapı açıldı. Birinin içeri girmiş olmasından korktum."

"Lucca, bana kapıyı kapattığını söylemiştin," diye yakınıyor Vivienne ama sesi gönülsüzce çıkıyor.

İlişkilerinin balayı evresindeler. *Bahse girerim bütün gün yaptıkları tek şey sevişmek ve sarılmaktır.* İğrenç, bu düşünce beni acı çeken yaşlı bir kadın gibi gösteriyor. Aralarının düzelmesine sevindim. Vivienne yakın bir arkadaş oldu ve onun mutluluğunu kıskanmıyorum.

"Özür dilerim. Öyle sandım," diye cevap veriyor Lucca mahcup bir şekilde. "Sen oturma odasında çırılçıplak geçit töreni yapmaya karar verdiğinde doğru düzgün konsantre olamıyorum."

Şans eseri tekrar onlara doğru bakıyorum. Vivienne artık bir tişört giyiyor ve Lucca da pantolon giymiş. Yine de ön taraftaki çadırı görebiliyorum. *Kahretsin. Yüzüne odaklan Aurora. Yüzüne. Onun yüzüne. Yüzüne.*

"Vampirlerin alçakgönüllülüğünü benimsedin mi Vivi?" Bir vampirin bir insanı partinin ortasında beslenirken becerdiğini ilk gördüğünde ne kadar dehşete düştüğünü hatırlayarak alay ediyorum.

"Hayır." Yüzü pancar gibi kızardı.

"Yani Manu'nun seni yakalayabileceğinden endişelenmiyor musun?" Vivienne'in karşı karşıya olduğu tek tehlike Lucca'nın siki tarafından kazığa oturtulmak olduğu için kristali çantama geri koyuyorum.

"Manu artık burada yaşamıyor," diye yanıtlıyor.

"Cidden, o zaman ... oh. Birlikte mi yaşamaya başladınız? Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece." Lucca Vivienne'i yanına çekiyor ve yanağından kocaman öpüyor.

Tamam, şimdi istemesem de mega kıskançlık dalgalanmaları yaşıyorum. Saxon'ın görüntüsü kafamda belirliyor ve onu zihnimin karanlık bir köşesine kovmak için çok mücadele etmem gerekiyor. Bu bana burada olma sebepimi hatırlattı.

"Seninle özel olarak konuşabileceğimi umuyordum, Vivi," diyorum. Lucca hemen yüzünü buruşturdu, ben de ekledim: "Sakin ol, Gecenin Prensi. Bu benimle ilgili kişisel bir mesele."

"Bu kadınlara özgü bir şey mi? O zaman ben gidiyorum." Vivienne gibi etraftan dolaşmak yerine kanepenin üzerinden atlıyor. Onu tekrar öpüyor, uzun ve sert bir şekilde, beni başka tarafa bakmak zorunda bırakacak kadar rahatsız ediyor.

Onlara bir oda bulmalarını söyledim, ama sonra geri dönmek zorunda kalırdım. Saxon'la aramızdaki çiftleşme bağını koparmak çok önemli. Beni yalnız bırakmayacağını biliyorum ve sonunda zayıf bariyerlerim tamamen

parçalanacak.

Lucca çıkarken bu kez kapıyı vurarak kapatıyor ama kulak misafiri olmayacağından emin olmak için birkaç saniye bekliyorum. Vampirler ve gelişmiş duyuları can sıkıcı olabiliyor.

"Bir şeyler içmek ister misin? Nihayet fark edilme korkusu olmadan dairemde yiyecek ve içecek depolayabiliyorum."

"Ben iyiyim. İçeri öyle daldığım için gerçekten üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Bunun için endişelenme. Sanırım alçakgönüllülüğü umursamamaya alışıyorum."

"Bülbüller de vampirler kadar karışık mıydı?" Sorumdan hemen pişmanlık duyarak soruyorum. Vivienne'in yüzünde şimdi gözle görülür bir buruşukluk var. "Gah. Çok özür dilerim. Bunu sormamalıydım."

"Merak ettiğim için özür dileme. Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, Bülbüller vampirler gibi değildi. Kuralları ve adabı severlerdi. Belki de bu yüzden bazıları vampirleri küçümser ve onlara vahşi derdi."

Vampir bağı konusunu nasıl açacağımı bilmiyordum, ama bu mükemmel bir açılış değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Bu çok ilginç. Türünüzün çiftleşme bağı yaratmasının nedeni bu muydu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsiniz, iki vampiri birbirleri için mükemmel kılan büyü bağı."

"Bunun Nightingale büyüklerinin bilerek yaptığı bir şey olup olmadığından emin değilim, tasarımıyla yaratılan familiarların aksine."

"Yani, bunun bir yan etki olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunun artık büyü olması mümkün. Kader eşleri halkım arasında oldukça sık görülen bir şeydir - yani eski halkım arasında. Kendimi artık bir Nightingale olarak görmüyorum."

Ses tonundaki hüznü yakalıyorum ve bunu ona sormalıyım ama henüz çiftleşme bağından sapmak istemiyorum.

"Ya insanlar kader arkadaşlarından memnun değillerse, bağı koparmanın bir yolu var mıydı?"

"Kader arkadaşları Ellnesari'de büyük bir olaydı." Sorumdan tamamen kaçtığını fark ettim. *Neden?*

"Ama bir yolu olmalı. Ya aniden Bülbüller geri dönerse ve gösterişli bir Bülbül prensi senin onun kader arkadaşı olduğunu iddia ederse?"

Vivienne'in yüzünde beliren saf dehşet ifadesi, onun biriyle çiftleştigiinden şüphelenmeme neden oluyor.

"O zaman başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bağlanmış eşlerin gözleri eşlerinden başkasını görmez."

Tamam, belki bir eşi yoktu. *Duh, Aurora, tabii ki yoktu.* Biriyle çiftleşseydi Ellnesari'yi geride bırakmazdı. Saxon'dan ayrılıp farklı bir diyara geçemeyeceğimi biliyorum.

"Yani Lucca'ya deliler gibi aşık olmanızın bir önemi yok mu?"

"Muhtemelen ona aşık olmaktan vazgeçerdim." Vivienne gözlerini kısar.

"Neden bana kader arkadaşları hakkında bu kadar soru soruyorsun?"

Kahretsin. Gerçeği söylemek zorunda kalmadan ondan ihtiyacım olan tüm bilgileri alabileceğimi düşünmüştüm. Sanırım öyle değilmiş.

Omuzlarımın öne doğru sarkmasına izin verip yüklü bir iç çekerek, "Saxon'la çiftleştim," diyorum.

Birkaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Emin misin?"

"Eminim. Takıldık-"

"Saxon'la mı takıldın? Aman Tanrım. Ne zaman oldu bu?" "Tanrım, sakin ol, olur mu? Yaklaşık bir ay önceydi."

Açık avucunu tezgâha vuruyor. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Aramızda hiçbir şey yok. Ben onun dostuyum ama olamam." "Neden olamazsın? O bir vampir ve sen de bir cadı olduğun için mi? Ayrıca Ölümsüzlük meselesi, birlikte olamayacağınızı söyleyen bir kural mı var?" "Hayır, bir kural yok, sadece başka biriyle evleneceğim."

"Nişanlı mısın?" Sesi beni irkilten bir tona yükseliyor.

"Evet. Dangalak bir kanoya. Görücü usulü evlilikler cadılar ve büyücüler arasında hâlâ geçerli."

"Aman Tanrım, Aurora. Çok özür dilerim. Bu yüzden mi Saxon'la olan bağını koparmak istiyorsun? Bu konuda ne söyleyecek?"

"O da en az benim kadar çiftleşme bağının ortadan kalkmasını istiyor." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama bunu söylemek bana acı veriyor.

"Gerçekten mi?" Narin kaşları birbirine çatıldı. "Çiftleşmiş erkekler aşırı sahiplenicidir. Nişanlını henüz öldürmediğine inanamıyorum."

"Neredeyse yapıyordu. Eğer Kral Raphael müdahale etmeseydi, Saxon şu anda yargılanıyor olacaktı. Cinayet cinayettir, nedeni ya da kurbanı ne olursa olsun."

"Nasıl başa çıkıyorsunuz? Yani, birlikte yatmadığınızı varsayıyorum."

"Hayır, yine de çekime direnmek oldukça zor." Yere bakıyorum. "Ve Saxon ateşli bir kış parçası."

Vivienne gülüyor. "Evet, görünüşü fena değil." Dokunaklı bir duraklama oluyor ve Vivienne'in yüz ifadesi yeniden sertleşiyor. "Ama ciddiym, bağı neden bitirmek istediğini anlıyorum, ama bu tür şeyler rastgele olmaz Aurora. Çiftleşme bağı doğru insanları bir araya getirir. Bunu yok etmenin bir yolunu bulmak istediğine emin misin?"

"Başka seçeneğim yok, tamam mı? Sana bunu söylememeliydim ama çok güçlü bir cadıyla anlaşma yaptım. Calvin'le evlenmemi istiyor, böylece ailesinin sahip olduğu tarihteki ilk büyü kitabına erişebileceğim.

Karşılığında bana Lucca'yı kış uykusundan döndüren büyüü verdi."

Vivienne'e bu konuda ancak bu kadarını anlatabildim. Nightingale aynasında ne gördüğümü söyleyemem. O gelecek çok korkunç ve ben Umarım Elena yanılır ve bu gerçekleşmez.

"Büyüyü mü buldun? Herkes annenin bu büyüden sorumlu olduğunu düşünüyor.

o."

"Ve bu şekilde kalmalı. Kimse benim anlaşmamı bilmemeli Elena, Lucca bile."

Vivienne başını sallar. "Bu gerçekten berbat bir durum. Şu anda çok ikilemdeyim. Lucca'yı geri getirdiğin için minnettarım ama bunun sonucunda sevmediğin biriyle evlenmek zorunda kaldığın için de perişanım."

"Benim için kötü hissetme. Uzun bir Yüce Cadı soyundan geliyorum. Daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmak benim DNA'mda var."

Kaşlarını çatması, bu saçma bahaneme inanmadığını gösteriyor. "Keşke senin için bu şekilde olmak zorunda olmasaydı. Ama merak etme, sırrın benimle güvende."

"Sağduyunuzu takdir ediyorum ama yardımınıza da ihtiyacım var. Bu bağı koparmanın bir yolunu bulmalıyız."

Alt dudağını ısırarak bakışlarını kaçırıyor. Kesinlikle bir şeyler saklıyor.

"Bir tane biliyorsun, değil mi?"

"Sayılır. Rikkon benimle birlikte insan alemine geçmeden önce birine bağlanmıştı. Eşinden ayrı kalmak onu neredeyse öldürüyordu. Sanırım..." Sesi boğuklaşıyor. "Sanırım bu yüzden benden daha hızlı kötüleşti. Neden sonunda bir keş oldu."

"Vivi, bu senin hatan değildi. Bu seçimi o yaptı."

Bana tekrar baktığında gözleri dökülmemiş yaşlarla dolup taşıyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Bağ, biz perdeyi geçmeden sadece birkaç dakika önce yerleşti. Ve annem bizi sürgün etmek için büyüünü çoktan kullanmıştı. Karar vermesi için zaman yoktu ve dürüst olmak gerekirse, çok geç olmasaydı benimle birlikte karşıya geçeceğini sanmıyorum."

"Sence sonunda bağı ne kopardı?"

"Sanırım hafıza büyüü yaptı. Ama bağın kopup kopmadığını ya da basitçe gömülüp gömülmediğini bilmiyorum. Kim olduğunu hatırlarsa tüm korkunç semptomlarıyla birlikte geri gelmesi mümkün."

"Kahretsin. Bu hiç de iyi değil. Belki de en iyisi anılarını geri kazanmamasıdır."

"Hayır. Şu anda olduğu gibi, eskiden olduğu erkeğin bir kabuğu olarak yaşamaya devam etmesine izin veremem. O tanıdığım en cesur, en güzel ve en nazik insandı. Zekası tüm krallıktaki en keskin zekaydı. Ve şimdi ona bir bakın. Bir keş, bir yalancı ve bir hırsız."

Vivienne'in Rikkon'un anısını geri getirme kararlılığını anlıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım.

"Pekâlâ. O zaman benim ve kardeşinin iyiliği için bağı koparacak başka bir yer bulmama yardım etmelisin."

W Doyurulmamış çiftleşme sancıları yüzünden suratım asık bir şekilde evime döndüğümde beni başka bir tatsız sürpriz bekliyor. Oturma odasındaki tüm eşyalar toplanmış ve birkaç yabancı etrafta dolaşıyor ve mobilyaları söküyordu.

"Ne haltlar dönüyor?" Özellikle kimseye sormuyorum.

Ronan elinde kocaman bir kutuyla odasından çıkar. "Mesajımı almadın mı? Daha büyük bir daireye taşınıyoruz."

"Neden? Bunu sevdim."

"Çünkü yeni oda arkadaşlarımız olacak."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kim?"

"Vaughn ve Rikkon."

"Ne? Ciddi misin sen? Enstitüde beş yatak odalı bir daire olduğunu bilmiyordum."

"Beş değil, dört. Lucca Vivienne'in yanına taşındı."

"Vay be. Bu çok büyük. Peki Manu şimdi nerede yaşayacak?"

Ronan, "Kendine bir daire tuttu," diye cevap veriyor eleştiri notuyla.

"Bunu nasıl başardı?"

Omuz silkiyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Her zaman yaptığı gibi davranarak, öfke nöbetleri ve tehditlerle."

"Tanıdığı geri döndüğü için muhtemelen mahremiyet istiyordur," diyorum şakayla karışık, Karl'dan her bahsedildiğinde Ronan'ın ne kadar tuhaflaştığını bir anlığına unutarak.

Cevabı homurdanmak oluyor ve ben başka bir şey söyleyemeden uzaklaşıyor. Sanırım önümüzdeki dokuz ay çok ilginç geçecek,

Tabii hepimiz bu dramdan sağ çıkabilirsek. Evet, enstitü duvarlarının dışındaki çatışmadan çok iç çemberin bütünlüğü konusunda endişeliyim. Ben aptal değilim. Lucca oğlunu öldürdükten sonra Tatiana'nın misilleme yapacağını biliyorum ama küçük grubumuz sıkı değilse, dengesizsek en ufak bir baskıda dağılırız.

Odama doğru ilerliyorum, taşınma olayını daha önce öğrenmediğim için kızgınım. Buraya çok fazla eşya getirmedim ama yabancıların kişisel eşyalarını karıştırmasını da istemiyorum. Odamdaki hiçbir şeye kimsenin dokunmadığını gördüğüme sevindim. Ronan insan yardımcıları eşyalarından uzak durmaları için uyarılmış olmalı. Beni çok iyi tanıyor.

Doğaüstü bir hızla eşyalarımı toplamam beş dakika, her şeyi yeni evimize taşımam ise bir beş dakika sürdü ve bunun tek nedeni nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmamasıydı.

Görünüşe göre yeni dairemiz Lucca ve Vivienne'in aşk yuvasına çok daha yakın ve Aurora'nın dairesinden sadece iki kapı ötede. Ama bu yakınlık benim için işleri kolaylaştırmıyor. Aksine, kapımızın önünden geçtiği anı tam olarak hissedebiliyorum ve bu farkındalık mesafeyle azalmıyor. Özlemim iki katına çıkıyor ve o kadar kötüleşiyor ki, gelen bir kasırganın çarptığı lanet bir palmye ağacı gibi titremeye başlıyorum.

Ronan televizyon sistemini kurmakla meşgul ve mutfak tezgahını tutup mermerden bir parça kopardığını görmüyor. *Lanet olsun.* Aurora'dan yeni bir iksir almayı tamamen unutmuşum. Onun yüzünden dikkatim dağıldı.

"Merhaba?" diyor bir erkek, ön kapıyı iterek açarken.

Yeni gelenin kafasını koparmaya hazır bir şekilde arkamı döndüğümde Vivienne'in kardeşi Rikkon'un parkta kaybolmuş bir çocuk gibi orada durduğunu görüyorum. Onu son gördüğümde daha iyi görünüyordu. Kilo almış ve zayıf görünümünü kaybetmiş. Ona yakından bakınca Nightingale köklerini fark etmemek imkânsız. Uzun, açık sarı saçları ya da sıırım gibi ve uzun boyu değil. Sorun yüzünde. Erkek, sıradan bir insanla karıştırılamayacak kadar mükemmel. Muhtemelen moda endüstrisinde çok para kazanabilirdi. Aklını kaybetmiş olması ve muhtemelen bu fikre hiç sahip olmaması çok kötü.

"Merhaba. Bloodstone Enstitüsü'ne hoş geldiniz." Kollarımı büyük bir jestle açıyorum.

Yanında sadece bir spor çantası var ve o da boş gibi görünüyor.

"Teşekkürler." Çantayı yere bırakıyor ve etrafına bakınıyor. "Burası oldukça güzel. İtiraf edeyim, daha karanlık bir hava bekliyordum."

"Gotik ve korkutucu dış görünüş sadece göstermelik, bilirsiniz, Salem'in yaşlı ve iyi insanların bizden korkutmak için."

"Ember Emporium'daki konaklama yerime göre kesinlikle bir gelişme."

"Dostum, bana oranın nasıl bir yer olduğunu anlatmalısın."

Bir kaşını kaldırıyor. "Hapishane hücrem nasıldı bilmek ister misin?"

"Err..." Boynumun arkasını ovuyorum.

"Saxon'ı görmezden gel. Bazen aptal olabiliyor." Ronan yaklaşıyor, görünüşe göre Rikkon'u benden kurtarmak için. "Eşyalarının hepsi bu mu?" Gözlerini çantaya dikti.

Rikkon ona bir göz attı ve sonra omuz silkti. "Evet. Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Dürüst olmak gerekirse, burada ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Bir vampir gibi davranıyorsun, bu yüzden rahatlamaya çalış ve akış takip et. Yapacak pek bir şey yok."

"Tam olarak anlamıyorum. Neden okula gitmek zorundasın? Yüzlerce yaşında falan değil misin?"

"Zaman zaman kış uykusuna yatmak zorunda olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi? Büyükleriniz bizi burada kurumaya bıraktığı için teşekkürler." Ona anlamlı bir bakış attım.

"Evet, Vivi bana bunu açıkladı. Bana söylediklerine ya da hafıza büyüsü yaptıracak kadar aptal olduğuma hâlâ inanmıyorum."

Verdiği cevap beni duraksattı. Ona büyüü kim sattıysa, bunu bulabilecek kadar güçlü biri olmalı. Belki onlar da çiftleşme bağı kırmanın bir yolunu biliyorlardır.

"Nereden aldın bunu?" Ben sordum.

Rikkon bana aptalmışım gibi bakıyor. "Bilmiyorum. Büyü tüm anılarımı sildi, hatırladın mı?"

"Oh, doğru."

Hayal kırıklığına uğramalıyım ama içten içe bu bağı koparmaya yatırım yapmıyorum. Ya Aurora ve ben birlikte olmak için yaratılmışsak ve planımızda başarılı olursak çok daha büyük bir sorunu ortaya çıkaracaksak? Ama şu lanet acı var ya. Kahretsin, onsuz da yapabilirim.

"Buraya nasıl geldin?" Ronan Rikkon'a sorar.

"Cheryl beni bıraktı."

Ronan'ın ağzının kenarlarında gözle görülür bir gerginlik var, çenesini sıkmasına bakılırsa bu hiç de şaşırtıcı değil. Ronan ve onun

Dişiler. Düşünceli bir vampire göre, onları nasıl seçeceğini iyi biliyor. Sessiz olanlar her zaman en kötüsüdür.

"Seni kendi başının çaresine bakman için öylece bıraktı mı?" diye sordum. "Yönetimdeki kadınlar oldukça korkunç olabiliyor."

"Henüz kayıt yaptırmadım. Vivi beni götüreceğini söyledi. Cheryl de Karl'ı ziyarete gitti." Rikkon bir elini saçlarında gezdiriyor. "Karl ve Cheryl'in kurt değiştirici olduklarına hâlâ inanamıyorum."

"İki oda kaldı," diye araya giriyor Ronan. "Birini seçin ve spor salonuna gitmeye hazırlanın."

"Kahretsin. Yıllardır spor yapmadım."

"Dikkat çekici," diyorum. "Merak etme, Ronan seni kısa sürede forma sokacaktır."

Rikkon yüzünü buruşturur. Nightingale diyarında yaşarken hiç dövüş eğitimi aldı mı acaba? Artık bir önemi yok. Ronan zamanı geldiğinde birilerinin kışını tekmeleyebileceğinden emin olacak.

"Tak, tak. Havalı çocukların takıldığı yer burası mı?" Yeni vampir olmuş Vaughn, yüzünde aptal bir sırıtişla kapıdan sesleniyor.

"Hey, Vaughn. Sen de burada mı kalıyorsun?" Rikkon sorar.

"Öyle görünüyor." İçeri giriyor, ağzı bir karış açık her şeye bakıyor. "Bu çok güzel."

"Yeni varoluşunla iyi başa çıkıyor gibisin," diye ekliyor Rikkon.

"Dostum, bu inanılmaz. Şu anda yapabildiğim şeyler. Akıllara durgunluk veriyor." O

başını yana yatırıp gözlerini kısıyor. "Farklı hissediyorsun. Ne oldu sana böyle?"

"Bizden biriymiş gibi davranıyor. Bunu seninle zaten konuşmuştuk," diye homurdanıyor Ronan. "Bu kadar gevezelik yeter. Hadi başlayalım. Kral Raphael seni inanılmaz kısa bir süre içinde forma sokmam için beni görevlendirdi ve onu hayal kırıklığına uğratmayı planlamıyorum."

"Formdayım." Vaughn kollarını esnetiyor, hiçbir şey göstermiyor.

"Neye bakmam gerekiyor? Durun, bir büyüteç getireyim," diye seslendim.

Rikkon kıkırdar ve Vaughn'un kaşlarını çatmasına neden olur.

"Neye gülüyorsun sen? Bir korkuluktan daha sıksa görünüyorsun."

"Tanrı aşkına." Ronan ellerini kalçalarına dayayarak tavana bakıyor. "Siz ikinizi hak ettiğime göre önceki hayatımda kızgın bir tanrıyı kızdırmış olmalıyım."

Ronan'a alametifarıkam olan ukala yorumlarımdan birini yapmak üzereydim ki omurgam kaskatı kesildi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Aurora sıkıntı içinde. Kalp atışlarındaki ani hızlanmayı bağdan algılayabiliyorum. Yardımına ihtiyacı var. Bakışlarım kırmızılaşırken ve dişlerim tamamen ortaya çıkmışken, savaşa hazır bir şekilde dairemden hızla çıkıyorum.

OceanofPDF.com

I Vivienne ile yaptığım konuşmadan sonra kendimi tükenmiş hissediyorum. Sorunumla ilgili bana yardım etmeyi kabul etti, ancak o zamana kadar vücudumdaki tüm değişikliklerle başa çıkmak zorundayım. Buz gibi bir ateşten muzdarip gibiyim. Ateşim var.

ağrılar ve titremeler. Ama en kötüsü bacaklarımın arasındaki zonklama, Saxon'ı durmadan becerme dürtüsü, bu her şeyi on milyar kat daha kötü hale getiriyor. Enstitüde her zaman ateşli ve rahatsız bir şekilde dolaşamam. Vampirlerin gelişmiş duyuları sayesinde herkes *durumumu* öğrenecek. *Bu ne kadar utanç verici?*

Daireme girer girmez bir şeylerin farklı olduğunu anladım. Neler olduğundan emin değilim ama Saxon bir şekilde bana daha yakın hissediyor. Ya buraya geliyor ya da aramızdaki bağ güçleniyor. Eğer öyleyse, ikimizin de yıkılıp büyük bir hata yapmamıza ne kadar var?

Hadi ama Aurora. Saxon'la tekrar yatarsan dünyanın sonu olmaz.

Ugh. Kapa çeneni, iblis! Sağ omzumdaki güçlü kalmamı söyleyen lanet melek nerede?

Bir dakika boyunca kıpırdamadan kapının çalınmasını bekliyorum. Gelmediğinde, tek bir sonuca varabilirim. Çiftleşme bağı büyüsü büyük bir hızla artıyor. *Artık onun varlığının farkında olduğum için mi?* Vivienne bana sürgünlerinin ilk yıllarında Rikkon'un ne kadar acı çektiğini anlatmıştı. Yüksek ateşi olurmuş ve bazen hiç hareket edemezmiş. İşler o kadar kötüye gidene kadar kesinlikle beklemek istemiyorum. Açlığımı dindirmek için bir şeyler yapmalıyım.

Çantamdan kişisel büyü kitabımı çıkarıyorum. Bazı eskileri kadar kalın değil ve kesinlikle başkaları için değerli değil. Ama benim için

değerli, neredeyse benim bir uzantım gibi. Her cadı altı yaşına geldiğinde ve güçlerini nasıl kullanacağını öğrenmeye başladığında boş bir grimoire alır. Hediye edildiğinde deri düzdür; kapağını istedikleri gibi özelleştirmek sahibine kalmıştır. Benimkinde küllerinden doğan bir anka kuşu tasvir ediliyor. Deriyi oyma ve boyama işlemlerini büyü kullanmadan elle yaptım ve bundan son derece gurur duyuyorum.

Yıllar boyunca öğrendiğim her yeni büyü ve iksiri kaydediyordum. Ve bunlardan biri de sirenin esaretine karşı panzehir. Bu durup dururken arayacağım bir şey değil. Saxon bana geldi ve bunun için yalvardı.

Tekrar sinirleniyorum. Aptal erkek bana bağımızdan daha önce bahsetmeliydi.

Saxon için yaptığım iksir vampirlere özeldi ama kendim için değiştirebilirim. İdeal değil ama içimdeki bu yanlışlık hissinden daha iyi.

Sayfa çoktan işaretlendi. Umarım ihtiyacım olan tüm malzemelere sahibimdir. Enstitüde yaşayan tek cadı ben olduğum için, daha fazla malzemeyi kolayca bulabileceğim anlamına gelmiyor. Solomon'da yoksa internetten sipariş vermem ya da şehre inmem gerekecek. Dolapları rastgele açmaya başlıyorum, keşke daha düzenli olsaydım ve iksir yapım malzemelerimi yiyeceklerimden ayrı tutsaydım diyorum.

Görevimin tam ortasındaiken kapım çalındı. Saxon değil, o kadarını biliyorum. Belki Vivienne'in haberleri vardır. Basit bir büyüyle, durduğum yerden kapıyı açıyorum ve Calvin içeri girdiğinde ruh halim hemen düşüyor.

"Merhaba, sevgilim." Sahte bir şekilde gülümsüyor.

Sadece ona bakarken bile tüylerim diken diken oluyor ve kendimi hasta hissediyorum. Sanki tüm vücudum onun varlığını reddediyor.

"Ne yapıyorsunuz burada? Gecenin bir yarısı."

"Seçme şansım yok gibi. Artık burada yaşıyorsun ve dolayısıyla kan emicilerin programına uyuyorsun."

Buna itiraz edemem. "Tamam ama bana burada ne aradığını söylemedin. Sürpriz ziyaretlerden hoşlanmam."

Bakışları kararıyor ve ondan öfkeli bir karşılık almaya hazırlanıyorum. Ama öfkesini biraz dizginleyebilmiş görünüyor. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım. Hasta olduğunu duydum, o yüzden seni kontrol etmeye geldim."

"İki gün önce hastalandım." Kollarımı kavuşturdum. "Ve arayabilirdin."

"Bugüne kadar kimse bana söyleme zahmetine girmedi. İyi olduğundan emin olmak için bizzat gelmeseydim nasıl bir nişanlı olurdum?"

Yanıma geldi ve refleks olarak geri adım attım. Fark etti.

"Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istediğini söyledin ama yine de benden korkuyormuş gibi davranıyorsun."

Homurdanıyorum. "Ah lütfen. Sanki senden korkacakmışım gibi."

Kalbimin kontrolden çıkmasına neden olan şeyin korkuyla hiçbir ilgisi yok. Sakson olmayan biriyle evlenmem gerektiği bilgisini reddeden lanet olası bağ. *Kahretsin*. Balayında ne olacak? Şimdi tüylerim ürperiyorsa, Calvin bana dokunursa şoka mı gireceğim?

Tam o sırada midem isyan etmeye karar veriyor. Lavaboya koşuyorum, neredeyse zamanında yetişemeyecektim. Bağırsaklarımı kusarken gözlerim ve burnum acıyor.

"Siktir. Hâlâ hastasın," diyor Calvin. "Bulaşıcı mısın?"

Keşke ona evet diyebilseydim, böylece kaçıp giderdi, ama midemdekileri kusmayı henüz bitirmedi.

Birden dairemde bir hırıltı yankılandı. Saxon'un burada olduğunu ve Calvin'i parçalara ayırmaya hazır olduğunu fark etmem bir saniye sürüyor. Hastalık bir anda geçti.

"Sen de kimsin be?" Calvin sorar.

Kolumun tersiyle yüzümü silerek etrafımda dönüyorum. Saxon'ın gözleri parlak kırmızı parlıyor ve dudakları geriye çekilmiş. *Lanet olsun*. Çılgına dönmüş.

Ellerimi kaldırıp Calvin'in önüne atıyorum. "Saxon. Sakin ol. Her şey yolunda."

Nefesi kesik kesik geliyor ve hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor. Öldürücü gözleri arkamdaki Calvin'e odaklanmış durumda. "Bu dengesiz vampirin burada ne işi var Aurora?"

A r k a m d a bir büyü patlaması hissediyorum, bu sadece Saxon'un tehditkâr bir adım atmasına neden oluyor, vücudu saldırmaya hazır.

"Kapa çeneni Calvin ve geri çekil."

"Hayatta olmaz. O kan emici deliriyor ve ikimizi de öldürecek."

"Saxon, bana bak." Ani bir hareketin onu kızdıracağından korkarak yavaşça yanına gidiyorum. Saldırmaya hazır, koruma modundaki vahşi bir hayvan gibi.

Ama yakınlığım fark edilmiyor gibi. Saxon bakışlarını benimkilere indirmiyor, ben de uzanıp yanağına olabildiğince şefkatle dokunuyorum. A

Elime elektrik çarpıyor ama acı vermek yerine her şeyi yatıştırıyor. Kaslarım gevşiyor ve huzurlu bir sıcaklık vücuduma yayılıyor. Sonunda dikkati bana yöneliyor. Gözlerindeki kızılık benimkilere baktığında kayboluyor ve dişleri geri çekiliyor.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Tehlikede olduğunu sanıyordum," diye huysuzca cevap verir.

Etrafımızda elektrik kıvılcımları çıtırdarken tüylerim diken diken oluyor. Her zaman var olan arzu tüm gücüyle açığa çıkıyor ve etrafımızdaki dünyayı yok ediyor. Saxon eğilip ağzını benimkine bir santim yaklaştırıyor.

"Ne oluyor be!" Calvin'in sinir bozucu sesi çiftleşme bağının baloncğunu delip geçerek beni şimdi ve buraya geri döndürüyor.

Kahretsin. Nişanlığının önünde Saxon'la öpüşmek üzereydim.

Geriye sıçırıyorum, şimdi lav kadar sıcak hissettiğim yüzümü kapatıyorum. Nabzım fırladı ve kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı.

Yavaşça arkamı dönüyorum, az önce tanık olduğu şeyi gerçeği söylemeden nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Bu kan emiciyi becerdin mi Aurora?" Calvin kuşkulu bir havayla soruyor.

Saxon yanıma gelerek, "Emin olabilirsin," diye cevap verdi.

Lanet olsun, Saxon. İşleri daha da kötüleştirmenin yolu.

"Saxon ve benim aramda olanlar seni ilgilendirmez Calvin. Anlaşmamızdan önce de bir hayatım vardı."

Saxon'ın beynini ancak Dangkal Ekselanslarına zincirleneceğimi öğrendikten sonra siktiğimi bilmesine gerek yok.

"Doğru. Yasak ilişkinizin bittiğine inanmamı mı istiyorsun?" Calvin boncuk gibi gözlerini kısarken şakağındaki bir damar zonkluyor.

Yasadışı ilişki mi? Şu anda o kadar sinirliyim ki, sahip olduğum tüm sağduyu beynimi terk ediyor.

"Biliyor musunuz? Dokuz ay daha evlenmeyeceğiz, bu da o zamana kadar ne istersem yapabileceğim anlamına geliyor."

"Hayır, yapamazsın!" Gözleri kafatasından fırlıyor ve anevrizma geçireceğinden korkuyorum. *Ne kadar uygun olurdu değil mi?* "Sen benim nişanlımsın."

Saxon kolunu omzuma doluyor ve hain bedenim onunkinin içinde eriyor. "Rora'yı duydun. Ne isterse yapabilir."

Calvin'in yüzü korkunç bir nefret maskesine dönüşür. "Sen pis bir fahişesin."

Saxon bir saniye içinde yanımdan ayrıldı. Hemen ardından Calvin'i boynundan tutup yerden kaldırdı.

"Aurora'ya benim önümde saygısızlık edemezsin, çakal. Özür dile," diye homurdanıyor.

Calvin birkaç saniye tek kelime etmiyor ama yüzü kesinlikle kızarıyor. Saxon nefes borusunu sıkıyor.

"Nefes alamıyor, Saxon."

Ancak adam onu tutmaktan vazgeçtiğinde Calvin sızlanarak, "Özür dilerim," der.

Saxon'ın Calvin'in kafasını koparmaması beni şaşırttı. Tiksinti dolu bir havayla o pisliği bırakıyor ve yanıma geri dönüyor. Yine de ondan dalga dalga yayılan saldırganlığı hissedebiliyorum. Calvin'i oracıkta öldürmemek için tüm iradesini kullanıyor olmalı. Her nasılsa, kendini tutması kollarına atlama isteğimi daha da artırıyor ve şu anda kalbimi küt küt attıran baş dönmesi bir şekilde farklı hissettiriyor. Daha gerçek.

Calvin aceleyle kapıdan çıkarken başka bir şey söylemiyor ama gözlerindeki intikam vaadini yakalıyorum. Az önce büyük bir hata yaptım ama korktuğum şey onun misillemesi değil. Elena Montenegro'nun. *Eğer Calvin nişanı bozarsa, bana ne olacak?*

TO orospu çocuğu gitti, ama benim öfkem hala içimde çalkalanıyor. Onu insan ezmesine çevirmemi engelleyen tek şey Aurora'nın varlığıydı. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu kendime çekmeye hazırım.

ama gözlerindeki sertlik beni olduğum yerde durduruyor.

"Neden ona bizden bahsettin?"

Sesi kızgın gelmiyor ama endişeli görünüyor.

"Elimde değil. Sen benim eşimsin ve içgüdülerim seni benim olarak kabul etmemi söylüyor. Biliyorum, kulağa barbarca geliyor. Özür dilerim."

Başını sallayarak mutfak lavabosuna doğru yöneliyor ve bana evine girdiğimde kusmakta olduğunu hatırlatıyor. Ağzını suyla çalkalıyor, sonra tezgâhın üzerindeki nane bitkisinden bir yaprak koparıp ağzına atıyor.

"Artık bir önemi yok. Olan oldu. Ayrıca Bloodstone bir dedikodu fabrikası. Eninde sonunda birilerinin bizi öğrenmesi kaçınılmazdı."

Vücut dili bana farklı bir hikâye anlatmasaydı ona inanırdım. Kendimi kontrol edemeyerek arkasında duruyorum ve bedenlerimiz arasında neredeyse hiç boşluk bırakmıyorum. Tezgâhın kenarına tutunurken omurgası geriliyor.

"Saxon, lütfen. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Eğilip burnumu boynuna yaklaştırıyorum. Kokusu doğrudan başıma vuruyor ve bir an için başımı döndürüyor. Ona bir dayanak noktası olarak ihtiyaç duyarak kollarını tutuyorum ve her dokunuşumuzda yükselen o tanıdık çatırtı enerjisini yaratıyorum. Bu hareket beni yere sabitlemenin tam tersi bir etki yaratıyor. Uçuyormuşum, göklerde süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Onun sırtı

Birden göğsüme yaslandı ve onu ben mi kendime çektim yoksa o mu kendi kendine içimde eridi bilmiyorum.

Ellerimden biri karnından aşağı kayıyor ve sonra taytının bel bandının altında kayboluyor. Parmaklarımla kıvrımlarını ayırdığımda amı sıcak ve ıslaktı. Bir kedi yavrusu iniltisi çıkararak sırtını dikleştiriyor ve sonra başımın arkasına uzanıyor.

"Saxon, bu korkunç bir hata. Bağın kazanmasına izin veremeyiz."

"Sadece bu seferlik, Rora. Canımız çok yanıyor." Başparmağımı klitorisine bastırırken bir parmağımı içine sokuyorum.

Yüksek sesle nefes alıyor, kollarımda titriyor. Uzun saçlarını omzundan itiyorum ve onu parmaklarken boynuna yumuşak, açık öpücükler yerleştiriyorum. Sikim çok sert, harekete hazır ama başka bir dürtü galip geliyor. Onun kanına ihtiyacım var. Ağzım sulanmaya başladı bile. Vücudunda bir değişiklik hissettiğimde dişlerimi tenine batırmak üzereydim. Kasılıyor ama orgazm olmak üzere olduğu için değil.

"Rora?"

"Geri çekil, Saxon," diye homurdandı. "Şimdi!"

Aurora'nın vücudu bir enerji alanı tarafından sarılmadan saniyeler önce geri sıçırıyorum. Bu olay sadece bir an sürüyor ve ortadan kaybolduğunda arkasını dönüp korku ve pişmanlık dolu yuvarlak gözlerle bana bakıyor.

"Canını yaktım mı?" diye sorar. "Hayır. O da neydi öyle?"

Çenesini düşürüp yere bakıyor. "Sanırım korkunç bir hata yaptım." Sesi küçük, yenilmiş.

Yanına gidiyorum ama elini kaldırıyor. "Hayır, yaklaşma. Güvenli değil."

"Neler oluyor? O yavan palyaçoyla evlenmeyi kabul etmekten başka ne gibi korkunç bir hata yaptın?"

Ruhumun derinliklerinde hissettiğim titrek bir nefes veriyor. Kimsenin koruyucusu olacağımı düşünmezdim ama onun için, izin verirse bu rolü seve seve üstlenirim. Duygularımın artık çiftleşme bağının bir sonucu olup olmadığını ya da çiftleşme bağı olmadan da burada, göğsümde dönüp duracaklarını bile bilmiyorum.

"Calvin'le nişanlandığım akşam, Salem'deki en güçlü cadılardan biri olan Elena Montenegro ile bir anlaşma yaptım. Lucca'yı kış uykusundan geri getiren büyü karşılığında düğünü iptal etmemeyi kabul ettim."

Görünmez dev bir yumruk göğsüme çarparak göğüs kafesimi eziyor. "Bunu neden yaptın?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerinde öyle bir kargaşa ve karanlık var ki, beynime bir çaresizlik duygusu sızıyor. *Onun hissettiklerini ben de hissediyor muyum?*

"Çünkü Kral Raphael'in yeğenini geri alması gerekiyordu ve ayrıca..." Uzaklara bakarak sözünü kesiyor.

"Ve ayrıca ne?"

"İlk seferinde arkadaşını uyandıramadığımızda ne kadar zorlandığını gördüm."

Bana söylemediği başka şeyler de var. Bunun farkındayım. Ama onun yarı gerçeği bile beni titretiyor, ona sarılmakla bu kadar aptal olduğu için ona bağırarak arasında kalıyorum.

"Ne tür bir anlaşma yaptın, Rora?" "Kan yemini. Bozulamaz."

Ağzımı kapalı bir yumrukla kapatıyor, bir şeyleri kırma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu kâbusun daha da kötüleşemeyeceğini düşündüğümde. *Sık beni.* "Sanırım yemini yaratan sihir, benim bir şey olmamı engelliyor. seninle."

Öfke içimde kabarıyor, görüşümü kırmızıya çeviriyor. "O aptal yemini bozmanın bir yolunu bulacağız."

"Saxon, yapamam. Zamanımızı bağımızı sona erdirecek bir yol bulmak için harcamalıyız."

"Hayır." Onu bir köşeye iterek takip ediyorum. "Yaşlı bir cadalozun senin üzerinde böyle bir kozu olmasına izin vermeyeceğim."

Aurora meydan okurcasına çenesini kaldırır. "Bu kararı sen veremezsin, Saxon.

Bu benim hayatım."

"Ben senin dostunum, lanet olsun! Hoşuna gitse de gitmese de. Ve bu değişene kadar, sana zarar vermek isteyen herkesten seni koruyacağım."

Patlamamdan çekinmedi ya da korkmadı. Aksine, yoğun bakışlarıma karşılık veriyor. "Eğer sana büyü yaparsa, ağlayarak bana gelme."

"Onun bana yapabileceği hiçbir şey, benim yok olduğumu görmeye kararlı biriyle çiftleşmekten daha kötü olamaz."

Alnı kırılıyor. "Bu doğru değil. Senin gittiğini görmek istemiyorum." "O zaman söyle bana, Rora. Gerçek ne?"

Birkaç saniye boyunca beni izliyor ve geçen her saniyede kalbim beklentiyle daha da sıkışıyor.

"Gerçek şu ki, keşke hayatıma daha önce girseydin."

Ah, lanet olsun.

Başka bir elektrik çarpmasını göze alarak Aurora'yı kendime çekiyorum, dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, dilimle ağzını işgal ediyorum, onu benim olarak damgalıyorum. Onun tutkusu benimkiyle bire bir örtüşüyor. Neyin geldiğini biliyorum, çekirdeğindeki büyüün toplandığını hissedebiliyorum ama vahşi bir öpücükten daha fazlasına ihtiyacım var. Dişlerim alt dudağını sıyrıyor ve ağzıma düşen azıcık kan tanrıların nektarından daha iyi geliyor. Taşaklarım cehennem gibi sıkılaşıyor ve sikim patlamak üzere.

Sonra *zap!* Büyülü darbenin gücüyle geriye savruluyorum ve kapıya çarpıyorum. Vücudum sarsılıyor ve püskürtme büyüü tarafından kızartılırken bağırmanın çalışıyorum. Sarsıntıların durması ve bedenimin farkındalığının geri gelmesi en az bir dakika sürüyor.

Aurora yanıma çömeldi. "Kahretsin. İyi misin?" "Bir dakika içinde olacağım."

Bana bir göz atıyor, kasıklarına odaklanıyor. "Uh, Sax. Pantolonundaki o leke de ne?"

Aşağı bakıyorum, ön taraftaki koyu renkli daireyi görüyorum. "Peki, ne biliyorsun? Her şeyin bir ilki vardır."

"Altına mı işedin?"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Delirdin mi sen kadın? Bu çiş değil."

"Ama çok fazla."

"Pantolonuma boşaldım."

Muhteşem dudaklarını ayırıyor, ne yazık ki şu anda direnmem gereken şeytani bir cazibe. Tekrar kızaramam.

"Bunun daha önce hiç başına gelmediğine inanmamı mı istiyorsun?" "Bunun olması için yeterince uzun süre amsız kalmamıştım."

Gözlerini deviriyor. "Rahatsızlık için özür dilerim."

Gülümsüyorum. "Özür dileme, tatlım. Sen buna kesinlikle değersin."

Benden uzaklaşarak ayağa kalktı. "Calvin araya girdiğinde bir sirenin esaretine karşı bir iksir yapmak üzereydin. Ellerini kendine saklayacağına söz verirsen, iksir için burada bekleyebilirsin."

Tekrar ayağa kalkmak canımı acıtıyor. Tüm kaslarım itiraz ediyor ama bu, eşime dokunamamanın verdiği acıyla kıyaslanamaz bile.

"Uslu duracağıma söz veriyorum." Tezgâha doğru ilerledim, oturmak için bir bar taburesi çektim.

Aurora kendini kaptırıyor ve dikkatini büyü kitabı ile önüne serdiği malzemeler arasında gidip geliyor. Bütün gece ona bakabilirim. İlk tanıştığımız andan beri ona hep ilgi duymuşumdur. Onun tarafından geri çevrilmek onu daha çok istememe neden oldu. Küçük saplantımın bu kadar büyük bir karmaşaya dönüşeceğini tahmin edemezdim.

"Siktir," diyor aniden, notlarına bakarak. "Ne?"

"İksir için gerekli tüm malzemeler bende yok."

"Neyin eksik?"

"Hepsinin en nadidesi. Siren'in

gözyaşları." "Gerçek gözyaşları mı?"

"Evet, tabii ki gerçek gözyaşları," diye yanıtlıyor kızgın bir şekilde.

Muhtemelen hissettiğim kadar aptal görünerek enseme kaşıyorum. "Bunu nereden bulabiliriz?"

"Solomon'a sorabilirim. Eğer onda yoksa, Nightshade Market'e bir ziyarette bulunmam gerekecek."

"O da ne? Hiç duymadım."

"O l m a z d ı . Ağırlıklı olarak cadılara ve büyücülere hitap ediyor. Bazen orada kayıp bir druid bulursunuz ama kimse onları sevmez."

"Neden kimse druidleri sevmiyor?"

Aurora donup kalıyor ve gözleri yeni bir parıltıyla parlıyor. "Vay anasını. Onları düşünmediğime bile inanamıyorum."

"Onları ne için dikkate alalım?"

"Rikkon'un hafıza büyüyle elde ettiği bileziğin üzerinde druid rünleri oyulmuştu. Cadılar ve büyücüler onlardan hoşlanmaz çünkü druid büyüünün nereden geldiğini bilmiyoruz."

"Ama bir Bülbülün hafızasını silecek kadar güçlülerse..."

"Bağımızı koparacak kadar güçlü olabilirler."

Bu açıklama iyi bir haber olmalı, ancak hiç de motive olmuş değilim. Yine de bu konudaki hislerimi gizli tutmaya çalışıyorum. Aurora ettiği çılgın yemin sayesinde aramızdaki bağı koparmaya kararlı. Ben o yemini bozmakla aramızdaki bağdan daha çok ilgileniyorum.

"Neyi bekliyoruz? Gidip birkaç druid bulalım."

Bana alaycı bir bakış atıyor. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Druidler kendilerini gizleme eğilimindedir, özellikle de cadıların ve büyücülerin yanındayken."

"Ama bazen Nightshade Pazarı'na girmeye cesaret ettiklerini söylemişsiniz."

"Doğru. Önce Solomon'da malzememiz var mı bir bakalım. Eğer yoksa, bu gece pazara gideriz. Belki şansımız yaver gider ve bir taşla iki kuş vururuz."

Planına tamamen katılıyorum ama bir druid bulursak Aurora'ya olan bağımı yok etmelerine yardım etmelerini istemeyeceğim. Bildiğim en kötü numaralara başvurmak zorunda kalsam bile onu kan yemininden ve bu saçma nişandan kurtaracaklar. Ondan vazgeçmeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

OceanofPDF.com

I Şansımıza Solomon'u görmeye giderken ders arasını yakalıyoruz. Koridorlar öğrencilerle, Blueblood'larla, müdavimlerle ve hatta tanıdıklarla dolu, ya gruplar halinde dedikodu yapıyorlar ya da bir yere gidiyor.

Aurora ve ben yan yana yürürken, meraklı bakışları ve hatta bazı kaş çatmaları üzerimize çekiyoruz. Acaba onlar da çiftleşme bağı hissediyorlar mı? Benim için Aurora'ya olan bağım bariz, ama diğerleri için de aynı şey geçerli mi, yoksa sadece Solomon steroidler üzerinde bir tanıdık olduğu için mi bunu hissedebiliyor?

İleride tanıdık gelen üç Blueblood dişisi görüyorum. Uzun hayatım boyunca pek çok insanla karşılaştım ve çok azı -eğer varsa- yüzleri hafızama kazınacak kadar büyük bir etki bıraktı üzerimde, özellikle de becerdiklerim. Kulağa kötü geliyor ama bu tek taraflı bir durum değil. Bahse girerim yattığım Blueblood kadınlarının çoğu da beni hatırlamıyordur. Birkaç istisna dışında vampirler böyledir. Ama düştüğümüzde, sert düşeriz.

Ancak söz konusu dişiler geniş gülümsemeleri ve aç gözleriyle beni izliyor ve yanlarına yaklaştığımda grubun en uzun boylusu yoluma çıkıyor.

"Merhaba, Saxon. Beni hatırladın mı?" "Uh, hatırlamalı mıyım?"

Kıkırdıyor ve simsiyah saçlarıyla oynamaya başlıyor. "Peki, ne kadar oldu? Elli bir yıl mı?"

Kış uykusuna yatalı tam elli bir yıl oldu, peki bu yaratıkla ne zaman tanışmış olabilirim? Aurora'nın sinirlendiğini hemen anladım. Onu endişelenecek bir şey olmadığı konusunda rahatlatmak istiyorum ama şimdi

Merak ediyorum. Hafıza şeridinde yürüyorum, zihnimin en karanlık yerlerinde bu vampirle yolumun kesişmiş olabileceği bir olay arıyorum.

"Aman Tanrım. Hatırlamıyorsun, değil mi?" Gülüyor. "1969'da Woodstock'taydık. Festivalde bulunan her bir uyuşturucuyu denemeye karar verdik ki geriye dönüp baktığımızda bunun çok kötü bir hareket olduğunu görüyoruz. Ondan sonra hepimiz kış uykusuna yattık."

Bulanık anılar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Onu ya da arkadaşlarını hatırlamamama şaşmamalı.

"Ah, doğru."

Dostça yüz ifadesini kaybetmeden dikkatini Aurora'ya çeviriyor. Eşimin ona olan düşmanlığını anlayamadığına göre şaşırtıcı derecede kalın kafalı olmalı. Bu konuşmanın bedelini ödeyeceğim ama Aurora'nın kıskançlığının tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Dinamiğimizde güzel bir değişiklik oldu.

"Oh, sen insansın. Sen geleceğin Baş Cadısı olmalısın. Ben Teodora Barros, bunlar da en iyi arkadaşlarım Jane Welsh ve Lee Schroeder."

Aurora tek kelime etmiyor, sanki onlara karşı hangi büyüyü kullanacağını düşünüyormuş gibi dişilere bakıyor. Aurora'nın onları kurbağaya dönüştürmesi gibi yeni bir sorunla karşılaşmadan önce bu üçlüden bir an önce kurtulsam iyi olacak. Konuşmayı kısa kesmek için ağzımı açıyorum ama Teodora benim yerime konuşuyor.

"Sen de mi kış uykusundan yeni uyandın?" diye soruyor bana.

Sorusu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Hayır. Zaten kırk yıldır ayaktayım."

Koyu renk gözleri genişliyor. "Vay canına, gerçekten mi? Ben benimkinden çikalı daha bir ay oldu. Jane ve Lee de aynı."

"Elli yıldır kış uykusunda mıydın?" Aurora sessizliğini bozuyor. "Bu normal mi?"

Kadınların yüzünde ortak bir buruşturma beliriyor. Karşılıklı bakıyorlar ve sonra tıknaz, esmer, fazla geniş yüzlü Lee cevap veriyor: "En uzun kış uykusu dönemimdi."

Aurora'nın kaşları kırışıyor ve dudakları ince düz bir çizgiden başka bir şey olmuyor. Onun düşünce treni de benimkiyle aynı yere gitmiş olmalıydı. Genellikle vampirlerin on ila yirmi, en fazla otuz yıl kış uykusuna yatmaları gerekir. Lucca tek istisnaydı ve o da laneti yüzünden. Bir vampirin gücünü yeniden kazanması için gereken yıl sayısındaki bir değişiklik endişe vericidir.

Jane kol saatine bakar, farklı bir dönemi anımsatan bir aksesuardır bu. Artık kimse onları kullanmıyor. "Bir sonraki dersimize gitmemiz gerekiyor, bilgisayarlarla ilgili bir şey." Burnunu kırıstırıyor.

Teodora da benzer bir yüz ifadesi takınıyor, sonra tekrar çapkınlık moduna geçiyor. Yaklaşıyor ve sonra koluma dokunuyor. "Yabancılık çekme, Sax. Arayı kapatmamız gerek."

Kızgın bir öfke dalgası tüm gücüyle beni vuruyor. Bunların benim değil, Aurora'nın hisleri olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Teodora'dan uzaklaşıyorum ve vampiri kış uykusuna geri göndermeden önce kolumu küçük cadıma bağlıyorum.

"Bugünlerde biraz meşgulüm ama yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldin." Aurora'yı da yanımda sürükleyerek uzaklaşıyorum.

Bir köşeyi dönene kadar benimle kavga etmiyor, sonra gösteri zamanı. Ellerini iki yanında yumruk yapmış halde önümde durarak geri çekiliyor. Bileklerinin etrafında sihir dalgaları toplanıyor, bu da bana burada çok dikkatli olmam gerektiğini söylüyor.

"Kimdi o vampir?" diye homurdanıyor.

"Onu duydun. Geçmişimden biri."

"Her yerindeydi ve sen hiçbir şey yapmadın."

Avuçlarımı yukarı kaldırıyorum. "Vay be. Üzerime çıkmadı. Sakin ol."

"Bana sakın olmamı söyleme!" Aurora koluyla sarsıntılı bir hareket yapıyor ve elinden bir şimşek fırlıyor.

Başımı bir santimle ısıtıyor, onun yerine yanımdaki duvara çarpıyor ve ardında kömürleşmiş bir delik bırakıyor.

"Siktir!" Dedim.

"Aman Tanrım." Elleriyle ağzını kapattı. "Ne yaptım ben?"

"Neredeyse kafamı uçuruyordun."

Gözlerinde yüzen öfke azalıyor, yerini suçluluk duygusu alıyor. "Çok özür dilerim. Sana saldırmak istememiştim. Bana ne oldu bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir kıskançlık yaşamamıştım ama sana baktıkları için bile o vampirlere zarar vermek istedim."

Bok gibi eğlenerek, yüksek sesle gülmek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Biliyorum."

Bana ters ters baktı. "Bu kadar memnun olmayı bırak."

"Elimde değil. Ben egosunun okşanmasından hoşlanan kibirli bir erkeğim."

Böyle edepsizce konuşmak istemezdim ama hemen sikim sertleşti ve bir kez daha Aurora'yı duvara dayayıp sikmek istedim

onu anlamsız.

Nabzı hızlandı, bana bir işaret oldu. *Her şeyin canı cehenneme.*

Başını iki yana sallayarak uzaklara bakıyor. "Biri kafasını kaybetmeden önce Solomon'un ofisine gidelim."

Çenemi sıkarak, sağlıklı bir mesafeyi korumak için elimden geleni yaparak onun peşinden gidiyorum. Sonunda müdürün ofisine vardığımızda, bizi gördüğüne pek sevinmiş görünmüyor. İçeri girmemize bile izin vermiyor, onun yerine koridora adım atıyor.

"Ne istiyorsun?" diye sorar, sinirli bir şekilde.

"Saxon'a iksir yapmayı bitirmek için siren gözyaşlarına ihtiyacım var." "Şimdi arayamam. Yarın tekrar gel."

"Yarına kadar bekleyemeyiz. Saxon acı içinde."

Derin bir nefes alıyorum, havadaki farklı kokuyu hemen fark ediyorum. Lanetleneyeceğim. "Şu anda aramak istemiyor çünkü yalnız değil. Randevusunu böldük."

Solomon'un gür kaşları gökyüzüne fırlıyor ve ona komik bir görünüm veriyor. Kahkahalarımı bastırmak neredeyse imkânsız ama deniyorum. Zaten utanmış durumda. Bunun üzerine onu daha da kızdırmama gerek yok.

"Lütfen, Solomon. Malzemenin sende olup olmadığını kontrol edebilir misin?" Aurora yalvarıyor.

"Tamam. Burada bekleyin." Kapıyı yüzümüze kapattı ve sonra bir fısıltı duydum. Kadın sesini tanımıyorum.

"Sence orada onunla birlikte kim var?" Aurora soruyor. "En ufak bir fikrim bile yok."

İki dakika sonra müdür kapıyı tekrar açar, bu sefer sadece başını dışarı uzatır. "Üzgünüm, muhabbet kuşları. Siren gözyaşlarım bitmiş. Sanırım Nightshade Market'e bir yolculuk yapmanız gerekecek."

"Taşaklar." Aurora topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor.

"Nightshade Market'e gidiyoruz. Bunda büyütülecek ne var?"

"Önemli olan ikimizin de aptalca bir şey yapmanın eşiğinde olmamız. Neredeyse kazayla kafanı uçuruyordum." Yanından geçerken hasarlı duvarı işaret ediyor.

"Bunun için bir şey yok. Malzemeye ihtiyacımız var. Bence bir gezi yapalım."

"Bu bir randevu değil, Saxon. Aslına bakarsan, bence geride kalmalısın."

"Kesinlikle hayır. Bağın büyüü katlanarak artarken, delirmeden senden uzak kalamam. Geliyorum."

"Nereye geliyorum?" Lucca koridorda bir anda belirerek soruyor. Muhtemelen doğru değil ama Aurora'ya o kadar dalmışım ki yaklaştığını fark etmedim.

Yalnız değildir, Vivienne ve Rikkon da onunla birliktedir. "Kahretsin, dostum. Nereden çıktın sen?" Diyorum.

"Ben senin üzerine atlamadım. Burada neler oluyor?" Aurora'ya ve bana şüpheyle bakıyor.

Aurora, "Hiçbir şey olduğu yok," diye homurdanıyor.

"Saçmalık. Aranızda garip bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum... Lanet olsun! Bağlanmışsınız."

"Kimsenin bunu bilmemesi gerekiyor," diye karşıllık veriyor Aurora, yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınırk en .

"Nasıl tahmin ettin?" Şaşıarak sordum. Ronan sırrımı asla kimseyle paylaşmazdı, Lucca'yla bile.

"Sadece hissettim. Bu ne zaman oldu?"

Sadece hissetti mi? *Hay sikeyim*. O zaman artık bunu saklamanın bir anlamı yok. Yarına kadar tüm enstitü Aurora ve beni öğrenmiş olacak.

"Bunun için vaktimiz yok," diye araya giriyor. "Nightshade Market'e gidiyoruz."

"Nightshade Pazarı nedir? İsim tanıdık geliyor," diye söze giriyor Rikkon.

Lucca, "Daha önce hiç duymamıştım ama yine de yeni uyandım," diye ekliyor.

Aurora, "Sihirli topluluğa hitap eden bir pazar," diye yanıtıyor. "Ben de gelebilir miyim?" Rikkon hevesle soruyor. "İçimde öyle bir his var ki daha önce orada bulundum. Belki de hafıza büyümü oradan almışımdır."

"Gerçekten mi?" Vivienne kaşlarını kaldırır. "O zaman hepimiz gitmeliyiz."

Aurora'nın bu yeni gelişmeden memnun olmadığını ona bakmadan bile anlayabiliyorum. Dostum, aramızdaki bağ güçlendikçe, sanki zihinlerimiz birbirine bağlanıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, ben bir zarar görmüyorum. "Elbette, ne kadar çok o kadar iyi."

Sinir seviyesi, kafama vurmuş gibi hissettirecek kadar yükseliyor. Yine de sözlü bir karşılık vermiyor. Tepinerek uzaklaşmadan önce vahşi bir kedi gibi hırlıyor. Tam onu takip edecekken Lucca yanıma geliyor. "Cidden, bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir ay önce. Birbirimize bağlandık, ben ondan beslendim ve bir baktım ki bağlanmışız."

"Ama seni uyanış partimin olduğu gece Havoc'ta başka bir kızla gördüm. Bağlanmış erkekler-"

"Biliyorum!" Patladım, sonra patladığıma pişman oldum. "Özür dilerim. Bu durum beni geriyor. O gece hiçbir şey olmadı. Suçluluk duygusu ve kendimden nefret etmeye başlamadan önce insanı öpmekten fazlasını yapamadım. Ama rol yapmak zorundaydım çünkü..." Kâküllerimi geri çekiyorum. "Şey, o sırada bağı koparmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ve kimsenin bunu bilmesini istemiyordum."

"Bekle, yani sen ve Aurora birlikte değil misiniz?"

"Bir büyücüyle nişanlı." Kelimeler ağzımdan tiksintiyle sırlıklam bir şekilde dökülüyor.

Aurora koridorda, ana çıkışın hemen önünde durur. Omzunun üzerinden bakıyor, öfkeyle. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Geliyorum, bebeğim!" Şaka yapıyorum.

Gözleri yarıklara kadar daralıyor ve yaklaştığımda bana fısıldıyor. "Bağ olsun ya da olmasın, bana bir daha bebeğim dersen, taşaklarını koparırım."

"H Daha ne kadar böyle surat asacaksın?" Saxon sürücü koltuğundan soruyor.

"Bunun Nightshade Market'e hızlı bir ziyaret olması gerekiyordu. Disneyland'e lanet bir gezi değil," diye karşılık veriyorum öfkeyle.

"Çocuk olduğumuzu mu ima ediyorsun?" Lucca arka koltuktan homurdanıyor.

Arkamı dönüp ona en sert bakışlarımı yöneltmeye çalışıyorum. "Sen Saxon'la arkadaşsın. Bu kadar yeter."

"Hey!" Saxon itiraz ediyor. "Buna alındım."

"Sanırım bunların hepsi benim hatam. Peşlerine takılmayı istememeliydim," diyor Rikkon özür dileyerek.

Rikkon'un bizimle gelmesi mantıklı. Eğer şüphelendiği gibi hafıza büyüsünü orada kaptıysa, belki pazarı ziyaret etmek hafızasını canlandırır. Bu yüzden bize katılmak istediğinde çok fazla karşı çıkmadım. Vivienne ve Lucca'nın da gelmek isteyeceğini bilmeliydim. Onun için endişeleniyor, bunu anlıyorum. İkisinin de sırtında bir hedef var. Jacques, Tatiana'nın sağ kolu, Vivienne'i Boone'a saldırmakla suçladı ve sonra Lucca onu öldürdü. Jacques, Lucca ve krala ulaşmak için Nightingale kardeşleri ele geçirmek için her şeyi yapacaktır. Ama Rikkon'u tek başıma koruyabilirdim. Bir de Saxon var. Ne kadar vahşileşebileceğine ilk elden şahit oldum.

Artık fark edilmeden pazarda dolaşma şansım yok. Oraya adımımı atar atmaz haber anneme ulaşacak. Ayrıca dikkat çekmememiz gereken insanların da dikkatini çekeceğiz. Burası para kazanmak için karanlık bir yol bulmaya çalışan çirkin karakterlerle dolup taşıyor. Eğer biri şüphelenirse

Vivienne ve Rikkon'un Nightingale olduğu bir saniye, Jacques'tan daha fazla endişelenmeleri gerekecek.

Yine de gizleme büyüleri sağlam. Annem iksiri kendisi hazırladı ve sadece vampirlerin değil, diğer tüm doğaüstü yaratıkların da görmesi için daha güçlü hale getirdi. Vivienne Bloodstone'a ilk geldiğinde, gizlenmenin ardını görebiliyordum. Şimdi göremiyorum. Kan emici gibi görünüyorlar. Ayrıca, büyü'nün normalden daha erken bozulmaya başlaması ihtimaline karşı yanlarında her zaman fazladan iksir taşımaları talimatı verildi.

"Tamam, şehir merkezindeyiz. Şimdi nereye gidiyoruz?" Saxon soruyor.

"Salem Common'a yakın bir yere park edin. Oradan yürürüz."

Saat sabahın üçünü geçiyor ve park tamamen ıssız. Kuzeyden gelen soğuk bir rüzgâr kışın soğuk ısırığını getirdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Saxon arabanın etrafında yürüyüp yanımda duruyor. Bedenlerimiz arasında büyük bir boşluk var ama aramızdaki hava enerjiyle çatırıyor.

"Vay canına," diye haykırıyor Lucca. "Bu kadar yakın duramazsın." "Neden?" Saxon arkadaşına kaşlarını çatıyor.

"Sanki arkadaş olduğunuzu söyleyen bir neon tabelanız varmış gibi. Ayrıca, bu beni de etkiliyor." Lucca'nın gözleri bir an için kıpkırmızı parlıyor ve Vivienne'e baktığında bakışlarındaki yoğunluğu fark etmemek imkânsız.

"Şaka mı yapıyorsun? Aramızdaki bağ *seni* azdırıyor mu?" diye soruyorum. Vivienne boğuk bir sesle "Öyle görünüyor," diye cevap veriyor.

"Aman Tanrım. Buna şahit olamam," diye itiraz ediyor Rikkon. "Eğer sorun Saxon ve Aurora'nın yakınlığı ise, ben bir tampon olacağım."

Saxon'ı yana iterek aramıza giriyor. Saxon bir hırıltı çıkarıyor ve dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını geriye doğru sıyrıyor.

"Sakin ol dostum. Arkadaşının peşinde değilim," diyor Rikkon.

"Fark etmez," diye homurdanıyor. "Ona çok yakınsın. İçgüdülerimi tetikliyor."

Burnumun kenarını sıkarak, "Yalnız gelmeliydim" diyorum. Arkama bakmadan Salem Common Bandstand'a doğru ilerliyorum.

Kolonyal Revival tarzı, kubbeli ve tapınak benzeri yapısı kentin yüzüncü yılı anısına inşa edilmiştir. Bu Nightshade Market'in gizli girişi. Salem sakinleri doğaüstü dünyanın farkında olabilir, ancak bu insanların tüm sırlarımıza ve büyüümüze erişmesine izin verdiğimiz anlamına gelmez.

Arkadaşlarım sessizce beni takip ediyor. Yardım etmeye kararlı olan Rikkon hemen arkamda, şu anda ruh halimi ve konsantrasyon yeteneğimi ciddi şekilde etkileyen çiftleşme bağı büyüüne karşı bir bariyer görevi görüyor. *Saxon'un benimle gelmesine izin vermekle ne kadar aptallık etmişim?* Kalabalık partimizden ne kadar rahatsız olsam da, şimdi onunla yalnız olmadığım için çok mutluyum.

Herkes bando tribününün içine girdiğinde, Nightshade Market'i ortaya çıkaracak kısa büyüyü okuyorum. Büyünün tanıdık ürpertisi tüylerimi diken diken ediyor ve sonra aniden gökyüzünden düşme hissi geliyor. Buna hazırlıklıyım, bu yüzden beni şaşırtmıyor.

Vivienne soluk soluğa Lucca'ya sarılır. Saxon kollarını geriyor ve bacaklarını bükerek dengesini korumaya çalışıyor. Ama Rikkon bana doğru düşüyor. Saxon onu ceketinin yakasından tutup geri çekmeden önce ancak dik duracak zamanı oluyor.

"Bırak onu!" diye hırlayarak onu yere fırlatır.

Rikkon kafasını sert bir şekilde sütunlardan birine vurur ve bir an için sersemler. *Kahretsin.*

"Saxon! Ne oluyor be!" Vivienne kardeşine doğru koşar ve yanına çömelir.

Lucca onu takip etmeden önce ona bir bakış gönderir.

Suçluluk duygusu yüzünü kaplarken Saxon'ın gözlerindeki kırmızı sis kaybolur. "Lanet olsun. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Biliyor musunuz? Belki de markete yalnız gitmeliyim. Yanıma her erkek yaklaştığında delirmen riskini göze alamam." Sert konuşmaya çalışıyorum ama kalbimin etrafında dikenler varmış gibi hissediyorum. *Kahretsin, göğsümdeki o korkunç acıyı tetiklemeden ondan uzak kalmayı düşünemiyorum bile.*

Saxon kaşlarını birbirine çatarak alnında derin bir V harfi oluşturuyor. "Sana katılmıyor değilim. Ama artık çok geç. Seni orada takip etmemem mümkün değil."

Ben de seni arkamda bırakabileceğimi sanmıyorum.

Boyun eğmiş bir şekilde içimi çektim. "Peki." Rikkon'u kontrol etmek için omzunun üzerinden bakıyorum. "Sen nasılsın?"

Çoktan ayağa kalktı ama başının arkasını ovuştururken yüzünü buruşturuyor. "İyi olacağım. Yine de yakında bir ağrı kesiciye ihtiyacım olabilir."

"Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Vivienne soruyor.

"Hiç sanmıyorum. Ama iyi ki artık gece programım var. Yakın zamanda uykuya dalamayacağım."

Dönüp bando tribününden çıkıyorum ve artık göz önünde olan pazara doğru ilerliyorum. Nightshade Pazarı haftanın her günü, gece yarısından sabah altıya kadar açık. İlk bakışta sıradan bir sokak pazarına benziyor. Farklı satıcıların stantları ve çadırları var, hepsi de çeşitli ürünler satıyor. Aradaki fark elbette satılan ürünlerin niteliği. Burada tılsımlar, muskalar, anlaşılması güç malzemeler, büyü kitapları, iksirler ve eğer yeterince parası olan ve kime soracağını bilen biri varsa kurt banı ya da vampir banı bile bulabilir.

"Bu büyüklükte bir pazar insan nüfusu için nasıl gizli kalabilir?" Vivienne soruyor.

"Çok özel ve karmaşık bir büyü parçası sayesinde. Bu büyüyü yapmak için iki cadı çemberi gerekti. Nightshade Market paralel bir boyutta bulunuyor. Büyü o boyutta bir cep yarattı ve benim yaptığım büyü de oraya bir geçit açtı."

"Vay canına. Bu inanılmaz," diyor Rikkon hayretle.

"İki cadı çemberine ihtiyaç olduğunu söylemiştin. Sence daha fazla cadı suyu bulursak Ellnesari'ye bir portal açabilir miyiz?" Lucca soruyor.

"Neden orada bir portal açmak istiyorsunuz?" Vivienne sesinde bir gerginlikle soruyor. Tüm anıları geri gelmişti ve bahse girerim birçoğu hoş değildi.

Başını iki yana sallıyor. "Nightingale büyükleriyle konuşmayı başarırsam onları geri dönmeye ikna edebilirim diye düşünmüştüm."

"Annem seni oracıkta öldürürdü," diyor. "Beni de öldürür müydü?" Rikkon sorar.

"Büyük ihtimalle. Onun yerine beni seçtin."

"Kahretsin, keşke bunların hiçbirini hatırlamasaydım." Bir elini uzun saçlarında gezdiriyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Anılarımı silmeye karar verdiğimde aklımdan ne geçiyordu, seninkileri de."

Vivienne ile kader arkadaşı hakkında yaptığım konuşmayı hatırlayarak, "Eminim o zaman bunun yapılacak en doğru şey olduğunu düşünmüştündür," diyorum.

Saxon nefesinin altından homurdanıyor, bu ses saf erkek kıskançlığından kaynaklansa bile tüylerimi diken diken ediyor. Normal şartlar altında bu beni deli ederdi. Sahiplenici erkeklerden hiç hoşlanmadım. Ama Saxon'ın öyle olmadığını biliyorum. O sadece bağın kontrolü altında, tıpkı benim enstitüdeki o dişiler gibi.

kişisel alanının her yerindeydi. Onları düşünmek bile bana karanlık düşünceler veriyor. Çıplak ellerimle gözlerini oyduğum görüntüler aklımdaki olası senaryolardan biri.

"Dünyada Nightingale diyarına bir geçit açmaya yetecek kadar cadı olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Ve kralın çoktan denediğine eminim."

Lucca cevap olarak homurdanıyor. Cevabımda daha az açık sözlü olabilirdim, ama tüm duyularım kızarmışken normal bir konuşma yapabilmem bile bir mucize. Yürümeye devam ediyorum, ancak pazarın kenarına geldiğimde duruyorum. Görebildiğim tezgâhları hızlıca tarıyorum. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Satıcıların çoğu genellikle aynı yerde duruyor ama bazen işler değişiyor. Sorun şu ki, siren gözyaşlarını kimin sattığını bilmiyorum. Evimdeki stoku annemden aşırıştım.

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?" Saxon gergin bir sesle soruyor. Sanırım o da akıl sağlığını pamuk ipliğine bağlıyor.

"Hayır." Diğerlerine bakmak için arkamı döndüm. "Ayrılmamız gerekiyor. Saxon ve ben birbirimizden daha ne kadar uzak kalabiliriz bilmiyorum."

Rikkon kaşlarını çatar. "Eğer bu kadar kötüye gidiyorsa, neden sadece... şey, bilirsin işte." Kızarıklık yanaklarına doğru süzülüyor. Bana Vivienne'i hatırlatıyor, Bloodstone'da işe başladığında vampirlerin alçakgönüllülüğünden rahatsız olmuştu.

Saxon'a bakıyorum ve kaşlarını çatıldığını görüyorum. Evet, Elena Montenegro ile yaptığım anlaşma yüzünden hâlâ kızgın. Bu konuda ikimizin de yapabileceği bir şey yok artık.

"Bu muhtemelen her şeyi daha da kötüleştirir," diye cevap veriyorum. "Yapabileceğimiz en iyi şey, bağı koparana kadar iksir için eksik malzemeyi bulmak."

"Tamam. Lucca, Rikkon ve ben doğu tarafını, sen ve Saxon da batı tarafını alsanız nasıl olur?" Vivienne öneriyor.

"Aslında bence Rikkon da bizimle gelmeli," diyor Saxon ve beni çok şaşırtıyor.

"Gerçekten mi? Gelmemi mi istiyorsun?" Yuvarlak gözlerle ona bakıyor. "Evet, yine tampon görevi görmene ihtiyacım olabilir."

"Daha önce denediğinde onu neredeyse öldürüyordun," diye araya giriyor Vivienne. "Özür dilerim. Kardeşini öldürmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Çantamdan küçük bir şişe çıkarıp Rikkon'a uzatıyorum. "Al bakalım. Bu vampirin felaketi, ne olur ne olmaz."

Hem Lucca hem de Saxon gözleriyle beni ha erliyor. "Neden  antanda vampir bane ta ıyorsun?" Saxon soruyor.

Ka larımı  attım. "Bir avuç kan emicinin arasında korumasız yaşamayı kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Merak etme, kardeşim. Bunu sadece son  are olarak kullanaca ım," diyor Rikkon.

Başını sallayan Saxon pazara doğru döner. "Hadi biraz siren gözyaşı bulalım."

OceanofPDF.com

I Bu geziye gelmek için ısrar etmedim çünkü bu bağ Aurora'dan ayrı kalmamı imkânsız hale getiriyor. Gizli sebeplerim vardı. Aurora'nın yaptığı bu kan yemini anlaşması hakkında bilgi edinmek istedim, Ama şu anda asıl odak noktam sirenin gözyaşlarını bulmak. Vücudumda neler olup bittiğini tarif etmek zor. Saniyeler içinde sıcak ve soğuk arasında gidip geliyorum, cildim çığ ve dikenli hissediyor, boğazım kavruluyor. Bir yarı ile yürüyorum ve ereksiyonumun kotuma sürtünmesi rahatlık sağlamak yerine daha fazla acı veriyor. *Kahretsin, eğer bir tür rahatlama bulamazsam, delireceğim.*

Rikkon bizimle gelmeyi teklif etti ama aramıza girmeyecek. Dersini zor yoldan öğrendi; bağlı dostların arasına giremezsin. Onun yerine benim yanımda yürüyor. Aurora siren gözyaşları hakkında soru sormak için bir satıcıya uğradığında, erkeğe birkaç soru sorma fırsatını değerlendiriyorum.

"Sana geri dönen bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey. Belki de buraya hiç gelmedim. Eğer pazar insan nüfusu için gizliyse, onu nasıl bulabilirim?"

"Hadi ama dostum. Seni buraya getirmesi için haydut bir büyücü tutmak zor olmaz."

"Sanırım." Ellerini ceplerine sokuyor. "Neden anılarımı geri kazanmamı bu kadar çok istiyorsun? Bunda senin çıkarın ne?"

Aurora memnuniyetsiz bir şekilde geri dönüyor ve ona cevap verme şansım olmuyor. "Ellerinde yoktu. Ama hanımefendi bu sıranın sonundaki adamın olabilir."

"Ya Siren'in Gözyaşları'nı bulamazsak? İkinize ne olacak?" Rikkon sorar.

Aurora kaşlarını çatarak yüzünü buruşturuyor. "Bunu düşünmeyelim."

Bir dakika daha yürüdükten sonra Rikkon aniden durdu, dikkati bir şeye odaklanmıştı. Onun görüş açısını takip ediyorum ve önünde rüya kapanları asılı olan gri bir çadır kabin buluyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Bu rüya kapanları tanıdık geliyor."

"Şimdi duracak vaktimiz yok," diye tersliyor Aurora. "Daha sonra geri geleceğiz. Son malzemeyi gerçekten almamız gerekiyor."

Hızlı adımlarına devam ediyor ama Rikkon donup kalıyor. Bana gelince, ikiye bölünmüş durumdayım. O kulübeyi araştırmak istiyorum ama Aurora aramıza mesafe koydukça ağrım artıyor. Yavaşlamadığına inanmıyorum. Acıyı hissetmiyor mu? Belki benim için daha güçlüdür.

Erkeğin ceketini çekiyorum. "Hadi, ahbap. Gitmemiz gerek."

"Tamam," diyor ama hâlâ hareket etmiyor. Kıcını yerinden sürüklemek zorunda kalıyorum.

Aurora'yı artık göremiyorum ve bir an paniğe kapılıyorum. Ama sonra bizi birbirimize bağlayan görünmez bandı hissediyorum. Sanırım sonuna kadar gerilmiş. İnsanları umursamadan yolumdan itiyorum. Koşuyorum ve vampir hızıyla havalanmamamın tek nedeni Rikkon. Annesinin onun güçlerini elinden alması çok kötü. Bülbüller rüzgarla seyahat edebilir, göz açıp kapayıncaya kadar bir yerlere girip çıkabilirdi.

Aurora bizi bekliyor, ama yüzünü gördüğüm anda bir azar işiteceğimi anlıyorum. Yüz ifadesi acı ve öfke karışımı bir şekilde buruşmuş. Ortasına da sarılıyor. *Kahretsin.*

"Neden beni hemen takip etmedin?" diye homurdanıyor.

"Rikkon'un kaybolmadığından emin olmalıydım. Onu kalabalığın içinde kaybedemeyiz. Lucca kellemi alacak."

"Ben kaybolabilecek bir çocuk değilim," diye itiraz ediyor.

Rikkon'u görmezden gelerek devam eder. "Tamam. Muhtemelen malzemelere sahip olan adam köşedeki kulübede."

Bu kez yan yana yürüyoruz, çünkü bir adım geride kalmak bile nöbet geçirmeme neden olabilir. Bu durumda enstitüye geri dönebileceğimi sanmıyorum. Neyse ki Aurora her şeyi çoktan hazırlamış ve sadece son malzemeyi eklemesi gerekiyor. Sonunda standın önünde durduğumuzda, çelimsiz yaşlı bir adam satışını bitirmek üzereyken Aurora onun sözünü kesiyor.

"Siren gözyaşlarınız var mı?"

"Ah canım. Az önce son şişeyi ona sattım." Aurora'nın yanında duran uzun boylu, zayıf yüzü ve seyrelmiş siyah saçlı kadını işaret ediyor. *İğrenç*. Ölümün gelini gibi görünüyor.

"Bunun için sana iki katını öderim." Aurora çaresizliğini saklamadan kadına döner.

Homurdanarak ona bakıyor. "Kesinlikle olmaz. Güzellik iksirim için buna ihtiyacım var ve aylardır siren gözyaşı kıtlığı var."

"Bir iksirden daha fazlasına ihtiyacınız olacak hanımefendi," diyorum.

Yüzüne kazanmış nefret dolu bir ifadeyle, "Sirenin gözyaşları benimdir" diyor. Gitmek için dönüyor ama ben buna izin vermiyorum.

Bir saniye içinde önünde durup yolunu kestim. "Bize sirenin gözyaşlarını satacaksın."

Gözleri buğulanırken bakışlarındaki saldırganlık kaybolur. Ağzının etrafındaki gerginlik azalır. "Elbette."

Satıcının ondan ne kadar para aldığına dair en ufak bir fikrim olmadığı için üzerimdeki tüm parayı ona veriyorum. Değişim hızlı oldu ve bittikten sonra ona eve gitmesini söyledim.

Aurora ve Rikkon ağızları bir karış açık beni izliyorlar. Bu şekilde zorlama kullanmayı alışkanlık haline getirmem, hele ki bu kadar çok tanıgın önünde hiç yapmam. Ama lanet olsun, ihtiyacımız olanı aldım. Dudaklarım gülümsemeye başlıyor ama satıcı tezgâhının arkasından fırlayıp cılız kollarını tehditkâr bir şekilde bana doğru sallıyor.

"Pis kan emici. Şeytani güçlerini müşterilerim üzerinde kullanmaya nasıl cüret edersin?"

Çıkardığı gürültü dikkatleri üzerimize çekiyor. Aurora çabucak yanıma geliyor ve kolumu çekiştiriyor. "Hadi, o bizi büyülemeden gidelim."

Koşmaya başladık ama sorun şu ki, içgüdüsel olarak Aurora'nın elini tuttum. Kızıışmış vahşi hayvanlar gibi birbirimize yapışmadan önce sadece bir köşeyi dönmeyi başarabildik. Nerede olduğumuzu ya da yakınımızda kimin olduğunu bilmiyorum. Tek umursadığım bağın gerektirdiği şeyi yapmak.

"Lanet olsun! Çocuklar, kesin şunu" diyor biri, ama sesi çok uzaklardan geliyor.

Ağzım Aurora'nınkini yutarken, ellerim onun kıyafetlerini çıkarmakla meşgul. Çok fazla katman var. O da aynısını bana yapmaya çok hevesli. Bu şekilde birlikte olamamamızın bir nedeni olduğunu biliyorum ama artık hatırlayamıyorum. Önemli bir şey değildi. Vücuduma ani bir enerji akımı giriyor. Sanki bir elektrik çarpmış gibi hissediyorum.

Yıldırım, ama bağıın gücü daha güçlü. Patlamaya dayanmam için bana dayanıklılık veriyor. Sonunda, zing de arka planda kayboluyor.

Aurora'nın pantolonunu yırtmak üzereydim ki sert eller beni ondan uzaklaştırdığında sikimi onun sıcak amına sokabildim. Bir anda vahşi canavar modum devreye girdi. Araya girmeye cüret eden orospu çocuğuna kükrüyorum, dişlerimi gösteriyorum ve onu parçalara ayırmaya hazırım. Tanıdık geliyor ama umurumda değil. Saldırıyorum ve görünmez bir bariyere çarparak ters yöne uçuyorum.

Düşerken başımı bir yere çarpıyorum, bu da beni bir an için sersemletiyor. Üzerimde asılı duran ışıklar bulanık. Yoksa yıldızlar mı? Sinir bozucu ateş böceklerine benziyorlar. Kulaklarımdaki vızıltı da cehennem gibi sinir bozucu. Birden Aurora'nın yüzü görüş alanımda beliriyor. Gülümseyip yüzüne uzanıyorum.

"Şimdi olmaz, Sax. Çabuk, iç şunu" diye ısrar ediyor.

Sonra ağızıma bir şey soktu. Acı bir sıvı dilime çarpıyor, neredeyse öğürmemeye neden oluyor. Hepsini içene kadar şişeyi dudaklarıma dayıyor. Bir anda bedenimi tanıdık bir uyuşukluk kaplıyor ve aynı zamanda zihnim daha keskin hale geliyor. Bana oturmam için yer açarak uzaklaşıyor. Etrafımızda küçük bir kalabalık var, bakıyorlar, işaret ediyorlar, dedikodu yapıyorlar. Ama tanıdığım tek insanlar Aurora, Rikkon ve Aurora'nın küçük kız kardeşi. *Bir dakika. O neden burada?*

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sen ve Aurora çıldırdınız," diye cevaplıyor Rikkon.

Yavaş yavaş, yapmak üzere olduğumuz şeyin anıları geri geliyor. *Lanet olsun.* Aurora'yı neredeyse pazarın ortasında beceriyordum. Şimdi benden nefret ediyor olmalı.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" diye soruyor kız kardeşi.

Aurora kollarını kavuşturarak önüme geçti. Sanırım yırttığımdan emin olduğum üstünü kapatmaya çalışıyor.

"Bana burada ne aradığını söyleyene kadar olmaz," diye yanıtlıyor.

Genç kız yüzünde suçluluk ifadesi beliriyor. Yine de cevabını duyamıyoruz. Tam o sırada Lucca ve Vivienne geliyor ve belli ki söyleyecek önemli bir şeyleri var.

Zaten gergin olan bedenimle tekrar ayağa fırlıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Vivienne ve Rikkon'u derhal enstitüye götürmelisin. Jacques burada ve yalnız değil," diyor Lucca.

Tabii ki. Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar.

OceanofPDF.com

"W Onları geri götürmem gerektiğini mi söylüyorsun? Peki ya sen?" Saxon sorar, Lucca'nın emirlerinden memnun olmadığı bellidir. "Jacques'tan kaçmıyorum. Eğer o bir savaşırsa, bir tane alır."

"Bu çok aptalca. Nightshade Pazarı'nı savaş alanına çeviremezsin. Burada kaç büyücü ve cadı olduğunu biliyor musun? Sana öyle bir büyü yaparlar ki kış uykusuna geri dönersin."

Vivienne Lucca'ya yaklaşır. "Hayır. Tekrar kış uykusuna yatamaz."

"Ben korkak değilim. Kaçmayacağım," diye yanıtlıyor Lucca sıkılmış dişlerinin arasından.

"Jacques'ın canına okusak nasıl olur?" Miranda öneriyor.

"Ona sebepsiz yere saldıramayız, özellikle de sana ve bana. Anlaşmaları çiğnemiş oluruz," diye karşılık veriyorum.

"Büyünün senden geldiğini bilmesine gerek yok," diye öneriyor Rikkon. "Uzaktan büyü yapamaz mısın?"

Miranda dudaklarında muzip bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Bu harika bir fikir."

"Bunun neresi eğlenceli?" Saxon sızlanıyor. "Bu sinsice ve korkakça."

Onun sözleri beni kızdırmalı. Burada büyük bir çatışmadan kaçınmaya ve hayat kurtarmaya çalışıyoruz. Ama iksirin etkisi altındayken bile beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde baştan çıkarıyor. O benim eşim, tamam ama bu his kadim bir büyüden çok daha fazlası. Ona baktığımda göğsüme yayılan sıcaklık doğal ve gerçek geliyor. *Aman Tanrım*. Ona aşık olamam. Bağımızı kopardığımızda, Calvin'le evleneceğim.

En azından ağırlar geçti. İksirleri yanımda getirecek kadar ileri görüşlü olduğum için mutluyum. Aksi takdirde ne olurdu bilmiyorum. Ceketimin yakalarını birbirine yaklaştırdım. Saxon şehvet dolu çılgınlığıyla ceketimi yırtmış ve şimdi fermuarı bozulmuş.

"Bu bir gösteri değil, Sax," diye karşılık verir Vivienne. "Bu bir ölüm kalım meselesi. Lucca'nın ya da Rikkon'un hayatını siz testosteron yarışması yapasınız diye riske atmayacağım."

Soğuk, doğal olmayan bir rüzgâr enseme yalayarak beni ürpertiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, gölgelerde gizlenen birini bulacağımdan eminim. Ama gördüğüm tek şey yakındaki kulübenin üst üste yığılmış kutuları.

Etrafımız hala meraklı insanlarla dolu. Küçük gösterimizin annemin ve konseydeki diğer ahbabların kulağına gitmemesi için hiçbir şans yok. Nightshade Pazarı'nın ortasında Saxon'ın beynini neredeyse siktiğimi herkese nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok ama bu sorunun beklemesi gerekecek.

"Jacques'ı en son gördüğünde neredeydi?" diye sordum.

"Pazarın tam önünde. Şimdiye kadar kim bilir?" Lucca cevap verir.

Birisi kalabalığı iterek kargaşa yarattı. Bu, Saxon cadıyı bize siren gözyaşları satmaya zorladığında çılgına dönen cılız satıcı. Yalnız değil. Ivern Büyücüler Loncası'nın iki üyesi onun yanında duruyor. Uzun boylarından yayılan karanlık güçten onları hemen tanıyorum. Onlar toplumdaki en acımasız büyü kullanıcıları ve hemen hemen herkes tarafından korkuluyorlar. Salem'de olduklarını bilmiyordum, hele Nightshade Market'te güvenlik olarak çalıştıklarını hiç bilmiyordum.

"Bunlar Nightshade Market'in kutsal kurallarını çiğneyen kan emiciler." Yaşlı adam titrek bir parmakla bizi işaret ediyor.

"Kutsal kurallar mı? Sadece biraz zorlamaydı," diye karşılık veriyor Saxon. "Kimsenin canı yanmadı."

Oh, Tanrı aşkına. O koca ağzını açmak zorundaydı. O büyücülerden yayılan tehlikeyi hisseden bir tek ben miyim? Dikkatini çekmek için Saxon'ın eline uzandım. Dokunduğumuzda çıkan çatırtı yine oluyor ama çok daha az yoğunlukta. "Sax, tek kelime daha etme," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatarak bana döndü, şüphesiz tartışmaya hazırды.

Büyücülerden biri, tartışmaya yer bırakmayan bariton bir sesle, "Hepiniz bizimle geliyorsunuz," diyor. Bu bir rica değil. Bu bir emir,

ve itaat etsek iyi olur yoksa sonuçları korkunç olur.

Lucca tıslayarak bir adım öne çıkıyor. "Sen kim oluyorsun da bize ne yapacağımızı söylüyorsun?"

Lucca ve Saxon'ın kiminle uğraştığımızı bilmemesine şaşırdım mı? Pek değil. Büyücüler vampirlerle çok nadiren kaynaşırlar. İblislerin dünyayı ele geçirmesini engellemek gibi zamanlarını meşgul edecek başka, daha acil meseleleri var. Bu da şu soruyu akla getiriyor. Neden Salem'deler?

Vivienne'e anlamlı bir bakış atarken Lucca'nın önüne geçiyorum ve erkeğini kontrol etmesi gerektiğine dair mesajımı anlamasını umuyorum. Bu büyücüler ciddi zararlar verebilir ve Lucca'nın kraliyet ailesinden olup olmaması umurlarında değil.

"Herhangi bir kuralı çiğnemek istememiştik," diyorum. "Arkadaşım müşteriniz üzerinde zorlama kullandığı için özür dilerim efendim." Satıcıya bakıyorum. "Acil bir durumdu."

"Bir gün Yüce Cadı olacaksın. Topluma örnek olman gerekiyor."

Eleştirisini ruhumun derinliklerinde hissederek irkiliyorum. Haksız da değil.

Saxon öfkeyle, "Hey, Aurora'yla böyle konuşma," diye cevap veriyor. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Keşke konuşmayı kesse ama lanet olsun, beni savunduğunu duymak iyi hissettiriyor. Ama şu anda duygusal hislerimin araya girmesine izin veremem. Kıçımızı kurtarmak zorundayım.

Büyücülere "Biz de sizinle geleceğiz," dedim. "Ne?" Saxon haykırıyor. "Deli misiniz siz?"

Yaklaşarak fısıldıyorum, "Ne yaptığımı biliyorum. Güven bana."

"En azından artık Jacques için endişelenmemize gerek yok," diye ekliyor Rikkon omuz silkerek.

Bu yorumun Lucca ve Saxon tarafından pek hoş karşılanmadığını şu anki bakışlarından anlayabiliyorum. İkinci büyücü parlayan iki parmağını bize doğru çevirip yabancı dilde bir şeyler fısıldayınca işler daha da gerginleşiyor. Saxon'a tekrar uzanıyorum, onu yerinde tutmak için kolumu onunkine bağlıyorum. Parlak yeşil bir ışık grubumuzu çevreliyor ve sanki tüm vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Mide bulandırıcı bir baş dönmesi hissine kapılıyorum ki bu merhametli bir şekilde sadece birkaç saniye sürüyor. Vücudumun tüm farkındalığını geri kazandığımda, artık pazarda değil, çok iyi bildiğim bir yerdeyiz. *Hay sikeyim*. Büyücüler bizi Konsey'e getirdi.

Cadıların karargâhı ve karşımızda duran annem çok kızgın görünüyor.

Öfkeli bakışları benden Saxon'a kayıyor ve ancak o zaman hâlâ onu tuttuğumu fark ediyorum. Yanından uzaklaşıyorum, iksir sayesinde artık onu kızışmış bir köpek gibi arzulamadığım için memnunum.

"Orospu çocuğu. Bu da neydi böyle?" Saxon elinin topuğunu alnına bastırıyor. "Kendimi hasta hissediyorum."

"Aurora Yuki, açıklaman gereken çok şey var," diyor annem, gazabının açığa çıkmasını önceleyen ölümcül bir sakinlikle. Bunu dört gözle beklemiyorum.

"Tam olarak ne hakkında?" Zaman kazanmak için soruyorum. Ona gerçeği söylemekten kaçınmak için oldukça iyi bir bahane bulmam gerekiyor. Saxon'ın eşim olduğunu hiçbir koşulda bilmemeli.

"Ne hakkında?" Sesi tiz bir tona yükseliyor. "Nightshade Pazarı'nın ortasında o sarışın vampirle çok utanç verici bir şekilde davranırken görüldün. Dokuz ay sonra evlenmek üzere nişanlandın. İsyanının bana ne kadar kötü yansıdığını biliyor musun?"

Kanımın sıcaklığı kaynama noktasına geliyor. Bizi zerre kadar umursamıyor. Önemli olan tek şey yaptıklarımızın onun itibarına ne yapacağı. Bu teneke kutunun kapağını patlatıp ona Calvin'le olan nişanımın cehenneme gidebileceğini söylemek üzereyim ama kelimeler ağzımda takılı kalıyor. Dilimin tutulmasına neden olan şeyin kan yemini olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

"Rora hiçbir şey yapmadı. Bütün bu fiyasko benim hatamdı." Miranda çenesini kaldırarak öne doğru bir adım attı.

O ne yapıyor?

Annem kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Aslında biraz utanç verici. Bir aşk iksiri için bir malzemeye ihtiyacım vardı ve onu almak için Nightshade Market'e gittim. Orada Aurora ve arkadaşlarıyla tesadüfen karşılaştım ve sakarlığım sayesinde Aurora ve Saxon Venüs Tozu'na bulandılar."

Bizi buraya getiren iki büyücünün karşılıklı bakışmalarını kaçırmıyorum. Bu durum hakkında ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum. İblisleri öldürmekten gündüz pembe dizilerinden fırlamış bir sahneye tanıklık etmeye. Ne büyük değişiklik.

"Ve bunun böyle olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Annem soruyor. Büyücülerden biri, "Yalan söylemiyor hanımefendi," diye araya giriyor.

Bir anda hepimiz dönüp adama bakmaya başladık. Yüz ifademi nötr bir hale getirmeye çalışıyorum ama adamın düpedüz yalan söylemesi beni tamamen şaşırtıyor. *Bunu neden yapsın ki?*

"Orada olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Bu olaylara kendi gözlerinle tanık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

Sanırım annem hâlâ Miranda'nın hikâyesinin doğru olmadığından şüpheleniyor ama o da benim gibi büyücülerin beni kurtarmak için neden yalan söylediklerini anlayamıyor.

"Pekâlâ. Sen hariç hepiniz gidebilirsiniz, Miranda."

Bakışlarını yere indiriyor ama yine de yüzünün buruştuğunu fark ediyorum. *Kahretsin.* Yapmadığı bir şey yüzünden cezalandırılacak olmasından nefret ediyorum. Ama şimdi gerçeği söylersem, bu onu cezadan kurtarmayacak, sadece herkes için işleri daha da kötüleştirecek.

"Sizi enstitüye geri götüreceğiz," diyor büyücülerin en uzun boylusu.

"Hayatta olmaz. Yine ilk seferki gibi yolculuk yapmayacağım," diye itiraz eder Saxon. "Tamam. Buradan itibaren yürüyebilirsin.

Umurumuzda değil."

"Sax, kapa çeneni de eve gidelim," diyor Lucca. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Büyücüler bizi Bloodstone'a geri göndermek için tekrar büyülerini kullanıyorlar, ama bu sefer daireme tek başıma iniyorum. Aslında yalnız değil. İçlerinden biri benimle geldi. İkinci yolculuk da ilki kadar sarsıcıydı, bu yüzden bir şey yapmadan önce bir sandalye çekip oturdum.

"Baş dönmesi birazdan geçecektir" diyor.

Süreci hızlandırmak için yanağımın içini ısıırıyorum. Ona ters ters bakarak, "Anneme neden yalan söyledin?" diye soruyorum.

"Salem'e gelmemizle aynı sebepten."

"Neymiş o sebep?"

"Elena Montenegro ile yaptığınız anlaşmayı ve onun neye göz diktiğini biliyoruz. Buna sahip olmasına izin veremeyiz."

"W

lanet olası şapka!" Etrafımdaki dünya kontrolümden çıkarken sendeleyerek en yakın sandalyeye doğru ilerliyorum.

Benden çok uzakta olmayan Lucca ve Rikkon da homurdanıyor. Bu

Aurora'nın odada olmadığını fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Etrafımda çok hızlı dönüyorum ve sonunda dengemi kaybedip yanımdaki ikinci sandalyeye çarpıyorum ve sonra doğrudan yere düşüyorum.

"Dikkatli ol, solucan deliğinden geçtikten sonra çok hızlı hareket etmemelisin," diyor bizi geri getiren pislik.

Ayağa fırlıyorum, Aurora'nın nerede olduğunu bir saniye içinde söylemezse onu parçalara ayırmaya hazırım. Ama odasında olması gereken Ronan, büyücünün arkasından gizlice yaklaşıyor ve boynuna bir bıçak dayıyor.

"Sakın kıpırdama orospu çocuğu, yoksa sen daha *expelliarmus* diyemeden boğazını keserim."

Büyücü Ronan'ın tehdidi karşısında hiç de gergin görünmüyor ve bunun Harry Potter'dan alıntı yaptığı için olduğunu sanmıyorum. Dudaklarının kenarları yukarı doğru seğiriyor ve soluk gri gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Ronan McLaren. Uzun zaman oldu."

Ne dedin? Ronan'ı tanıyor mu?

Arkadaşım bıçağı büyücünün boynuna yaklaştırıyor. "Hoşbeşe kalkışma bile Declan. Dairemde ne aradığını bilmek istiyorum. Bloodstone'u koruyan koğuşlardan nasıl geçtin?"

Vay be. Ronan da mı garip büyücüyü tanıyor? Bu nasıl mümkün olabilir? Bir saat öncesine kadar var olduklarından bile haberim yoktu.

"Değerli bir yük taşıyordum. Müstakbel Yüce Cadı'nın büyüü koğuşları aşmak için yeterliydi."

"Aurora nerede?" Homurdanıyorum.

Declan bir kaşını kaldırıyor. "Artık onu hissedemiyor musun?"

Hay sikeyim. Arkadaş olduğumuzu biliyor mu? Bilmeli ama nasıl bilmiyorum. Yüce Cadı kızıyla olan bağlantımdan şüphelenmiş gibi görünmüyordu.

Konsantre oluyorum, beni Aurora'ya bağlayan görünmez çizgiyi hatırlıyorum. Sonunda onu hissediyorum. Dairesine geri döndü. İksir bağın etkilerini gerçekten azaltmış. Bu sefer ne kadar süreceğini merak ediyorum. Görünüşe göre ne kadar çok kullanırsam o kadar az etkili oluyor.

"Aurora ile ilişkim hakkında ne biliyorsun?" Ona doğru bir adım attım.

"Ronnie'ye saldırganlığını biraz azaltmasını söylersen sana cevap veririm."

"Onu henüz serbest bırakma Ronan. Cevaplanmasını istediğim bazı sorularım var," diye araya giriyor Lucca.

Declan sırtarak, "Sadece eski günlerin hatırına arkadaşını şımarttığımı biliyorsun," diye cevap veriyor.

Ronan homurdanarak bıçağı ahmağın boğazından çıkarır ve uzaklaşır. "Ondan cevap almaya çalışarak vaktini boşa harcama. Ağzından çıkacak kelimelerin çoğu yalan olacak zaten."

"Bu doğru." Büyücü omuz silkiyor.

"Bu adamı nereden tanıyorsun?" Rikkon yabancıyı dikkatle izleyerek sorar.

"Bu uzun bir hikâye. Bilmek istediğim şey, onun burada, bizim dairemizde ne yaptığı."

"Nightshade Pazarı'nda bir durum vardı," diye cevap veriyorum.

"Declan ve arkadaşı geldi ve bizi Yüce Cadı'yı görmeye götürdüler."

"Arkadaş mı?" Ronan'ın kaşları havaya kalktı. "Salem'de başka kim var, Declan?"

"Şimdilik sadece Ryker ve ben varız."

"Bekle. Diğer dallama nerede?" diye sordum. "Peki Vivienne nerede?" Lucca ekliyor.

"Sarışın kız dairesine geri döndü." Declan sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ceketinin kırıksıklıklarını düzeltmeye çalışıyor. Etrafı üç Blueblood vampirle çevrili, ama bu onun umurunda bile değil gibi görünüyor.

"Ve Ryker Aurora ile özel bir görüşme yapıyor," diye devam ediyor.

Koruma içgüdüğü beni ele geçiriyor. "Lanet olsun, hayır." Kapıya doğru dönüyorum, ama sadece iki adım atabiliyorum, sonra geçemediğim görünmez bir bariyere çarpıyorum. "Bu da ne böyle?"

"Toplantıyı bölmeyeceksin, Saxon. Merak etme. Aurora Ryker'ın yanında güvende."

"Ve sözüne güvendiğimi mi sanıyorsun?"

"Herkes çenesini kapatsın!" Lucca bağılıyor. "Ronan, bize kiminle uğraştığımızı söyle çünkü sen ve o büyücüler çok eskiye dayanıyorsunuz."

Davetsiz misafirimize ters ters bakarak cevap veriyor: "Declan ve Ryker, Ivern Loncası'nın Büyücüleri'ne aittir. Onlarla yaklaşık üç yüz yıl önce Kral Raphael beni tek başıma bir göreve gönderdiğinde tanıştım. Sen ve Saxon o sırada kış uykusundaydınız."

"O pisliklerin ölümsüz olduğunu mu söylüyorsun?" Ses tonumdaki şaşkınlığa engel olamamaya soruyorum.

"Evet." Declan kanepeye oturup bacak bacak üstüne atıyor. "Büyücü olmanın avantajı."

"Büyücüler ve büyücüler arasındaki fark nedir?" Rikkon sorar.

"Büyücüler kara büyüyle uğraşır." Ronan istenmeyen misafirimizi yarıklardan izliyor.

"Bu kötü değil mi?"

Declan, "Büyücü zayıf fikirli ise olabilir," diye yanıtlıyor. "Ama bu gerekli bir kötülük. Cadıların ve büyücülerin yaptığı sıradan büyüleri kullanarak iblislerle savaşamazsınız."

Lucca başını sallıyor. "Bu hiç mantıklı değil. Senin türünün varlığından nasıl haberim olmaz?"

"Spot ışıklarını sevmiyoruz. Gölgede işimizi çok daha kolay yapabiliriz."

Ronan'a döndüm. "Bize onlardan hiç bahsetmediğine inanmıyorum."

"Bana öyle suçlayıcı bakışlar atma. Sen ve Lucca uyandığınızda, o pisliklerle karşılaşmam çoktan geçmişte kalmış ve neredeyse unutulmuştu. Ayrıca bu konu hiç açılmadı."

"Neden buradasın peki?" Lucca Declan'a sorar. "Seni amcam mı çağırdı?"

Homurdanıyor. "Biz bu kasabadaki cadılar ve büyücüler gibi kralın hizmetkârları değiliz."

"Aurora'yı korumak için Yüce Cadı'ya yalan söyledin ve şimdi de arkadaşın onunla konuşuyor. Eşimden ne istiyorsun?" Neredeyse bağıracaktım.

"Eşinin peşinde değiliz. Ama o bizim amacımıza engel oluyor. Müttefik mi yoksa engel mi olmak istediği ona kalmış."

Düşünmeden sıçradım, büyücüyü yere sermeye hazırdım. Ama o benim ona ulaşabileceğimden daha hızlı hareket ediyor ve odanın diğer tarafında beliriyor.

"Benimle kavga etmeye çalışarak zamanını boşa harcama, dostum. Kaybedersin. Ayrıca, Aurora bize yardım etmeyi kabul ederse, bu senin de yararına olur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Onu Elena Montenegro ile yaptığı kan yemininden kurtarabiliriz. Ama şartlarımızı kabul etmek zorunda."

Ben dün doğmadım. Şartlarının Aurora'nın kabul edebileceği bir şey olmadığını biliyorum. Ama yaşlı cadıyla yaptığı anlaşmadan kurtulana kadar birlikte olamayız.

"Hangi terimler bunlar?"

"Size söyleyemem. Ona sormanız gerekecek." "O zaman geçmeme izin ver," diye talep ediyorum.

Declan başını yana eğiyor ve bakışlarını kısıyor. "Henüz değil. Ryker'ın bir dakikaya daha ihtiyacı var."

AURORA

"Nereden biliyorsun?" Boğazıma düğümlenen yumrunun içinden soruyorum.

"Kan yemini etmekle dikkatsizlik etmişsin. Aklı başında hiçbir cadı bunu yapmaz, özellikle de Elena Montenegro gibileriyle," diyor soruma cevap vermek yerine sitemkâr bir tonda.

Bu eleştiri kalbimin göğsümde daha da sıkışmasına neden oluyor. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Belli ki senden daha fazla."

"Beni saf biri sanmayın. Elena'nın kötü bir haber olduğunu biliyorum ama..." Nightingale aynasında gördüklerimi onunla paylaşmaktan çekinerek sözümü kesiyorum.

"Ama ne, kızım? Bir şey biliyorsan bana söyleyen iyi olur. Zaten

boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

"Sana neden bir şey söyleyeyim ki? Seninle daha yeni tanıştım. Adını bile bilmiyorum."

"Adım Ryker Marx. Yüzyıllardır iblislerle ve diğer kâbus gibi yaratıklarla savaşıyorum. Güvenmeniz gereken bir kişi varsa, o da benim."

"Ne ima ediyorsunuz? Elena Montenegro bir iblis mi?"

Kalbim göğsümde o kadar gürültülü atıyor ki, eminim kano serserisi bile duyabilir.

"Hayır, ama o nesillerdir nişanlınızın ailesinin sahip olduğu kalıntının peşinde. Calvin'in büyük büyükbabasını kendisine evlenme teklif etmesi için büyülediğini biliyor muydun?"

"Bu konseyin yasalarına aykırı," diyorum ama bunu yapmasına şaşırıyorum.

"Şaka yapmıyorum. Umurunda bile değildi. İlk cadının büyü kitabına olan takıntısı her şeyin önüne geçmişti."

Başımı sallıyorum, bu adamın bana söylediklerinin doğru olduğuna inanmakta zorlanıyorum. "Nişanlısı öldü."

"Evet, yaptı."

Şüphe beni ele geçirdi. "Onu sen öldürmedin, değil mi?"

Bana alaycı bir bakış atıyor. "Eğer insanları öldürmemize izin verilseydi, onun yerine Elena'yı ortadan kaldırmaz mıydık sence?"

Belki de yapmalıydılar.

"Nightingale kökenli sihirli bir aynası olduğunu biliyor muydunuz?"

Sorum büyücünün kafasına bomba gibi düştü. Bir an konuşmuyor ama gözleri daha da yuvarlaklaşıyor ve yüzü beyazlaşıyor. "Emin misin?"

"Evet. Beni içine bakmaya

zorladı." "Ne gördün?"

O korkunç sahneyi yeniden yaşamak istemediğim için bir an için gözlerimi kapatıyorum ama artık çok geç. "Korkunç bir gelecek. Kral Raphael delirdi."

Büyücüye tekrar baktığımda o kadar hareketsiz ki bir heykelle karıştırılabilir. Sadece gözleri canlı görünüyor, elektrik mavisi gibi parlıyor.

"Tıpkı Boucher ailesi gibi," diye

mırıldanıyor. "Evet, tıpkı onlar gibi."

Elini yüzünde gezdiriyor, oldukça sinirli görünüyor, bu da benim endişeme yardımcı olmuyor. "Durum düşündüğümde de kötü."

"Nedenmiş o?"

"Elena zaten yok edildiğine inanılan aynaya sahip. Şimdi de ilk Grimoire'u istiyor."

"Grimoire'u istemesinin nesi bu kadar kötü? Her cadı ona sahip olmak için adam öldürür."

"Ve birçoğu bunun için öldürüldü. İlk büyü kitabı korkunç büyüler içeriyor, kızım. Asla gün ışığına çıkmaması gereken sırlar. Belmontlar yüzyıllar boyunca Grimoire'u güvende tutmakla görevlendirildi. Ne yazık ki, aileye evlenen herkes otomatik olarak ona erişim hakkı kazanıyor."

"Elena, Calvin'le evlendiğimde onu çalmamı istiyor ki bu hiç mantıklı değil. O bunu okuyamaz."

Yapabileceğine inanıyor gibi görünüyor ama bu düşünceyi kendime saklıyorum. Ryker zaten aptal bir kadın olduğumu düşünüyor, buna inanmaya devam etmesi için ona daha fazla sebep vermeye gerek yok.

Büyücünün bakışları kararıyor ve bronzlaşmış yüzündeki çatık kaşlarla eşleşiyor. "Kan yemini etmen için seni kandırdı. Bu da senin kanının onun kanı olduğu anlamına geliyor. Calvin Belmont'la evlendiğinde, büyü kitabıyla istediği her şeyi yapabilir."

Bu yüzden sorunu gösterdiğimde gözünü bile kırpmadı. Çoktan bir çözüm düşünmüştü. Birdenbire bacaklarım artık ağırlığımı taşıyamaz hale geldi. Oturmak için en yakın sandalyeye uzandım. Şeytanla bir anlaşma yaptığımı biliyordum ama bana yapmasına izin verdiğim şeyin sonuçları korkularımın ötesine geçti. Bana tuzak kurdu, duygularımla oynadı ve ben de ona izin verdim. Ne kadar aptalmışım.

Başımı ellerimin arasına alıp ağlama isteğimle savaşıyorum. *Şimdi ne yapacağım ben?*

"Planın nedir?" diye sordum. "Bir planın olduğunu varsayıyorum."

"Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam edeceksiniz. Elena Montenegro elini gösterene kadar ona karşı hiçbir şey yapamayız."

"Sahte nişanlılığa devam etmem ve Calvin'le evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Korkarım öyle."

Dünyam üzerime çökerken titrek bir nefes alıyorum. *Peki ya Saxon?* İksir bağın gücünü geçici olarak azalttı ama hâlâ orada, göğsümde titreşiyor. Tanrım, keşke burada olsaydı. Sadece birkaç dakikadır ayrı olmamıza rağmen onu özleyorum.

"Eşini düşünüyorsun," diyor büyücü. "Evet," diye cevap veriyorum göz teması kurmadan.

"Eğer istersen, bağıını koparma gücüne sahibim."

Tüm bedenim bu fikri reddederken keskin bir acı göğsümü delip geçiyor. Evet demeliyim; bu işleri çok daha kolaylaştıracaktır. Amaç buydu -Çiftleşme bağıını bitirmenin bir yolunu bulmak. Ve şimdi bu bana gümüş tepside sunuldu, kabul edemem.

"Aramızdaki bağı koparmak istemiyorum." Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. "Saxon benim eşim. Ondan vazgeçmeyeceğim."

"Ama Calvin'le evlenmek zorundasın. Yaptığın şey delilik. Bu bir işkence."

Haksız değil. Ama o yaşlı kaltağın benimle ne kadar kötü oynadığını bilmek bana çok ihtiyacım olan bir netlik anı verdi. Kalbimde ne olduğunu benden önce biliyordu. Saxon'ı seviyorum. Bu yüzden onu kaybetmeye dayanamadım.

"Bunun yerine kan yeminini sonlandıramaz mısın?"

Adam gözlerini kısıyor ve çenesi sertçe sıkılıyor. "Yapabilirim ama Elena bunun olduğu anda seninle olan bağlantısını kaybettiğini anlayacaktır. Buna izin veremeyiz."

Su katılmamış öfke vücuduma hücum ediyor ve kırmızı görmeme neden oluyor. Korkunç şeylerin kontrolden çıkıp çığ gibi büyümesinden ve onları durduramamaktan yoruldum.

"Artık senin piyonun olduğumu mu söylüyorsun?" Söylüyorum.

"Farkında değil misin Aurora? Sen her zaman bir piyon oldun. Ama şimdi, benim oyunumda oynuyorsun."

Dengesiz bacaklarımla ayağa kalktım. "Ben kimsenin piyonu değilim. Az önce bana kanıtın olana kadar Elena'ya karşı harekete geçemeyeceğini söyledin, bu da yardımına ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Eğer iddia ettiğin kadar güçlüysen, Calvin'le evlenmek zorunda kalmadan önce Elena'nın haberi olmadan beni bu yeminden kurtarmanın bir yolunu bulacaksın."

Soğuk ve hesapçı bir tavırla bana bakarken burun delikleri alevleniyor. "Ben kimseden emir almam, kızım, özellikle de henüz yaşını doldurmamış bir cadıdan."

"O zaman bunu sana emir veriyormuşum gibi düşünme. Bu anlaşmayı bir işbirliği olarak düşün. İkimiz de birbirimiz olmadan istediğimizi elde edemeyiz, o halde neden ortak olmayalım?"

Birkaç saniye cevap vermiyor ve bu süre içinde bakışlarımı sabit tutup onunkilere kilitleniyorum. Büyücü ya da değil, onun tarafından korkutulmayacağım.

"Tamam. Bir çözüm bulmak için birkaç güne ihtiyacım olacak. Bu arada, eşinle olan buluşmalarını gizli tutmanı öneririm. Küçük kız kardeşin

bir dahaki sefere seni korumak için yanında olmayacak."

OceanofPDF.com

TO sinir bozucu büyücü gitti. Elena ile yaptığım aptal kan yeminini bozmanın bir yolunu bulduğunda beni arayacak. Verdiği söz üzerimdeki ağırlığın bir kısmını hafifletmiş olmalı.

ama kan yemini olsun olmasın, Calvin'le evlenmem bekleniyor.

Eğer bu daha önce de bir ölüm fermanı değilse, şimdi Saxon'un resme girmesiyle, durum her zamankinden daha imkansız hale geldi.

Nasıl olduğunu öğrenmek için Miranda'ya mesaj attım. Kıcımlı kurtarmak için böyle yalan söylememeliydi ama söylediği için sonsuza dek minnettar olacağım. Cevap yok, bu da cezasının bir parçası olarak telefonuna erişemediğini gösteriyor olabilir. Niko'ya da bir mesaj gönderdim. Miranda sosyal tecritteyse, Niko tüm ayrıntılara sahip olacaktır. Genelde annemizin gazabına uğrayan o olur ama bunun tek nedeni onun bir velet olması.

O da bana mesaj atmıyor ve endişelenmeye başlıyorum, ama sonra gecenin bir yarısı olduğunu ve muhtemelen uyuduğunu hatırlıyorum. *Tanrım. Beynim nerede benim?*

Telefonu mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum, kendimi çok sinirli ve öfkeli hissediyorum. Hayatım kontrolden çıkıyor ve görünüşe göre bunu durdurmak mümkün değil. Bir saniye sonra bu hisler yerini göğsümden yayılan bir sersemlik hissine bırakmaya başlıyor. Dönüp kapıya bakıyorum, aniden nefes nefese kalıyorum. Tek bir tıklama sesi kalbime coşku enjekte ediyor. Saxon diğer taraftaydı.

Basit bir büyüyle ona kapıyı açabilirim ama duygularımı kontrol altına almak için kısa bir yürüyüşe ihtiyacım var. Karnımda parti veren küçük trol sürüsü sayesinde midem bulanıyor. Bu kesinlikle

Çiftleşme bağı iş başında. Büyüsü hala körelmiş durumda. Hissettiğim şey yüzde yüz benim.

Kapıyı açtığımda Saxon'ın elleri ceplerinde ve çenesi aşağıda. Uzun perçemleri yüzünün bir kısmını kapatıyor ve ne kadar seksi olduğunu aklım almıyor. Yavaşça başını kaldırıp kirpiklerinin altından bana bakıyor. Kapının pervazına yaslanıyorum çünkü bacaklarım tehlikeli bir şekilde jöleye dönüşmek üzere.

"Hey," diyor boğuk bir sesle, tüylerimi diken diken eden bir sesle.

"Selam."

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Ya sen?"

Kahretsin. Bu Saxon'la yaptığım en acı verici konuşma. Sanki tanışma randevusundaki yabancılar gibiyiz.

"İçeri gelmek ister misin?"

Gözleri bir parça açılıyor, bu da şaşkınlığının tek göstergesi. "Bildiğimi biliyorsun.

Ama bu akıllıca mı?"

Kalbim doksan atıyor, Saxon'ın da farkında olması gereken bir gerçek. "Hayır, ama umurumda değil."

Dudakları muzip bir sırıtişla kıvrılıyor. "Asi olan sen değil misin?"

Kapıyı daha geniş açıyorum, içeri girmesine izin vermek için yana doğru adım atıyorum. Kapı tekrar kapandığında, ona yaklaşmaya cesaret edemeyerek sert yüzeye yaslanıyorum. Birkaç adım sonra duruyor ve arkasını dönüyor.

"Sorun nedir? O orospu çocuğu büyücü sana bir şey mi yaptı?" Ses tonunda bir gerginlik var şimdi.

"Evet."

Gözleri kıpkırmızı olurken vücudu cehennem gibi gerginleşir. "Ne yaptı o?" diye homurdanıyor zorlukla bastırdığı öfkesiyle.

Lanet olsun. Koca ağzımı açmadan önce durup düşünmeliydim. "Kötü bir şey yok. Sadece bir saniye sakinleş."

"Titriyorsun. Bu nasıl kötü olmaz?"

Ağzımdan yüksek sesle bir nefes çıkıyor. "Onun yüzünden titremiyorum. Senin yüzünden."

Öfke yüzünü terk ediyor, yerini yersiz bir suçluluğa bırakıyor. "Benden korkuyor musun? Markette olanlar yüzünden mi?"

Tanrı aşkına, Aurora. Bu konuşmayı berbat ediyorsun.

Ona doğru bir adım attım. "Tanrım, hayır. Demek istediğim, büyücüyle yaptığım konuşma bana bir şeyi fark ettirdi."

"Ne?"

Kelimeler dilimin ucunda ama itiraf etmekten çok korkuyorum. *Lanet olsun. Artık ne yaptığımı bilmiyorum.* Başka tarafa bakarak parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Aramızdaki bağı bitirmek istediğimi sanmıyorum."

Gerçeğin tamamı değil, ama şimdilik söylemeye cesaret edebildiğim tek şey bu.

Saxon'ın bu açıklamama bir yorum getirmesini bekliyorum ama birkaç dakika konuşmayınca ona doğru bakıyorum. *Kutsal cannoli.* Şimdiye kadarki en yoğun ve ateşli bakışların altında kalmaktan bahsediyorum. Gözlerinde şehvet ve hayranlığın bir karışımını görüyorum.

"Bu yaklaşan nikâhınız için ne anlama geliyor?"

Boğazım düğümlenmeye başladı. "Bilmiyorum."

"Eğer o zamana kadar hâlâ çiftleşmiş olursak, ne olacağını biliyorsun, değil mi?" Gözlerinde yine kızıl parlıyor.

"Calvin'i öldüreceksin." Yaklaşıyorum, onun yörüngesine, sıcaklığına girmek için can atıyorum.

"Nişanlını öldürmemi mi istiyorsun, Rora?" Gözleri kısıldı. "Konu bu mu yani?"

Calvin'den nefret ediyorum ama ölmesini istiyor muyum? Hayır, o kadar acımasız değilim. Ama olsaydım bile, kirli işlerimi yaptırmak için Saxon'ı asla kullanmazdım.

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Hayır, o pisliği öldürmeni istemiyorum. Ölmesini isteseydim, bunu kendim yapardım."

"O zaman benden ne istiyorsun?" Sesi artık sinirli geliyor.

Ne diyeceğimi bilemeden parmaklarımı birbirine geçirdim. *Lanet olsun. Neden birdenbire bu kadar güvensiz oldum?*

"Bunların hiçbirinin olmasını beklemiyordum, Sax. Kafam çok karışık. Büyücü bağımızı koparma gücüne sahip olduğunu söyledi, ben de hayır dedim."

Çenesini sertçe sıkan Saxon'ın ağzının etrafındaki kaslar geriliyor. "Peki ya kan yemini?"

"Ondan beni bundan kurtarmak için bir yol bulmasını istedim."

"Yani artık zaptlamak yok." Dudaklarının kenarları yukarı doğru seğiriyor. "Artık zaptlamak yok." Gülümsüyorum.

Kulaktan kulağa sırtarak yanına geliyor. "Çiftleşme bağımızı sonlandırmak istemiyorsun ve yaşlı bir cadının sana taktığı sinir bozucu görünmez bekaret kemerini çıkarmaya çalışıyorsun. Bu Saxon seks makinesine tekrar binmek istediğin anlamına mı geliyor?"

"Aman Tanrım. Gidip her şeyi mahvetmek zorundaydın."

Kolları belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Devasa siki kalkmış ve tetikte, harekete hazır, bu da sadece benim ateşimi körüklüyor.

"Hiçbir şeyi mahvetmeye çalışmıyorum, Rora." Yanağımı okşuyor. "Ama gergin olduğumda aptalca şeyler söylüyorum. Seninleyken de öyle. Kendimi boyumu aşmış gibi hissediyorum."

"Neden? Senin benden yüzlerce yıllık tecrüben var." Kaşları çatıldı. "Bir erkeği yaşlı hissettirmenin yolu."

"Sen bir erkek değilsin. Sen bir vampirsin."

Elini başımın arkasına doğru kaydırıyor ve bir tutam saçı parmaklarının etrafında döndürüyor. "Ve sen de arsız küçük bir cadısın. Seninle ne yapacağım ben?"

"Konuşmayı bırakıp beni öpmeye ne dersin?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Bu bir numara mı? Beni yine kızartmaya mı çalışıyorsun?"

"Tanrı aşkına." Parmaklarımı tişörtünün etrafına dolayarak onu Ben.

Dudaklarımız ve dillerimiz birbirine kaynaşıyor ve bu sanki 4 Temmuz gibi.

dairemde patladı. Her yerde havai fişekler var, gökyüzünü aydınlatıyor. Kendimi onunla birleştirmek istiyorum, böylece asla ayrılmayacağız. Öpüşmemiz hızla daha fazlası için nefesimi kesen vahşi bir dansa dönüşüyor. Vücudum alevler içinde ve amım beklentiyle sıkılıyor.

Öpüşmeyi kesmeden, kanepeye ulaşana kadar geriye doğru yürüyorum. Sonra Saxon'ı da yanımda sürükleyerek üzerine düşüyorum. Vampir refleksleri sayesinde beni ezmek için vücudunu büküyor ve elini kanepenin arkasına dayıyor.

Sabırsız ellerle, dudaklarını bırakmadan tişörtünden kurtulmaya çalışıyorum ki bu neredeyse imkânsız. Tişörtünü çıkarmak için arkasına yaslanıyor ve göğsü ile karın kaslarının oyulmuş mükemmelliğini ortaya çıkarıyor. Onu süzdüğümü fark edince yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor.

"Hâlâ güvenli mi?" Eğiliyor, kollarını başımın iki yanına dayıyor.

"Evet," diyorum nefes nefese.

"Şimdilik." "Yeterince iyi."

Dili ağzıma girerken pelvisini aşağı indiriyor. Dizlerimi yukarı kaldırarak Saxon'ın zonklayan göbeğine daha iyi erişmesine izin veriyorum. Aleti bana doğru bastırıyor, zaten o kadar sert ve büyük ki sadece sürtünme bile

Bir dakika içinde doruğa ulaşacağım. Ama sınıra yaklaştığımda, içimde kan yemini büyüsünün oluştuğunu hissediyorum. *Kahretsin.*

Saxon'ı üzerimden iterek yere düşürdüm. Omzunu büyük bir *gürültüyle* sehpaye çarpıyor.

"Ah." Suratını asarak ağrıyan yere masaj yapıyor.

"Özür dilerim. Yine oluyordu. Seni incitmek istemedim."

"Beni *daha fazla* incitmek istemedim mi demek istiyorsun?"

"Hadi ama. Masaya o kadar sert vurmadın."

"Sadece düşüşten bahsetmiyordum." Uykulu bir şekilde yüzünü ovuşturuyor. "Bu berbat bir şey. Şu anda seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Güven bana. Bu duygu tek taraflı değil."

Gözlerini kısıyor, yeni bir yırtıcı bakışla beni izliyor. "Kıyafetlerini çıkar."

"Ne?" Doğrudum.

Ayağa fırlıyor ve sonra tamamen soyunmaya başlıyor. Gözlerim hemen hatırladığımdan daha büyük olan sikine takılıyor. Onun tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki neredeyse ağlayacağım. Şaftını yumrukluyor, başparmağını başının üzerinde gezdirerek hassas deriye pre-cum yayıyor.

"Eğer sana dokunamayacaksam, o zaman ben izlerken kendini tatmin etmeni istiyorum."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. İffetli biri değilim ama daha önce hiç bir erkeğin önünde mastürbasyon yapmamıştım. Kulağa çok samimi geliyor, seksten bile daha samimi.

Saxon gözlerini benden ayırmadan elini ereksiyonunda aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Senin için ne kadar sertleştdiğimi görüyor musun, Rora? Beni yalvartma."

Hadi Aurora. Saxon'ı bir kulübün tuvaletinde altı kez siktin. O izlerken de boşalabilirsin.

Üstümü, sonra da taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Saxon'ın aç gözleri çıplak bedenimi taradığında, sanki bana gerçekten dokunuyormuş gibi hissediyorum. Onu daha iyi izleyebilmek için başımı yastığa koyarak uzanıyorum.

"Lanet olsun. Çok güzelsin," diyor boğuk bir sesle.

Orta parmağımı yalıyorum, sonra klitorisime ulaşana kadar elimi karnımdan aşağı kaydırıyorum. O kadar azmışım ki, sadece basit bir dokunuş bile vücudumu eğmeme neden oluyor. Parmaklarımla hassas tomurcuğun üzerinde daireler çizmeye devam ederken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Saxon homurdanıyor, elini şimdi daha hızlı hareket ettiriyor.

"Tanrım, Sax," bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyorum. "Keşke bacaklarımın arasında sen olsaydın."

"Ben de, Rora. Ben de. Ama seni izlemek bir sonraki en iyi şey."

Aşağıdaki baskı artmaya devam ediyor ve eğer yalnız olsaydım, şu anda gözlerimi kapatmış, muhtemelen onun oynadığı lezzetli bir fanteziyi hayal ediyor olurdum. Ama bugün önümde gerçek bir anlaşma varken bunu yapmama gerek yok.

"Çok yakınım, tatlım. Sadece seni bekliyorum."

Sesindeki şefkatten mi yoksa bana bakışından mı bilmiyorum ama bir saniye içinde üzerime bir zevk dalgası yayılıyor ve tüm bedenimi titretiyor. Onun adını haykırıyorum. O da benimkini haykırıyor. Parmaklarımı oynatmayı ancak o bitkin bir halde kanepenin diğer tarafına yığıldığında bırakıyorum. Bir süre konuşmuyoruz ve tek duyabildiğim düzensiz nefes alış verişlerimizin ortak sesi.

Kalp atışlarım normale döndüğünde bacaklarımı kıvrıp doğruluyorum. Saxon dudaklarında memnun bir sırıtış ve uykulu gözlerle bana dönüyor. "Bu çok ateşliydi."

Kasıklarına bakıyorum. "Ve dağınık."

Hâlâ yarım kilo, ki bu beni şaşırtmadı. İlk kez bir araya geldiğimizde dayanıklılığı sıralamaların dışındaydı.

Yüzü hoş bir pembe renge dönüştü. *Aman Tanrım, Saxon'ın yüzünü kızarttım.*

"Evet. Bunun için özür dilerim. Her şeyi enine boyuna düşünmeliydim."

Ona yaklaşıyorum, böyle sevimli görüldüğünde mesafemi koruyamıyorum. Onu yanağından öpüyorum. "Bunun için endişelenme."

Gözlerini kapatıyor ve boğazının arkasından bir uğultu sesi çıkarıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Ben sadece... mutluyum." Bana tekrar bakıyor, beni o kadar şefkatle gömüyor ki hak etmediğimi hissediyorum. "Beni mutlu ediyorsun, Rora. Ve sanırım kader bu yüzden seni eşim olarak seçti."

Kalbim duygularla dolup taşıyor ve beni suskun bırakıyor. Aşık olmak başıma gelmesini beklediğim bir şey değildi, hele ki bir vampire aşık olmak hiç değildi.

"Geldiğini görmedim, Saxon. Ama beni de mutlu ediyorsun. Annemin, Elena'nın ya da lanet büyücülerin ne dediği umurumda değil, Calvin'le evlenmeyeceğim."

"Kesinlikle değilsin. Peki plan nedir?"

"Henüz bir fikrim yok ama bir fikir bulmak için dokuz ayımız var."

I Saxon'ı gün doğumuyla birlikte dairemnden kovmak zorunda kaldım. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca, dokunma seçeneği olmadan onun yanında olmak işkencenin ötesinde bir zulüm. Ama zar zor uyuyabildim. Hissediyordum

yanlışlığın geri dönüşü ve onunla birlikte tüm ağrılar. Korktuğum gibi, iksirin etkisi azalmaya başladı bile. Dün gece Saxon'la öpüştüğümüz için mi yoksa aramızdaki bağ güçlendiği için mi bilmiyorum.

Sabahları berbat bir halde olmam, gözlerimin altında herhangi bir rakunu gururlandıracak koyu halkalar olması şaşırtıcı değil. Düzgün çalışabilmem için birkaç fincan içmem gerektiğini bildiğimden doğruca kahve cezvesine yöneliyorum. Demlenmesini beklerken, yatmadan önce mutfak tezgahının üzerinde bıraktığım telefonumu kontrol ediyorum.

İki mesajım var. Biri Niko'dan, diğeri Miranda'dan. Niko, Miranda'nın cezası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Miranda'nın mesajında en kısa zamanda onu araması yazıyor. *Lanet olsun*. Kahveden önce telefonumu kontrol etmemeliydim. Şimdi onu kafeinden yoksunken aramak zorundayım.

Cevap vermeden önce telefon üç kez çalıyor. "Nihayet. Beni geri araman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Yataktan yeni kalktım."

"Gün batımı bir saat önceydi. Sınıfa gitmen gerekmiyor mu?"

Hay sikeyim. O kadar geç mi oldu?

"Uyuyakalmışım. Ne oldu? Annem sana ne yaptı?"

"Benim için endişelenmeyin. Cezam aslında beklediğimden daha hafifti. Mazeretime ve o büyücünün bizi korumasına rağmen konsey üyelerinin, özellikle de Belmont temsilcisinin çok kızgın olduğunu söylemek isterim."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, şimdiden büyük bir baş ağrısının yaklaştığını hissediyorum. "Lanet olsun. Ne dediler?"

"Düğün gerçekleşmeden önce Bloodstone'daki eğitiminizi bitirmenizi beklemek istemiyorlar. İkinizin bir ay içinde evlenmenizi talep ediyorlar. Sanırım senin kaçma riskin olduğundan korkuyorlar ve ne pahasına olursa olsun evliliği garantiye almak istiyorlar."

Kanım dondu. "Hayır. Bu çok erken."

"Oh, dahası da var. Calvin'in de sizinle aynı eğitimi almasını talep ettiler."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum. Aynı anda yapılan bağırışlar yüzünden tüm bilgileri alamadım. Herkes aynı anda konuşurken kulak misafiri olmak çok daha zor. Ama Bloodstone'dan bahsettiklerini duydum. Tahminimce Calvin de orada size katılacak."

"Bu çok saçma ve hiç duyulmamış bir şey. Sadece Yüce Cadı olmaya aday olanlar Bloodstone'a katılabilir. Burası lanet olası Hogwarts değil. Burası vampirler için bir okul, Tanrı aşkına."

"Biliyorum. Kulağıma bağırmana gerek yok. Ama Nightshade Market'e yaptığınız ziyaretin fiyaskoyla sonuçlanması sayesinde Belmont'ların elinde artık bir koz var." "Solomon bunu asla kabul etmez," diyorum ama kendime inanamıyorum.

kelimeler.

"Belki de değil, ama bilmen gerektiğini düşündüm. En azından artık Calvin'le karşılaştığında şoktan ölmeyeceksin."

Bu işin sonu çok kötü olacak. Calvin ve Saxon aynı çatı altında yaşayamazlar. Saxon Calvin'i öldürecek ve Kral Raphael'in göze alamayacağı bir çatışma başlatacak. *Aman Tanrım. İşte bu kadar.* Bu çılgınlığı durdurabilecek bir kişi varsa o da kraldır. Bloodstone onun topraklarının bir parçası.

"Dün gece markette ne yapıyordun?" Orada olmaması gerektiğini hatırlayarak soruyorum.

"Bir malzeme arıyordum ama aşk iksiri için değil." "O zaman ne içindi?"

"Lütfen bana kızma. Calvin'in senden tiksinişini sağlayacak bir iksir hazırlamaya çalışıyorum."

"Ne?" Başımı ağrıtarak bağırıyorum.

"İ figürlü o Eğer o yapamadım mide Sen, o Ara kapalı Nişan."

Burnumun kenarını sıkıp kafamın içinde ona kadar sayıyorum. Zavallı Miranda benden iğrenmesinin o salağı caydırmayacağını bilmiyor. "Çabanı takdir ediyorum ama bunun onun için pek bir önemi olacağını sanmıyorum. Benden zaten nefret ediyor."

"Adamla evlenmeye kararlı görünüyorsun. Peki ya Saxon?"

"Biz... Bilmiyorum. Karışık bir durum. Calvin hakkında beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim. Hazırlanmam gerek."

"Bekle. Hemen kapatma. Sana bir şey sormak istiyorum."

Kız kardeşimle sohbet edecek vaktim yok ama beni kurtarmak için başını belaya soktuğunu düşünürsek, ona bu kadarını borçluyum.

"İyi. Ne oldu?"

"Vivienne'in kardeşinin olayı ne? Çok tatlı."

"Oh hayır. Bunu aklından bile geçirme Miranda. Rikkon uzaktan yakından ilgilenmen gereken biri değil."

"Ama o senin arkadaşının kardeşi."

"Evet, ayrıca kötü bir hafıza kaybı vakasıyla iyileşmekte olan bir keş."

"Tamam, tamam. Bir daha onu sormayacağım. Tanrım."

"Özür dilerim. Seni terslemek istememiştim. Burada çok fazla baskı altındayım."

"Biliyorum. Daha fazlasını duyarsam sana haber veririm. Sonra konuşuruz."

Miranda gibi bir kız kardeşi hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim. Bana yardım etmek için annemin gazabını göze almak kardeşlik görevlerinin ötesine geçiyor. Umarım beni Calvin'den kurtarmak için yaptığı kötü niyetli girişim burada son bulur. Çıkamaz sokak. Ama şimdi kralla konuşmanın bir yolunu bulmam gerekirken bunun için endişelenemem. Sanırım Lucca'dan buluşmayı ayarlamasını isteyebilirim.

Olabildiğince hızlı hazırlanıyorum, çünkü hem Solomon'la olan dersime geç kalıyorum hem de bu yeni sorunu bir an önce halletmem gerekiyor. Bundan sonraki gündem maddem annemi aramak ve düğün tarihimi öne çekip çekmediklerini sormak. Eğer bu doğruysa, nişanımı bozmanın ve büyücülerin bir ay içinde Elena'yı yakalamalarına yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Görünüşe göre, hazırlanmak için acele etmem boşunaymış. Solomon'un ofisine ulaştığımda, ofisten Calvin'den başkası çıkmıyor. Beni gördüğünde ürpertici bir şekilde gülümsüyor.

"İyi akşamlar, sevgilim."

Korku hayalleri beni ele geçirirken olduğum yerde duruyorum. "Buraya beni görmeye mi geldin? Sürprizlerden hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Oh, hayır. Ziyarete gelmedim ama sana bir sürprizim var. Burada, Bloodstone'da size katılacağım. Harika değil mi?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Bu kararı nasıl bu kadar çabuk alabildiler? Ve Solomon, Saxon ve benim çiftleştüğimizi bildiği halde neden bunu kabul etti?

"Aman Tanrım. Sanırım seni şok ederek susturdum. Bunu daha sık yapmalıyım." Kıkırdıyor.

"Ne zaman başlıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu gece. Yarın taşınyorum. Aynı daireyi paylaşamayacak olmamız çok üzücü. Ama kural kuraldır. Solomon çiftlerin buradayken birlikte yaşayamayacağını açıkça belirtti. Sorun değil, evlendiğimizde bol bol vaktimiz olacak."

Öncelikle Solomon yalan söyledi. Lucca ve Vivienne birlikte yaşıyorlar. Sanırım bunun için ona teşekkür etmeliyim. Yine de ağzıma safra doluyor. Calvin konuşmayı kesmezse, elbiselerine kusacağım.

"Burada kalıp sohbet etmek isterdim ama Solomon'la toplantıma geç kaldım," diyorum.

"Tabii, tabii. Başını müdürle derde sokmak istemem. Seni ne kadar kargaşanın takip ettiğini Tanrı bilir, değil mi sevgilim?" Gözleri tehditkâr bir parıltıya büründü. Dün geceki olaydan bahsediyor olmalı.

"Ne ima ediyorsun? Bana söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama koridora adım atan Solomon tarafından sözü kesiliyor. "Ah, Aurora. Görüyorum ki haberleri çoktan duymuşsun."

"Evet, elbette. Hâlâ bir toplantımız var mı?"

"Doğal olarak." Doucheville Lordu'na döner. "Pekala, Calvin. İyi şanslar."

Solomon'un ofisine öfkeyle girerken onu tamamen görmezden geliyorum ve hemen adım atmaya başlıyorum. O kadar öfkeliyim ki parmaklarımdan sihir kıvılcımları sızıyor. Solomon kapıyı usulca kapatıyor ve yavaş adımlarla masasının arkasındaki sandalyesine yöneliyor.

"O yılanın buraya kaydolmasına nasıl izin verirsin?" Ben başladım.

"Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Emir doğrudan kraldan geldi."

"Ne? Kral Raphael bunu onayladı mı? Deli mi o?"

"Evlat, eğer Yüce Cadı olarak kalmayı umuyorsan öfkemi kontrol etmeyi öğrensen iyi olur."

"Öfkemi kontrol etmek istemiyorum," diye bağıyorum. "Ve şu anda Yüce Cadı olmak artık bir öncelik değil."

"Bunu annenin yanında söylemesen iyi olur." Gür kaşlarını kaldırıyor.

"Siktir et onu. Bu onun da hatası."

"Hayır, Aurora. Dün geceki sorumsuz davranışların tüm bunları tetikledi. Pervasız davranışların hepimizi son derece hassas bir duruma soktu. Kral Raphael Cadılar Konseyi'nin desteğini kaybedemez."

"Zaten bildiğim bir şeyi tekrarlamana gerek yok. Dünkü davranışım pervasızca değildi. Nightshade Market'e neden gittiğimi biliyorsun. Yoksa Saxon ve benim çiftleştığımızı ve bu bağla savaşmanın ikimizi de delirttiğini çoktan unuttun mu?"

"O malzemeyi temin etmek için bir maiyet getirmene gerek yoktu. Sadece Saxon'la olan ilişkinizin doğasını ifşa etmekle kalmadınız, aynı zamanda Vivienne ve Rikkon'un sırrını da riske attınız. Eğer yanlış insanlar onların Nightingale kraliyet ailesinden olduklarını öğrenirse, onları güvende tutmak imkansız hale gelir."

Bu konuda haksız değil. Dilimin ucuna gelen öfkeli cevabı yutuyorum. Okul müdürü tarafından küçük bir çocukmuşum gibi azarlanmak berbat bir şey ama egomun bununla başa çıkması gerekecek.

"Dün gece kötü bir karar verdiğimi kabul ediyorum. Ama Calvin'in burada bulunmasının Kral Raphael için daha kötü sonuçlar doğurabileceğini biliyorsunuz."

"Declan ve Ryker sen ve Saxon'la yaptıkları görüşmeden sonra beni görmeye geldiler. Bağınızı koparmayı teklif ettiler ve siz reddettiniz."

Bununla nereye varmak istediğini çok iyi biliyorum ama artık istemediğim şeyleri yapmaya zorlanmayacağım. Ben kimsenin piyonu değilim. Çenemi daha yukarı kaldırarak, "Evet, söyledim. Ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

Arkasına yaslanıp ellerini yuvarlak karnının üzerinde birleştiriyor. "O zaman sen, canım, eşinin nişanlını öldürmesini engellemenin bir yolunu bulmalısın."

"Ne müdürmüşsün sen," diye homurdandım, sesimdeki küçümsemeyi saklamadan.

"Bu tavrını başkasına sakla, Aurora. Calvin'in senin yanına taşınmasını zaten engelledim. Yapabileceğimin en iyisi bu. Şimdi, bu kadar konu yeter. Derslerinize devam edelim."

Solomon'a o kadar kızgınım ki buradan fırlayıp gidebilirim. Ama öfkem beni, Solomon'dan daha fazla bilgi almaktan alıkoyamaz.

mümkün olduğunca tanıdık. Ne de olsa bilgi güçtür.

"Bugün gündemde ne var?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Masasının üzerinden küçük bir kitap uzatıyor. "Buna aşına olmanı istiyorum."

Deri kapak çizilmiş ve kurumuş, üzerine kazınmış altın sembol ise neredeyse tamamen solmuş. Sadece *B* harfini ayırt edebiliyorum.

"Nedir bu?"

"Tüm vampir tarihindeki en kötü şöhretli ve vahşi Mavi Kan ailelerinden birine genel bir bakış. Boucher'lar."

İlk sayfayı açıyorum ve kan içinde yıkanan bir vampir kadını tasvir eden resme bakıp ürperiyorum. Çizim siyah beyaz ama küvetin üzerinde asılı duran ve kan damlayan kesik kafalar, küvetteki sıvının su olmadığına dair ipucu veriyor.

"Ew. Bu da kim?"

"Birinci nesil bir Blueblood. Adı Madeleine Boucher. Sanırım onunla çoktan tanıştınız, değil mi?"

Bakışlarımı sayfadan kaldırıp Solomon'un yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Öyle mi?"

Bir kaşını kaldırır. "Anneni ve beni gözetlemek için gizleme büyüsü kullanmakla akıllılık ettin evlat. Ne yazık ki o haydut büyücülerin ürettiği hiçbir şey beni etkilemeyecek. Madeleine'i tekrar hapsedtiğimizde yeraltı mezarlarındaydın."

"Biliyordun ve beni ispiyonlamadın mı?"

Gülümsüyor. "Gördünüz mü? O kadar da kötü bir müdür değilmişim."

Dikkatimi tekrar kitaba veriyorum. İlerleyen sayfalar metin içeriyor, ancak kitabın içine serpiştirilmiş daha rahatsız edici çizimler var. "Bu vampirlere ne oldu?"

"Nightingales'in gidişi vampirleri farklı şekillerde etkiledi. İkinci nesil ve müdavimler güçlerini toplamak için kış uykusuna yatmak zorunda kalırken, birinci nesil vampirler yavaş yavaş akıllarını kaybediyor. Boucher ailesi bu çılgınlığa ilk yenik düşen aile oldu."

Kanım bir anda buz gibi oldu. Kral Raphael gördüğüm imgelemde delirmişti. *İşte bu yüzden.* Süleyman'ın bakışlarını tekrar arıyorum.

"Yeraltı mezarlarında sıkışıp kalan yaratıklar hayalettir, vampir değil."

"Onlar hayalet değil. Onlar hayalet, ki bu da bildiğiniz öcülerden çok daha kötü."

"Ama nasıl bu hale geldiler?"

"Hâlâ anlamaya çalışıyoruz."

"O kadın bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Büyücüler onları biliyor mu?"

Solomon başını sallar. "Sadece loncanın başı Zachary Morel. Korumalar konusunda bize yardım etti."

"Peki ya kral? Onun bundan haberi var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu nasıl bir soru böyle? Elbette kral biliyor."

Kitabı kapattım ve sakın bir nefes aldım. "Şimdiden değişim belirtileri göstermeye başladı mı?"

"Henüz değil, ama Tatiana öyle."

Ah, lanet olsun.

OceanofPDF.com

I Yüzümde kocaman bir gülümseme ve çok daha büyük bir akşam odunuyla uyandım. Aurora'nın o kanepede çırılçıplak kendini tatmin edişinin anısı, muhtemelen uzun süre unutacağım bir şey değil. Tekrarlamak için yalvarıyor, ama ancak ondan sonra onu anlamsızca becerebilirim. Onun yanında olamamak acı verici.

Acıdan bahsetmişken, iksirin etkisi şimdiden azalmaya başlamış gibi görünüyor. Bağın çekiciliğini ve beraberinde gelen rahatsız edici hissi kesinlikle hissedebiliyorum. Yataktan kalkıp duşa giriyorum. Soğuk bir duş olmalı ve bir el işi ile eşleştirilmeli.

Beş dakika sonra, enstitüdeki bir başka zahmetli günle yüzleşmeye hazırım. Aurora olmasaydı, Lucca'ya bu işi bitirmesi için yalvarırdım. Sırf görüntü olsun diye her şey normalmiş gibi davranmak bana göre değil. Hayal kırıklıklarımızı mümkün olan en iyi şekilde, savaş alanında çözebildiğimiz kan ve kaos çağlarını özliyorum. Artık çatışmalar kapalı kapılar ardında anlaşmalar ve diplomasi yoluyla çözülüyor. İşte Jacques, şiddet için kaşınıyor. O kötü haber, ama içten içe onun vahşileşmesini istiyorum. O piçi öldürmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama Aurora dokuz ay daha Bloodstone'da kalmak zorunda, yani bu da benim cezam. Umarım o iki büyücü kan yemini için bir çözüm bulabilirler. Onunla birlikte olabilirsem enstitüde kapalı kalmak o kadar da kötü olmayacak.

Tekrar gülümsüyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve dürüst olmak gerekirse biraz korkuyorum. Oturma odasına girdiğimde ev arkadaşlarım çoktan kalkmışlardı. Vaughn, Rikkon'la video oyunu oynarken Ronan kahvaltısını evden çıkarıyor.

Midem gurulduyor ve bana bir süredir yemek yemediğimi hatırlatıyor. Kan torbalarına başvurmak zorunda kalacağım çünkü başka bir insandan kan içebilmemin imkanı yok. Sadece Aurora'nın kanını istiyorum. Önümdeki kâsedan bir kan emici koparıyorum ve ağzıma atıyorum. Normalde kanın soğuk tutulması gerekir ama lolipopların içinde bozulmasını önleyecek kadar kimyasal var.

"Neye gülüyorsun?" Ronan mutfığa dönerken sorar. "Hiçbir şeye."

"Doğru. Dün gece Aurora'yla işler iyi gitti sanırım."

"Evet. Beklediğimden daha iyi."

Rikkon oyunu durdurdu ve bana döndü. "Kız kardeşi hakkında bir şey duydu mu?"

Koruyucu moda geçtiğimde ruh halim hemen bozuldu. Aurora benim eşim ve bu nedenle kız kardeşlerini güvende tutmaktan da sorumlu hissediyorum.

"Ondan ne istiyorsun?"

Çenesi gevşerken kaşları hafifçe aralanıyor. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum. Seni korumak için yalan söyledi."

Ah, lanet olsun. Bunu tamamen unutmuşum. Ne koruyucuyum ama. "Bilmiyorum. Henüz Rora'ya sormadım."

"Rora?" Vaughn sesleniyor. "O senin kız arkadaşın falan mı?" "O benim eşim, bu yüzden onun hakkında herhangi bir fikre kapılma bile."

İki elini de kaldırır. "Dostum, sakın ol. Ben başkasının kızının peşinden giden bir pislik değilim. Ama şaşırdım. Senin bir tür Kazanova olduğunu sanıyordum."

Ronan homurdanıyor. "Kazanova. Doğru terim erkek fahişesi. Saxon'ın siki ününden önce geliyor."

"Anlaşılan biri benim efsanevi cüssemi kışkanıyor," diyorum sırtarak.

"Pek mümkün değil. Sadece vampirlerin cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanmadığına sevin."

"Gerçekten mi? Yakalanamaz mıyız?" Vaughn koltuktan doğrulur.

Ona alaycı bir bakış attım. "Dostum, sen pratikte ölümsüzsün. Artık seni öldürebilecek tek şey güneş ışığı, kalbinin çıkarılması ya da başının kesilmesi."

Boynuna dokunurken yüzünü buruşturuyor. "O zaman keskin bıçaklardan uzak durmaya dikkat edeceğim."

"Yapamam. On dakika içinde tatamiye çıkıyoruz ve bu gece kılıçlarla antrenman yapacağız," diye araya giriyor Ronan.

Dairemizin kapısı açılıyor ve Manu sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Bu gece, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan koyu kırmızı deri bir catsuit giyiyor.

"İyi akşamlar, ezikler."

"Kahramanlar toplantısı nerede, Manu?" Ben soruyorum.

Bana doğru ölümcül bakışlarını fırlatıyor, ama iyi ruh halim geri döndü, bu yüzden tek yaptığım daha geniş gülümsemek.

"Bu gece Havoc'a gidiyorum. Lucca'nın aksine herhangi bir derse katılmama gerek yok."

Ronan, "Bizimle birlikte antrenman yapmalısın," diye karşılık veriyor.

Ona sinirli bir bakış atıyor. "Kızıl Muhafızlarla pratik yapmak varken neden?"

Ronan'ın bakışları daha da koyulaşılıyor. Manu onun sandığı kadar ölümcül olmadığını ima etmeye bayılıyor ki bu saçmalık. Lucca'yı korumaya yemin etmemiş olsaydı ünlü seçkin savaşçılardan biri olabilirdi. Çoğu zaman çekişmelerinin dışında kalmaya çalışıyorum. Uzaktan izlemek yeterince eğlenceli ama bu gece ona da şımarıklık yapmaktan kendimi alamıyorum. Burada kurban falan yok. Hepimiz bir avuç pisliiz.

"Peki bu gece tanıdığın nerede?" Sadece onu kızdırmak için soruyorum.

"Bilmiyorum. Muhtemelen sinir bozucu kız kardeşini ziyaret ediyordur. Gün içinde onu görmeye geldi."

"Onun burada ne işi vardı?" Ronan'ın ses tonu değişir ve bir parça endişe belirir.

"Nereden bilebilirdim ki? Uyuyordum. Güvenlik görevlisine beni ziyaretçilerden haberdar etmesi için para ödüyorum. Ayrıca, Cheryl'in yakınlarda olduğunu hissetmen gerekmez mi?"

"Ronan neden onu hissedebilsin ki?" Vaughn sorar.

Hepimiz yeni vampiri görmezden geliyoruz. Ronan-Cheryl faktörünü açıklamaya çalışmak çok zor, ayrıca bu Ronan'ı her zaman kötü bir ruh haline sokuyor.

"Bu arada, Sax. Yüce Cadı'nın kızıyla çiftleştğini bana bildirdiğin için teşekkürler. Son öğrenen olmayı seviyorum."

"Gereksiz dramadan kaçınmaya çalışıyordum."

Uzun beyaz saçlarını geriye atıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Ben dramatik değilim."

"Evet, evet, Lady Gaga."

Gözleri yarıklara dönüşüyor ve ağzından korkunç bir şey çıkmasını bekliyorum. "Devam et, benimle dalga geçmeye devam et, pislik. Ama sen

Burada lolipopunu emerken, arkadaşının nişanlısı Bloodstone'a kaydolmakla meşgul."

"Ne?" Sandalyemden öyle hızlı fırladım ki devrildi.

"Oh, bilmiyor muydun?" Sırıttıyor. "Karanlıkta kalmanın ne kadar berbat olduğunu görüyorsun."

"Manu, kaltaklığı bırak," diye karşılık veriyor Ronan, ama onun cevabını duyamadan apartmandan çıkıyorum.

Bağın beni yönlendirmesine izin vererek Aurora'nın yönüne doğru koşuyorum, bu da beni Solomon'un ofisine götürüyor. Hızlı bir koklama bana Calvin'in de onunla aynı anda burada olduğunu söylüyor. Kontrol edilemeyen bir kıskançlık beni ele geçiriyor ve kana susamışlığımı uyandırıyor. Calvin'i paramparça edeceğim. Solomon'un ofisinde Aurora'yı hissetmeseydim büyücüyü avlamak için yola çıkardım.

Kapı açılır ve müdür dışarı çıkar. "Saxon, artık içeri gelsen iyi olur."

Ona cevap vermek yerine kuduz bir hayvan gibi tıslıyorum.

"Sax?" Aurora'nın sesi kırmızı sisi delip geçiyor ve bir merhem gibi beni biraz sakinleştiriyor. Ama onun etrafında olmamı güvenli kılacak kadar değil.

İki farklı dürtüyle savaşırken vücudum durmadan titriyor. Calvin'i öldürme dürtüsü ve onu bir ayı gibi kucaklama arzusu.

"Solomon, orada öylece durma. Bir şeyler yap."

"Hayır. O senin eşin. O senin sorunun, benim değil." Bir adım uzaklaşıyor ve Aurora kapıdan çıkıyor.

Önümde durdu ve gözlerimin içine baktı. "Sorun yok, Sax. Tehlikede değilim."

"Lanet nişanlın buradaydı."

Şefkatle yanağıma dokunuyor ve aramızda kıvılcımlar uçuşuyor. Tırnaklarım pençe gibi olmasaydı onu kollarıma çekerdim. Gerçek bir canavara benziyor olmalıyım.

"Bu sadece sinir bozucu bir formalite. O benim için hiçbir şey. *Sen* benim eşimsin."

Sözleri nihayet beynime nüfuz ediyor ve rahatlamaya başlıyorum. Görüşüm netleştğinde ve dişlerim geri çekildiğinde, eğilip onu öpüyorum çünkü şu anda bu bağlantıya ihtiyacım var. Keşke dudaklarının tadını çıkarmaktan daha fazlasını yapabilseydim ama benden uzaklaştığında hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum.

"Halka açık yerlerdeyken PDA'nızı sıfıra indirmenizi öneririm. Kimse çiftleştğinizi bilmiyor ve hiçbir erkek aldatılmaktan hoşlanmaz," diyor Solomon.

"O sansar umurumda bile değil," diye bağırıyorum.

"Ama yaptıklarının kralına ne yapacağını önemsiyorsun, değil mi?" Süleyman bir kaşını kaldırır. "Ne de olsa sen hâlâ bir hainin oğlusun."

Lanet olsun. Solomon şah damarından vurmak zorundaydı. Beni dize getirmek için ne söyleyeceğini hep bilir.

"Hainin oğlu mu? Sen neden bahsediyorsun?" Aurora küçük sıçan adama sorar.

"Sanırım bir tarih dersi daha alma vaktin geldi, çocuğum." Ofisine dönüyor ve kapıyı yüzümüze kapatıyor.

Aurora gözlerinde parlayan binlerce soruyla bana bakıyor. Utanç beni geri çeviriyor. Utanç verici geçmişimi bilmesini hiç istemedim.

"Sax, iyi misin?"

"Hayır. Geçmişimi bu şekilde gündeme getirmeye hakkı yoktu."

Omzuma dokunuyor, sırtımdan aşağıya sıvı bir ateş gönderiyor ama bunu görmezden gelmek zorundayım. Çenemi alçaltarak kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum ve etrafımda dönüp Aurora'yı kendime çekme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil."

Esprî yapmadan gülüyorum. "Bilmiyorum ama böyle karanlık bir sırrı senden saklayabileceğime inanmakla aptallık ettim. Eşinin kim olduğunu bilmeye hakkın var."

Etrafımda dönüyor ve parmağını çenemin altına koyarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bunu şimdi yapmamıza gerek yok."

İçimi dökmemi istemediğı için rahatladım. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama midem yüksek sesle kükremeye karar verdiğinde düşüncelerim karışıyor.

"O da neydi?"

Ortamı kucaklayarak geri çekiliyorum. "Henüz beslenmedim."

Bu onay duyularımı tek bir yöne, Aurora'nın boynuna çekiyor. Artık öldürücü içgüdülerle hareket etmediğim ya da utançla tüketilmediğim için tek düşünebildiğim onun kanını içmek.

Boynunun yan tarafına dokunuyor. "Hadi daireme geri dönelim."

"Emin misin? Kan vitamininin yan etkileri ne olacak?"

"Doğrudan damarımdan içmene gerek yok, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. Doğrudan bir insandan içmek bir şeydir, ancak onları kesip açmak ve dökülen kanı yutmak barbarlıktır. Kan torbaları

biraz farklı çünkü donörün kim olduğunu bilmiyorsunuz, ayrıca her şey çok klinik.

"Benim için kanını akıtmaya hazır mısın?" diye sordum.

"Senin için kan akıtmaktan çok daha fazlasını seve seve yaparım, Sax."

OceanofPDF.com

I Ona kanımı vermeyi teklif ettiğimde Saxon'un neden bu kadar şaşırdığından emin değilim. Boynumdan içmesini tercih ederim çünkü çok harika hissettiriyor, ama avucumu kesip açmak benim için büyük bir sorun değil. Ben

Bir cadı olarak, etime değen çelik gibi bir bıçağın keskin ısırtığına alışkınım. Ama elime basit bir kesik atmanın yeterli kan sağlamayacağını hemen anlıyorum, bu yüzden bileğimi kesmek zorundayım.

Gözleri daha da yuvarlaklaştı. "Ne halt ediyorsun sen? Üzerimde ölmeye mi çalışıyorsun?"

"Sakin ol, büyü ile kendimi tekrar dikebilirim." Kanayan bileğimi şeffaf bir çay fincanının üzerinde tutuyorum.

Vampir hızıyla odanın diğer tarafına koşar ve sırtını duvara yaslar.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Geri çekilmek zorundayım; kan kokusu şimdiden başımı döndürmeye başladı." Gözleri şimdi kırmızı ve ağzının etrafında yeni bir gerginlik var.

"En son ne zaman beslendin?"

"Kan torbalarından içiyordum ama canlı bir kaynaktan mı? Uzun zaman oldu."

"Saxon, bu hiç akıllıca değil."

Sözlerimi duymazdan gelerek bardağı işaret etti. "Sanırım orada yeterince kan var."

Bakışlarımı indiriyorum. "Sadece yarısı dolu. Bundan daha fazlasına ihtiyacın var." "Aurora..." diye homurdanıyor. "Bu. Yeterli. Yeterli."

Lanet olsun. Sanırım gerçekten kendini kaybediyor. Onu dinlesem iyi olur. Kesiği bir kağıt havluyla kapatıyorum ve ardından kapatma büyüsüne devam ediyorum. Saxon

mutfağa döndü ve göz açıp kapayıncaya kadar ona verdiğim azıcık şeyi içine çekti.

"Sana daha fazla kan verebilirim," diyorum.

"Hayır. Bu beni birkaç saat idare eder."

"Neden bu konuda bu kadar inatçısın? Daha önce benden daha çok içtin."

Kollarını tezgâha dayayarak oturuyor. "Aynı şey değil. Seni öyle kanarken izlemek, gönüllü bile olsa, çok zordu. Karanlık çağlarda, insanları kesip kan kaybından ölmelerine izin veren vahşi vampirler vardı. Hatta bazıları kurbanlarının kanında yıkanırdı."

Omurgam bir anda kaskatı kesildi. Madeleine Boucher'dan bahsediyor olmalı. Saxon tavrımdaki değişikliği fark etmedi.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Solomon bugün bana onlardan bahsetti. Onlar birinci nesil Blueblood'larmış."

"Evet. Ama neden size o vampirlerden bahsediyordu?"

"Tamam, şimdi söyleyeceğim şey büyük bir mesele. Lucca'nın bildiğinden bile emin değilim."

"Kral Raphael'i de içeriyor mu?"

"Evet."

Omuzlarını dikleştiriyor ve kaşlarını öyle sert çatıyor ki alnında derin çizgiler oluşuyor. "Devam et."

"Bülbüller'in gidişi birinci kuşakları farklı bir şekilde etkiliyor. Onları çıldırtıyor. Az önce Boucher ailesinden bahsediyordunuz, değil mi?"

"Evet."

"Hastalıktan ilk etkilenenler onlardı." "Orospu çocuğu.

Kral da mı deliriyor?"

Gördüğüm rüyayı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Kral delirmiş ve ona yakın olan herkesi öldürmüştü. Ama bu Lucca uyanmasaydı gerçekleşecek bir sonuçtu.

"Rora. Ne biliyorsun?" Saxon bastırır.

"Kan yeminini neden kabul ettiğimi bilmek ister misin?" "Lucca'ya yardım edecek büyüü elde etmek için."

"Evet, ama dahası da var." Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Şimdiden nemlendiler. "Elena Montenegro'nun sihirli bir Bülbül aynası var. "Elena Montenegro'nun

geçmişten ve gelecekte sahneler gösteriyor. Beni içine bakmaya zorladı ve Kral Raphael'in tamamen değiştiğini gördüm. Bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibiydi."

Saxon dehşet içinde bana bakarken gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak. "Başka ne gördün?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Manu'yu öldürmüştü ve..." Titreyen bir nefes verdim. "Ve seni kılıcıyla yere serdiğini gördüm. Seni öldürdü, Sax."

"Lucca ve Ronan neredeydi?"

"Onları görmedim. Ama bu, Lucca uyanmazsa gerçekleşecek bir gelecekti. En azından Elena'nın bana söylediği buydu. Bu yüzden kan yeminini kabul ettim. Senin hayatını riske atamazdım."

İleri doğru bir hamle yapar ama kendini tutar. "Seni kollarımın arasında ezmeyi çok istiyorum, Rora. Ama henüz yapabileceğimi sanmıyorum."

"Geri püskürtme büyüsü yüzünden mi?"

Başını sallar. "Hayır. Kendime güvenmiyorum. Açlık hala var, yakınlarda duruyor."

"Daha fazla içmelisin," diye ısrar ediyorum. "Ancak bunu doğru şekilde yapabildiğim zaman." "Çok inatçısın."

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." Kızgınlığımı ve vücudumun diğer kısımlarını eriterek alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Boğazımı temizliyorum, zihnimi çukurdan kurtarmak için zayıf bir girişim. "Kral henüz akli melekelerinin bozulduğuna dair bir belirti göstermedi ama Tatiana gösterdi. Şu anda evinde kilitli ve kralın Kızıl Muhafızları tarafından izleniyor. Takipçilerinden hiçbirisi onun durumundan haberdar değil."

Verdiğim haber Saxon'ın yüzündeki neşeyi siliyor. Çenesini ovuştururken gözleri kararıyor ve ardından tedirgin bir şekilde adım atmaya başlıyor. İki eliyle saçlarını geriye doğru çekip tellerini koparıyor. "Şimdi her şey anlam kazanmaya başlıyor."

"Neymiş o?"

Kalp acısını anlatan bir bakışla beni delip geçiyor. "Sanırım babam da bu hastalıktan etkilendi."

"Ona ne oldu?"

"Kral Raphael ve Tatiana arasındaki kan davası başladığında babam Tatiana'nın tarafını tuttu."

Vay anasını. Saxon'ın babası bir hain miydi?

"Bu ben doğmadan önce olmuş. Bana Tatiana'nın tahtın gerçek varisi olduğuna inanmam öğretildi. Büyüdükçe, körü körüne onu takip ettim."

Ancak Bülbüller dünyamızı terk ettikten kısa bir süre sonra, babam acımasızca davranmaya, merhamet etmeden öldürmeye, insanları kesmeye ve onları kan kaybından ölmeye terk etmeye ba ladı."

Ellerini kalçalarına koyarak aşağıya bakıyor ve ürpertici bir nefes veriyor.

" ok  zg n m, Sax."

"Ona neler olduğunu bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Sonra Lucca'nın partisi tarafından yakalandım. O zaman on iki ya ındaydım. Lucca benden büyüktü ve zaten iyi eğitimli bir sava çıydı. Beni oracıkta öldürebilirdi. Bunu yapmak için her türlü sebebi vardı. Ben d  mandım."

"Ama yapmadı."

Saxon ba ını sallar. "Hayır. İki hafta boyunca onun tutsağıydım ama bana öyle davranmadı. Babamın karanlık etkisinden uzakta onunla, Ronan'la ve Manu'yla bu kadar zaman geçirmek ona olan k r  körüne bağlılığımı ve Tatiana'nın iddiasının haklılığını sorgulamama neden oldu."

"O zaman mı Lucca'nın yakın çevresinin bir parçası oldun?"

Espri yapmadan gülüyor ve ensesini kaçıyor. "Hayır. İki hafta beni tamamen aydınlatmaya yetmedi."

Başını sallayarak, sanki devam etmek için g   arıyormu  gibi karşısındaki duvara odaklanıyor. Güzel yüzü o kadar acı içinde buru mu  ki tek yapmak istediğim uzanıp o ifadeyi silmek.

"Büyük bir kavga çıktı ve ben kaçmayı ba ardım. Ancak aylar sonra, babam en korkunç günahını i lediğinde nihayet uyandım. Kız karde imi öldürdü, Kral Raphael'in askerlerinden birine açık olduğunu öğrendiğinde onu parçalara ayırdı. Kız karde imin öldürülmesi annemi yıktı. Ertesi gün g ne le bulu tu."

Saxon ıslak yüzünü silerken gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Saxon..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Söyleyebileceğim hiçbir şey uygun görünmüyor.

Bana dönüyor, ya larla dolu gözlerindeki acıyı saklamıyor. "Babama yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordum ama onunla d v  ecek kadar güçlü olmadığımı biliyordum. Doğru anı beklemek zorundaydım. Kız kardeşime yaptıklarından sonra hâlâ sadık bir evlatmı ım gibi davranmanın beni ne kadar öldürdüğünü bilemezsin."

"Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç hafta sonra. Babam Lucca'nın k  k grubunu yakalamı tı. Sayıca onlardan bire karşı    asker üstündü. Kolay bir zafer gibi görünüyordu.

ama babam Lucca'nın, Ronan'ın ve Manu'nun öfkesini hafife aldı."

Saxon'ın bakışları odaksızlaşıyor. O anıya geri döndüğünü söyleyebilirim.

"Yeteneklerine rağmen babam Lucca'yı köşeye sıkıştırmayı başardı. İntikamımı almak için o anı seçmemiş olsaydım onu öldürmeyi başarabilirdi." Sesi soğuklaşıyor ve tırnakları keskin pençelere dönüşüyor. "Lucca yerdeydi, yaralıydı. Babamdan öldürücü darbeyi indirmesini istedim. Ama kılıcımı Lucca'nın boynuna indirmek yerine başka bir yöne savurdum. Piç kurusu anında öldü. Tek pişmanlığım onun acı çekmemiş olması. Kız kardeşimin aksine, kılıcım kafasını kopardığında çığlık atma şansı bile olmadı. Bugün bile onun çaresiz yardım çığlıklarını duyabiliyorum." Sesi boğuklaşır. Titreyerek dudaklarını yumruğuyla kapatıyor.

Yanına gidiyorum çünkü Saxon'ın açlığı hakkındaki uyarılarına rağmen ondan korkmuyorum. Bana zarar vermez. Onu kucaklamak için çekiyorum ve kolları belime dolandığında yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor. Onun içinde eriyorum, sıcaklığını olabildiğince içime çekiyorum. Bağın büyüsü alevleniyor ve bizi tamamen sarıyor. Şimdi çok daha güçlü görünüyor, neredeyse tamamlanmış. Ama sinir bozucu kan yemini büyüsü bu anı bozmaya çalışıyor.

Hayır. Bu lanet anlaşmanın bizi mahvetmesine izin vermeyeceğim. İçimdeki tüm gücü kullanarak büyünün Saxon'ı havaya uçurmasını engelliyorum. Zor olsa da büyünün benden gelmediğini şimdi anlıyorum. Onu besleyen büyünün kaynağı yabancı. Elena Montenegro'ya ait. *Orospu çocuğu*. Çenemi öyle sert sıkıyorum ki acıyor. İçimde bir enerji topu dönüyor, serbest bırakılmaya hazır. *Kahretsin*. Bir kristal ya da büyümlü taş kullanmadan kontrol altına alınamayacak kadar güçlü. Çabayla titremeye başlıyorum.

Saxon uzaklaşıyor, endişeli görünüyor. "Rora? Neler oluyor? Kan yemini yüzünden mi?" Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

"Evet, ama bununla savaşıyorum."

"Burnun kanıyor." Geri çekiliyor, bakışlarında suçluluk duygusuyla beni izliyor.

Burnuma dokunuyorum, nemli buluyorum. Kan yemininin kötücül büyüsü azalıyor ama ölene kadar üzerinde tepinme kararlılığım azalmıyor. Saxon mutfak tezgahımdan bir peçete kapıyor ve sonra yavaşça pisliği temizliyor. Onun

Gözleri kan çanağına dönmüş ve yanakları gözyaşları yüzünden hâlâ nemli. Az önce iç burkan anılarını paylaştı ama işte burada, benimle ilgileniyor.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözleri benimkileri ararken donup kalıyor. Bir şey, herhangi bir şey söylemesini beklerken nefes almaya cesaret edemiyorum. *Oh, Tanrım.*

"Senden karşılık vermeni beklemiyorum," diye ekliyorum çabucak.

"Sadece bilmeni istiyorum."

Geri adım atıyor ve başını hafifçe salladığını görüyorum. "Teşekkür ederim. Ama bu çiftleşme bağından kaynaklanıyor."

Kalbim parçalanıyor. Bana inanmıyor. Bence bu onun karşılık vermemesinden daha kötü.

"Değil."

"Bu hissin gerçek olduğuna inandığınıza inanıyorum. Bu oldukça normal. Çiftleşme bağı büyüsü güçlüdür; işleri karıştırabilir."

"Ne hissettiğimi bildiğini sanma," diye homurdandım.

"Özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Ama benim için de aynı şey geçerli." "Beni sevdiğini sandığını ama gerçekte sevmediğini mi söylüyorsun?"

Saxon'ın ağzını sudan çıkmış balık gibi açıp kapaması, canım bu kadar yanmasaydı komik olurdu.

"Burada bir tuzak olduğunu hissediyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Boş ver, Saxon. Bana inanmak istemiyorsan, tamam. Umurumda değil."

"Özür dilerim, tamam mı? Ne düşüneceğimi ya da neye güveneceğimi bilmiyorum. Bu benim için yeni ve dürüst olmak gerekirse, şu anda ne yaptığını bilerek beni gerçekten nasıl sevebileceğini anlamıyorum."

"Ne bildiğimi bilerek mi?" Sesim tiz bir tona yükseliyor. "Babanın kralına ihanet eden ve kendi kızını öldüren lanet bir psikopat olduğunu mu? Bunu bilmek senin hakkında hissettiklerimi nasıl değiştirebilir ki?"

"Anlamıyor musun? Ben masum bir seyirci değildim, Rora. Babamın yanında geçirdiğim süre boyunca ben de bir dizi zulüm işledim."

"Bir grup insanı kesip kan kaybından ölmelerine izin mi verdiniz?"

"Hayır, ama masum insanları öldürdüm. Sadece çabucak öldüklerinden emin oldum."

Kahretsin. Bunu inkar etmeyeceğim. Saxon'ın aşağılık şeyler yaptığını bilmek canımı yakıyor. O işaret edene kadar hikayenin bu kısmını fark etmemem saflıktı. Ama onu sevdiğime neden inanmadığını da anlıyorum.

"Sen çok aptalsın," diyorum.

Gözleri açılıyor. "Pardon?"

"Beni duydun. Şimdi gitmelisin. Tüm bunları değerlendirmem gerekiyor." "Pekâlâ. Sanırım biraz Ronan'la antrenman yapacağım."

"Sen öyle yap. Sadece Calvin'den uzak dur."

Ortam daha önce de garipti ama şimdi gerginlik had safhaya ulaştı. Saxon gözlerini kısar. "Elimden geleni yapacağım."

Dairemden çıkıp kapıyı öyle bir hiddetle yumrukluyor ki, kapının yanında asılı duran resim yere düşüyor. Cam kırıldı ama ben ortalığı temizlemek için hareket etmedim. Sadece ona bakmaya devam ediyorum ve bu akşamın birkaç dakika içinde nasıl bu kadar berbat olduğunu merak ediyorum.

Bu lanet bir L-kelimesiydi, Aurora. Bunu asla yüksek sesle söylememeliydin.

OceanofPDF.com

Bloodstone Enstitüsü'nün iki spor salonu var; biri Hanson'ın zavallı Bekçi Eğitimi sınıfı için kullandığı, diğeri ise ter ve kan kokan ve kesinlikle yeni bir kat boyaya ihtiyacı olan daha eski bir spor salonu. Spor salonu

Eski spor salonunun cazibesi, şu anda kapalı olan doğu kanadında yer alması. Saatlerce kesintisiz olarak istediğimiz kadar sıkı antrenman yapabiliyoruz.

En son geldiğimde binanın bu kısmı açıktı ama Solomon'un neden burayı kapatmaya karar verdiğini anlayabiliyorum. Ciddi bir tadilata ihtiyacı var. Soyulan duvar kağıtları, damlayan borular ve çürümüş ahşap ve küfün iğrenç kokusu bu alanda yaygın. İronik bir şekilde, geçtiğimiz ay boyunca burada herhangi bir şey üzerinde çalışan kimseyi görmedim.

Koridorlardaki ışıklar eski ve loş, bazı noktalarda ise tamamen sönmüş. Vampirler için fark etmez. Karanlıkta mükemmel bir şekilde görebiliyoruz. Spor salonuna yaklaştığımda, çift kapının çatlaklarından daha parlak bir ışık sızıyor. Homurtular ve ardından yüksek sesli küfürler kulaklarıma ulaşıyor. Lucca'nın belirgin kahkahası boş koridorda yankılanıyor. Onun böyle eğlendiğini duymayalı yüzyıllar olmuştu. Vivienne laneti kaldırmaktan fazlasını yaptı, ona yeni bir hayat verdi.

Keşke aşk hayatım böyle darmadağın olmasaydı. Aurora'yla her şeyi berbat ettim. Bana beni sevdiğini söyledi, ben de kafasının karışık olduğunu söyledim. *Bunu kim yapar ki? Evet, benim gibi aptallar.*

Kendime olan kızgınlığımla kapıları öyle bir güçle açıyorum ki menteşeleri gıcırıyor. Herkes yaptığı işi bırakıp bana bakıyor. Aptalca bir şey söylemeye niyetliydim ama önümdeki sahneyi düşünmekle meşguldüm.

Ronan ve Lucca sırasıyla Vaughn ve Rikkon'u ayak bileklerinden tutuyor ve onları ağırlık kaldırmak için kullanıyor.

"Bu ne lan?" diyorum.

"Oh, harika. Şimdi Saxon benim aşağılanmama tanıklık etmek için burada," diye sızlanıyor Vaughn.

Arkadaşlarım... ağırlıklarını, kurbanlarını, her neyse bıraktılar. Rikkon daha zarif bir şekilde ayağa kalkarken Vaughn patates çuvalı gibi tataminin üzerine düşüyor. Vaughn kadar kızgın görünmüyor.

"Hey, Saxon," diyor. "Aurora'yla aranız iyi mi?"

Adam gerçekten bilmek istiyor gibi görünüyor. Rikkon hakkında duyduklarım zihnimde tamamen farklı bir imaj çizmişti. Küçük kız kardeşinin kefaletini ödemesi gereken önemsiz bir uyuşturucu satıcısı ve keşti. Onun dünyanın en güzel erkeği ödülü için dost canlısı, masum görünümlü bir aday değil, güvenilmez, karanlık bir adam olmasını bekliyordum.

"Bilmek istediğin buysa nişanlısını ben öldürmedim," diye homurdandım.

"Yapmadığını düşündük. Kötü haber çabuk yayılır ama bu asık surat da neyin nesi?" Lucca soruyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Şimdi Vaughn ve Rikkon ile ne halt ettiğini açıkla."

Ronan acemi vampire başparmağını salladı. "Buradaki ukala bahsi kaybetti. Cezası buydu."

"Peki ya Rikkon?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Omuz silkiyor, Lucca'ya bakıyor. "Müstakbel kayınbirader bağları mı?"

Sırıttıyor. "Evet, böyle devam edelim. Eğer Vivi seni hırpaladığımı düşünürse, taşaklarımı alır."

"Senin taşaklarını çoktan aldığını sanıyordum," diye cevap veriyorum.

Lucca'nın rahat ifadesi gözlerini kısarak bana bakarken kayboluyor. "Ne oldu, Sax? Canını yakmak mı istiyorsun?"

"Ha-ha. Çok komiksin." Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Bahse girerim evdeki mutluluk seni yumuşatmıştır."

Lucca dudaklarını koyu bir gülümsemeyle kıvrıyor ve azı dişlerinin ipuçlarını gösteriyor. Gözleri bir an için kıpkırmızı parlıyor. "Seçtiğin silah?"

"Katana, tabii ki." Silahların bulunduğu masaya en yakın duran Rikkon'a bakıyorum. "Bana bir tane atabilir misin?"

"Sana bir şey fırlatmamam gerektiğini düşünüyorum." Ürün yelpazesinin ortasından bir tane seçiyor ve silahı neredeyse saygıyla tutuyor. "Vay canına, bu kılıfın üzerindeki desen inanılmaz."

Kılıcı yakın zamanda bırakacak gibi görünmediği için yanına gidiyorum. "Bu güzel şeylerden biri bile değil-"

"Ugh!" Rikkon eğilerek silahını yere bırakır. Yüzü aşırı acı dolu bir ifadeye bürünürken inleyerek ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor.

"Dostum, iyi misin?"

"Siktir," diye cevap veriyor ve sonra kusmak için yana dönüyor.

Lucca'ya bakıyorum. "Belki de onu baş aşağı tutmak çok iyi bir fikir değildi."

Yanına gelir ve hâlâ eğilmiş, karnını tutmakta olan Rikkon'un yanında durur. "Neyin var senin? Vertigo falan mı oldun?"

"Hayır." Daha dik duruyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "I..." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Sanırım Manu'nun başı dertte."

Ne? Söylemesini beklediğimiz onca şey varken, bu değildi.

"Başının belada olduğunu düşünüyorum da ne demek?" Ronan endişeden çok saldırganlık göstererek araya giriyor.

Rikkon'un yüzü şimdi solgun. Mavi gözleri korkuyla yuvarlaklaştı. "İmgelemler görüyorum. Önseziler. Olduğunda kafam ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. Eskiden çok kötü olurdu ve onları uzak tutan tek şey uyuşturuculardı."

"Bu bir Nightingale olayı mı?" diye sordum. "Bilmiyorum."

Lucca kolundan tutup onu döndürüyor. "Güçlerin mi var? Annenin seni sürgüne gönderirken Vivi'yle senden her şeyi aldığını sanıyordum."

"Herkes böyle söyleyip duruyor ama hafıza büyüsü beynimi silmeden önceki hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Manu'nun başının dertte olduğunu düşünüyorsun," diye araya giriyor Ronan. "Ne gördün?" "Sadece bir parıltıydı. Etrafı koyu renk giysili birkaç erkek tarafından sarılmıştı.

giysiler; ne olduklarını anlayamadım. Yüzünde kan vardı." "Lanet olsun. Jacques ve yandaşları olmalı," diye homurdanıyor Lucca.

Jacques'ın sonunda elini göstermesini istiyordum ama Manu'nun zararına değil. Zaten bastırılmış bir saldırganlıkla doluydum. Şimdi patlamanın eşiğindeyim. Söze gerek yok. Lucca, Ronan ve ben taşıyabildiğimiz kadar silah alıp kapıya yöneldik.

"Ben de gelmeli miyim?" Vaughn sorar.

"Hayır, hazır değilsin," diye yanıtlıyor Ronan. "Rikkon'u dairemize geri götür ve burada kal."

Lucca cep telefonunu kulağına yapıştırmıştır. Bir süre sonra bir dizi küfür savurur. "Telefonu açmıyor."

"Derek'i deneyeceğim. Havoc'a gidiyordu," diyorum.

Telefona cevap vereceğini umarak kulübün sahibini aradım. Dost olduğumuzu söyleyemem ama en iyi müşterilerinden biri olduğum için soğuk kalbinde özel bir yerim olduğuna inanmak istiyorum. Sonsuzluktan sonra, bariton sesi geliyor.

"Saxon, ne istiyorsun?"

"Bu gece Manu'yu gördün mü?"

"Evet, yaklaşık bir saat önce geldi. Neden?"

"Hâlâ orada mı?"

"Lanet olsun. Nereden bilebilirim ki? Ev tıklım tıklım. Bütün bunlar da ne demek oluyor? Daha önce onu hiç aramamıştın."

Enstitü binasından bir yan çıkıştan çıkıyoruz ve hemen serin sonbahar havasıyla karşılaşılıyor. Üzerimde sadece bir kas tişörtü var ve soğuk iliklerime kadar işliyor. Olabildiğince hızlı koşmak biraz yardımcı oluyor.

"Jacques'ın bu gece bir şeyler deneyeceğine inanmak için nedenlerim var," diyorum alçak sesle, duyulma riskini göze almak istemeyerek.

"Bu gece burada Tatiana'nın sempatizanlarından kimseyi görmedim ama Manu'yu bulmaya çalışacağım."

"Tamam. Yola çıkıyoruz."

Ronan çoktan siyah cipinin direksiyonuna geçmiş, Lucca da ön koltukta oturuyor. Arka koltuğa geçip aramayı sonlandırıyorum.

"Kulüpte mi?" Lucca soruyor.

"Derek bilmiyor. Ama daha önce oradaydı."

Bu Ronan için yeterince iyi bir cevap. Gaza basıyor, şeritte hızla ilerlerken lastiği yakıyor.

"Yavaş ol, Speedy. İleride lanet bir kapı var." Esnek deri koltuğa yaslandım.

Ronan frene bastı ve beni öne doğru uçurdu. Yüzümü koltuğunun arkasına çarptım, bu da burnuma beyaz bir acı gönderdi. "Orospu çocuğu!"

"Kemerini bağla, aptal," diye homurdanıyor Lucca. "Bana şans verdi mi?"

Kapı açılır açılmaz Ronan motoru sonuna kadar zorlayarak havalanır. Bu çılgın hızda gidersek beş dakikadan kısa bir sürede Havoc'a varırız. Sessizlik içinde gidiyoruz ama arabadaki gerilimi fark etmemek imkânsız. Arkadaşlarımın beyinlerinin de en az benimki kadar hızlı döndüğünü tahmin edebiliyorum. Düşüncelerim her yere dağılmış durumda ama esas olarak Manu için endişeleniyorum. Belalı bir savaşçı olmasına rağmen, bir pusudan sağ çıkamaz. *Lanet olsun.* Hiçbir yere yalnız gitmesine izin vermemeliydik.

Belki de yalnız değildir. Karl'a mesaj atıyorum, umarım tanıdık olan onunla birlikte.

Bana mesaj atmak yerine, aradı.

"Ne biliyorsun?" diye soruyor önsöz vermeden.

Hay sikeyim. Doğru o zaman. Manu tehlikede. Karl bunu hissedebilirdi. "Pek bir şey yok. Daha fazla bilgin olduğunu umuyordum."

"Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bütün hafta başka sorunlarla uğraştım."

"Havoc'a gidiyoruz. En son görüldüğü yer orası."

"Yola çıkıyorum." Ben daha tek kelime edemedi görüşmeyi sonlandırıyor. Lucca koltuğunda dönüyor. "Karl mıydı o?"

"Evet. Manu'da bir sorun olduğunu hissetti." Ronan nefesinin altında küfrediyor. "Neden onunla birlikte değildi?"

"Kız kardeşimle tanıştın mı?" Lucca homurdanıyor. "Kahretsin, Manu. Neden bu kadar zor olmak zorundasın?"

"Belki de elma ağaçtan uzağa düşmediği içindir?" Homurdanıyorum.

"Hâlâ kışına tekmeyi yemek mi istiyorsun, Saxon?" Lucca hırlıyor.

"Tanrı aşkına!" Ronan direksiyona sertçe vurur. "Kapayın çenenizi. İkiniz de."

Öfkemi yutuyorum. Ronan sinirlenmekte haklı. Görünüşe göre aptalca şeyler söylemekten kendimi alamıyorum. Lucca da sessizliğini koruyor, pencereden dışarı bakıyor. Bir dakika sonra Ronan tam Havoc'un önüne park ediyor ve ben sessiz bir dua ediyorum. Aksiyon için can atıyorum.

Derek kulübün önünde bizi bekliyor. Erkeğe yakından bakınca kötü haberleri olduğunu anladım.

Lucca önce ona ulaşır. "İçeride değil, değil mi?"

"Hayır. Güvenlik kamerası görüntülerine baktım. Yaklaşık yarım saat önce bir insan eşliğinde oradan ayrılmış."

"İnsanın adını biliyor musun?" Ronan sorar.

"Kredi kartıyla bir şey satın almadı, yani hayır."

"Belki de Rikkon'u da yanımızda getirmeliydik. Başka bir görüş daha faydalı olabilirdi."

Hemen Lucca ve Ronan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve hatamı fark ediyorum. Derek şimdi beni ilgiyle izliyor. *Beni ve koca aptal ağzımı sikeyim.*

Bakışları omzumun üzerinden geçerken Ronan'ın omurgası geriliyor. Arkamı döndüm ama dikkatini kimin çektiğini zaten biliyordum. Karl ve kız kardeşi Cheryl. Sorunlarımdan uzaklaşmak istiyordum ve görünüşe göre istediğimden fazlasını elde ettim. Cheryl ve Ronan birlikte Manu'yu arıyorlar. Patlayıcı bir gece olacak gibi görünüyor.

OceanofPDF.com

I Son yarım saattir beynim Saxon'la konuşmamı tekrar edip dururken hiçbir şeye bakmıyorum. Pişmanlık küçük, sivri bir haptır. İçgüdülerimi takip edip çenemi kapalı tutmalıydım. Fakat Aklımı meşgul eden sadece benim aptallığım değil. Onun hikayesi ve kralın bile bilmediği delilikten muzdarip başka birinci nesil Blueblood'lar olma ihtimali. En azından Saxon'ın babası öldü. Peki ya Boucher ailesi? Solomon onun bir hayalet olduğunu söyledi, hayalet değil. Bu terimi hep birbirinin yerine kullanmışımdır.

Yeraltı mezarlarına dönmemem gerektiğini biliyorum ama belki Madeleine'i ona ne olduğunu söylemesi için kandırabilirim. Özgürlük istiyor ve ben de istediğimi elde etmek için katil bir hayalete yalan söylemekten çekinmem.

Solomon'un bana verdiği, ailesi hakkındaki küçük kitabı açıyorum. Dehşet verici görüntüler hâlâ tüylerimi ürpertiyor ama sadece metne odaklanmaya çalışıyorum. İngilizce arkaik ve iyi akıyor. Bazen aşına olmadığım bir kelimeyi Google'da aramam gerekiyor. Hikaye yine de hastalıklı bir şekilde büyüleyici.

Aristokratlardı ama Kral Raphael'in sarayına pek sık gitmezlerdi. Marie Antoinette ve Kral 16. Louis'nin arasına karışmayı tercih ediyorlardı ki Boucher'ların vampir olduklarının farkında olmadıklarını tahmin ediyorum. Boucher'lar ancak Fransız Devrimi'nden sonra garip davranmaya başladılar. O zamana kadar, vahşetlerinin çoğunu gerçekleştirdikleri İngiltere kırsalına çoktan göç etmişlerdi.

Kitabın üçte birini bitirmiştım ki telefonum yüksek sesle çaldı ve bir mesaj geldiğini duyurdu. Kalbim boğazıma sıçradı ve

Göle batan bir kaya gibi hemen yerine geri döndü. "Lanet olsun." Elimi göğsüme bastırıyorum.

Telefonuma baktığımda bildirim çoktan ekranımdan kaybolmuştu, bu yüzden kilidini açmak için parmağımı kaydırmam gerekiyor. Mesaj Vivienne'den geliyor ve onunla doğu kanadındaki eski spor salonunda buluşmamı istiyor. Büyük harflerle acil durum yazmış. *Kahretsin. Şimdi ne olacak?*

Okuduğum kitabı aceleyle çantama atıyorum, ardından daha önce enerji verdiğim birkaç nehir taşı ve kristali topluyorum. Ne tür bir acil durum olduğunu belirtmedi ama tahminimce düzeltmek için büyücülük gerekiyor. Hala gece olduğu ve kampüste insanların dolaştığı için lanet ediyorum. Kaçarsam çok fazla dikkat çekerim. Bu lanet kan emiciler dedikodu için yaşıyorlar. Kesinlikle takip edileceğim.

Eski spor salonuna vardığımda Rikkon'u sırt üstü yatmış, Vivienne ve Vaughn'u da iki yanına çömelmiş halde buluyorum.

"Ne oldu lan?" Yolun geri kalanında koştum.

"Rikkon, Manu'nun tehlikede olduğuna dair bir imgelem gördükten sonra hastalandı. Lucca, Ronan ve Saxon onun peşinden gittiler ve bana Rikkon'u daireye geri götürmemi söylediler. Ama sonra tekrar kasılmaya ve kusmaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim" diye yanıtlıyor Vaughn.

"Neden onu Solomon'a götürmedin?" Gözleri kapalı ve sayıklayarak inleyen adamın yanına düşüyorum. Alnını bir ter tabakası kaplıyor. Elimi tenine koyduğumda ateşi olduğunu görüyorum.

"Vivienne'i aradım," diye yanıtlar

Vaughn. "Ona yardım edebilir misin?" diye sorar.

"Denerim. Sence yoksunluk yaşıyor mudur?" Aradığım şeyi bulana kadar çantamdan bir şeyler çıkarmaya başladım.

"Hiç sanmıyorum. Tabii benim haberim olmadan nüksetmediyse." Nefes nefese kaldı. "Oh kahretsin. Belki de olan budur."

"Hiç sanmıyorum, Vivi. Rikkon'un kafası iyi olsaydı bilirdim," diye araya giriyor Vaughn.

Rikkon'un ağzını zorla açıyorum ve karışımı boğazından aşağı döküyorum.

Hemen öksürmeye başlar. "Neydi o?"

Vivienne sorar.

"On shot espressoya eşdeğer. Merak etmeyin. Zararsızdır."

Kardeşi gözlerini açar ve ilk başta nerede olduğunu bilmiyor gibi görünür.

Vivienne onun yüzüne dokunur. "Nasıl hissediyorsun?"

"Vivi, ne oldu?"

"Bilmiyorum. Vaughn bir imgelem gördükten sonra hastalandığını mı söyledi?" Kaşlarını çatarak gözlerini kapatıyor. "Kahretsin. Yine oluyor." "Ne oluyor?" diye soruyorum.

Kollarını dizlerinin üzerine koyarak otururken homurdanıyor. "İmgelemler. Kendimi bildim bileli görüyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Daha önce hiç böyle bir yeteneğin olmamıştı," diyor Vivienne.

"Bilmiyorum. Hafıza büyüsünden önce mi yoksa sonra mı başladığını söyleyemem." Ona dönüyor, gözleri ıstırapla parlıyor. "Çok acımasızlar, Vivi. Ellnesari'den koparılmamla başa çıkamadığım için bir keşe dönüştüğümü düşünüyorsun. Ama gerçek şu ki, onları uzak tutan tek şey uyuşturuculardı."

"Oh, Rikkon. Neden bana söylemedin?"

"Çünkü deli olduğumu düşünmeni istemedim. Hadi ama. İmgelemler mi?"

Ne tür bir insanda var bunlar?"

Vaughn, "Ama sen insan değilsin," diye söze girdi.

"Hadi canım, Sherlock. Vivi anılarını geri kazanana kadar bunun farkında değildim," diye öfkeyle karşılık verir.

"Ayağa kalkabilir misin? Seni dairene geri götürmeliyiz, sonra bana imgelemlerin hakkında daha fazla şey anlatabilirsin," diyorum.

"Sanırım yapabilirim, ama yardıma ihtiyacım var."

Vaughn ve Vivienne Rikkon'a yardım eder ve Rikkon da destek için kolunu kız kardeşinin omzuna atar. Bir sürü sorum var ama bunları herkesin içinde konuşmamalıyız. Vampirlerin kulakları süper işitir ve herhangi biri uzaktan dinliyor olabilir.

Ne yazık ki yatakhane bölümüne geri dönmek için ana binadan geçmemiz gerekiyor. Rikkon'a yaklaşıyorum ve fısıldıyorum, "Canlı görünmeye çalış."

Akşam daha da kötüye gidemeyeceği için, Lucca'nın eski sevgilisi ve şimdi Vivienne'in düşmanı olan Therese, ekibiyle birlikte yaklaşır.

"Kardeşinin nesi var?" Therese burnunu bükerek soruyor. "Kokuyor."

"Seni ilgilendirmez," diye tıslayan Vivienne karşılığında Therese'in ölümcül bakışını alıyor.

Ortam düşmanlıkla dolup taşıyor ve ne yazık ki Therese'i uzak tutabilen tek kişi benim, bu da pek hayra alamet değil,

Sinirlerim zaten kızarmışken olmaz.

"Burada görecek bir şey yok. Devam edin." Elimle onları uzaklaştırıyorum. "Sen benim patronum değilsin. Burası senin bölgen değil, cadı."

Seni etkilemelerine izin verme Aurora.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Ciddiyim. Sana bir iyilik yapıyorum.

Bu gece sabrımı sınamak istemezsin."

Therese'in adını bir türlü hatırlayamadığım arkadaşı, vampir kraliçe arının kolunu çekiştiriyor. "Belki de gitmeliyiz."

Therese sarsak bir hareketle kolunu kurtarır. "Ondan korkmuyorum. Ayrıca bize zarar veremez. O burada bir misafir."

Vaughn öne çıkıyor. "Hanımlar. Tüm bu düşmanlığa gerek yok. Neden hepimiz medeni olamıyoruz?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben Vaughn. Bir müzik grubundayım." Az önce söylediği şey çok önemliymiş gibi göğsünü şişiriyor.

Zavallı salak. Bir grupta olmanın o sürtüklerin umursadığı bir şey olmadığını bilmiyor. Onlar Bluebloods ve görünüşe bakılırsa o da soyağacı olmayan sıradan biri. Eğer onun yeni yapıldığını bilselerdi, nasıl tepki vereceklerinden emin değilim. Aslına bakarsan, Vaughn neden onlara bir grupta olduğunu söylüyor? *Kahretsin, artık kimse sağduyulu değil mi?*

Şimdi aptal kaltak ona yeni bir ilgiyle bakıyor. *Aferin, Vaughn.*

"Hangi grup?" diye soruyor.

"Geldiği cehennem çukuru kasabadan bir yeraltı grubu," diyorum o mezarını daha derin kazamadan. Kimsenin onu henüz nasıl tanımadığından emin değilim. Salem büyük bir şehir değil.

"Peki orası neresi?" Therese ısrar ediyor.

"Uzanmam lazım. Sanırım yine hasta olacağım," diye araya giriyor Rikkon.

"Kesinlikle korkunç görünüyorsun. Vampir gibi bile hissetmiyorsun." Therese bir adım daha yaklaşıyor ve burnuna çektiği kokuyla burun deliklerini genişletiyor.

Cehennem. Rikkon'un gizlenme büyüğü şimdiden zayıflıyor mu?

"O da benim gibi şakaya uğradı. İnsan yemeği yemeye zorlandı," diye homurdanıyor Vivienne. "Şimdi kışını tekmelemeden önce yolumdan çekil."

Tehditlerinin boş olmadığını biliyorum. Nightingale prensesi gibi davranıyor. Ama Vivienne sadece anılarını geri kazandı, Nightingale güçlerini değil. Bir dövüşte Therese kazanır.

"Seni küçük bok parçası. Sadece-"

"Aurora, sevgilim. Bu gece seni tekrar görmeyi beklemiyordum." Calvin kulaktan kulağa gülümseyerek yaklaşıp.

Adamı gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmemiştim, ama tam zamanında gelen bu davetsiz misafirden şikayetçi olamam. Therese ve arkadaşları başka bir sihir kullanıcısının eklenmesiyle gözle görülür bir şekilde gerilir.

"Sen bir büyücüsün. Bloodstone'da ne işin var?" Therese gözlerini kısar.

Calvin bana bakıyor, hoşuma gitmeyen samimi bir şekilde gülümsüyor. "Enstitüye yeni katıldım. Nişanlımdan uzak kalamazdım."

Varlığının her zerresi Calvin'in beni her şeyi olarak sahiplenmesine karşı savaşsa bile ağzımı kapalı tutuyorum.

"Bu tamamen saçmalık. Aurora'ya katlanmak zorunda olmamız yeterince kötü ve bunun tek nedeni onun geleceğin Yüce Cadısı olması."

"Memnun değilsen git müdürle konuş," diye karşılık veriyorum, şikayet etmesini umarak. Bir işe yarayacağından değil. Kral Raphael Cadılar Konseyi'nin baskısına boyun eğdi. Dünyadaki Therese'ler onun fikrini değiştirmeyecek.

Kibirli bir şekilde çenesini kaldırıyor ama kabadayılığını kaybettiğini fark ediyorum. Vampirler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, hepsi içten içe cadılardan ve büyücülerden korkarlar. Bir büyücünün karşısında ne yapacaklarını merak ediyorum. Muhtemelen altlarına sıçarlardı.

"Emin ol yaparım." Therese arkasını döner ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla ahşap zemine vurarak uzaklaşır.

"Ne hoş bir kız," diyor Calvin.

"O bir kız değil. O bir Blueblood. Bunu hatırlasan iyi edersin," diye çıkıştım.

Eleştirel yanıtlamam tam da umduğum şeyi yapıyor: onu kızdırıyor. Kahverengi gözleri sertleşiyor, çenesi de ona uyuyor. Keskin bakışlarını irkilmeden karşılıyorum. Sonunda gözlerini ilk kaçıran o oluyor, dikkatini Vivienne ve Rikkon'a çeviriyor.

"Burada neler oluyor? Bu normal bir hasta mı?"

İçimi bir rahatlama kapladı. Rikkon'un büyüğü hâlâ yerinde. "Evet, o hasta. Birinci sınıf şakası."

"Artık gidebilir miyiz?" diye inliyor yine, karnını tutarak.

"Evet, kesinlikle."

Dairesine doğru yürümeye devam ediyoruz ama ne yazık ki Calvin de peşimize takılmaya karar veriyor.

"Bize eşlik etmenize gerek yok," diyorum.

"Sorun değil. Bu akşamlik işim bitti." Ağzını kapatarak gizlemeye çalıştığı bir esneme ona doğru yaklaşıyor. "Az önce Hanson ile bir toplantıdan geldim. Bana Keepers programından bahsediyordu. Büyüleyici şeyler."

Kaçamak bir bakışla Vivienne'e bakıyorum. Yüz ifadesi kapalıydı. Buna şaşırmadım. Hanson onu kısa bir süre önce Boone'un ellerine teslim etti. Lucca'nın adamı öldürmemek için kendini nasıl kontrol ettiğini bilmiyorum.

"Bunda bu kadar büyüleyici olan ne bilmiyorum. Onun derslerine katılmaya zorlandım. Tam bir uyuklama festivali. Yerel YMCA'da kendimi savunma dersleri alarak daha çok şey öğrendim."

"Neden kendini savunma kursuna yazılasın ki?" Calvin gerçekten şaşırmış bir ses tonuyla sorar.

"Gerçekten mi? Sormak zorunda mısınız? Ben geleceğin Baş Cadısıyım. Bu pozisyonun riskleri olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu yüzden benimle evleniyorsun. Korunduğundan emin olacağım."

"Hangi yeteneklerle? Büyü konusunda senden çok daha üstünüm ve sen de spor salonuna daha sık gitmen gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

Calvin'in solgun yüzü göz açıp kapayıncaya kadar kızarır ve şakağında bir damar zonklamaya başlar. Anevrizma geçiriyor gibi görünüyor. *Ha! Bu güzel olmaz mıydı?*

"Her şeyden önce, büyü kullanmada benden daha iyi değilsin. Kendini kandırma. Peki ya spor salonu? Ciddin mi? Aklını mı kaçırdın sen? Bizler sorunlarımızı yumruk ve dişlerimizle çözen vampirler değiliz. Bizler büyü kullanıcılarıyız, hayatım. Vahşiliğin ötesindeyiz."

Ona öfkeyle bakıyorum. Vampirlerle dolu bir binada bu önyargılı saçmalığı yüksek sesle söylediğine inanamıyorum. Küstah yorumu Vivienne'in, Rikkon'un ve Vaughn'un kafasının üzerinden uçup gitmiş olabilir çünkü ilk ikisi vampir değil ve Vaughn da bu konuda çok yeni olduğu için iğnelemeyi hissedemiyor. Ancak koridordaki müdavimlerin birkaç bakışına maruz kalıyor.

"Konuşmayı kes," diyorum.

Rikkon aniden durduğunda neredeyse koridorun sonuna gelmiştik. Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakıyor. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duymak?" Vivienne sorar.

"Bu ürkütücü ses adımı söylüyor."

Vaughn, "Hiçbir şey duymadım," diye yanıtlar.

Görüş açısını takip ediyorum ve bir anda kanım donuyor. Yeraltı mezarlarına giden merdivenlere bakıyor. *Kahretsin. Hayalet onu mu çağırıyor? Ama buraya kadar nasıl duyabiliyor?* Vivienne, gizli odanın yakınında olmadığı sürece Madeleine'i duyamazdı.

"Neden bahsediyor bu?" Calvin başımın üzerinden bakıyor, muhtemelen Rikkon'un dikkatini neyin çektiğini görmeye çalışıyor.

"Tükettiği insan gıdası yüzünden sayıklıyor olmalı." Rikkon'a döndüm. "Hadi dostum. O zehri vücudundan atmamız gerek."

Yavaş ilerleyişimize devam ediyoruz ama görünen o ki sorunlar yumağı daha yeni başlıyor. Rikkon tekrar haykırıyor ve Vivienne onun ağırlığını taşıyamayınca dizlerinin üzerine çöküyor. Acı içinde homurdanırken iki eliyle başını tutuyor.

"Rikkon!" Onun yanına çömeliyor. "Konuş benimle." "Yine oluyor."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Etrafıma bakıyorum, topladığımız ilgi karşısında yüzümü buruşturuyorum. Koridordaki birkaç müdavim yaklaşıyor, gözleri ilgiyle parlıyor. Yaklaşmalarına ve Rikkon'un özel güçleri olduğunu keşfetmelerine izin veremem. Yapmak üzere olduğum şey geri dönüp beni kıcımdan ısıracak, ama başka bir seçenek göremiyorum. Çantamın içine uzanıyorum ve parmaklarımı bulabildiğim ilk kristalin etrafına doluyorum. Nesneyi bir amplifikatör olarak kullanarak içimdeki gücü çağırıyorum. Kelimeler dudaklarımdan alışılmadık bir sesle dökülüyor.

"Ne halt ediyorsun Aurora?" Calvin sorar.

Onu görmezden geliyorum ve büyüü okumayı bitiriyorum. Kalabalığın tavrı meraktan paniğe dönüşüyor. Bir anda dağılıyorlar, farklı yönlere koşuyorlar ama bizden çok uzağa.

Calvin'in iri eli kolumu kavırıyor. "Ne yaptın sen?" "Bırak beni!" Kendimi kurtarıyorum.

"Dostum. Ne oluyor be!" Vaughn tehditkâr bir adım atıyor ama Calvin genç vampir tarafından tehdit edilmiş gibi görünmüyor.

"O vampirlere karşı sebepsiz yere büyü kullandın. Neyi saklamaya çalışıyorsun?"

Rikkon Saxon'un adını mırıldandığında ben de onu lanetlemek üzereydim. Buzdan yapılmış bir kıymık göğsümü deldi. Etrafımda döndüm. "Ne dedin sen?"

Gözleri kapalı ve sayıklıyor ama Vivienne'in sıkıntılı bakışları bana çok şey anlatıyor. Dikkatimi içime çevirip çiftleşme bağının büyüsunü arıyorum. Aldığımız iksir sayesinde, Saxon'ı büyük bir alanda

hissedemiyorum.

mesafe. Ancak, göğsümde bir sıkışma var ve midem dönüyor. Başı belada.

"Üzgünüm, Vivi. Gitmek zorundayım."

"Lütfen iyi olduklarından emin ol" diye cevap verirken gözleri parlıyor. Çıkışa doğru koşmadan önce başımı sallıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Calvin arkamdan sesleniyor.

"Annemi görmeye gidiyorum," diye yalan söylüyorum, umarım bu Calvin'i caydırır. Öyle bir şansım yok. Binanın dışında beni takip ediyor.

"Bana söylemediğin bir şeyler oluyor. Evleniyoruz, birbirimizden sır saklayamayız. Ben de seninle geliyorum."

İşte bu kadar. Belimi kıran saman çöpü. İzlerimde duruyorum, bir sonraki saniyede topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Üzgünüm, sevgilim. Değilsin."

Bildiğim en güçlü bayıltma büyüsiyle onu patlatıyorum. Parlak enerji küresi göğsünün tam ortasına çarpıyor, geriye doğru sendelemesine neden oluyor ve sonunda yere düşüp bayılıyor.

Tanıdık güvenlik görevlisi Bay Goodwin ağzı açık, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde koşarak gelir.

"Merak etme. Bir saat içinde iyileşir," diyorum ona. "O zamana kadar onunla ne yapmalıyım?" diye soruyor.

"Henüz taşınmadı. Onu arabasına tıkın."

Calvin'e bakarken sinirli bir nefes üflüyor. "Can sıkıntısından şikayet edersem böyle olur."

Bir başka keskin sızı göğsüme çarpıyor ve bana gardiyanı ve Calvin'i unutturuyor. Çok geç kalmamak için tüm tanrılara dua ederek aceleyle arabamı buluyorum.

Lanet olsun, Saxon. Benim yüzümden ölmesen iyi edersin.

Ronan, duruşundaki saldırganlıkla Karl'a doğru ilerliyor, ancak Cheryl'e bir bakışı onu aniden durduruyor. Cheryl ateş saçan gözlerini Karl'a diker ve birkaç saniye boyunca kimse Karl'a yaklaşmaya cesaret edemez.

Nefes al.

"Nerelerdeydin? Neden Manu'yla birlikte değildin?" Ronan hırlıyor.

"Çünkü beni yanında istemiyor," diye karşılık verir Karl.

"Kral sana bir emir verdi."

"Geri çekil Ronan," diye araya giriyor Cheryl. "Kardeşimi hiçbir şeyle suçlamaya hakkın yok. Vampir prensese olan takıntın çok acınası."

Vay be. Bu çok hızlı oldu. Neden şaşırdım ki? Cheryl, Manu'yla aynı yoğunlukta. Ronan'ın yüzyıllar önce ona hayır diyememesine şaşmamalı.

"Siz ikiniz hemen başlamayın," diye araya giriyor Lucca. "Önce kız kardeşimi bulalım, sonra belki Ronan, Cheryl ile olan sorunlarını nihayet çözebilirsin."

Yakut dudaklarını geriye doğru sıyrarak etkileyici dişlerini gösteriyor. "Burada çözülecek bir şey yok."

Derek, kulübüne girmek için bekleyen insan ve müdavim kuyruğuna dikkatle bakarak, "Bariz olanı belirtmek istemem ama oldukça fazla dikkat çekiyorsunuz," dedi.

"Güvenlik kamerası görüntülerini görmek istiyorum. Belki birimiz Manu'nun yanında bıraktığı insanı tanır," diyor Lucca.

"Kusura bakma Lucca ama kimseyi tanıyacak gibi değilsin. Ne kadar zamandır ayaktasın? Üç aydır mı?" Cheryl konuşuyor.

Karl gruptan ayrılır ve kulübün önüne doğru yürür. Seyircisi olduğunu umursamadan lanet bir köpek gibi havayı koklamaya başlar.

Bir an Rin Tin Tin gibi davrandıktan sonra, başını sola doğru sallarken sırtı kaskatı kesilir.

"Sanırım bir şey buldu," diyorum.

Lucca adama doğru yürür ve derin bir nefes alır. "Elimde hiçbir şey yok." "Kokusunu maskeleyerek için bir şey yapılmış. Ama artık bende. Beni takip et."

Karl havalanır, bir insanın koşabileceğinden daha hızlı koşar.

Süper hız, tanıdıkların genellikle sahip olduğu bir özellik değildir, ancak Karl tanıdık olduğunda sıradan bir hayvan değildi. O bir kurt değiştiriciydi, bir alfanın oğluydu. Bu ona ekstra avantajlar sağlıyor. Buna rağmen, hiçbirimizden daha hızlı değil. Vampirler Flash gibi bulanık hareket edebilirler. Yine de Karl'a ayak uyduruyoruz, çünkü koku alma duyusu daha iyi olan kişi o. Manzara hızla akıp gidiyor, ama ben çok fazla dikkat etmiyorum. Cheryl bir dizi küfür mırıldanana kadar çevreme dikkat etmiyorum. *Lanet* olsun. Ejderha şekil değiştirenlerin bölgesindeyiz.

Bu iyiye işaret değil. Jacques neden Manu'yu buraya sürüklesin ki? Pullu şekil değiştirenlerle işbirliği içinde olmalı.

Karl en işlek bölümün aksi yönüne sapıyor ve kısa süre sonra ormanlık bir alanın eteklerine yaklaşıyoruz. Aniden duruyor ve durmamızı işaret etmek için elini kaldırıyor. Etrafımızı tararken vücudu sarmal bir yay gibi gergin. Orman sık değil ama bu aysız gecede zifiri karanlık bir duvara bakıyoruz. Tüm duyularıma konsantre oluyorum, çok fazla ses çıkarmaması için nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Cheryl kardeşinin yanında durur ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulunurlar. Havada ani bir değişim oluyor. Serin bir esinti bize çarpıyor ve beraberinde dökülen kanın eşsiz kokusunu getiriyor. *Hay sikeyim*.

Kelimeler olmadan, ses çıkarmamaya dikkat ederek ölümün kokusunu takip ediyoruz. Dümdüz ilerlemek aptallık olur. Ne tür bir durumun içine girdiğimizi bilmiyoruz. Kısa süre sonra, iki formun altı metre arayla uzandığı bir açıklığa ulaşıyoruz. Manu'nun etrafındaki karanlıkla keskin bir tezat oluşturan beyaz tenini ve saçlarını fark etmemek imkânsız.

"Manu!" Lucca, umursamadan sahayı koşarak geçmeden hemen önce boğuk bir sesle "Manu" diyor.

Karl ve Ronan onu yakından takip ediyor, ancak Karl'ın durduğu yerde ölmediğini düşünürsek, Manu'nun hayatta olduğunu söyleyebiliriz. Vampirler bir tanıdık edildiğinde, yaşam güçleri birbirine bağlanır. Tanıdıkların bu kadar uzun yaşamasını sağlayan şey budur, ancak bu aynı zamanda vampir tozu ısırsa, tanıdıklarının da ısıracığı anlamına gelir.

Yere yığılmış ikinci cesede, ölüm kokan cesede doğru yöneliyorum. Cheryl de benimle aynı fikre sahip. İlk başta ölü adamın Havoc'u Manu'yla birlikte terk eden insan olduğunu düşünmüştüm ama yaklaşıp kan kokusuna iyice dikkat edince hatamı anladım.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım.

Cheryl bana dönüyor ve gözlerinde muhtemelen benimkilerde parıldayan aynı "ne oluyor lan" parıltısını gösteriyor. "Bu çok kötü."

"Ne oldu?" Ronan boynunu bize doğru uzatıyor ve aynı anda Manu inleyerek hayata geri dönüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor oturduğu yerden kalkarken.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Cheryl ona doğru yürümeden hemen önce ellerini yumruk yapıyor. Vücudu titriyor ve yer değiştirmek üzere olup olmadığından emin değilim.

Lanet olsun. Peşinden koşuyorum ama Karl, Manu'ya yaklaşmaya fırsat bulamadan kız kardeşinin yolunu kesiyor. "Bekle, Cheryl. Hemen sonuca varma."

"Hemen sonuca varma?" Ölü ejderha şekil değiştireni işaret ediyor. "Bir göz atın."

Karl'ın ifadesi beyazlaşır. Çenesini ovuşturur ve Lucca'nın yardımıyla çoktan ayağa kalkmış olan Manu'ya bakar. Yüzünde kan var, tıpkı Rikkon'un imgeleminde gördüğü gibi. Ama Jacques'ın ortakları nerede?

Manu, şimdi yeniden ayağa kalkmış, Karl'ın etrafında dolaşıyor. Kül rengi yüzü, hiç şüphesiz bir vampir tarafından paramparça edilmiş genç ejderhaya yapışmış durumda. Boynundaki ısırık izleri başka bir şeyle karıştırılamaz.

"Aman Tanrım. Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye fısıldar.

Cheryl, "Her yerinde onun kanı var," diyor.

Manu onun yüzüne dokunur ve sonra kan bulaşmış parmaklarına bakar.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Öyleydi demek istiyorsun. Ejderha öldü,"

diyorum. "Onu ben öldürmedim!" Manu bağırıyor.

"Hatırladığın son şey ne?" Lucca sorar.

"Bir adamla ayrıldım, bir insanla. Onu Bloodstone'a geri getirecektim. Sonra..." Duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Her şey boş. Buraya nasıl geldiğimi ya da ona ne olduğunu hatırlamıyorum."

Durumun ciddiyeti grubumuzun üzerine bir bomba gibi düştü. "Jacques ya da yandaşları tarafından pusuya düşürüldüğünüzü hatırlamıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır. Ama zihnimle oynanmış gibi hissediyorum." Alnını ovuşturuyor.

Karl ellerini kalçalarına koymuş, katliama bakıyordu. "Bu açıkça bir tuzaktı. Birileri Kral Raphael ve ejderhalar arasında bir bölge savaşı başlatmak istiyor. Cheryl ve ben de Salem sürüsündeki huzursuzlukla uğraşıyorduk."

Ronan bakışlarını daraltıyor. "Ne tür bir huzursuzluk? Ve nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?"

"Egonun seni ele geçirmesine izin verme," diye alay ediyor Cheryl Ronan'a. "Bu kurdun işi."

"Doğaüstü varlıklarla ilgili her şey tüm toplumu etkiliyor," diye homurdanıyor Ronan.

Karl sakince, "Kral Raphael'in haberi var," diye yanıtlıyor.

"Kurtların sorunu ne?" Lucca kurt kardeşler ile Ronan'ın arasına girerek soruyor.

"Kasabaya yeni bir sürü geldi. Bildiğiniz gibi kurtlar çok bölgecidir. Şimdiden bazı çatışmalar oldu. Marcus Novak, Salem Sürüsü'nün alfası, yeni gelenlerin derhal gitmesini istedi. Bunun yerine ona meydan okundu."

"Peki sen neden bu işe karıştın? Demek istediğim, sen ve Cheryl kurt sürüsü hayatını yıllar önce terk ettiniz," diyorum.

"Çünkü bu yeni sürü Tatiana'ya bağlılık yemini etti. Eğer Salem'de zemin kazanırlarsa, bu onun lehine olur."

Bu durum kulağa çok tanıdık geliyor. Babam Kral Raphael'i destekleyen köyleri böyle fethederdi. Onları içten içe zayıflatır, şüphe ve düşmanlık yaratır, dostları birbirine düşürürdü. Ölü ejderhaya bir kez daha bakıyorum ve sonunda onun öldürülmesinin ardındaki nedeni anlıyorum.

"Jacques tüm müttefiklerini kaybetmesini sağlayarak kralı zayıflatmaya çalışıyor." "Ejderhalar asla bir taraf seçmez," diyor Ronan.

Lucca, "Resmi olarak değil ama Larsson ve amcamın bir anlaşması var," diye yanıtlıyor.

"Manu'nun kendilerinden birini öldürdüğüne inanırlarsa bu iş alev alır," diye ekliyorum.

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz yer titriyor ve gök gürültüsü kadar yüksek bir kükreme ormanda yankılanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Uzaklara bakarak soruyorum.

"Çok sinirli bir ejderha," diye cevap veriyor Cheryl, savunma pozisyonuna geçerek.

Bizden çok uzakta olmayan parlak turuncu bir alev patlıyor ve gökyüzünü aydınlatıyor. Birkaç saniye sonra, ağaçların arasından vahşi ve ölümcül, devasa gri bir canavar çıkıyor. Közden gözleri parlıyor, burun deliklerinden ve ağzından dumanlar çıkıyor.

"Vay anasını. Bunlardan birini en son ne zaman ejderha formunda gördük?" Özellikle kimseye sormuyorum, yavaşça geriye doğru yürüyorum.

Arkadaşlarım da aynısını yapıyor çünkü ne kadar hızlı ve güçlü olursak olalım, lanet bir ejderhayı yenemeyiz.

"Hâlâ yer değiştirebildiklerini bilmiyordum," diye mırıldanıyor Cheryl.

Ejderha kanatlarını sonuna kadar açıyor ve bedenime bakıyor. Canavarın bir adım öne çıkmasını izlerken nefes almaya ya da hareket etmeye cesaret edemiyorum. Kocaman kafasını indirip burnuyla cesedi dürtüyor. Arkadaşı uyanmayınca, ejderha bir öncekinden daha yüksek bir sesle korkunç bir kükreme daha çıkarıyor ve sonra dikkatini Manu'ya çeviriyor. Üzerindeki ejderha kanının kokusunu alabiliyor.

"Saldıracak!" Ejderhanın ağzından ateş fişkırmadan bir saniye önce bağıriyorum.

Lucca tam zamanında sıçrayarak Manu'yu menzil dışına itiyor. Yerde birlikte yuvarlanıyorlar ama Lucca'nın kolu hâlâ ateşten yanıyor. Ejderhanın göğsü hava çektikçe tekrar genişliyor. Başka bir ölümcül saldırı daha yapacak. Lucca ve Manu'nun ikinci kez kaçmasına imkân yok.

Katanamı çekiyorum, sonra bir savaş çılgılığı atıyorum ve canavara saldırıyorum. Ejderha dönüyor ve alevlerini bana doğru yöneltiliyor. Güçlü bir sıçrayışla, katanam başımın üzerinde dururken onların üzerine sıçriyorum. Düşerken bıçağı ejderhanın omzuna doğru savuruyorum. Kalın deriyi delip geçiyor ve boğazının derinliklerinden sağır edici bir gümbürtü daha çıkarıyor.

Çömeliyorum, ama hareketimi hassas bir şekilde planlamadım ve ejderhanın çivili kuyruğunu hesaba katmadım. Darbe, hareket edemeyeceğim ya da üst bedenimi koruyamayacağım kadar hızlı geldi. Darbe beni geriye uçurdu ve pençelerinden yaklaşık birkaç metre uzağa düştüğümde, bende korkunç bir sorun olduğunu anladım. Nefes alamıyorum. Kuru toprakta boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Saxon!" Ronan bir yerden bağıriyor.

Güçlkle dirseklerime yaslanıyorum ve göğsümde kan fişkıran devasa deliğe bakıyorum. *Hay sikeyim.* Kan yavaşça ağzıma da doluyor.

Bu iyi olamaz.

Görüşüm bulanıklaşıyor ama birkaç iri yarı erkeğin bağırarak ve saldırı silahlarını sallayarak açıklığa daldığını görebiliyorum. Ejderhalar için kılıç yok. Modern dünyayı tamamen benimsemişler. Aralarında Larsson'u tanıyorum ama aşinalığın şu anda bize yardımcı olacağını sanmıyorum. Oldukça kızgın görünüyorlar ama en azından canavar ejderha saldırmayı bıraktı.

Birden Cheryl yanıma düştü. "Kahretsin, Saxon. O ejderhaya neden saldırdın?"

"Lucca ve Manu'yu kızartacaktı. Başka seçeneğim yoktu."

Cheryl ağzını açıyor ama bir şey dikkatini çekiyor. Çömeldiği yerden kalkıyor, dizlerini büküyor ve ellerini hazırda tutuyor. Kimin yaklaştığını görebilmek için vücudumu döndürmem gerekiyor. Kahverengi saçlı, uzun boylu ve yüzünde hiç de dostça olmayan bir ifade olan bir erkek onun önünde duruyor.

Cheryl, "Arkadaşına geri çekilmesini söyle Jagger," diye uyarır.

Tamam o zaman. Cheryl'in adamla ilk isim bazında bir ilişkisi var. Görünüşe göre biz vampirler dışında süper toplumdaki herkes birbiriyle kaynaşıyor. Ayak parmaklarımı farklı bir havuza daldırmaya karar verdiğimde, kendimi bir cadıyla çiftleşmiş buluyorum.

"Jemma'nın öfkelenmeye hakkı var. O vampir oğlunu öldürdü!"

"Aman Tanrım. Manu kimseyi öldürmedi. Ona tuzak kuruldu."

"Kim tuzak kurdu?" Ejderha kaşlarını kaldırır.

"Jacques Tellier tarafından," diyorum güçlkle. Göğsümü tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Saxon, hareket etmeye çalışma. Çok kötü yaralanmışsın."

"Jemma'nın yoluna çıktığın için aptallık ettin," diyor ejderha.

Cheryl o kadar hızlı dönüyor ki, bir saniye içinde adamın işine karışıyor ve ceketinin yakalarından tutuyor. "Eğer o canavar ateş püskürterek açıklığa dalmasaydı, neler olduğunu açıklayabilirdik."

"Çocuğu vampirin öldürmediğini söylüyorsun ama tanıklar nerede? Üzgünüm canım, senin sözünün Jemma ya da Larsson için pek bir önemi olacağını sanmıyorum."

Sert sözlerine ve Cheryl'in tehditkâr pozisyonuna rağmen ejderhanın öfkeli ifadesi bir nebze olsun gevşiyor. Basit tanıdıklardan daha fazlası olduklarını hissediyorum. *Oh adamım.* Ronan öğrendiğinde çok kızacak.

Ejderha onun ellerini kendi elleriyle kapatıyor ve Cheryl'ı nazikçe itiyor. İkisi de birkaç vuruş boyunca konuşmuyor ama hâlâ birbirlerine çok yakınlar.

Cheryl'ın tavsiyesine aldırmadan ayağa kalkıyorum. Sadece birkaç saniye dik duruyorum, gri ejderhanın insan formuna geri döndüğünü görmeme yetecek kadar. Şimdi oğlunu kucağına almış, öyle çaresizce ağlıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Annem de kız kardeşimin parçalanmış bedenini gördüğünde böyle ağlamıştı.

Bacaklarım altımdan çekilmeden hemen önce, çiftleşme bağının tanıdık karıncalanmaları omurgamda dalgalanıyor. Karanlıkta Aurora'yı bulmaya çalışıyorum ama görüşüm yavaş yavaş kararıyor ve gördüğüm son şey kemiksiz bir şekilde öne doğru düşerken yere yaklaştığım oluyor.

OceanofPDF.com

I Bağın beni Saxon'a götürmesine izin veriyorum, hız sınırlarını ya da güvenliği umursamadan bir manyak gibi sürüyorum. Ona yaklaştıkça bağ daha da güçleniyor ama aynı zamanda onda bir şeylerin fena halde ters gittiğini de hissediyorum.

O yaralı. O kadarını biliyorum.

Görünmez bağlantı beni şehrin dışındaki bir ormana götürüyor. Ormandan geçen bir yol yok, bu da arabadan inmem gerektiği anlamına geliyor. Yolun geri kalanını koşarak tamamlayacağım. Kaslarımı sonuna kadar zorlayarak, zifiri karanlık olmasına ve insan görüşümün karanlığa yeterince hızlı uyum sağlayamamasına aldırmadan ormana doğru koşuyorum. Ama doğa aciliyeti umursamıyor. Açıkta duran bir ağaç köküne takılıp dizlerimin ve ellerimin üzerine düşüyorum ve her ikisini de sıyrıyorum. Çarpmanın acısı sarsıcı. Derimdeki kesikler yanıyor. Ama kendime geliyorum. Göğsümde dönen ıstırap daha güçlü ve diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Saxon'ın bana ihtiyacı var.

Yaklaşık iki dakika koşuttuktan sonra bir açıklığa ulaştığımda nefesim kesik kesik geliyor. Kulaklarımda çınlayan nabzım, olay yerine gelene kadar kargaşa seslerini algılamamı engelliyor. Her şeyi kavramak için bir an duruyorum. Burası bir savaş alanı ama oyuncular sürpriz. Bu vampir klanları arasındaki bir savaş değil. Bu türler arasındaki bir savaş. Tam olarak vampirler ve ejderhalar.

Göğsümdeki çekiş daha da güçleniyor. Saxon'ı ararken çayırdaki tüm bireyleri zar zor fark ediyorum. Benden yirmi metre ötede, Cheryl ve tanıdık gelen bir ejderha şekil değiştiricinin yanında duruyor. Varlığımı hisseden Saxon bana doğru bakıyor ama ileri adım atmak yerine yüzüstü yere yığılıyor.

"Saxon!"

Havalanıyorum, aramızdaki mesafeyi olabildiğince hızlı geçiyorum. Onun yanına ulaştığımda yavaşlamak yok. Dizlerimin üzerine o kadar hızlı düşüyorum ki, bu başka bir düşüş oluyor. Dizlerim zonkluyor ama kanayan kalbim. Titreyen ellerimle onu ters çeviriyorum, solgun görüntüsü karşısında irkiliyorum.

"Nefes alıyor mu?" Cheryl soruyor. "Bilmiyorum."

Görüşüm bulanık ve göğsünün yükselip yükselmediğini anlayamıyorum. Oldukça büyük bir şey tarafından delinmiş. Delik bir yumruk büyüklüğündeydi ve kanın serbestçe akmasına izin veriyordu. Eğer bir vampir olmasaydı, bu yara onu anında öldürürdü.

"Göğsü kıpırdadı," diye söze karışıyor ejderha.

Sonra Saxon'ın kaburgalarının yavaşça yükselip alçaldığını görüyorum. Omuzlarından tutarak onu sarsıyorum. "Saxon, uyan."

Grubumuzun büyüdüğünü hissediyorum ama bize kimlerin katıldığını görmek için gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Kış uykusuna yatmanın eşiğinde. Kana ihtiyacı var," diyor Lucca hırıltılı bir sesle. Avazı çıktığı kadar bağırıyor olmalıydı.

"Onu damarımdan besleyemedim," diye cevap veriyorum boğuk bir sesle.

"Etraftaki tek insan sensin. Senden gelmeli" diye ısrar ediyor Cheryl.

O haklı. Çantamın içine uzanıp küçük bir hançer çıkarıyorum. Tereddüt etmeden avucumu kesip dudaklarına bastırıyorum. Ama tepkisiz kaldı.

"Hadi, Sax. İç," diye mırıldanıyorum.

"Bu yeterli kan değil. Boğazından aşağı zorlamalısın." Cheryl yanıma çömeldi.

Ellerim o kadar titriyor ki, bıçağı bileğime bastırdığımda elimi keseceğimden korkuyorum. Cheryl uzanıp hançeri benden alıyor.

"Al. Ben yaparım."

Çekilmeme fırsat vermeden hızlı bir hareketle derimi kesiyor. Asit gibi yanıyor ve kesiğin üzerine baskı uyguladığında akan kan sıcak ve yoğun. Damlacıklar Saxon'ın dudaklarının üzerine düşüyor, çenesinden aşağı damlıyor. Ağzını açmaya zorluyorum, derme çatma kan pınarını üzerinde tutuyorum.

Saxon'ın gözleri fal taşı gibi açılana ve yüksek sesle nefesi kesilene kadar saniyeler yavaş geçiyor. Gözleri kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor ve bir an için beni tanıdığını sanmıyorum. Yanılmışım.

"Rora, aşkım." Yanağımı okşamak için elini kaldırdı. "Sen geldin."

Yüzüm sıcak ve ıslak. *Kahretsin, şimdiden hüngür hüngür ağlamaya başladım.* "Tabii ki geldim. Sen benim eşimsin. Şimdi konuşmayı kes ve beslen." Bileğimi ağzına doğru itiyorum.

Dişleri derimi deliyor ve kesikten kaynaklanan acı hemen kayboluyor. Her çekişte içimde bir şeyler çiçek açıyor. Bu garip hissin Saxon'la daha derin bir seviyede bağ kurmanın coşkusundan başka bir şey olmadığını anlamam bir anımı alıyor. Benim kanım onun yaşam çizgisi.

Kan yemininden gelen büyü çirkin yüzünü gösterip her şeyi mahvetmeye çalışmadan önce bu his çok uzun sürmüyor. Bir kez daha, varlığımın her zerresiyle kontrol için savaşıyorum. Saxon'ın kanıma ihtiyacı var; verdiğim bu aptalca kararın ona yardım etmeme engel olmasına izin vermeyeceğim.

Başım hafifliyor ve aniden dünya ekseninden kaymış gibi görünüyor. İçimde verdiğim savaşıyla birleşen kan kaybı tüm enerjimi tüketiyor. İstenmeyen büyüye karşı verdiğim savaşı kaybettikçe püskürtme büyüsü içimde büyüyor. Bir ya da iki saniye içinde elektroşok ellerimden fırlayacak ve Saxon'u bayıltacak. Şu anki zayıf durumunda, onu doğrudan kış uykusuna gönderebilirim, bu da onu bir daha asla göremeyebileceğim anlamına gelir.

Boşta kalan elimle çantamın içinde körü körüne bir kristal arıyorum. Parmaklarım birkaç nehir taşının üzerinden geçiyor, ama bir kristal daha fazla büyü depolayabilir, bu yüzden bana daha büyük bir destek sağlayacaktır. Sonunda keskin kenarlara dokunuyorum. Parmaklarımı nesnenin etrafında hızla kıvrıyorum ve bir anda içimden güç fişkırıyor. Baş dönmesi hissi kayboluyor ve kan yemini büyüsünü izole etmeye odaklanabiliyorum, Saxon işini bitirene kadar onu kontrol altında tutabiliyorum.

Sonra tuhaf bir şey oluyor. Artık vücudumu hissedemiyorum, etrafımda kendi nefesim dışında hiçbir ses duyamıyorum. Sanki bir duyuusal yoksunluk havuzuna dalmış gibiyim. Bir saniye sonra ileri doğru itilerek farklı bir yere iniyorum. Elena Montenegro'nun dairesindeyim. Yaşlı cadı bir sunağın önünde diz çökmüş, ben ziyaret ettiğimde orada olmayan bir heykele dua ediyor. Kalbim ileri doğru atıyor. Heykelin üzerinde, duvarda kırmızıya boyanmış bir sembol var. Boucher ailesiyle ilgili kitapta gördüğüm bir sembol.

Görünmez bir elastik bant tarafından geri çekilmeden önce sahnede sadece birkaç saniye oyalanıyorum. Bir sarsıntıyla bedenime geri dönüyorum. Duyularım aceleyle geri dönüyor ve tenim karıncalanıyor. Sırt üstü yatıyorum ve üzerimde, yüzünde endişeli bir ifadeyle gezinen Saxon var.

"Rora, çok özür dilerim. Seni incitmek istememiştim." "Beni incitmek mi? Anlamıyorum."

"Bir çılgılık attın ve sonra yere yığıldın."

Elimin topuğunu alnıma bastırıyorum. "Kan yemini büyüsüydü. Sana büyü mü yaptım?"

"Hayır."

Yaşadığım tuhaf deneyimden sonra hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum. Elena'nın dairesine kadar gerçekten gittim mi? O zaman bu onun bir şekilde bir iblise taptığı anlamına mı geliyor? Solomon'un bana Boucher'larla ilgili kitabı vermesinin bir sebebi vardı. Kitaptaki sembolün ne anlama geldiğini ona sormalıyım.

Kendi başıma doğrulmaya çalışıyorum ama Saxon kolunu benimkiyle birleştiriyor ve beni nazıkçe yukarı çekiyor. Gözlerim hemen göğsüne kayıyor. O kadar çok kanamış ki, leke gömleğinin önünü tamamen kaplamış.

"İyileşeceğim, aşkım."

Bana ikinci kez böyle sesleniyor, ama sadece şimdi para düşüyor. "Neden bana 'aşkım' diyorsun? Duygularımızın gerçek olduğuna inanmadığını sanıyordum."

Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor. "Öyle dediğim için özür dilerim."

Nefesimi tutuyorum, ondan daha fazlasını duymak için can atıyorum ama Kral Raphael'in kendisi ve iyi eğitilmiş dört askeri açıklığa girdiğinde dünya yeniden kesintiye uğramaya karar veriyor. Ejderhalar omuzlarını dikleştirdikçe daha da büyüyorlar. En azından silahlarını aşağı doğrultuyorlar. Kralın Kızıl Muhafızları, ellerini yanlarında rahat ve gevşek tutarak patronlarını kuşatıyor. Ancak duruşlarına rağmen sert ifadeleri şüpheyi yer bırakmıyor. Krala zarar vermeye çalışan herkesi öldürecekler.

Lucca amcasına doğru ilerliyor ama Ronan ve Manu da ona katılınca yarı yolda duruyor. Saxon'ı kurtarmaya o kadar odaklanmışım ki en başta burada olma sebebini tamamen unutmuşum. Genel olarak hızlı bir bakış Manu'nun zarar görmediğini söylüyor.

"Larsson," diyor kral, açık havada duyulan zengin tenor sesiyle. "Umarım yine haydutluk yapmıyordursun."

Kral Raphael'in yorumu köklü bir öfkeyle karşılanır. Vampirler ve şekil

değiştirenler, özellikle de ejderha şekil değiştirenler arasındaki ilişki

cadılar ve büyücülerle olan ilişkisi kadar güçlü olmamıştı. Her nasılsa, tüm doğaüstü türler Salem'de gerçek bir çatışma olmadan bir arada var olmayı başarmıştır. Herkes kendi alanında kaldığı sürece her şey yolunda. Salem dışında işler aynı değildir. Örneğin Boston, farklı türlerden çetelerin kavgaları nedeniyle sürekli kan dökülmesiyle ünlüdür. Salem dışındaki insanlar doğaüstü topluluklar hakkında hiçbir şey bilmedikleri için, şiddetin normal suçlulardan kaynaklandığını düşünüyorlar.

"Kendi bölgelerinin dışına çıkan benim halkımdan biri değildi. Genç bir ejderha öldürüldü ve yeğeninizin her yerinde onun kanı var."

"Ben kimseyi öldürmedim!" Manu öfkeyle karşılık verir. "Tuzağa düşürüldüm."

"Manu." Kral ona yoğun bir bakış fırlatarak kızın öfkesini bir anda söndürdü.

Larsson ona yaklaşıyor, dudakları aralanıyor, saldırganlık vücudunu sarıyor. "Şartlarınızı kabul ettiğimde sizi klan savaşınıza sürüklenmek istemediğim konusunda uyarımıştım. Şimdi ona bak!" Bir kadının kollarındaki ölü bir adamı işaret ediyor. "Gus sadece on yedi yaşındaydı!"

Ah, kahretsin.

"Kaybınız için üzgünüm."

"Duygusalılığı bir kenara bırak. Bunu son uyarınız olarak kabul edin. Düşmanlarınızla kendi başınıza başa çıkmazsanız, halkımı dizginlemeyeceğim. Bağlılıklarına bakmaksızın tüm vampirlerin peşine düşecekler."

Ölü ejderhayı kollarında tutan kadın ayağa kalkıyor. "Bunu oğluma kimin yaptığını biliyor musun?"

"Yüzde yüz emin değilim," diye yanıtlıyor Ronan. "Bir isim istiyorum."

"Hanımefendi, size bir isim veremem. Siz-"

"Bana lanet olası bir isim ver!" diye öyle yüksek sesle kükrüyor ki ejderha formunda olabilir.

"Jemma, intikamını alacaksın," diyor Larsson sakince, krala dönmeden önce. "Onun kellesini istiyorum, Raphael. Bunun sana neye mal olacağı umurumda değil."

"Alacaksın, Larsson. Sana söz veriyorum."

I Bloodstone'a vardığımızda neredeyse gün ağarıyordu. Saxon arabada çok gergindi, sanki kapıdan atlayıp kaçmak istiyormuş gibi koltuğunda hareket ediyordu. Vampirlerin içgüdülerinde saklanacak bir yer aramak vardır.

güneş doğmak üzereyken. Saxon benimle birlikte geri dönmeyi tercih etti, ama ben uzanıp elini sıkmak için yanıp tutuşmama rağmen ondan uzak durdum.

Vampirlerin muzdarip olduğu bu adaletsiz durum yüzünden onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu düşündüğümde, kalbim göğsümde vahşice çarpıyor. En son kış uykusuna yattığından beri ne kadar zamandır uyanık olduğundan emin değilim, ama ben ... *sikişene* kadar onun için hala çok yılım var. Eğer ettiğim yeminden kurtulmayı başarır ve istenmeyen evliliğimi engelleyebilirsem, ölümsüzlük detayıyla uğraşmam gerekecek. Ben yaşlanacağım ve Saxon olduğu gibi seksi bir tanrı olarak kalacak. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Ve o benim yanımda kalıp benim solup ölmemi izlemek ister mi?

Gökyüzü aydınlanıyor ama bu akşamımızın sona erdiği anlamına gelmiyor. Koyu renkli taş binanın merdivenlerini çıkarken grubumuzdaki ruh hali iç karartıcı. Sessizlik hakim. Her zaman şakadan anlayan Saxon bile tek kelime etmiyor.

İçeri girdiğimizde Lucca önce sessizliği bozarak Manu'ya bakıyor. "Vivi'yi görmem gerek. İyi olacak mısın?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece beslenmeye ve dinlenmeye ihtiyacım var."

"Kralla birlikte eve gitmeliydin," diye homurdanıyor Ronan.

"Cheryl'in peşinden gitmeliydin," diye tersliyor. "O ejderhayla yatıyor, biliyorsun."

Tam o sırada bu ejderhayı nereden tanıdığımı hatırladım. Rikkon'u Larsson'un pençelerinden kurtarmaya gittiğimizde Cheryl'ın becerdiği barmen.

"Öyle olduğunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Bana kibirli bir bakış attı. "Anlayabiliyorum."

"Onlara doğru attığın bir saniyelik bakıştan mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Ölümcül bakışını saymazsak ondan bir cevap yok. Belki de Cheryl ile bu kadar uyumludur çünkü Ronan kesinlikle dişi kurtla bağlantılıdır ve sadece kör bir insan Manu'nun düşünceli vampire karşı bir şeyler hissettiğini fark etmez. Karl da işin içinde. Bir uzvuma bahse girerim ki o bir tanıdıktan daha fazlası. Hiçbir kurt şekil değiştiren, işin içinde ciddi duygular olmasa bir vampire sonsuza kadar bağlanmayı taahhüt etmez. Lanet olsun. Bu artık bir üçgen bile değil. Çözülmemiş sorunlar ve komplikasyonlarla dolu bir kare. Neredeyse Saxon'la olan ilişkimin yanında kolay kalacak.

Parmaklarını bileğimin arkasına sürtüyor ve kolumda yanan bir dalgalanma yaratıyor.

"Solomon'u görmeye gidiyorum. Benimle gelir misin?" "Evet, tabii ki."

Arkadaşlarımızla vedalaşıp müdürün ofisine gidiyoruz. Saxon benden su içebildi ama bu, aldığı yarayı iyileştirmek için yeterli değil. Görünüşü hâlâ benim hoşuma gitmeyecek kadar solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

"Bana öyle bakmayı kes," diye homurdanıyor. "Ben iyiyim."

"Ödümü kopardın. Bunu bir daha yapma." Vücudumdaki her lif ona doğru çekilse de gözlerimi ileriye odaklanmaya zorluyorum.

"Seni korkuttum mu?" Sesi biraz yükseliyor. "Yere yığılan ve bir dakika boyunca katatonik kalan sendin. Düşündüm ki... lanet olsun, senden çok fazla içtiğimi düşündüm."

Cevabındaki boğukluk kalbimin acımasızca çarpmasına neden oluyor. Ama en çok dokunma yoluyla ona güven verememek canımı yakıyor. Büyücüden beni kan yemininden kurtaracağına dair söz alalı sadece bir gün olduğunu biliyorum ama Solomon'u gördükten sonra onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Bir an için kafamın içinde kayboluyorum ve Saxon'un tavır değişikliğini hemen fark etmiyorum. Aniden duruyor ve Solomon'un kapalı kapısına bakarken hırlıyor.

"Ne oldu?"

Cevap vermiyor ama Solomon'un kapısı açılıyor ve Saxon'un neden çılgına döndüğünü anlıyorum. Calvin dışarı çıkıyor ve bana o kadar nefret ve tiksinti dolu bir bakış fırlatıyor ki boğazımda kalıyor.

"Vay, vay. Demek bana büyü yapmanın sebebi o, sürtük."

Saxon bir anda hareketlendi ve ben onu durduramadan Calvin'in üzerine atladı. Çarpışmanın şiddetiyle ikisi de yere savruluyor. Saxon tepede, pençeli eli başının üzerinde, saldırmaya hazır, Calvin'i boynundan tutarak sabitliyor. Solomon ofisinden koşarak çıkar, gözleri fincan tabağından daha büyüktür ve kafatasından dışarı fırlamıştır. Hemen özel tanıdık gücünü kullanarak Saxon'u Calvin'in üzerinden son anda indirir.

"Siktir!" Saxon ortasına sarılarak haykırıyor. Sonra yan dönüyor ve yarasının tekrar kanadığını görüyorum.

Kalbim boğazıma kadar fırlıyor ve orada sıkışıp kalıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi olabildiğince hızlı kapatıyorum ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu deja vu gibi hissettiriyor. *Bir saat önce bile benzer bir pozisyonda değil miydik?*

"Saxon, iyi misin?" Başını kucağıma kaldırıyorum.

"Her şey acıyor." Yüzünü acıyla çevirip yanağını karnıma bastırıyor.

Öfkeyle başımı, Calvin'in kalkmasına yardım eden Solomon'a doğru salladım. "Onu böyle patlatmak zorunda mıydın?"

"Bu salağı öldürecekti. Hızlı hareket etmek zorundaydım."

"Ben aptal değilim. O vampir bir tehdit. Öldürülmesi gerekiyor."

"Siktir git Calvin," diye çıkıştım.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Ben senin nişanlınım. Saygıyı hak ediyorum!" Bana doğru bir adım atıyor, öfkeyle titrerken alındaki bir damar patlamak üzere gibi görünüyor.

"Saygı mı?" Homurdanıyorum. "Bunu hak etmelisin, pislik."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Kendini çok özel sanıyorsun. Geleceğin Baş Cadısı olduğun için bana tepeden bakıyorsun. Sana bir sır vereyim hayatım. O mevki politiktir, en güçlü ya da hak eden kişiye verilmez. Kralın sikini en çok yalayabilen cadıya verilir."

Saxon geriliyor ama ona misilleme yapma şansı vermiyorum. Bildiğim en güçlü saldırı büyüsunü hiçbir şey saklamadan ateşleyen kişi benim. Tüm vücudum enerjiyle ısıldıyor; cildim

şiddetli bir güç dalgası içime hücum ediyor. Parmaklarımdan şimşeğe benzer bir patlama fişkırmadan bir saniye önce elektrik kıvılcımları uzattığım elimde birleşiyor. Kör edici bir ışık koridoru aydınlatıyor. Bir çılgılık ve ardından bir dizi küfür.

Işık kaybolduğunda hava hala büyüünün kalıntılarıyla çatırdıyor. Tenim karıncalanıyor ve kulaklarım uğulduyor. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ve alıştığında Solomon'u az önce elektrik çarpmış çılgın bir bilim adamı gibi görüyorum. Saçları garip açılarla dışarı çıkmış, sağ elinde ve kolunda siyah isler var.

"Vay anasını!" Saxon haykırır. "Müdürü kızarttın."

Aman Tanrım. Sanırım ben yaptım. Solomon, Calvin'in önüne çıkmış ve büyüümün tüm etkisini almış olmalı. *Hay sikeyim.* Başım büyük belada.

Calvin sendeleyerek ayağa kalkıyor. Nasıl düştüğünden emin değilim ama gözlerinde parlayan düşmanlıktan misillemesinin sert olacağı belli.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye homurdanıyor. "Hayır. Sadece sana zarar vermek istedim. Hem *de çok*."

"Konsey bunu öğrenecek. Yüce Cadı olma şansına elveda diyebilirsin."

Boğazımdan çılgın bir kahkaha patlıyor. "Tehditlerinin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Devam et. Büyüklere beni şikayet et. Ayrıca, bir sonraki Yüce Cadı olmak için artık sırada değilsem, o zaman seninle evlenmek zorunda değilim."

Her halükarda onunla evlenmeyeceğim ama bunu bilmesine gerek yok. Elena ile yaptığım anlaşmadan kurtulana kadar olmaz.

"Sorun değil. Zaten kız kardeşini daha çok seviyorum." Kanım dondu. "Ne?"

"Ah evet. Konsey seni Yüce Cadı rolü için uygun bulmadığında, sıradaki aday kız kardeşin olacak." Kötü niyetle gülümsüyor ve keşke kafasını patlatmak için içimde daha fazla enerji olsaydı dedirtiyor.

Saxon ayağa kalkıyor ama elini bacağımdan çekmiyor. Şimdiye kadar içimde kötü bir şey tetiklemeyen masum bir dokunuş olsa bile, bu bağlantıyı ne kadar takdir ettiğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Rora'yı ya da kız kardeşlerinden birini alamayacaksın, orospu çocuğu," diye hırlıyor.

Calvin'in çıldırmış yüzünde nihayet anlayış beliriyor. "O kan emiciyi beceriyorsun, değil mi küçük fahişe?"

Saxon ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben elini tutarak onu yerinde tutuyorum. "Hayır.

O buna değmez."

"Yeter!" Solomon sonunda araya girmeye karar verir. "Kim olduğun ya da kurumumda nasıl yer edindiğin umurumda değil ama benim yanımda bu tür küfürlü konuşmalara müsamaha göstermeyeceğim. İnsanlara işkence etmek için büyü kullanmamam gerektiğini unutmadan önce gözümün önünden kaybol."

Calvin çenesini sıkıca kapatırken gözleri yarıklara dönüşür. Ama adım adım uzaklaşmadan önce ağzını bir daha açmıyor. Adrenalin yavaş yavaş azalıyor ve beni tamamen bitkin bırakıyor.

Saxon bana dönüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "O patlama... Kahretsin, Rora. Müthişti!" Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve bir anda nefesimi kesiyor. Kollarında erimek istiyorum ama Solomon sinir bozucu bir boğaz temizleme sesiyle eğlenceye son vermeden önce sadece hızlı bir öpücük için vaktimiz var.

Saxon ve ben birbirimizden ayrılıyor ve eğlenmenin tam tersi bir görünüm sergileyen kısa boylu adama bakıyoruz.

"Ofisime gir." Açık kapıyı işaret ediyor.

Azarlanmış çocuklar gibi ayağa kalktık ve başımız öne eğik odaya doğru yürüdük. İkimiz de her şeyi berbat ettik. İkimiz de Calvin'e saldırmamalıydık. Ama hiç pişman değilim. Benimle evlenmezse Miranda'yla evleneceğini ima etmesi beni sersemletti. Keşke Solomon o piçi kızartmama izin verseydi.

Cesedimi çiğnerse kız kardeşimle evlenir.

Saxon ve ben Solomon'un masasının önünde durmuş, arkasına oturup cezasını vermesini bekliyoruz. Ama tanıdık sağa doğru yürüyor ve ağır bordo perdeyi iterek açıyor, böylece laboratuvar ve revir karışımı bir yer kurduğu küçük bir oyuk ortaya çıkıyor. Bir muayene masası, kitaplar, cam kaplar ve kutularla dolu raflar ve tanımlayamadığım bir dizi başka nesne var.

"Ne bekliyorsun, aptal? Gir şuraya." Saxon'a eliyle işaret eder.

Göbeğini tutarak oyuğa doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum ve güçlü kokuların karışımına maruz kalıyorum. Otlar, ispirto, küf ve ... Bu da ne? Şarap. *Solomon burada ne tür saçmalıklar yapıyor?*

Saxon masanın kenarına oturuyor ve bunu yaparken yüzünü buruşturuyor, bu da beni müdüre tekrar kızdırıyor.

"Calvin'in burada ne işi vardı?" Ben soruyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor göz teması kurmadan. "Ona güçlü bir uyku büyüğü yaptın."

"Ondan aceleyle kurtulmak zorundaydım. Ama en az on saat uyuması gerekirdi."

"Onu arabasında baygın halde buldum."

Tanıdık küçük odada dolaşmaya devam ediyor, kalabalık raflardan şişeler ve şişeler alıyor ve onları Saxon'ın yanındaki masaya koyuyor.

"Onu geri mi getirdin?" Sesim tiz bir tona yükseliyor.

Bana ters ters bakıyor. "Elbette yaptım. Bloodstone arazisinde olan her şey benim sorumluluğumdadır. Adamla yaşadığın sorunlar umurumda değil. Etrafta dolaşıp insanlara saldıramazsın."

Saxon, "Eğer buna haşarat insanlar diyebilirsiniz," diye ekliyor. "Rora'dan uzak durmazsa ölecek."

"Kapa çeneni. Kimseyi öldürmeyeceksin." Saxon'ın önünde durur ve göğsündeki büyük deliğe bakar. "Tanrım, nasıl böyle yaralandın?"

"Kızgın bir ejderhayla karşılaştım."

Başını sallıyor. "Nasıl oluyor da toplumda ne zaman bir sorun çıksa sen ve aptal arkadaşların olaya dahil oluyorsunuz? On yıllardır bir ejderhanın canavar formuna dönüştüğünü görmedik."

"Hey! Bu sefer bizim hatamız değildi. Manu cinayet için tuzağa düşürüldü. Jacques, Kral Raphael'in müttefiklerini kaybetmesini sağlayarak onu zayıflatmaya çalışıyor. Babam da düşman bir köyü fethetmek istediğinde aynı şeyi yapardı."

"Biliyorum. Baban pisliğin tekiydi."

Saxon'ın yüz ifadesinde gözle görülür bir tepki yok ama gözlerimiz buluştuğunda onunkinde köklü bir acı görüyorum. Keşke bunu silmek için yapabileceğim bir şey olsaydı.

"Bakalım burada neyle karşı karşıyayız," diye devam ediyor Solomon.

Saxon'ın kanla kaplı tişörtünü ortadan yırtıyor ve beklediğimden daha korkunç bir manzara ortaya çıkıyor. Delik kapanıyor gibi görünüyor ama hâlâ midemi bulandıracak kadar çok yırtık kas var.

"Nasıl hala nefes alabiliyorsun?" Dedim.

"Sorulması gereken doğru soru şu: Nasıl oldu da hâlâ kış uykusuna yatmadı?" Solomon mırıldanıyor.

"Benden içti."

Solomon alnındaki kırılganlıkları göstererek dikkatini bana çeviriyor. "Beslemek pek yardımcı olmaz ama belki de sen onun

Dostum, bu bir fark yarattı. Yine de Saxon henüz tehlikeyi atlatmış değil. Tekrar beslenmeli."

Kalbimin etrafını dikenli bir tel sarmış gibi. Bu süreçte Saxon'a zarar vermeden bunu nasıl yapabilirim?

"Hayır. Rora bu gece bana yardım etmeye çalışırken neredeyse ölüyordu. Onu bir daha böyle bir riske atmayacağım."

"Neredeyse ölüyordu da ne demek? Kan tutkusuna mı kapıldın?"

"Hayır. İçimde Saxon'ı iten bir şey var," diyorum derin bir iç çekerek. "Onunla savaştım ve geri tepti. Elena Montenegro ile kan yemini edecek kadar aptaldım. Lucca'yı kış uykusundan döndüren büyü karşılığında Calvin'le evlenmeyi kabul ettim."

Solomon'un çenesi gevşer ve bir an için o sersemlemiş ifadeyle donup kalır. Sonra gür kaşları birbirine çatılır. "Aptalca mı? Bu aptallık değildi. Düpedüz aptalca ve sorumsuzcaydı. Annen sana hiçbir şey öğretmedi mi? Bir Yüce Cadı hiçbir koşul altında kimseyle kan yemini etmemelidir. Bu var olan en bağlayıcı ve istilacı sözleşmedir."

"Bunu şimdi biliyorum!" Gözlerimde öfkeli yaşlar oluşuyor. "O zamanlar başka bir seçeneğim olduğunu düşünmemiştim. Elena'nın Bülbüller'den kalma, olası gelecekleri gösteren bir aynası var. Kral Raphael'in delirdiğini ve Saxon'u öldürdüğünü kendi gözlerimle gördüm."

Solomon'un gözleri daha da yuvarlaklaşır. "Taluah Aynası onda mı?"

"Bir adı olup olmadığını sormadım. Gördüklerim beni çok üzmüştü. O geleceğin gerçekleşmesini engellemenin tek yolunun Lucca'nın kış uykusundan dönmesi olduğunu söyledi."

"Lucca'nın geri dönmesi kralın delirmesini engellemeyecek. Sadece Bülbüller'in dönüşü bunu düzeltecektir."

"O zaman ne yapacağız?" Saxon sesini yükseltiyor. "Geri dönmeleri pek olası değil."

Müdürün gözlerinden bir gölge geçer. "Şimdi bunun için endişelenme. Yeminini bozman için bir yol bulmalıyız. Bir numaralı önceliğimiz bu."

"Ivern'in büyücüleri bunu araştırıyor."

Beni bir göz kırpmayla ödüllendiriyor. "Tabii, kara büyüyle uğraşan kardeşleri de dahil edelim."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Ŗu an için hayır." Bir parça beyaz beze berrak bir sıvı sürdükten sonra Saxon'a dönüyor. "Bu canını yakacak. Bebek gibi ağlamamaya alış."

OceanofPDF.com

"W

Nereye gittiğini sanıyorsun?" Kollarını kavuşturup önüme geçerek yolumu kapatıyor, ben de dairesine girmek yerine devam etmek için bir hareket yapıyorum

Koridordan aşağıya.

"Evime dönüyorum. Birkaç kan torbası almam lazım."

"O aptal torbalardan içmeyeceksin. Solomon'u duydun. Benden içmen gerek."

"Ve sana söyledim, hayatını bu şekilde riske atmayacağım."

Viski rengi gözleri ateşli bir kararlılıkla parlıyor. Geri adım atmayacak. Yüzümü ovuşturuyorum, hayal kırıklığının kazanmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

"Daha önce yaptığınız gibi bir fındandan içebilirsiniz."

Bunu önereceğini biliyordum. "Benim yüzümden incindiğini görmeye dayanamıyorum."

"Bunu aşsan iyi olur. Ben bir cadıyım. Kendimi kesmek işimin bir parçası."

Ellerimi kalçalarımaya koyup, yarıklara kadar kısılmış gözlerimle ona bakıyorum. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Peki, tamam. Ama tüm bunlar bittiğinde seninle öyle bir sevişeceğim ki hangi gezegende yaşadığımızı hatırlamayacaksın."

Kahretsin. Bunu söylememeliydim. Aurora farlara yakalanmış bir geyik gibi bana bakarken kalp atışları hızlanıyor. Tahrik olması aniydi ve bu bana bir gülle gibi çarptı. Sikim kaya gibi sertleşti ve ağzım sulanıyor, onun tadına bakmak için can atıyorum.

"Benimle sevişmek mi? Beni becermeyecek misin?"

Ne söylediğimi fark edene kadar sorusu beni şaşırttı. Bir dil sürçmesiydi ama gerçek dışı değildi. Dokunmamızın tehlikeli olduğunu umursamadan aramızdaki mesafeyi açıyorum. Yüzünü yukarı doğru eğerken nefesi kesiliyor. Nefesimi tutarak kollarımı beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Seni anlamsızca becereceğim pek çok durum olacak. Ama bu boktan kan yemininden kurtulur kurtulmaz, vücudunun her bir santimini besleyeceğim, dudaklarından her nefesi, her coşku iniltisini çekmek için zaman ayıracağım. Seninle sevişeceğim."

"Neden?" Gözlerimin derinliklerine bakıyor, cevabı arıyor.

Bir süredir bildiğim ama yüksek sesle söylemekten korktuğum gerçeği ona söylemek üzereydim ki aniden ensemde soğuk bir dalgalanma hissettim. Işık hızından daha hızlı dönerek kendimi Aurora'nın önünde konumlandırımdım ve vücudumu bir kalkan olarak kullandım.

Yine de koridor boş ve yaklaşan kimsenin kokusunu almıyorum. "Ne oldu, Saxon?"

"Bilmiyorum. Tuhaf bir şey hissettim. Sen hissetmedin mi?"

Bu sözleri söyler söylemez ışıklar titremeye başlıyor, birkaç saniye tamamen söndükten sonra tekrar yanıyor. Şimdi bizden birkaç adım ötede uzun boylu bir adam duruyor. Başında yüzünün bir kısmını gizleyen kapüşonlu bir tişört var. Sadece keskin çene çizgisini görebiliyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye sordum.

Kapüşonunu geri çekerek çenesini kaldırıyor ve parlak mavi gözlü bakışlarıyla bizi delip geçiyor. *Orospu çocuğu*. Bizi korumak için Yüce Cadi'ya yalan söyleyen büyücülerden biri.

"Ryker." Etrafımda dolaşıyor. "Umarım büyü sende olduğu için buradasın."

"*Bir* büyüm var ama beklediğin gibi değil." Dikkatini bana, daha doğrusu sargılı göğsüme çeviriyor. "Demek doğruymuş. Bir ejderha tarafından kazığa oturtulmuşsun."

"Nereden biliyorsun?"

Bana eğlenen bir bakış attı. "Süper toplumdaki herkes artık biliyor. Sen ve arkadaşların oldukça ünlendiniz. Yine de bu yüzden burada değilim. Konuşmamıza daha özel bir yerde devam edelim mi?"

Aniden başım dönüyor ve olduğum yerde sallanıyorum. Aurora hemen kolunu benimkine bağlayıp beni sabitliyor. Onun yardımını umursamazdım.

seyircimiz yoktu. Zayıf olmaktan nefret ediyorum.

"Beslenmeye ihtiyacın var, değil mi?" diye sorar büyücü.

Ben homurdanıyorum ama cevap veren Aurora oluyor. "Evet, benden. Hadi gidelim." Kışımı sürükleyerek evine götürdü. Geriye dönüp baktığımda, neden

Kan torbalarından içme konusunda onunla tartışıyordum. Bunun bana hiçbir faydası olmayacağı çok açık. Yumruğumla kapatmaya çalıştığım bir esneme bana sinsice yaklaşıyor. Aurora'nın sert bakışları hemen yüzüme odaklanıyor ve neredeyse yüzümde bir delik açıyor.

"Kış uykusuna yatmayacaksın, değil mi?"

Kendimi yorgun hissetmeye başladım, ama bu sabahın çoktan gelmiş olmasına bağlanabilir. Ama bazen kış uykusu süreci sinsice ilerleyebiliyor ve ben farkına bile varmadan birkaç on yıl sonra uyanmış oluyorum. *Hay sikeyim*. Aurora'nın beni o kadar uzun süre beklemesine imkan yok - tabii ben zorunlu uykumdan uyandığımda hala hayattaysa. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

"Sanmıyorum," diye yalan söyledim.

Olma ihtimali var ama onu endişelendirmek istemiyorum. Zaten çok fazla işi var. Ayrıca, eğer süreç başladıysa, durdurmak için yapabileceği pek bir şey yok.

Dairesine girdiğimizde bizi doğruca kanepeye yönlendiriyorum. Uzanmam gerekiyor çünkü göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor.

"Sax, iyi olduğuna emin misin?"

Tekrar esnedim. "Evet, Rora. Ben iyiyim. Git bak bakalım Ryker ne bulmuş." Kanepenin yanında durmaya devam ediyor ve dikkatle beni izliyor. "Hadi git. Ben iyiyim."

"Uzanma o zaman. Beslenmeden önce uykuya dalmanı istemiyorum."

Çaba sarf ederek oturma pozisyonuna dönüyorum. *Lanet olsun*. Bu uyuşukluk normal değil. Cep telefonumu çıkarıp Ronan'a mesaj atıyorum. Bana acilen kan getirmesi gerekiyor. Aurora'nın büyücüyle ne kadar meşgul olacağını bilmiyorum.

"Kan yeminini bozmayı araştıracağını sanıyordum." Ona dönüyor.

"Yaşlı cadıyı uyarmadan bunu yapmanın bir yolunu bulamadık. Onu araştırdığımızı bilmemeli."

"Peki senin çözümün ne?"

"Çiftleşmenizi engelleyen tıkanıklığı açacağız..."

vampirle. Bunun başınızı çok ağrıttığını anlıyorum." Daha dik oturuyorum. "Bu çok yardımcı olurdu."

Büyücü beni şaşırtarak sırtıttı. İçinde hiç mizah duygusu olduğunu düşünmemiştim. Karşılaştığımız birkaç olayda ondan aldığım tek şey ölümcül havasıydı.

Aurora kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Kan yemini hakkında bir sorum var."

"Devam et."

"Elena'nın onun aracılığıyla büyü kitabına erişebileceğini söyledin. Bu zihinlerimizin bir şekilde bağlantılı olduğu anlamına mı geliyor? O da beni gözetleyebilir mi?"

"Kan yemininin bu tür bir bağlantı sağladığını hiç duymadım. Neden sordunuz?"

"Daha önce garip bir şey oldu. Aynı anda hem Saxon'ı beslemem hem de püskürtme büyüyle savaşmam gerekti. Bir şekilde Elena'yı gördüm. Dairesinde garip bir heykele dua ediyordu. Duvar da bir sembol vardı."

"Ne tür bir sembol?" Adam gözlerini kısarak bir adım öne çıkar.

Başını iki yana sallıyor. "Artık detayları hatırlayamıyorum. Bir pentagram olmadığı kesin ama rengi kırmızıydı."

"Kan mı?" Ben soruyorum.

"Emin değilim. Belki."

Ryker bir elini yüzünde gezdiriyor. "Eğer Elena bir iblise tapıyorsa, ne tür bir iblis olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Bir dakika. Aurora'nın anlaşma yaptığı cadının şeytani büyüyle uğraştığını mı söylüyorsun?" Kanepeden kalktım, onun güvenliğinden duyduğum korku bana enerji patlaması y a ş a t t ı .

"Büyük ihtimalle."

Aurora saçını geri çeker. "Lanet olsun. Eğer bu iğrenç bağlantı sayesinde onu görebiliyorsam, onun da beni görebildiğini tahmin etmeliyim. Onun hakkında bir şeyler yapmalısın."

"İzini kaybettirmek için son derece akıllıca davrandı. Grimoire'u yem olarak kullanmak en iyi şansımız. Ona erişim sağlamanız gerekiyor," diye karşılık verir adam.

"Bunu yapabilmemin tek yolu Calvin'le evlenmem!"

"Ne? Lanet planın bu mu?" Bağırıyorum. "Aurora benden başka kimseyle evlenmeyecek."

Ryker'in kaşları havaya kalkarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Gizlice nişanlandığınızı fark etmemiştim."

Yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. Utancımı gizlemek için bir elimi saçlarımın arasından geçirip çenemi düşürüyorum.

Kapının çalınması beni Aurora'ya patlamamı açıklamaktan kurtardı. Biz çiftleştik ama ona nasıl hissettiğimi bile söylemedim ve şimdi evlilikten bahsediyorum. *Neyim var benim böyle?*

"Şimdi ne olacak?" Kapıya doğru ilerliyor.

"Ronan'a mesaj attım. Bana biraz kan getirmesini istedim."

Kapıyı açmadan önce suratını bana doğru çevirip öfkeyle bakıyor. *Evet, şimdi bana kızgın.*

"Kanı aldım." Ronan torbaları kaldırıyor ama Aurora'nın oturma odasının ortasında duran Ryker'ı görünce donup kalıyor. "Onun burada ne işi var?"

"Oh, içeri gel artık. Sen koridorda dikilirken açıklama yapmayacağım." Onun geçmesine izin vermek için kapıyı daha geniş açtı.

Ronan gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

"Büyücü Aurora'ya yardım etmek için burada."

Omuz silkiyorum.

"Tamam." Yanıma geldi ve çantaları bana uzattı. "Al bakalım. Elimizdeki her şeyi aldım ama bunların yardımcı olacağından emin değilim. Canlı bir kaynaktan beslenmen gerek."

Aurora'nın yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında ona doğru bir bakış attım. "Meşhur ziyaretçimiz buraya ne için geldiyse onu yapar yapmaz yapacağım."

Aurora'nın onunla yaptığı anlaşmanın diğer kısmını -şimdilik- unutmak için bir çaba. Tüm detayları bilmiyorum ama benim için önemli olan Aurora'nın o orospu çocuğuyla evlenmesinin bekleniyor olması. Bunun olmasına izin vermem mümkün değil. Zaten bir hainin soyadını taşıyorum. Eğer o işe yaramaz büyücüyü öldürürsem ve bu kralın büyücülerle olan ittifakına mal olursa, bunun bir önemi olur mu? Kral Raphael'in destekçilerinin çoğu çuvallamamı bekliyor. Elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini kanıtlayabilirim.

Çenesini yukarı kaldırarak büyücüye bir adım daha yaklaşır. "Sadece yapman gerekeni yap."

Ryker önce bana, sonra da Ronan'a baktı. "Aşık çocuğu oraya bağlayacaktım ama madem buradasın, onu zapt et."

"Neden?" diye hepimiz bir ağızdan soruyoruz.

Büyücü Aurora'ya döner. "Çünkü bu canını yakacak ve ben büyüünün ortadayken eşinin bana saldırmasına izin vermeyeceğim."

Bu konuda haklı. "Beni bağlamak işe yaramazdı. Ronan daha iyi bir çözüm."

Büyücü başını sallar ve Aurora'ya odaklanır. "Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

İki parmağını kızın alnının ortasına bastırıyor ve hemen ardından büyü'nün odayı ele geçirdiğini hissediyorum. Aurora'nın gözlerinden akan ışık beyazken, büyücünün gözleri parlak yeşil renkte parlıyor. Ryker'ın dudakları kıpırdıyor ama vampir duyularım ile bile mırıldandığı kelimeleri duyamıyorum. Onların bir süpernova yıldızı gibi parlaması dışında, bir an için hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Sonra Aurora'nın küçük iniltisini duyuyorum, omurgamı geren bir ses. Ağzının etrafındaki kaslar geriliyor, ifadesi çarpıklaşıyor. Elleri iki yanında yumruğa dönüşüyor. Acı çekiyor ve bunu saklamaya çalışıyor. Tüm içgüdülerim bana onun acısına son vermemi söylüyor.

Ronan duruşumdaki değişikliği hissederek önümde pozisyon alıyor. "Sax, seni fiziksel olarak zapt etmek zorunda mıyım?"

Hayır demek istiyorum, kendimi kontrol edebilirim, ama tam o sırada Aurora kemiklerime kadar yankılanan kan dondurucu bir çığlık atıyor. Ronan'ın tuğladan duvarına çarpmak için ne olduğunu anlamadan ilerliyorum. Çelik gibi kolları beni bir mengene gibi sarıyor, boğmak için beni çeviriyor. Sağ kolum arkamdan bükülüyor ve Ronan'ın ön kolu boynuma bastırıyor.

"Bırakın beni!" Kurtulmak için güreşmeye çalışıyorum ama nafile. Ronan bir canavar.

Arka planda Aurora çığlık atmaya devam ediyor ve beni daha da delirtiyor. Ronan'ı duvara doğru itmeye çalışarak çırpınıyorum ama arkadaşımın beni tutuşu hiç sarsılmıyor. Sonunda onun tarafından yere yapıştırıldım.

"Üzgünüm, dostum."

"Acı çekiyor," diye mırıldandım. "Artık değil."

Mücadele etmeyi bırakıyorum ve kulaklarımda atan nabzın ötesini dinliyorum. Haklı, Aurora artık sessiz.

"Bitti," diye duyurdu Ryker. "Onu serbest bırakabilirsiniz."

Ronan sırtımdan atlıyor, sonra bana elini uzatıyor. Aurora'ya baktığımda hâlâ adrenalinin etkisindeydim. Eskisinden daha solgun görünüyor ama tek parça halinde.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sanırım öyle." Ryker'a döner. "Geri püskürtme büyüsü gitti mi?"

"Evet. Bahsettiğiniz olası zihin-zihin bağlantısını araştırmak için kafanızın içinde gereğinden fazla kaldım. Bu yüzden daha çok acıdı. Özür dilerim."

Alnını ovuşturuyor. "Bir şey bulabildin mi?"

"Kafanın içinde ondan hiçbir iz bulamadım. Bağ aracılığıyla seni gözetlemiyor. Ama Taluah Aynası onda, bu da sorun yaratıyor. İşte, bu tılsımı her zaman tak. Ayna aracılığıyla seni gözetlemesini engelleyecektir." Aurora'ya küçük bir kolye ucu olan gümüş zincirli bir kolye uzatıyor ve Aurora da hemen takıyor.

Yorum yapmak için ağzımı açıyorum ama Aurora'yı korumaya çalışırken aldığım küçük enerji rüzgârı göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor. Önce bedenimi hissedemiyorum, sonra da hiçbir şey kalmıyor.

OceanofPDF.com

MBaşım balyozla vurulmuş gibi ağrıyor. Zonklama ne kadar rahatsız edici olsa da, Ryker'in zihin istilasını sırasında katlandığım dayanılmaz acıyla kıyaslanamaz. Bu sanki pençeli elleriyle beynimin içine uzanmış ve onu çiğ çiğ tırmalamış gibi hissettim.

Saxon'ın iyiliği için rahatsızlığımı yüzümde göstermemeye çalışıyorum, o sırada tekrar üzerime bayılıyor, yüzü öne doğru düşüyor, cansız.

"Saxon!" Ronan onu kollarının arasında yakaladığında aynı anda bağıyorum.

Uzun boylu vampir, Saxon'ı kanepeye yatırırken nefesinin altından bir küfür savuruyor. Ölümü andıran görüntüsünü gördüğümde kalbim boğazıma düğümleniyor. Cildindeki altın rengi, koma halindeki vampirlerde yaygın olan soluk gri bir renge dönüşmüştü.

"Bana onun kış uykusuna yatmadığını söyle."

"Henüz değil. Solunumu o kadar yavaşlamadı ama aldığı yarayı düşünürsek, çok yaklaştığını söyleyebilirim. Acilen kana ihtiyacı var."

Ryker, "Süreci o başlattıysa, içmek için onu uyandırmada iyi şanslar," diye sesleniyor.

"Yardımcı olmuyorsun!" Tersliyorum.

"Tam tersine, öyleyim. Ona doğru miktarda voltajla vurabilirim. Bu onu kanınızla baştan çıkarmanıza yetecek kadar canlandıracaktır."

"Yani ona elektrik mi verelim?" Ronan sorar.

"Bunu, kalp krizi geçiren bir hastayı hayata döndürmek için defibrilatör kullanmaya benzer bir şey olarak düşünün."

"Peki. Yap," diyorum. "Saxon'ın benim takip edemeyeceğim bir yere gitmesini engelleyecek herhangi bir şey."

"Tamam. Geri çekil."

Ryker elini kaldırır ve neredeyse bir fısıltı kadar yumuşak, garip bir dilde konuşmaya başlar. Avucunda elektrik telleri oluşuyor, yeşil bir enerji küresine dönüşürken çatırdıyorlar. Onu Saxon'a doğru fırlattığında, elinden şimşekler çakıyor gibi görünüyor. Büyücülerin böyle bir güç elde etmek için nelerden vazgeçmeleri gerektiğini bilmiyorum. Benim tahminim ruhları. Ryker'ın yeteneklerinin aynı anda hem büyüleyici hem de ürkütücü olduğunu inkar edemem.

Saxon'ın göğsü çarpmanın etkisiyle kalkıyor ve ardından yüksek sesli bir solukla sarsılarak oturur pozisyona geliyor. Gözleri yuvarlak ve kırmızı çerçeveli ama aynı zamanda görmüyor. Akli henüz bize dönmedi.

"Devam et. Tekrar yere yığılmadan önce ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Ona doğru koştum, kanepenin kenarına oturdum. Üzerimde keskin bir şey yok, bu yüzden saçlarımı yana çekip ona boynumu uzatıyorum, bunun açlığını bastırmaya yeteceğini umuyorum.

"Isır beni, Sax. Şimdi yap."

Bir hırıltıyla beni kendine doğru çekiyor ve dişlerini yumuşak tenime batırıyor. Ardından keskin bir acı geldiğinde irkilmemeye çalışıyorum. Benden ilk kez beslendiğinde acımamıştı ama o zaman yarı uykulu değil, yüzde yüz anın içindeydi. Her çekişte acı azalıyor, ta ki yerini başka bir his alana kadar. Göğsümden başlayan bir arzu girdabı hızla vücuduma yayılarak çoğunlukla bacaklarımın arasında yoğunlaşıyor. Dudaklarımdan ahlaksız bir inilti kaçıyor ve yüzümü alevler içinde bırakıyor. Sahte bir alçakgönüllülükten muzdarip değilim ama röntgenciliğe aldırmayan bir vampir de değilim.

"Sanırım şimdi iyiyiz. Kendinizi gösterebilirsiniz," diyorum Ronan ve Ryker'a.

Gözlerim kapalı olduğu için ne zaman çıktıklarını görmüyorum, sadece kapının kapandığını duyuyorum. Saxon sıcak diliyle kesikleri yalamadan önce birkaç kez daha sertçe çekiyor ve benden uzaklaşıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyor. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, aniden kanımın Saxon'a yardım etmediğinden ve beni tekrar terk etme tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan korkuyorum. Onu kapüşonlu gözleri ve kısmen açık dudaklarıyla bakarken bulduğumda içimi bir rahatlama kaplıyor. Yanaklarına da renk gelmişti.

"İyi misin? Yeterince içtin mi?"

"Şimdi çok daha iyiyim. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim." Elini uzatıp kendi elimde sıkıyorum. "Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Beni terk ettiğini sandım."

"Çok yaklaştım, Rora. Ama sen beni geri getirdin." Yüzümü okşuyor, yine de tenimi sızlatan şefkatli bir jest. "Kovma büyüsü gitti mi?"

"Sanırım öyle. Sen benden içerken içimde yabancı bir şey hissetmedim."

Dudaklarına bir sırıtış yayılıyor ve gözleri muziplikle parlıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, çünkü şimdi konuşmaya çalışsam, muhtemelen vıraklayarak konuşacağım. Ayağa kalkıyor ve bakışlarını pantolonundaki devasa şişkinlik yerine yüzünde sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. Şimdi daha geniş bir şekilde gülümseyerek bana elini uzatıyor. "Eğer bunu düzgün bir şekilde yapacaksa, yatak odana gitsek iyi olur."

Kalkmama yardım etti ve bunun için minnettarım. Bacaklarım şu an ciddi şekilde arızalı. Aslında, tüm vücudum sapıttı. Cildim alev alev yanıyor, kalbim doksan atıyor ve kemiklerim yanıyor.

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin? Yani, yorgun değil misin?"

Bunu söylediğim için dünyanın en büyük aptalı olmalıyım ama beni bulutlarda uçuran tüm o harika, baş döndürücü duyguların arasında bir de korku var. Bu bizim için büyük bir adım; çiftleşme bağının büyüsünün güçlendiğini hissedebiliyorum. Anlaşmayı imzalamak üzereyiz. Bundan geri dönüş olmayacak.

"Gerginsin," diyor. "Öyle olmak istemedim."

"Sorun değil. Ben de gerginim. Birine karşı böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim Rora. Aşkın bana göre olmadığını düşünüyordum ve bu benim için sorun değildi. Ama sen geldin ve benim için oyun bitti. Sen bana gösterene kadar uzun hayatımda neyin eksik olduğunu bilmiyordum."

"Konuşan bağ mı?"

"Hayır," diye cevaplıyor yumuşak bir nefesle. "Bağ beni senin için deli ediyor, ama ayrı bir şey var, tamamen bana ait olan küçük bir kıvılcım. Seni seviyorum, bağ olsun ya da olmasın."

Belki de son yirmi dört saatte biriken stresten, ama kendimi onun kollarına atmak yerine, çirkin hıçkırıkların şiddetli akımına kapılıyorum. Ellerimle yüzümü kapatarak uzaklaşıyorum.

"Rora, neden ağlıyorsun?" Beni çeviriyor ve sarılmak için kendine çekiyor.

Çekinmeden, onu incitmekten korkmadan ona karşı eriyorum. Muazzam bir huzur ve güven duygusu beni sarıyor. O kadar uzun süre güçlü olmak zorunda kalmışım ki korunmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. O anda Saxon'ın benim için ne anlama geldiğini anlıyorum.

"Ben de seni seviyorum, Sax. Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?" Yüzümü ona doğru kaldırıyorum, gözlerinde kayboluyorum.

"Nasıl?"

"Kulağa çılgınca gelecek ve birlikte o kadar çok zaman geçirmedik ama seninleyken kendimi özgür hissediyorum. Gerçek beni, savunmasız tarafımı gören tek kişi sensin ve bu sorun değil. Sen benim evimsin."

Yüzümü iki elinin arasına aldı. "Sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin aşkım. Hiçbir fikrin yok."

İlk başta yumuşak bir öpücük için dudakları benimkilerle buluşuyor, ama her zaman birlikte olduğumuzda olduğu gibi, işleri yavaştan alamıyoruz. Dili ağzıma girdiğinde, sahiplenici ve talepkâr, yoğunluğa ayak uydurmaktan başka çarem yok. Saxon saçlarımdan bir tutam tutuyor ve öpüşmeyi derinleştirmek için başımı yana yatırıyor. Kollarım sırtına dolanıyor ve parmaklarım bandajına değdiğinde, göğsünde hâlâ iyileşmesi gereken bir delik olduğunu hatırlıyorum. İsteksizce geri çekiliyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Beni kollarına hapsetti. "İyileşiyorsun.

Bırak seninle ben ilgileneyim."

Ondan kurtulmayı başarıyorum, ama sadece bana izin verdiği için. Ellerimiz birbirine bağlıyken onu yatak odama yönlendiriyorum ve yatağıma getiriyorum. Onu hafifçe ittirdikten sonra yatağın kenarına oturuyor.

"Ne yapıyorsun, küçük cadı?"

"Yaralısın, bu yüzden bugün tüm sevgiyi ben göstereceğim." Gülümsüyorum. Gözlerindeki kırmızı daha da parlıyor. "Oh, bunu sevdim."

Onun yoğun bakışları altında yanmamak neredeyse imkânsız. Bronz tenime rağmen kızardığımı görebildiğini düşünüyorum. Ama bunu mahvetmemeye kararlıyım. En sevdiğim film sahnelerinden birini canlandırarak sütyenimin kancasını açıyorum, sonra hâlâ büyük beden üstümdeyken askılardan kurtulmaya çalışıyorum. İç çamaşırimi çıkardıktan sonra Saxon'a doğru fırlatıyorum, o da maharetli bir elle yakalıyor.

"Yavaş işkence aşkının bir parçası mı?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Ne?" Masum numarası yapıyorum. "Sadece yatmak için daha rahat olmaya çalışıyorum."

Önce pantolonumu, sonra da iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. En cazip yerlerim hâlâ büyük beden üstümle örtülü ama bu noktada Saxon'ın yüzü çoktan pancar gibi kızarmış ve elleri yatak örtülerini acımasızca büküyor. "Becer beni."

Yavaşça ona doğru ilerliyorum, bu beklediğimden çok daha zor. Bağ beni her zamankinden daha güçlü bir şekilde ona doğru çekiyor ve kendimi kollarına atmamı talep ediyor. Parmaklarımla önce alnını, sonra yanaklarının köşelerini çiziyor, keskin çenesinin çizgisini takip ediyorum. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkeksin."

Gömleğimi tutup beni kendine doğru çekerken diğer eli kumaşın altında kayboluyor. "Ve sen tanıdığım en seksi, en baştan çıkarıcı cadısın."

Sinsice amımın üzerine uzanıyor ve başparmağını kullanarak zonklayan klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

"Sax, burada kontrolü elinde tutması gereken kişi benim," diye nefes alıyorum.

"Kontrol sende. Ben senin merhametine kalmışım," diye şeytani bir gülümsemeyle cevap veriyor ve klitorisimi tekrar okşayarak beni hızla ellerinin arasında bir macun haline getiriyor.

Beni tekrar yakalamaya çalıştığında dans ederek geri çekiliyorum.

"Hey!" diye yakınıyor.

Parmağımı oynatarak, "Hayır. Bunu bana yapmayacaksın. Bugün kontrolü ele alanın ben olduğumu söylemiştim. Ve ilk işim seni o kottan kurtarmak olacak."

Kaşlarını kaldırıyor ve sırtıma karşı koyuyor. "Bunların gitmesini mi istiyorsun? Tamam o zaman." Ayağa kalkıyor ve insan gözlerimin algılayamayacağı kadar hızlı hareket ederek pantolonunu çekip çıkarıyor, iki parçaya bölünmüş halde yana fırlatıyor. Geriye sadece boxer külotu kaldı.

"Şimdi senin sıran. O muhteşem göğüslerini görmek istiyorum."

Başımı sallayarak, "O kadar hızlı değil, aşkım. Önce yapmak istediğim bir şey var."

Yanına gidiyorum ve onu yatağa geri itiyorum. Bakışlarımızı kilitli tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve ereksiyonuyla aramdaki son engeli de aşağı çekiyorum.

Parmaklarımı şaftının etrafında kıvırdığımda Saxon tıslıyor. Göz temasını kesmeden başını yalıyorum ve ayırık dudaklarından çıkan inilti şimdiye kadarki en muhteşem ses oluyor. Parmaklarını saçlarımla arasından geçiriyor, sadece dokunduğu yer değil, her yerim karıncalanıyor. İstemiyorum

Bir saniye daha beklemek için, ucu boğazımın arkasına çarpana kadar sikini ağzıma alıyorum.

"Aman Tanrım, Rora."

Zamanımı yalamaya ve emmeye ayırıyorum, dudaklarından kaçan her tıslamayı, her homurtuyu ve iniltiyi seviyorum. Gittikçe büyüyor ve sertleşiyor, onu ağzımda patlatmaya fazlasıyla hazırım ama beni omuzlarımdan tutup durduruyor. "Bekle, tatlım. Bir saniye dur."

Büyük bir gürültüyle onu bıraktım ve başımı kaldırıp baktım. "Ne?"

Geri çekiliyor, sonra işaret parmağını uzatarak, "Buraya gel.

Ben de seninle ziyafet çekmek istiyorum."

Amım beklentiyle zonkluyor. İstesem de daha fazla tahrik olamazdım. Sonra Saxon'a yeterince işkence ettiğime karar verdim. Tişörtümü çıkarıyorum, Saxon'ın vücudumdaki ateşli bakışlarını içime çekmek için bir an kıpırdamıyorum. Bana dokunmuyor, yakınımda bile değil ama sanki elleri her yerdeymiş gibi hissediyorum.

"Eğer şimdi bu yatağa girmezsen, sana saldıracam," diye homurdanıyor. "Hmm, vahşi tarafını seviyorum," diye mırıldanıyorum, ama uzak duramadığım için

Ondan daha uzun süre uzak kalabilmek için yatağın üzerinde ona katıldım ve yavaşça ona doğru süründüm.

"Sana vahşi tarafımı göstereceğim." Uzanıp beni kendi seviyesine çekerek yakıcı, esir almayan bir öpücük kondurdu.

Karşı koyamayacak kadar bittim. Planım işin çoğunu yapmaktı ama görünüşe göre eşimin başka fikirleri var. Arkama yaslanıp öpüşmeyi kesiyorum, böylece onun üzerine çıkabiliyorum ve sonunda uzun zamandır bizden esirgenen şeyi gerçekleştirebiliyorum. O kadar ıslağım ki siki içimde kolaylıkla kayıyor. Kalçalarımı kavırıyor, ben ona güzelce ve yavaşça binmeye çalışırken parmaklarını tenime gömüyor. "Denemek" önemli bir kelime. Bu imkansız. Vücudum stratosferik seviyelere ulaşan bir ateş tarafından ele geçirildi. Ardında zevk karıncalanmaları bırakıyor; doğrudan başıma gidiyor ve beni en lezzetli şekilde sersemletiyor. Artık benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmiyorum. Sonunda bir olduk ve bu evrendeki en harika şey. Kalbim duygularla dolup taşıyor.

Hâlâ girip çıkmaya devam eden Saxon doğruluyor ve tekrar ağzımı talep ediyor. Keşke beni ısırsa ama belki de ben iyileşmeden benden daha fazlasını alamaz. Aşk ısırtığı olmasa bile, bağıın ne zaman yerine oturduğunu, ne zaman sağlamlaştığını tam olarak biliyorum. Saxon ve benim aynı anda doruğa ulaştığımız an. Bedenimden ayrıldım, gökyüzünde süzülüyorum.

Onunla birlikte. Milyonlarca parçaya ayrıldık, yıldız tozuna dönüştük. Zaman ve uzayda asılı kaldık ve belki bu deneyim sadece birkaç saniye sürdü ama sonsuza dek hafızamda yer edecek.

OceanofPDF.com

Institüde güne başlamama bir saat vardı, bu yüzden biraz daha seviştikten ve duş aldıktan sonra Saxon'la birlikte tüm çetenin toplandığı dairesine geri döndük.

vampirler, Vivienne ve Rikkon. Karl ve Cheryl de burada. Saxon ve ben kişisel bir savaşı kazandık diye, bu savaşın bittiği anlamına gelmez.

"İyi akşamlar," diyor Saxon el ele tutuşarak oturma odasına girdiğimizde.

Sesi neşeli geliyor; ya odadaki gerginliği fark etmedi ya da görmezden geliyor. Devam eden konuşma aniden kesiliyor ve herkes bize aval aval bakmaya başlıyor. Kolay kolay utanmam, ama tüm o bilmiş bakışlar ve sırtışlar tarafından patlatılmak yüzümün alev alev yanmasına neden oluyor.

"Hepiniz neye bakıyorsunuz?" Şak diye söyledim.

"Sende farklı bir şeyler var," diyor Vivienne. "Evet, cinsel ilişki sonrası mutluluk," diye gülüyor Manu.

Bana ters ters bakıyor. "Neden bu kadar eğleniyorsun? Dün gece neden olduğun ve neredeyse Saxon'ın hayatına mal olan karmaşayı unuttun mu?"

Yüzündeki eğlence bir anda kayboldu. "Ben hiçbir şeye sebep olmadım. Tuzağa düşürüldüm."

Saxon ellerini bir barış jestiyle kaldırır. "Tamam, tamam. Tartışmaya başlamayalım. Çok iyi bir ruh halindeyim. Bunu mahvetme."

"Bu artık birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor? Gerçekten mi?" Vivienne koltuğunda doğruluyor ve geniş bir sırtış sergiliyor.

Saxon bana dönüyor, kulaktan kulağa gülümsüyor. "Evet, artık beraberiz."

"Moralinizi bozduğum için üzgünüm ama elimizde büyük bir sorun var. Jacques, Salem'i kana bulanmış bir savaş alanına çevirene kadar durmayacak." Ronan'ın bakışları sert ve sıkıntılı, bu da sadece endişemi artırmaya yarıyor.

"Salem o kadar da büyük bir şehir değil, neden cadılar onu bulmak için bir yer bulma büyüsü kullanmıyor?" Cheryl öneriyor.

Cheryl'in fikri eleştiri amaçlı olmasa da, yine de utanç duyuyorum. Kendi meselelerime o kadar dalmışım ki, meclisin işlerinden haberdar olamadım.

"Annemin henüz deneyip denemediğinden emin değilim," diyorum.

Ronan, "Yüce Cadı yaptı, ama başarısız oldu," diye yanıtlıyor.

"Demek ki güçlü bir gizleme büyüsü kullanıyor," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"O ne yaptı? Haydut bir büyücü mü kiraladı?" Karl soruyor.

Kuşkular kafamın içine üşüşüyor. "Olabilir ama Cadılar Konseyi'nden birinden yardım alma ihtimali de var."

Saxon'dan herkesin dikkatini çeken alçak bir hırıltı geliyor.

Manu başını eğiyor. "Saxon neden Tazmanya Canavarı'na dönüşmek üzereymiş gibi görünüyor?"

"Çünkü bir şüphelimiz var. Elena Montenegro," diyorum.

"Bu isim tanıdık geliyor." Ronan yontulmuş çenesini ovuşturarak kaşlarını çatıyor. "Konseyde saygı duyulan bir ihtiyar, ama bir şeylerin peşinde olmadığını biliyoruz. iyi." Onlara kan yemininden bahsetmekten kaçınıyorum. Herkesin aptallığımı bilmesiyle başa çıkamam. Ayrıca, bu onlar için hiçbir şeyi değiştirmez.

Saxon, "Pislik büyücüler onun bir iblisle anlaşma yaptığına inanıyor," diye ekliyor. "Ayrıca birinci nesil Blueblood'ların çıldırdığını da biliyor."

Lucca'nın yüzündeki kanın çekilişini izliyorum. "Ne?"

"Ah? Yine mi geldin?" Vaughn kaşlarını birbirine yapıştırır.

Saxon alt dudağını içine çekiyor, şimdi inanılmaz derecede suçlu görünüyor. "Bilmiyor muydun?" diye soruyor Lucca'ya.

"Biliyordum. Ama sen ya da Elena bunu nereden bilebilirsiniz ki?" Lucca homurdanıyor. "Amcam bana daha yeni söyledi. Bu konuyu sıkı sıkıya saklıyor."

"Bana söylemedi!" Manu kollarını kavuşturup suratını astıktan sonra Karl'a dönüyor. "Sen biliyor muydun?"

"Evet. Bir süredir biliyordum."

Cheryl dudaklarında muzip bir sırıtışla, "Ben de," diye ekliyor.

Manu'nun gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor ve bahse girerim burada bu kadar kalabalık olmasaydık, Cheryl'ın yüzündeki sırıtışı zorla silmeye çalışabilirdi. Karl kız kardeşine sitemkâr bir bakış fırlatıyor ama o bunu görmezden geliyor.

Rikkon bir heykel gibi hareketsiz duruyor, ama gözleri boş. Gözlerim hemen Vivienne'in gözlerini arıyor. Bu ifşaat karşısında şaşırılmış görünmüyor. Lucca ona söylemiş olmalı. Artık anılarını geri kazandığına göre, Elena'nın sahip olduğu gizemli Nightingale kalıntısına biraz ışık tutabilir.

"Onda Taluah Aynası var," diyorum.

Vivienne gözlerini açarken omurgası geriliyor. "Onlardan bir tane mi var?" "Başka var mı?"

"Evet. Ellnesari'deki her sarayda bir tane vardı. Bu sayede krallıklarını terk etmek zorunda kalmadan insan alemini gözetleyebiliyorlardı."

"Ağabey gibi bir şey mi?" Karl öyle diyor.

"Kesinlikle. Aynayı buraya bir Bülbül getirmiş olmalı, ama nasıl oldu da Elena'nın eline geçti?"

"Bilmiyorum." Kollarımı kavuşturuyorum. "Ama bu bizim için iyi değil, özellikle de gerçekten bir iblisle işbirliği içindeyse."

Lucca bir elini yüzünde gezdirerek sandalyesinden kalktı. "Eğer o bir tehditse, onun da icabına bakmamız gerekir."

"Ivern'in büyücülerinin bir planı var," diyorum.

"Saçma bir şey. Bunu yapmayacaksın, Rora." Saxon bana dik dik bakmaya çalışıyor.

"Hey, bana öyle bakma. Calvin'le evlenmeyi paraşütsüz uçaktan atlamak kadar çok istiyorum."

Vaughn, "Kafam çok karıştı," diye söze girdi. "Saxon'la eşleştiysen neden başka biriyle evlenmek zorunda olduğunu bize tekrar anlat."

"Kimseyle evlenmeyecek," diye hırlıyor Saxon.

Bir zil sesi gergin konuşmamızı böldü ve bunun için minnettarım. Meğer Cheryl'ın telefonuymuş.

"Alo?" diye cevap veriyor.

Maalesef çok iyi duyamıyorum ama bir an sonra kaşlarını çatıyor. *Bahse girerim daha kötü haberler gelecek.*

"Kimdi o?" Ronan gözle görülür bir şekilde gerilerek tersler.

Alınan kızılın karşılık vermesini bekliyorum ama yüz ifadesi kızgın olmaktan çok kasvetli. "Arayan Jagger'dı. Ember'a gitmemiz gerektiğini söylüyor."

Bir felaketten kaçınmak istiyorsak hemen şimdi

Emporium'a gitmeliyiz." "Hepsi bu kadar mı? Hiç detay vermedi mi?" Karl soruyor. "Hayır."

"Bu bir tuzağa benziyor," diye mırıldandı Saxon. "Manu muhtemelen burada kalmalı."

"Geride kalmayacağım. Ben bebek değilim."

"Hayır, ama Jacques'ı ejderhalara teslim edene kadar hâlâ bir hedefsin. En iyisi, çabuk sinirlenen canavarları kışkırtmamak," diyor Lucca.

Saxon'a dönüyorum. "Sen de geride kalmalısın. Henüz tamamen iyileşmedin."

Bana attığı şaşkınlık dolu bakış neredeyse komik ama bunun benimle bu konuda mücadele edeceği anlamına geldiğini biliyorum.

"Geride kalamayacağımı biliyorsun. Ayrıca, kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Bunca zamandır sessiz olan Rikkon yüksek sesle tıslıyor ve ardından avuçlarının topuklarını gözlerine bastırıyor. "Siktir!"

"Ah, kahretsin. Başka bir imgelem mi görüyorsun?" Saxon soruyor.

Başını ellerinin arasına alıp dinlenirken cevap vermez. Vivienne onun yanına atlar ve sırtını ovmaya başlar. "Konuş benimle, Rik."

"Aargh! Bu çok acıtıyor."

"İşe yarar bir şey gördünüz mü? Ejderhalar bir pusu mu planlıyor?" Lucca hevesle soruyor ve kız arkadaşının sinirli bir bakışını kazanıyor.

"Ona bir dakika ver," diye tersliyor.

"Tüm kasabayı kaplayan büyük bir gölge görüyorum... hayır, gölge değil, daha çok bilinçli siyah bir duman gibi. Kırmızı gözleri var."

Damarlarımdaki kan buz gibi oldu. Daha önce böyle bir şey görmedim ama kulağa şeytani kökenli bir şeymiş gibi geliyor. Öylece oturup Elena'nın elini göstermesini bekleyemem. Ve kesinlikle bir düğün olmayacağına göre, Ryker'ın planı bu noktada neredeyse çöp. Yapmam gereken tek bir şey kaldı.

"Ember Emporium'a gidip ejderhaların ne istediğine bakmalısın," diye iç geçiriyorum.

"Peki ya Rikkon'un vizyonu? Onu görmezden mi geleceğiz?" Vivienne soruyor.

"Hayır. Bu kara büyü tarafından tetiklenen bir şeye benziyor, yani benim alanıma giriyor."

"Saçmalama, Rora. Ne düşündüğünü biliyorum. O yaşlı cadıyla tek başına yüzleşmeyeceksin," diye karşılık veriyor Saxon.

"Elena'nın peşinden gitmeyeceğim. Görmem gereken başka biri var ve bunu tek başıma yapmalıyım."

"Kim?" Cheryl soruyor.

"Annem."

MEski çocukluk evime giderken kalbim ağırdı. Miranda'ya annemin evde olup olmadığını soran bir mesaj attım. Onu doğrudan arayabilirim ama sürpriz yapmak istiyorum. Ama bu sadece

Annemi görme ihtimali göğsümü endişeyle geriyor. Saxon arkadaşlarıyla Ember Emporium'a gitti. En son bir ejderhayla karşılaştığında neredeyse ölüyordu. Cheryl'ın anlattıklarına bakılırsa, bir partiye davet edilmemişler.

Çok kararsızım. Keşke Saxon'la gidebilseydim ama yapmam gereken şeyi erteleyemem. Zamanımız tükeniyor olabilir. Annemle yapacağım bu konuşma sabaha kadar bekleyemez, özellikle de Rikkon'un imgelemi başımızın üzerindeyken. Kasabada lanet büyücüler dışında kimse bir iblisle başa çıkacak donanıma sahip değil ve öyle olsa bile sadece ikisi yeterli olmayabilir. Rikkon'un imgeleminde gördüğü şeyi serbest bırakmadan önce ne pahasına olursa olsun Elena'yı durdurmalıyım. O kara bulutun arkasında onun olduğuna dair sağlam bir kanıt olmasa bile, içimden bir ses kötü adamın o olduğunu söylüyor.

Annemin evinin önüne park ettiğimde, heyecan beni ele geçiriyor. Midem sıkıca kenetlenmiş ve kalbim göğsümde bir maraton koşmaya karar vermiş. Anneme sadece Elena'dan bahsetmeyeceğim, Saxon'a olan bağım da dahil olmak üzere her şeyi açıklayacağım. *Bu kadar gergin hissetmem çok aptalca. Ben yetişkin bir kadını, Tanrı aşkına.*

Cesaretimi kaybetmeden arabadan iniyorum ve omuzlarımı dikleştirerek ön kapıya doğru yürüyorum. Geriye dönüp baktığımda, işin bu noktaya geleceğini hep biliyordum. Saxon'la aramızdaki bağı koparabileceğimi düşünerek kendimi inkar ediyordum. Çiftleşme bağı olsun ya da olmasın, asla tek gecelik bir ilişki olmamalıydık. Hayatım boyunca hiç kimseyle bu kadar derin bir bağ kurmamıştım ama vampirlere karşı önyargım gözümün önündeki şeyi görmeme izin vermedi.

Evin anahtarı hâlâ bende ama zili çalmayı tercih ediyorum. Bir süre sonra Niko, yüzünde Cheshire gülümsemesi ve gözlerinde muzip bir parıltıyla kapıyı açtı.

karanlık gözleri. Miranda, Saxon hakkında o koca ağzını açmadığı sürece, onun ne bildiğini düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

"Oh, başın belada." Geçmeme izin vermeden önce sırtıttı.

"Bugünlerde ne zaman başım belada değil ki?" Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Aurora mı o?" diye soruyor annem çalışma odasından.

"Evet. Savurgan kız geri döndü!" Niko gülüyor.

Miranda giriş fuayesinde bize katılıyor ve hiç vakit kaybetmeden Niko'nun kafasına vuruyor. "Bu kadar neşeli olmayı bırak, velet."

"Ah!" Miranda'ya ters ters bakarak acıyan yerini ovuşturuyor.

Niko her zaman en küçük olmanın avantajını kullandı, Miranda ve ben de onu şımarttık. Sırayla onu şımartır ya da annemizin dil darbelerinden veya cezalarından korurduk. Bazen yaptığı bir şey için suçu bile üstlendik.

Japon mirasımızdan en çok etkilenen kişi o, bu yüzden gerçek yaşı olan on beş yerine on iki yaşında görünüyor ve aynı zamanda ona bu kadar bebek bakmamızın nedenini de açıklıyor. Onun sevimli yüzüne ve mükemmelleştirdiği köpek yavrusu bakışına boyun eğmeden bakamazdık. Bugünlerde bu durum hızla değişiyor.

Annem koridorda duruyor, bana öyle sert bakıyor ki neredeyse beni bir şekilde büyülediğine inanacağım. Annemin bildiklerini Miranda'dan öğrenme şansım da gitti. Tahminimce Calvin beni şikayet etmek için çoktan konseye gitmiştir. Oh neyse. Bu beni hikâyeyi baştan anlatma zahmetinden kurtarıyor.

"Gidip ne istediğine baksam iyi olacak," diyorum.

Annem sözünü sakınmadan topuklarının üzerinde dönüyor ve ofisine gidiyor. Bu Isadora Leal'e özgü bir hareket, ben de benden beklediği gibi onu takip ediyorum. Ofisine girer girmez ilk gördüğüm şey, Japonya'nın en büyük büyücülerinden biri olan büyübabam Shiryu Takashi'nin yağlı boya portresi oluyor. Bir çeşit değişim programıyla Salem'e gelmiş ve burada büyükanne Sarina Meester ile tanışmış. O sıralarda Yüce Cadı olmak için eğitim alıyormuş ve başka bir adamla sözlenmiş. Ancak hikayeler bunun ilk görüşte aşk olduğunu söylüyor ve büyübabam belalı bir büyücü olduğu için konsey onu daha iyi bir eş olarak algılamış. Yani, büyükanne ve büyübabam aşk için evlendi, annem ve babam aşk için evlendi ve benden nefret ettiğim biriyle evlenmem bekleniyor. Sadece bunu düşünmek bile öfkemi ve her şeyi itiraf etme motivasyonumu tazeliyor.

Annem çoktan masasının arkasına geçmiş, dirseklerini masasına dayayarak parmaklarını birbirine bağlıyor. "Sanırım buraya nasıl bu hale geldiğini açıklamak için g e l d i n .

işleri berbat etmeyi başardı."

"Bundan daha açık olmanız gerekecek. Hangi çuvallamadan bahsettiğinizden emin değilim. Çok fazla oldu."

"Bana ukalalık yapmaya kalkma."

"Bir şey olmaya çalışmıyorum. Sadece neden bahsettiğinizi bilmek istiyorum. Calvin'le ilgili olduğunu varsayıyorum."

"Tabii ki Calvin'le ilgili. Nişanlılığınızı sona erdirmek ve bir Blueblood ile ilişkili olduğunuz gerekçesiyle sizi veraset çizgisinden çıkarmak için konseye resmen dilekçe verdi. Bu doğru mu Aurora? Bir vampirle mi takılıyorsun?"

"Bir vampirle takılmıyorum. Biriyle çiftleştim."

İşte. Söyledim işte. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin ne kadar kolay olduğuna inanamıyorum. Ama itirafım ağır bir kıyamet bulutu gibi havada asılı duruyor. Annemin yüzündeki kan çekiliyor ve sürekli bir felç ifadesi içinde donup kalıyor. Sonunda çenesi gevşiyor ama söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor. Onu sersemletip susturdum. Bu bir ilk.

"Sen ne?" Açık avuçlarını masaya bastırıyor. "Saxon ve ben dostuz. Bu tamamlanmış bir anlaşma; bozulamaz."

"Saçmalık, bu bozulamaz. Kızımın bir kan emiciyle birlikte olmasına izin vermeyeceğim."

"Hayır, ama kralına hizmet edebilirsin, sorun değil. Kendini duyuyor musun?"

"Sizin 'bağınıza' karşı çıkışımın önyargıyla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Büyü camiasının vampirlerden gizliden gizliye nefret ettiğini inkar edemezsiniz. Nedenini hiçbir zaman tam olarak çözemedim. Ölümsüz oldukları için mi? Daha güçlü oldukları için mi?"

Esprî yapmadan gülüyor ve başını sallıyor. "Yukarıdakilerin hepsi, ama o Blueblood'la olan saçma birlikteliğine karşı çıkmamın nedeni bu değil. Hem Yüce Cadı olup hem de bir vampirle evlenemezsin. Konsey buna asla izin vermez."

"Neden olmasın?"

"Çok açık değil mi? Güç. Yüce Cadı her zaman konseyin Kral Raphael'in sarayındaki sesi olmuştur ama onun sadakati her şeyden önce konseye, krala değil. Eğer bir vampirle evlenirsen, bize olan sadakatin tehlikeye girer."

Bundan hep şüphelenmiştim ama bir vampire aşık olacağımı hiç düşünmediğim için üzerinde fazla durmamıştım.

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Eğer bana Yüce Cadı olmak ile Saxon arasında bir seçim yapmam gerektiğini söylüyorsanız, ben onu seçiyorum."

Öfke annemin yüz hatlarını kaplıyor. Gözbebekleri bile seğiriyor gibi. "Eğer bunu yaparsan, görevlerini bırakıp gidersen, artık benim kızım değilsin. Konseydeki yerini elinden alırım ve eğitimin derhal sona erer. Dışlanırsın, hayatının geri kalanında bir haydut olarak yaşamak zorunda kalırsın. Gerçekten istediğin bu mu?"

Öfke tenimi karıncalandırıyor ve yüzümü ısıtıyor. Gözlerim karıncalanıyor ama akan yaşlar üzüntüden değil, öfke gözyaşları. Kararımın sonucunun bu olacağını hep biliyordum ama içten içe annemin bir kez olsun beni anlayacağını ummuştum. Keşke.

"Kendime karşı dürüst olmanın bedeli buysa, evet. Binlerce kez evet."

"Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

"Hayır, ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Bu arada, seni görmeye gelmemin iki nedeni vardı. Senin kuklan olmayı bıraktığımı söylemek ve Elena Montenegro'nun hepimize ihanet ettiği konusunda seni uyarmak."

"Ne saçmalıyorsun sen şimdi? Elena Montenegro toplumun temel taşlarından biridir."

"O şeytani, güce aç ve büyük ihtimalle bir iblise tapan bir cadı. Beni Calvin'le eşleştirmek onun fikriydi ve nedenini bilmek ister misin? Çünkü Belmontlar ilk grimoire'a sahipler ve o da bunu kör bir saplantıyla arzuluyor."

Kaşları çatılıyor ve yüzündeki kan çekiliyor gibi görünüyor. "İlk Grimoire'un onlarda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kendisi için çalmamı istediği akşam bana söyledi."

Yoğun bakışlarını yüzümde tutarken annemin dudakları ince, düz bir çizgiden başka bir şeye dönüşmüyor. Bana yalancı demesi için kendimi hazırlıyorum. Bu noktada, bunu yaparsa hiç şaşırmam. Ne de olsa onun gözünde rezil biriyim.

"Bunun kanıtı var mı?" diye soruyor sıkıca.

Yerinde olduğunu düşündüğüm kalkanım pişmiş toprak gibi paramparça oldu ve sorusunun tüm etkisini hissettim. *Sözüm yeterli olmalıydı, lanet olsun!*

"Hayır."

Ona Ivern'deki büyücülerin Elena'nın peşinde olduğunu söyleyebilirdim ama belki de şüphelerini anneme iletmemelerinin bir sebebi vardır. Ve o benim güvenimi hak etmiyor.

"Kanıt olmadan hiçbir şey yapamam."

"Saçmalık. Onu kendiniz araştırabilirsiniz."

"Sözlerinizin ağırlığı üzerine mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Hiç sanmıyorum."

O kadar sinirliyim ki ağlayabilirim. Ama ağlamayacağım. Onun önünde olmaz. "Bu kadar ciddi bir konuda yalan söylemem. Beni bundan daha iyi tanırısın."

"Sorun da bu Aurora. Seni tanımıyorum. Benim yetiştirdiğim kız asla ama *asla* bir vampirle ilişkiye girmez."

"Haklısın. Beni hiç tanımıyorsun. Tanısaydın, kurallara körü körüne uyan bir kukla olmadığımı anlardın. Görevini ailesinden ve sevgisinden üstün tutan biri değilim. Beni meclisten ve hayatından dışlama zahmetinden kendini kurtarabilirsin. Kendi özgür irademle çekip gidiyorum."

Omuzlarımı dikleştirip kapıya yöneldim.

"Eğer şimdi gidersen, bir daha bu eve girmene asla izin verilmeyecek. Kız kardeşlerini bir daha asla göremezsin."

Kalbim göğsümde vahşice çarpıyor. Buraya geri dönmek umurumda değil ama Miranda ve Niko'yu görmemi yasaklaması alçakça bir hareket. Omzumun üzerinden bakıyorum, ona duyduğum nefretin bir zerresini bile saklamıyorum. "Bu, Isadora Leal, senin sahip olmadığın bir güç."

I Ember Emporium'a yaklaşırken Aurora için ne kadar endişelendiğimi göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Göğsümün neden bu kadar sıkıştığından emin değilim, sanki bir önsezi alıyormuşum gibi. Annesini görecek,

Cehennemden gelen cadı değil. Yalan söylemediyse tabii. Bu fikri hemen reddediyorum. Doğruyu söylemeseydi anlardım. Aramızdaki bağ nihayet sağlamlaştığına göre, onunla o kadar uyum içindeyim ki neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum.

Kapalı bir yumrukla göğsüme masaj yaparak hayali acıdan kurtulmaya çalışıyorum. Arka koltukta kardeşiyle benim aramda sıkışıp kalan Cheryl dönüp kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Elimi kucağıma bırakıyorum. "Bir şey yok." "Tuhaf davranıyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

Homurdanarak pencereden dışarı bakıyorum. "Elbette. Artık herkes benimle ilgili her şeyi hissedebilir. Birdenbire bir yayın kulesine mi dönüştüm?"

"Bu kadar huysuz olma. Daha yeni bir çiftleşme ritüelini tamamladın. Aurora söz konusu olduğunda elbette güçlü hisler yayacaksın."

"Pekâlâ millet. Geldik. Tetikte olun," diye anons ediyor Ronan sürücü koltuğundan.

Larsson'un işyerinde ne bulacağımızı bilmediğimiz için Ember Emporium'un yanındaki yan sokağına park ediyor. Köşeyi dönüp ana caddeye çıktığımda, genellikle ejderhanın işletmesinin önüne park eden motosikletlerin en az yarısının olmadığını fark ediyorum. Bu saatte buranın tıklım tıklım olması gerekirdi. İçeriye de yarı yarıya boş buluyoruz. Cheryl önümüzde yürüyor, doğruca Larsson'un küçük kardeşi Jagger'ın bira

bardağını parlattığı bara yöneliyor.

Ronan'ın hemen yanımda gerildiğini hissediyorum ve boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı geliyor. "Sakin ol dostum. Şimdi bölgecilik yapma."

Yüzünü bana doğru çevirdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri kıpkırmızı parlıyor ve dişleri tamamen ortaya çıkmış durumda ama kaşları ne yaptığını gerçekten bilmiyormuş gibi çatık. Lucca'nın bakışlarını arıyorum, o da Ronan'ın kendinin farkında olmamasına benim kadar şaşırılmış görünüyor.

Lucca, "Birinin kafasını koparmak istiyormuş gibi görünüyorsun," diye cevap veriyor.

Ronan hızla göz kırıyor ve bir süre sonra gözleri doğal mavi rengine dönüyor, tam da Larsson ana alana girmeden önce, kaşlarını çatmış bir şekilde yürüyor, bu da yolumuza ciddi bir bok fırtınası çıkmasını bekleyebileceğimiz anlamına geliyor. Lucca grubumuzu odanın tam ortasındaki boş bir masaya götürüyor, Larsson'un hedeflediği masaya. Bu barın dekoru biraz daha rustik olsaydı, kendimi eski bir Western filmine taşınmış hissedirdim. Ev dolu olmayabilir ama ağır bakışlar bir fili bile boğabilir.

"Bu toplantıyı neden çağırdın, Larsson?" Lucca sorar.

Her zaman şık giyinen ejderha kralı takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor ve oturuyor. Göz temasını kesmeden karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor ve Lucca'nın sorusuna cevap vermek için hepimiz oturana kadar bekliyor.

"Fark ettiğiniz gibi, ortaklarımın yarısı gitti. Nedenini bilmek ister misiniz?"

"Yönetim tarzınızı beğenmediler mi?" Cevap veriyorum.

Göğsünün derinliklerinden derin bir gümbürtü gelirken gözlerini kısıyor. Cheryl omzuma vuruyor, sonra anlamlı bir bakışla beni mızraklıyor. *Doğru, bir ejderhadan aldığım darbenin etkisinden bile kurtulamamışken ejderhaların kralını kışkırtmamalıyım.*

"Bugün erken saatlerde tesislerime yeni biri geldi," diye devam ediyor Larsson. "Coyote adında bir kurt şekil değiştiren, halkımın yarısını Gus'ın ölümü konusunda tekrar kızdırdı. Ben burada değildim yoksa ağzını açar açmaz buna bir son verirdim." Larsson Jagger'a bakar, o da bu sert ve suçlayıcı bakışı bir şampiyon gibi karşılar. İrkilmiyor bile.

Cheryl Jagger'a ters ters bakarken Karl nefesinin altından "Siktir," diye mırıldanıyor. "Bu ayrıntıyı bana telefonda söyleyemez miydin?" diye homurdanıyor.

Adam gözle görülür bir şekilde irkiliyor ve benim çenem düşüyor. Larsson adamın duygularını göstermesini sağlayamıyor ama Cheryl

sağlayabiliyor mu? Kesinlikle tanıdıktan öte bir şey. Ronan'a bir göz atma şansım oluyor, sadece bir şey yapmadığından emin olmak için.

ejderha şekil değiştirene saldırmak üzere. Çenesini sıkması dışında şimdilik iyi görünüyor.

"Bu şekil değiştireni tanıyor musun?" Lucca Karl'a sorar.

"Evet, Marcus'a meydan okuyan alfa o. Neden onu gördüğünüz yerde öldürmediniz?" Karl Jagger'a sorar.

"Onu hangi gerekçeyle öldüreceksiniz? Bir müşteri olarak geldi. Biz ayrımcılık yapmayız ve ilk başta kim olduğunu bilmiyordum."

Larsson, "Ayrıca, bizi ilgilendirmeyen sorunlara müdahale etmiyoruz," diye ekliyor.

"Gerçekten mi? Sanırım kendi bölgenizin dışına karışmayı seviyorsunuz. Şu anda taktığın annemin kolyesi değil mi?" Lucca ejderhaya öyle sert bakıyor ki gözlerinden lazer ışınları fırlayacak diye korkuyorum. Larsson'un Vivienne'den o kolyeyi Lucca'dan çalmasını istediğini tamamen unutmışum.

Lucca'nın ölümcül bakışlarına karşılık veren Larsson öne doğru eğilir. "Ve bu kolye yüzünden senin küstahlığını görmezden geleceğim."

"Bir saniyeliğine testosteron yarışmasını bırakıp elimizdeki soruna odaklanabilir misiniz?" Cheryl araya giriyor. "O yılan tam olarak ne dedi?"

Jagger, "Anlaşmaların artık var olmadığını ve Gus'ın gelecekteki pek çok kaybın ilki olduğunu söyledi," diye yanıtlıyor. "Ve bunun tam zamanı olduğunu"

"Şekil değiştirenler, vampir salgınını Salem'den temizlemek için birleşti."

Karl aniden ayağa kalkıyor ve sandalyesini öyle sert bir şekilde geriye itiyor ki ahşap zemin gıcırıyor. "O orospu çocuğunu hemen bulmalı ve bu çılgınlığa bir son vermeliyiz."

"Coyote'ye karşı hiçbir şey yapamazsın. Artık sürünün bir parçası değilsin. Marcus'un eline fırsat geçmeden onu öldürürsen rezil olur," diye karşılık veriyor Cheryl ama kardeşinin gözlerindeki ateş sönmüyor.

"Bu kural o orospu çocuğunu öldüren vampirler için de geçerli mi?" diye sordum. Gözlerinde memnun bir parıltıyla beni delip geçiyor. "Hayır. Geçerli değil."

Aynı anda birkaç zil sesi odayı dolduruyor. Benim, Ronan'ın ve Lucca'nın telefonlarından geliyorlar. Aklıma hemen Aurora geliyor ama mesaj ondan değil. Dean Davenport'tan, Kızıl Muhafızların liderinden. Büyük harflerle "silahlanma çağrısı" yazıyor ve bir de konum: şehir merkezi.

"Gitmemiz gerekiyor." Ronan sandalyesinden atlar, ardından Lucca ve Ben.

"Ne oldu?" Cheryl yuvarlak gözlerle soruyor.

"Kızıl Muhafızlar'dan acil bir uyarı var. Coyote ve ejderhaların acınası devrimlerini çoktan hayata geçirmiş olmalı," diye homurdanıyor Lucca Larsson'a doğru.

Bir anda, alanda oturan tüm şekil değiştirenler sandalyelerinden kalktı ve grubumuza kötü niyetle bakmaya başladı. Sayıca ve silahça tamamen üstün durumdayız. Buradaki herkes ciddi bir ateş taşıyor.

Larsson, Lucca'dan bir baş daha uzun olan boyunun tamamına kadar yükselir. "Çok dikkatli olsan iyi edersin evlat. Tüm gazabımı üzerine salmamı istemezsin. Kaymış bir ejderhanın verdiği zararı gördün." Bir saniye beni inceledi.

Gerçek Lucca tarzıyla öne doğru bir adım atıyor, gözleri kıpkırmızı parlıyor, dişlerini gösteriyor. "Senden korkmuyorum."

"Biliyor musunuz? Hepinizin canı cehenneme. Ben buradan gidiyorum." Cheryl kimse onu durduramadan kapıdan çıkıp gitti.

Jagger takip etmek için bir hareket yapıyor ama tereddüt ediyor. O ve Ronan, en iyi arkadaş olmak üzere olmadıklarını söyleyen bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Öte yandan Karl, kız kardeşinin peşinden gidiyor. Kurt kardeşler doğru fikirde. Oyalanarak değerli vaktimizi boşa harcıyoruz.

"Alo? Mesajda 'SİLAHLANMA ÇAĞIRISI' yazıyordu, 'acele etmeyin' değil," diye seslendim.

Ronan Lucca'nın kolunu çekiştiriyor. "Hadi Luc. Saxon bir kez olsun haklı."

Kapıya yönelmeden hemen önce onu tersliyorum, ancak tehditkâr bir şekilde tüfek tutan kel bir ejderha tarafından engellendiğini görüyorum. "Ciddi misin dostum? 'Bu acil bir durum' lafının hangi kısmını anlamadın?"

Gözbebekleri yarıklara dönüşürken karşılık olarak hırlıyor. *Lanet olası kanatlı kertenkeleler.*

"Bırak geçsinler, Eddie," diye emretti Larsson. "Biz de geliyoruz."

I Bitti. Artık resmi olarak Isadora Leal'in kızı değilim ya da Yüce Cadı olmak için sıradaki kişi değilim. Daha fazla yıkılmış hissedeceğimi düşünmüştüm ama aslında kısmen rahatladım. Yeni Cadı'nın bir üyesi olmamak

Salem Cadılar Meclisi artık özgürleştirici. Ayrıca, kendi başıma öğrenmeye devam edebilirim. Cadılar Konseyi'nin kütüphanesinden başka bilgi kaynakları da var.

Şimdi tek yarım kalan Elena Montenegro. Yemin ettiğim şeyin tersini yapmanın daha büyük sonuçları olacağını düşünmüştüm ama belki de Ryker püskürtme büyüsünü kaldırdığında Elena'nın üzerimdeki etkisini de kaldırmıştır.

Yüce Cadı ile arama biraz mesafe koyana kadar Saxon demiyorum - bundan sonra beni doğuran kadına böyle hitap edeceğim. Ayrıca önce sinirlerimi yatıştırmak istedim. Kırmızı ışıktaki ona bir mesaj göndermek için cep telefonuma uzandım. Eğer hâlâ Larsson'la buluşuyorsa, uğrayabilirim.

Buna ister çiftleşmiş kadın korumacılığı deyin, ama yanında olursam kendimi daha iyi hissederim. Başı çok kolay belaya girebilir. Yine de yüzde yüz iyileşmiş olsaydı bu kadar endişelenmezdim. Ben helikopter kız arkadaşım değilim. *Kız arkadaş*. Bu kelime kafamda bile garip. Biz bundan daha fazlasıyız.

Çiftleştik, ki bu vampir standartlarına göre evli olmak gibi bir şey. İçimdeki feminist bu fikre isyan etmeli ama o da bu ukala vampire delicesine aşık oldu.

Parmaklarım dijital klavyenin üzerinde donmuş bir şekilde geziniyor. Böyle duraklamak için bilinçli bir karar vermedim. Elim kucağımdaki telefonu bırakıp direksiyonu sıkıca kavradığında kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Ayağım gaz pedalına basıyor ve araba ben istemeden hareket ederek yasadışı bir U dönüşü yapıyor. Bedenim kendi isteğiyle hareket ediyor. Bu doğru değil. Biri beni sanki bir kuklaymışım gibi kontrol ediyor. Bu Elena, bundan eminim. Bunu yapmak için kan yeminini kullanıyor olmalı.

Uzuvlarımı emirlerime itaat etmeye zorlamak için boşuna çabalarken kalbim hızla çarpıyor, ama yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor. Herhangi bir büyüü yüksek sesle okuyamıyorum bile. Kontrol edebildiğim tek şey düşüncelerim gibi görünüyor. *Her şeyin canı cehenneme! Beni nereye götürüyor?*

Durmadan titriyorum ve nabzım kontrolden çıkıyor. Nemli ellerim sayesinde direksiyonu tutuşum kayganlaşıyor. Yol aşağı yukarı on beş dakika sürüyor ama kâbus başlamak üzere. Arabamı dün bağ beni Saxon'a götürdüğünde yaptığım noktaya park ediyorum. Yine ejderha değiştirici bölgesindeyim. Ama neden?

Arabadan indim ve doğruca ormana gittim. Nabzım kulaklarımda o kadar hızlı ve yüksek sesle atıyor ki tek duyabildiğim bu. Orman ürkütücü derecede sessiz ve benim tecrübelerime göre, hayvanlar çıt çıkarmıyorsa, bu daha büyük bir tehditten korktukları anlamına gelir.

Kendimi vampirler ve ejderhalar arasındaki çatışmanın gerçekleştiği açıklıkta bulduğumda hiç şaşırmıyorum. Elena beni bekliyor, artık bastonunun üzerinde eğilmiş değil, dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor. Beyaz saçları beline kadar uzanıyor ve gece yarısı elbisesiyle kontrast oluşturuyor. Dudakları kırmızıya boyanmış ve bana gülümsediğinde, zayıf yüzünde bir kesik gibi görünüyor.

Hâlâ ağzımı kapalı tutuyor, bu yüzden tek yapabildiğim ona ters ters bakmak. Beni kendisinden bir adım ötede, çimlerin üzerindeki karanlık bir noktanın diğer tarafında durmaya zorluyor.

"Bu gece ne kadar güzel bir akşam, değil mi Aurora? Bir kutlama için mükemmel bir zaman," diyor.

Siktir git, kaltak!

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Ah, bana ne kadar küçük isimler taktığını hayal edebiliyorum. Haklı olarak kızgın olması gereken kişi ben olduğum halde bu gerçekten çok eğlenceli. Ne de olsa bana kazık atmaya çalıştın."

Kahretsin, keşke onu gözlerimle sersemletecek gücüm olsaydı.

"Ne? O Blueblood'la oynadığını bilmeyeceğimi mi sandın? Nasıl atlattın bilmiyorum

Sana yaptığım önleyici büyüünün artık bir önemi yok."

Nefret dolu bakışları arkamdaki bir noktaya kayıyor. Dönemiyorum ama çimenleri çıtırdatarak yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorum.

"Ah, ikinci misafirim geldi."

Calvin görüş alanında belirdiğinde endişem tavan yapıyor. Burada kendi isteği dışında bulunmuş gibi görünmüyor.

"Grimoire'u getirdin mi?" diye soruyor ona.

"Evet. Buldum." Bana öyle bir nefretle bakıyor ki, göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Adrenalinim tehlikeli seviyelere yükseliyor, bu da nefes almamı zorlaştırıyor. Vücudumu sarsan titremeleri saklamak imkânsız. Elena, Calvin ve ilk büyü kitabı. Bunun sonu benim için iyi olamaz. Yardım için çılgılık bile atamıyorum.

"Güzel," diyor Elena. "Sadece yere koy."

"Bekle. Burada Aurora ve onun kan emici sevgilisine bana yaptıklarını ödetecek bir büyü olduğunu söylemiştin."

"Evet, sabırlı ol evlat. Önce başladığımız işi bitirmeliyiz."

"Bu da ne-"

Elena üzerine ısıltılı bir toz attıktan sonra cümlesinin ortasında donup kalıyor. Bana ve ona bakmak arasında gidip gelen ve çılgınca seğiren gözbebekleri dışında tek bir kasını bile oynatamıyor.

Birden ağzımı kapalı tutan gücün serbest kaldığını hissettim. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Çok açık değil mi, sevgili Aurora? Ne istediğimi biliyorsun ve ne yazık ki onu benim için almana ihtiyacım var. Bu aptal dün öfke ve kıskançlıkla dolu bir halde konsey karargâhına daldığında, onu Grimoire'u bana getirmesi için ikna etmek yeterince kolay oldu. Sana ve Mavi Kan'ına bunu ödetmeye kararlı."

Eğilip ayaklarının dibindeki büyük bir çantanın içine uzanıyor.

"Ne yapacaksın? Beni onunla evlenmeye zorlayamazsın."

Elindeki taze bir asmayı sallayarak sinsice gülümsüyor. "Ah canım, ama yapabilirim."

Hiç zorlanmadan yürüyor, sarmaşığın bir ucunu sol bileğime bağlıyor, sonra aynısını Calvin'inkine yapıyor.

"Bu da ne?"

"Bu asma sizin birliğinizi temsil ediyor. Şimdi, kurban."

Beni tam düğümün üstünden, kan damlacıklarının asmayı ıslatacağı kadar derinden kesiyor. Bıçağı Calvin'e de saplanıyor ve bir anda dünyevi büyü'nün düğümlerinin etrafımı sardığını hissetmeye başlıyorum. Midem vahşice bükülüyor ve beni öyle hasta ediyor ki, eğer Elena bedenimi kontrol ediyor olmasaydı şu anda bağırsaklarımı kusuyor olurdum.

Yüzünü gökyüzüne çevirir, iki kolunu başının üzerine kaldırır ve ilahi söylemeye başlar. "Dünyanın kadim tanrıları, şimdi duamı duyun."

"Hayır! Bu yemini reddediyorum! Sen-"

Bileğinin bir hareketiyle konuşma yeteneğimi kesti.

"Bu gece yarısı saatinde, ayın, yıldızların, toprağın ve rüzgârın kadim güçlerini çağırıyorum. Bu kutsal sarmaşıkla, dökülen kanın kurbanı olarak bu ruhları birbirine bağlıyorum. Beden bedene. Ruh ruha. Kalp kalbe. Böyle olmalı."

En dayanılmaz acı göğsümü delip geçiyor. Artık bacaklarımı hissedemiyorum ve hâlâ dik durmamın tek sebebinin Elena olduğunu biliyorum. Boğazımda bir umutsuzluk çığlığı yükseliyor, ama oraya saplanıp kalıyor ve beni boğuyor. Ölüyormuşum gibi hissediyorum.

En kötüsünden korkarak içimde derinlerde bir yerde bağı arıyorum. *Ya Elena bir şekilde onu bozduysa?* Küçük bir titreşim var. Saxon'ı hâlâ hissedebiliyorum ama eskisi kadar güçlü değil. Elena Salem'in üzerine kıyameti salmadan önce ona ulaşabilmeyi umarak tüm gücümü ona yönlendiriyorum.

Saxon, aşkım. Sana ihtiyacım var.

SAXON

Şehir merkezine ulaştığımızda, kaos çoktan hüküm sürüyordu. Bazı binalar alevler içinde. Sokaklarda başsız tavuklar gibi koşuşturan insanlar var ve bu karmaşadan sorumlu isyancılardan kaçmaya çalışıyorlar. Bağırışlar, kırılan camlar ve çatırdayan ateşin gürültüsü arasında, uzaktan uluyan kurtların sesini de duyuyorum. Bu şekil değiştirenlerin Marcus'un sürüsünden mi yoksa Coyote'ninkinden mi olduğunu anlayamıyorum.

Karl ve Cheryl karanlık dumanın içinde hızla kaybolur ve kurtların olduğu yöne doğru ilerler. En azından henüz yer değiştirmiş *ejderha* yok. Ama Lucca, Ronan ve ben daha çok Jacques'ı ya da diğerlerini bulmakla ilgileniyoruz.

Kalabalıktaki dalkavuklar. Bu işin arkasında onun olduğu çok açık ve bu orospu çocuğunun nasıl çalıştığını bilirsek, yakınlarda bir yerde olduğunu söyleyebiliriz. Uzak durmak onun tarzı değil. Bu daha çok Tatiana'nın kışının üstüne oturup yıkımı uzaktan izleme tarzına uygun.

Burnumun dumanların arasından bile düşmanın pis kokusunu alması uzun sürmüyor. Gözden kaçması imkânsız, belirgin bir çürük kokuları var. Yüzyıllar boyunca o kadar çok masum insanı öldürmek vampirlere bunu yapıyor. O canavarlardan birine dönüşmeden önce ışığı gördüğüm için şanslıydım.

Katanamı kınından çıkarıyorum ve arkadaşlarıma bakıyorum. "Kokuyu alıyor musunuz?" "Evet," diye hırlıyor Lucca. "O piçler yakında."

Essex Caddesi'nde doğuya doğru koşmaya başlıyoruz, ta ki dövüşün en kanlı bölümünün olduğu Hawthorne Oteli'ne varana kadar. Hemen Kral Raphael'in bir canavar gibi dövüştüğünü görüyorum. Kılıcını güçlü bir kavisle savuruyor ve kralla yüzleşecek kadar aptal olan bir kan emicinin başını kesiyor.

Savaşa katılırken duraklamayacağız. Burada düşmanlarımızdan daha fazlası var. Ejderhalarla ve onların lanet silahlarıyla da uğraşmak zorundayız. Kral Raphael ve korumalarının hepsi kurşun geçirmez yelek giyiyor, tıpkı bizim gibi. Kurşun yarasından ölmeyiz ama bizi yavaşlatır, bu da ölümcül olabilir.

"Ejderhaların hiçbirini öldürmeyin!" Ronan kakofoninin üzerinde bağırıyor.

"Delirdin mi sen? Saldırı silahları var," diyorum ve sıradan bir vampir bana zavallı kılıcını saplamaya çalıştığında katanamı savuruyorum.

Kafası boynundan kanlar içinde yuvarlandı. Gözüme geldi ve şimdi cidden kızgıyım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Manu sol taraftan bize katılarak soruyor. "Siz neden buradasınız?" Lucca soruyor.

"Uyarı mesajı herkese gönderildi, pislik herif."

Çok yaklaşan kısa boylu bir ejderha şekil değiştiricinin silahını düşürmek için tam zamanında dönüyor. Adamın işini bitirmek için kılıcının kabzasıyla kafasının yan tarafına vurur. Adam baygın bir şekilde yere düşer.

Ritmimizi buluyoruz, yan yana savaşıyoruz ve düşmana doğru bir yol açıyoruz. Bu bana eski güzel günleri hatırlatıyor ve yıkıma ve kaybedilen canların sayısına rağmen bana yeni bir amaç duygusu aşıyor. Sonunda, Kral Raphael'in imzaladığı saçma anlaşma sona erdi.

Krala ve yakın çevresine yaklaşmayı başarıyoruz. Lucca ona Jacques'ı görüp görmediğini soruyor ama cevap hayır. *Orospu çocuğu*. Bu sefer oturmaya karar vermiş olabilir mi? Belki de kendini koruma içgüdüğü kana susamışlığından daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Saxon, dikkat et!" Manu çığlık atıyor.

Olduğum yerde dönüyorum, kafamı hedef alan kurşun bir santimle ıskalıyor. *Ne oluyor lan!* Kırmızı görerek, beynimi dağıtmaya çalışan orospu çocuğunu aradım. Onu benden bir metre ötede buldum. Dişlerimi göstererek koşmaya hazırlanıyorum ama Ronan kolumu tutarak beni yerimde tutuyor.

"O şekil değiştirenin peşinden gidersen, o ölür. Buna izin veremeyiz." "Siktir et onu. Beni öldürmeye çalıştı!"

Gök gürültüsü kadar yüksek bir kükreme beni duraklattı. *Hay sikeyim*. O ejderhalardan biri yer mi değiştirdi? Bir an sonra Larsson beliriyor, hâlâ insan formunda ama ciddi olduğunu gösteren çiğ bir öfke sergiliyor. Bölgedeki tüm ejderha değiştiriciler bir anda silahlarını indiriyor. Jacques'ın takipçilerinden hayatta kalan birkaç kişi ise kaçtı. Görünüşe göre çatışma başladığı gibi hızla sona erdi. Hayal kırıklığı hissine engel olamıyorum. Sadece bastırılmış saldırganlığımlı kullanamadım, aynı zamanda aradığımız aşağılık yaratık hiçbir yerde görünmüyordu.

Tam katanamı indirmek üzereydim ki ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Düşmanı bulmayı umarak arkamı döndüm ama tek gördüğüm Kızıl Muhafız askerleri ve ortadaki kraldı. Başı öne eğik ve nefes almıyor gibi görünüyor. Durduğu yerde dönüp kılıcını saldırgan bir duruşla kaldırmadan bir saniye önce aniden omurgası geriliyor. Gözleri kıpkırmızı ve yüzü kör bir öfkeyle çarpılmış. Bu bakış... korkunç anıları su yüzüne çıkarıyor. Babam kız kardeşim Kari'yi öldürdüğünde aynen böyle görünüyordu.

Felç oldum, geçmiş ve şimdiki zaman arasında sıkışıp kaldım. Kral bir kükreme sesi çıkarıp keskin bıçağını boynuma doğrulttuğunda tepki vermiyorum.

"Hayır!" Lucca bağırır ve amcası kılıcı indiremeden onu yere serer.

Asfalta sertçe düşüyorlar, çarpmanın etkisiyle yuvarlanıyorlar. Lucca ayağa fırlar, gözleri fal taşı gibi açılmış kralımıza bakmaktadır. Kızıl Muhafızlar tetikte, az önce ne olduğundan emin değiller. Yine de silahları hazır.

"Amca?" Lucca sorar.

Kral inleyerek sol ön koluna yaslanır ve sağ avucunun topuğunu alnına bastırır. "Az önce ne oldu öyle?"

"Saxon'a saldırdın."

Bakışlarımı arıyor, normale dönen koyu kahverengi gözlerinde şaşkınlık ve pişmanlık okunuyor. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

Gözlerimiz kilitlenirken Lucca'nın yüzü buruşuyor. O da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı, amcasının akli melekelerinde bir anlık bir sapma olduğunu. Birinci nesil Blueblood'lara musallat olan hastalık sonunda krala da dokunmuş. Elimi yüzümde gezdiriyorum, endişe ve şüpheyile doluyorum. Aklını tamamen yitirdiğinde ne halt edeceğiz? Lucca onu öldürmek zorunda mı kalacak?

Kral ayağa kalkar ve yanına gider. "Çok üzgünüm, oğlum."

"Biliyorum."

Tam alamet-i farikam olan iğneleyici yorumlarımdan birini eklemek üzereydim ki göğsümdeki keskin bir çekiş beni kelimelerden mahrum bıraktı. Aurora'nın sözleri kafamın içinde çınlarken, bu hissin nereden geldiğini bilmeden kapalı bir yumruğumu bastırıyorum.

"Saxon, sorun nedir?" Manu soruyor.

"Sorun Aurora. O tehlikede. Gitmek zorundayım."

Bir saniye bile kaybetmeden, bir gece önce neredeyse hayatımı kaybettiğim yere doğru yola çıktım.

Dayan, Aurora. Ben de geliyorum.

SElena sevinçle gülümseyerek büyü kitabına doğru yürüyor. Kitabı saygıyla eline alıyor ve sanki bir hazineymiş gibi kapağını okşuyor. Çılgın bakışları bana kıymetlisini okşayan Gollum'u hatırlatıyor.

"Ah, evet. Nihayet, bunca yıldan sonra, benimsin."

"Seni ... aptal ... yaşlı cadı." Calvin kelimeleri güçlkle tükürür. Elena'nın üzerinde kullandığı büyülü tozun etkisi azalıyor olmalı. "Büyü kitabı... sadece aileme hizmet eder."

Kıpkırmızı dudakları ürpertici bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet ve Aurora az önce senin karın oldu. O artık aileden biri."

"Onunla... çalışıyor muydun?" Calvin bana bakıyor.

"Tsk, tsk. Şu anda cevap veremez. Nişanınız ilan edildiğinde Aurora o kadar perişan oldu ki tuzağıma düştü. Kan bağıyla birbirimize bağlıyız ve bu yüzden büyü benim işime yarayacak."

Calvin dengesiz bir insan gibi gülmeye başlar. "Git... devam et. Kullanmayı dene o."

Elena kaşlarını çatarak kitabı açar. Gözleri genişler ve kitabı çevirmeye başlar. sayfaları manik bir şekilde karıştırıyordu. "Hayır. Hayır! Bu imkânsız. Kelimeleri görebilmeliyim."

"Biz Belmont'ları kim sanıyorsunuz? Aptallar mı? Kan... yemini, aileden olmayanların erişimine... izin vermek için yeterli değildir."

Elena yüzünü onunkine çeviriyor ve ona ters ters bakıyor. Ama sonra dikkatini bana çeviriyor ve nefret dolu yüzünde bir kez daha hınzır bir sırıtış beliriyor. "Sorun değil. Grimoire'a sadece bir büyü için ihtiyacım var. Eğer onu yapamazsam, bir süre daha kukla ustasını oynamam gerekecek."

Bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha. Elena bir kez daha bedenimi emirlerini yerine getirmeye zorluyor.

"Bu... imkansız. Kan yemini... sana o kadar çok şey vermez. ... birinin üzerinde güç sahibi olmak," diye itiraz ediyor Calvin.

Bekle. Nereden biliyor? Elena ile tanışana kadar, kan yemininin bir insana ne tür şeyler yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Normalde olmaz. Ama diyelim ki Aurora'yla anlaşmama fazladan bir yumruk attım." Sürtük kıkırdıyor.

Şerefsiz. Kollarımı kullanabilseydim, boğazını yumruklardım. Tek yapabildiğim, gözlerim kafatasımdan fırlayana kadar ters ters bakmak.

Grimoire'u ellerime tutuşturdu ve "Bana Ashmedai'yi bul" diye emretti.

Dilim yeniden işler hale geliyor, ancak konuşma özgürlüğünün şu anda kartlarımda olmadığını keşfediyorum. Ağzımdan çıkan tek kelime bana söylediği isim.

Sayfalar kendiliğinden titremeye başlıyor, ta ki "Ashmedai Nasıl Çağrılır" başlıklı bir bölümde durana kadar. Sarmal boynuzları, turuncu gözleri ve saf kötülük ifadesiyle karanlık, kule gibi bir iblisin resmi var. Sadece ona bakmak bile kalbimin panik ve karanlıkla buruşmasına neden oluyor. Sayfanın en altında başka bir çizim daha var. Bir pentagram ve ortasında, Elena'nın dairesinde tapınırken gördüğüm sembolün aynısı. Yakından bakınca, kaynağı bilinmeyen logografik bir alfabe gibi görünüyor.

"Ne yazıyor?" diye soruyor hevesle, sayfaya bakarken.

Hiçbir şey göremediği için acı bir memnuniyet duyuyorum ama bu memnuniyet, artık resmen bir Belmont olduğum için bana yaptırdığı şeyle gölgeleniyor. Bu düşünce beni hasta ediyor. *Şu anda bunu düşünme Aurora.* Sorusuna cevap vermek istemiyorum ama doğal olarak iradem şu anda değersiz.

"Ashmedai'nin sembolünü kutsal olmayan bir yere çizmemiz gerekiyor," diyorum.

"Evet, evet. Bana söylediği kısım." Beyaz başını aşağı yukarı sallıyor.

"Nasıl?" Soruyu araya sıkıştırmayı başardım. Gevşemiş olmalı

Bana tutun.

"Bir imgelemde. Ashmedai yıllardır benimle iletişim kuruyor. Ben onun geliniyim," diye cevaplıyor ciddi bir şekilde aşık olmuş birinin havasıyla.

"Bununla mı evlenmek istiyorsun?" Ashmedai'nin resmini gösterdim.

Dudakları ince bir çizgiden başka bir şeye dönüşmezken gözlerini kısıyor. "Neyi işaret ettiğini göremiyorum. İşinin başına dön."

"Bekle, pentagramı çizmemi mi istiyorsun?"

Bana izin verdiği kadar aptalca sorular sormaya devam edeceğim. Saxon'ın çağrımı duyması umuduyla zaman kazanmalıyım.

"Ne yaptığınızı biliyorum. Zamanını boşa harcama. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek, sevgilim. Bilmiyor muydun? Salem yanıyor." Kötü bir kadın gibi kıkırdıyor.

"Salem yanıyor da ne demek?"

Parmaklarını şıklatarak kendisine yakın karanlık bir noktayı işaret ediyor. "Dün gece ejderha şekil değiştirenin öldüğü yer orası. Soğukkanlılıkla öldürüldü. İhtiyacınız olan kutsal olmayan toprak burası."

Programlanmış bir robot gibi Elena'nın çantasında bir kutu beyaz spreyci boya buluyorum. Konuşma yeteneğimi tekrar ortadan kaldırdı, bu yüzden görevimi sessizce yerine getiriyorum. Pentagram ve Ashmedai'nin sembolü çizildikten sonra büyüünün geri kalanını okuyorum. Bir fedakarlık yapılmalı. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Dehşete kapılıp Calvin'e doğru dönüyorum. İçimizden birini öldürecek ve büyü kitabını okumam için bana ihtiyacı olduğuna göre, kurban o demek oluyor.

O da bunun farkında gibi görünüyor. Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak ve Elena'nın çantasından bir athame çıkarıp Calvin'i pentagramın ortasına sürüklemesini izlerken bolca terliyor.

"Bırak beni, cadı!"

"Şşşt, yakışıklı. Bu yakında bitecek."

Bana baktı. "Ne bekliyorsun? Şu ilahiye yaz. Ashmedai sadece onu çağırana kişiye hizmet eder."

Çantasında şeytani büyüü yazmak için bir parça kâğıt ve kalem bulurken ellerim titriyor. Titremeler birazdan olacaklara karşı benim verdiğim tepkiler. *Bu onun benim üzerimdeki kontrolünün zayıfladığı anlamına mı geliyor?* Kalemin hareket etmesini engellemeye çalışıyorum ama kelimeler boş kâğıtta şekillenmeye devam ediyor. Büyü kısa ve bir dakikadan kısa bir sürede kopyalamayı bitirdim.

"Acele edin. Damadımla şahsen tanışmak için yeterince bekledim," diyor Elena.

Calvin'in gözlerinin içine bakma hatasını yaparak büyüü teslim ediyorum. Kan çanağı gibiydiler ve çiğ bir korkuyla doluydular. Böyle bir ahmak olduğu için ondan nefret ediyordum ama bu sonu onun için hiç dilememiştim. Onu kurtaracak kadar güçlü olmadığım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama özür boğazımda düğümleniyor.

Pentagramın dışına çıkana kadar beni geriye doğru yürütüyor, sonra Calvin'i dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor.

"Lütfen, beni öldürme. Ne istersen yaparım" diye yalvarıyor.

Kulağına fısıldamak için eğildi. "İstedğim tek bir şey var ve onu elde etmeme yardım ediyorsun."

Bir yilandan daha hızlı, başını geriye çekip boğazını ortaya çıkardı. Kesik hızla geliyor ve eğer yapabilseydim haykırdım. Calvin boynundaki kesikten serbestçe kan akarken boğulmaya başlıyor. Elena onun kanını yüzüne sürüyor ve onun için yazdığım büyüü yüksek sesle okumaya başlıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü ve bir yığın halinde yere düştüm. Vicdan azabı üzerime çökerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Calvin öldü ve bu benim hatam. Kan yeminini kabul etmekte bu kadar acele etmemiş olsaydım, Elena ilk büyü kitabını asla ele geçiremeyecekti.

Rüzgâr değişiyor, hızlanıyor. Karanlıktan ıslanmış ve kirlenmiş uğursuz bir varlık yaklaşırken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Yağlı bir gölge tenime sürtünüyor, sonra havanın dokusunda bir leke gibi yayılıyor ve Elena'nın etrafında dönüyor.

"Evet, yüce Ashmedai. Sonunda buradasın." Sıska kollarını gökyüzüne kaldırır ve cansız bir şekilde öne düşen Calvin'i bırakır.

Gece yarısı tuvale yıldırım düşer ve ardından gök gürültüsü duyulur. Gölge Elena'nın etrafında daha hızlı hareket etmeye başlıyor, sonunda Calvin'in bedenine çarpmadan önce bir bulanıklığa dönüşüyor. Bir anda kan yemininin bağlarının yok olduğunu hissediyorum. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirebiliyorum. Konuşabiliyorum.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

Elena beni görmezden geliyor. Calvin'in vücuduna bakmakla meşgul. Ne olduğunu anlamadan onun görüş açısını takip ediyorum. Sonra Calvin seğiriyor ve nefesim kesiliyor.

Oh, hayır. Bu yüzden çağırma büyüü bir insanın kurban edilmesini gerektiriyordu. Ashmedai bu boyutta ancak bir bedeni araç olarak kullanarak tezahür edebilir. Calvin yavaşça sendeleyerek ayağa kalkıyor. Boynundaki yara kapanmıştı ama gerçek Calvin'in gerçekten gittiğini biliyordum. Bana doğru bakıyor ve sanki içimdeki tüm neşeyi emiyormuş gibi hissediyorum. Gözlerinin beyazı gitmiş. Yerlerinde iki siyah küre var. Göz kırıyor ve gözleri normale dönüyor.

"Sen buradasın. Buna inanamıyorum," diye mırıldanan Elena iblisin dikkatini üzerine çekiyor.

Göğsümdeki mengene benzeri baskı gevşerken rahat bir nefes alıyorum. Buradan defolup gitmeliyim.

"Evet, buradayım," diyor Calvin'inkinden farklı, yumuşak bir sesle. "Peki ya sen?"

"Ben Elena Montenegro. Senin gelininim."

Ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça ayağa kalkıyorum. Ama kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki, iblisin bunu duyabileceğinden eminim. Nefesimi tutarak bir adım geri atıyorum ve bastığım dal kırılırken keskin bir *çatırtı* duyunca irkiliyorum. Ashmedai başını bana doğru çevirip kolunu kaldırıyor ve beni donduruyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, güzel yüz?"

"Bırak beni gideyim. Artık özgürsün. Artık bana ihtiyacın yok."

Dudakları sapkın bir sırıtışla bükülür. "Tam tersine, hayatım. Görünüşe göre evliliğimizi tamamlama şansımız hiç olmadı. Buna sahip olamayız."

"Ne?" Gıcırđıyorum, bir an için onun beyanı karşısında şaşkına dönüyorum.

"Oh, evet. Gemimin sana karşı oldukça sağlıksız bir saplantısı vardı. Her şeyi görebiliyorum, anılarını, derin arzularını. Seni arzuladığı kadar senden nefret de ediyordu."

"Peki ya ben?" Elena çığlık atıyor. "Bunca yıl sana hizmet eden bendim. Seni özgür bıraktım. Sen benim damadımsın."

Ashmedai ona nefret dolu bir bakış atar. "Sen mi? Bu sarkık deri ve kemik yığını mı? Sen benim gelinim değilsin."

"Bir zamanlar güzeldim. Gençliğimi geri getirebilirsin. Bu güce sahipsin." "Doğru." Bana döndü. "Ama ben genç cadıyı daha çok seviyorum."

Elena'yı tamamen görmezden gelerek bana doğru yürüyor. Korku beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor ama bu orospu çocuğunun tek bir saç telime bile dokunmasına izin vermeyeceğim. Bedenimi felç etmiş olabilir ama büyümü kesmedi. Tüm gücümü etrafımda koruyucu bir bariyer oluşturmaya yönlendiriyorum. Havada küçük mavi kıvılcımlar yaratan enerji zerreleri çıttırđıyor.

İblis kibirli bir kaşını kaldırarak olduğu yerde durur. "Nedir bu? Koruyucu bir kalkan mı?" Kıkırdar. "Çok şirin."

Bir el hareketiyle büyümü yok etti. *Kahretsin. Şimdi ne olacak?*

Dikkatim uzun bir kılıç çıkarmış olan ve bize doğru koşan Elena'ya yöneliyor. İblisi mi yoksa beni mi öldürmek istediğini bilmiyorum. Ashmedai tam da deli sürtük silahı başının üzerine kaldırdığı sırada dönüyor ve bir sonraki saniyede elindeki kılıç sihirli bir şekilde Elena'nın eline geçince onu kaybediyor. Bir vuruş ve sayonara, Elena.

Ona karşı olan hislerime rağmen çığlık atıyorum. Ölmeyi hak etmiş miydi? Hak ediyordu. Ama şimdi Calvin'in şeytanlaşmış versiyonuyla

yalnızım. O hala

Donup kaldım. Büyü okuyamıyorum; onun merhametine kalmış durumdayım. Kişisel alanıma giriyor ve burun deliklerim sülfür ve ölüm kokusuyla doluyor.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Çenemi sertçe tutup yüzümü kaldırıyor.

İblis dudaklarını dudaklarıma indirirken umutsuzluk ve korku düşüncelerime sızıyor. Dondurucu büyü olsun ya da olmasın, her tarafına kusacağım. Sonra kalbim yerinden fırlıyor, panikten değil ama sevinçten öne doğru atılıyor. Saxon burada. Geldi.

"Aurora!" diye bağıyor, durduğum yerden çok uzakta değil. İblis başımın üzerinden bakmak için beni bırakıyor.

"Ah, ne tesadüf. Vampir sevgilin burada. Ne güzel. Gemimin yapamadığını ben yapacağım." Beni yere itti. "Rahatına bak karıcığım ve eşini paramparça edişimi izle."

S Axon, Ashmedai'ye giden çarpışma yolunda bir bulanıklığa dönüşür. Karşısında Calvin değil, kılıcını arkasına saklamış bir iblis olduğunu bilmiyor. Onun elinden kurtuldum ve yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Saxon ölümcül kılıca ulaşmadan ona büyü yapıyorum. Kısa bir süre önce güçlerimi kullandığım için patlama zayıftı. Onu sadece birkaç metre geriye gönderiyor.

İblisin misillemesine hazırlandım ama tek yaptığı bana şaşkınlıkla bakmak oldu. "Ah, karıcığım. Beni mi savunuyorsun?"

"Ben kimsenin karısı değilim, göt herif."

Saxon başını sallıyor ve sonra bana bakıyor, yakışıklı yüzüne şaşkınlık damgasını vuruyor.

"Bu Calvin değil. O bir iblis," diyorum.

Saxon katanasını kınından çıkarır ve düşmanıyla düzgün bir şekilde yüzleşmeye hazırlanır. "Daha da iyisi. İyi bir dövüşü severim."

"Korkarım fazla kavga çıkmayacak. Daha yeni evlendim ve sen beni gelinimin tadını çıkarmaktan alıkoyuyorsun."

Saxon dudaklarını geriye doğru sıyrarak dişlerini gösteriyor. "Keyif alacağın tek şey, seni ikiye bölerken kılıcımın ısırığı olacak." Saldırır ama Ashmedai bileğinin bir hareketiyle onu geri gönderir.

"Kibirli aptal. Ben bir baş iblisim, açgözlülüğün ve gazabın efendisiyim. Hiçbir kan emici benimle boy ölçüşemez."

Hayır.

Ama bildiğim bir şey varsa o da çağrılan şeyin geri gönderilebileceğidir. Grimoire'u arıyorum ve Elena'nın çantasının yanında buluyorum. Dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için ona doğru sürünüyorum. Bağ aracılığıyla Saxon'a

Ben büyüü yaparken Ashmedai'nin dikkati dağıldı. Düşüncelerimi duyup duymadığını bilmiyorum ama umarım planımın ne olduğu hakkında bir fikri vardır.

Savaşın sesi yeniden başlıyor ve Saxon'ın ne yaptığını görmek için arkama bakmamak için çaba sarf ediyorum. Ama büyü kitabına ulaşmalıyım. Saxon acı içinde haykırdığında, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Durup omzumun üzerinden bakıyorum. Sağ kolunu tutuyordu ama ayaktaydı. Yine de parmaklarının arasından kan sızıyor. *Bu sadece bir sıyrık Aurora, sadece bir sıyrık. Saxon'a yardım etmek için Grimoire'u almalısın.*

Sonunda eski kitaba ulaşıyorum ve onu kucağıma alıp daha önce kullandığım çağırma büyüsünü çılgınca arıyorum. İblisin adını yüksek sesle söylemem gerektiğini hatırlıyorum ve bunu fısıltıyla yapıyorum. Sayfalar doğru olana çevriliyor ama bir saniye sonra büyü kitabı elimden uçup Ashmedai'nin avucuna düşüyor.

"Oh, hayır, sevgilim. Beni geri göndermeyeceksin."

Grimoire'un alevler içinde kalışını, rüzgarda uçuşan kor ve kül parçalarından başka bir şeye dönüşmeyişini dehşet içinde izliyorum.

"Hayır!" Kelime dudaklarımdan umutsuz bir yakarıyla dökülüyor.

Gözleri yeniden tamamen kararan Ashmedai başını geriye atar ve kahkaha atar. Çıkan ses, çivilerin tahtayı çizmesi kadar rahatsız edici. Derimden sürünerek çıkıp ölmek istiyorum. *Hayır. Bu kirli, karanlık düşüncelerin zihnimde bir hastalık gibi yayılmasına izin vermeyeceğim.* Grimoire'u yok etmiş olabilir ama hayatta kalma isteğimi yok edemedi.

Olabildiğince yüksek sesle kükreyerek, içimde kalan gücün her zerresini bir yıldırım topuna dönüştürüyorum. Uzattığım elimden fırlayıp onu tam göğsünden vuruyor. Ardından Ashmedai'nin çılgılığıyla birlikte büyük bir ışık patlaması geliyor. Ancak ışık kaybolduğunda, hala tek parça halinde, eskisinden daha öfkeli bir şekilde ayakta duruyor. Bana gelince, görüşüm siyah noktalarla benekleniyor ve kaslarım beni ele vermenin eşiğinde. Tamamen tükenmiş durumdayım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, cadı." İblis öne doğru bir adım atar ama Saxon'ın katanasının sivri ucu göğüs kafesini arkadan deler.

"Hayır, dostuma zarar vermenin bedelini ödeyeceksin," diye hırlıyor.

Katana'nın ucu kaybolur ve yerinde büyüyen bir leke bırakır. Ashmedai yaraya bakarak tekrar güler. "Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun, kan emici? Ben bir sik-"

Tiradını bitiremiyor. Saxon'ın katanası tereyağından yapılmış gibi boynunu kesiyor ve kafasını hassas bir kesikle ayırıyor.

Vay anasını!

Göz açıp kapayıncaya kadar Saxon yanıma çömeldi ve kolunu omzuma doladı. "Aşkım, iyi misin?"

"Evet, iyi olacağım."

Yüzümü tutup gözlerimin içine baktığında eli titriyor. "Çok özür dilerim. Gelebildiğim kadar hızlı geldim."

"Özür dileme. Önemli olan tek şey buraya gelmiş olman."

"Seni çok seviyorum. Çok geç kalsaydım ne yapardım bilmiyorum."

Kalbim duygularla kabarıyor ve bu duygunun tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyorum ama etrafımızdaki atmosfer değişiyor. Soğuk rüzgâr hızını arttırıyor ve beraberinde pis bir koku getiriyor. İkimiz de tam zamanında başsız bedene dönüyoruz ve içinden kalın, koyu bir duman çıktığını görüyoruz. Ashmedai.

"Lanet olsun. Ölmemiş mi?" Saxon sorar.

"Hayır. İblislerin vampirlerle aynı şekilde öldürülebileceğini sanmıyorum."

Hadi, Sax. Buradan çıkmamız gerek."

Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. Ama duman çok büyük ve hızla bize doğru geliyor. *Kahretsin. Ya içimizden birini ele geçirirse?* Uzaktan gelen bağırışlar ilerleyişini durduruyor. Kızgın bir fırtına bulutu gibi bize doğru yaklaşıyor. Tabii fırtına bulutları önümüzde duran şey kadar şeytani olsaydı.

Duman, yaklaşmakta olan küçük grubun aksi yönüne doğru zaplamadan önce "Bu iş daha bitmedi," diyor.

Rahatlamış bir iç çekerek Saxon'ın bedeninde eriyorum. Sadece o beni tuttuğu için dik duruyorum. Yanımıza gelen küçük grup, kurtarmaya gelmesini beklediğim kişiler değil. Ivern'den gelen iki büyücü, Ryker ve Declan, Solomon, Miranda, Rikkon ve annem.

"Ne oldu böyle?" Ryker katliama bakarak ilk soran kişi oldu.

"Elena ilk büyü kitabını ele geçirdi ve onunla Ashmedai adında bir iblisi çağırdı."

Ryker ve Declan yüksek sesle küfreder ve birbirlerine sıkıntılı bir bakış atarlar.

Solomon cadının cesedine doğru yürür ve ıslık çalar. "Sanırım düşündüğü şeyi elde edemedi."

"İblis Calvin'in bedenini ele geçirdikten kısa bir süre sonra onu öldürdü."

"Peki bir iblisin başını keserek onu öldürmeye çalışmak gibi parlak bir fikir kimin aklına geldi?" Annem Saxon'a ters ters bakıyor.

"O şerefsiz ikimizi de öldürmek üzereydi. Hiç pişman değilim," diye karşılık verir.

"Ashmedai vücudunun kontrolünü ele geçirdiğinde Calvin zaten ölmüştü," diye ekliyorum.

"Konsey doğruyu söylediğine asla inanmayacak," diye karşılık veriyor. "Calvin seni ve vampir sevgilini resmen şikâyet ettikten sonra olmaz."

"İblis çağırma büyüsü bunun kanıtı," diyorum ve hemen bunun bana yardımcı olmayacağını hatırlıyorum. *Lanet* olsun.

"Peki büyü kitabı nerede?" Elena'nın cesedinin yanından geçerken burnunu kırıstırarak yeri arıyor.

"Ashmedai onu yaktı."

Homurdanıyor. "Ne kadar uygun."

"Kusura bakmayın ama hanımefendi, kızınızın ilişkisiyle ilgili kişisel sorunlarınızdan daha büyük sorunlarımız var. Bir baş iblis serbest dolaşıyor. Herkesi ele geçirebilir," diye araya giriyor Declan.

"Herhangi biri mi? Sadece onun kurbanı değil mi?" Sesim biraz tiz çıkıyor ama beni kim suçlayabilir ki?

"Çağrılan iblisler güç kazanırken kurban edilen kişinin cesedine yalnızca kısa bir süreliğine sahip olurlar."

"Orospu çocuğu. Bunu nasıl durduracağız?" Saxon sorar.

Ryker, "İblisin ne istediğini bulmalıyız," diye yanıtlıyor.

"Elena yıllardır ona tapıyor. Onun gelini olduğunu iddia etti. Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama belki dairesinde ipuçları vardır," diyorum.

Ryker ve Declan ilgiyle bana bakıyorlar. "Aslında başlamak için harika bir yer," diye yanıtlıyor Ryker.

"Taluah Aynası'nı istiyor," diyor Rikkon sessizce. Gözleri biraz donuk, sanki transa geçmiş gibi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor yılın en kötü annesi.

"Rikkon'un öngörülleri var. Aurora'yı nerede bulacağımızı bu şekilde biliyorduk," diye yanıtlıyor Miranda.

Adam yüzünü buruşturarak kapalı yumruğunu alnına bastırıyor. "Yine oluyor. İblisi şimdi görüyorum. Yeni bir konukçu buldu."

Sarsak bir hareketle başını geriye attı ve gözlerini dikerek bize baktı.

"Ben Niko."

"Hayır," diye mırıldandı annem.

Vücudum taşa dönerken midem dibe vuruyor. Ağlamak ve çığlık atmak arasında kalıyorum.

"Emin misin, Rik?" Miranda onun kolunu çekerek, yüzüne bakmaya On zorlar.

u.

"Evet."

Saxon omzumu sıkıyor, sessiz bir şekilde yanımda olduğunu söylüyor.

"Biz

onu bul ve Niko'yu kurtar."

"Bir iblisle boy ölçüşemezsin," diye homurdanıyor Declan. "Bu artık büyücü işi."

"Kesinlikle hayır," diye bağıyorum. "Kız kardeşim tehlikede ve ne beni ne de dostumu onu geri almaktan alıkoyamayacaksınız."

"Aurora haklı," diyor annem, beni şaşırtarak. "Bunu tek başına yapmıyorsun. Niko'nun hayatı söz konusu ve büyük ödülünü almak için bir çocuğu öldürmeyi zerre kadar umursamadığını çok iyi biliyorum."

Ryker, "Sen sadece ayak bağı olursun," diye karşı çıkıyor.

"Kapayın çenenizi, sizi kendini beğenmiş sik kafalılar," diye araya giriyor Solomon. "Kıçınızın üstüne oturup Aurora'nın kendi başının çaresine bakmasına izin vermekten başka bir şey yapmadınız. Şimdi sızlanmayı bırakın ve sihrinizi bizi hemen Conservatorium Hotel'e götürmek gibi faydalı bir şey için kullanın."

Miranda bana bakıyor, ağzı bir karış açık ve gözleri biraz daha yuvarlak. Solomon deneyimini hiç tam olarak yaşamamıştı. Paylaştığımız an sadece birkaç saniye sürüyor. Declan ve Ryker hemen işe koyuluyor. Müdürün azarından kimse yara almadan kurtulamıyor, çok güçlü ve ölümsüz büyücüler bile.

I lüks otel lobisinin ortasına tek başıma düştüm. Aurora biz ayrılmadan önce hemen yanımdaydı ama şimdi yok. Kafamın içinde yüzlerce arı varmış gibi vızıldıyor. Nefret etmeye başlıyorum büyücü büyü.

"Saxon?" diye sesleniyor lobinin aşağısında bir yerden.

Hızımı insan seviyesinde tutmaya dikkat ederek ona doğru koşuyorum. Köşeyi döndü, neredeyse bana çarpıyordu. Açıklıkta her şey o kadar hızlı gelişti ki ona doğru düzgün bakma fırsatım olmadı. Sol ön kolunda kanaması bir süre önce durmuş bir kesik var ama göğsüm sorumlulara ve kendime yönelik bir öfkeyle doluyor. Tehlikede olduğunu daha önce hissetmeliydim.

Koruyucu içgüdülerim en üst seviyeye çıkıyor. Onu kollarıma çekip sıkıca kavıyorum. "Neredeydin?"

"Asansörlerin yanında." Geri çekilip yukarı bakıyor. "Büyücülerin Niko'ya zarar vermesine izin veremeyiz, Sax."

"Yapmayacaklar. Söz veriyorum."

"İşte buradasınız." Miranda yanında Rikkon'la oraya doğru yürür.

Aurora ve ben birbirimizden ayrılıyoruz, ama o bakışlarını kız kardeşine dikmişken, ben Vivienne'in erkek kardeşini inceliyorum. O farklı görünüyor. Sorunun ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Artık bir vampir gibi hissetmiyor.

"Dostum, kılık değiştirmişsin."

"Kahretsin. Haklısın," diye mırıldanıyor Aurora.

Alnı kırışır. "Özür dilerim. Fark etmemiştim. Birbiri ardına hayaller görüyordum. Etrafımı takip etmek zor oldu."

Miranda bir elini onun sırtına bastırıyor, samimi hissettiren bir hareket. *Ah, lanet olsun.* Aurora'nın kız kardeşinden uzak durması için ona güvenmemem gerektiğini biliyordum.

"Sorun değil, Rik. Ben de fark etmedim" diyor, Bay Güzel Surat'a aşık olmuş gibi görünüyor.

"Ve iksirimi unuttum." Suçluluk duygusu onu kurtarılmaya ihtiyacı olan kayıp bir köpek yavrusu gibi gösteriyor.

Aurora gözlerini kısarak ikiliyi işaret ediyor. "Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama Rikkon'u sokaklardan uzaklaştırsanız iyi olur. Kimliğinin açığa çıkması konusunda endişelenecek vaktim yok."

"Peki ya Niko?" Miranda sorar.

"Onu geri getireceğiz, Mir. Söz veriyorum."

Kederli görünen Miranda, kolunu Rikkon'un koluna bağlar ve onu otelin çıkışına doğru yönlendirir.

"Onlar için endişelenme, Rora. Tüm bunlar sona erdiğinde Rikkon'u yola getireceğim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu adil değil. Eğer aralarında bir şey varsa, birlikte olamayacaklarını kim söylüyor?"

"Ah... kanun. Kız kardeşin yasal mı?"

Evet, korumacı davranıyorum. Elimde değil. Kari'yi hayal kırıklığına uğrattım, Aurora'nın kardeşlerini de uğratmayacağım. Onlar artık benim ailem.

Daralmış gözlerle beni izlerken alnında derin bir V işareti var. Ama ne düşündüğünü sormıyorum. Pislik büyücüler bize katıldı ve tüm dikkatimizi üzerlerine çektiler.

"Hangi cehennemdeydiniz? Ve neden bizi Elena'nın dairesine kadar götürmediniz?" Aurora onlara bağırıyor.

"İçeri girmemizi engelleyen güçlü koşullar var," diye karşılık veriyor Ryker. "Solomon ve Yüce Cadı nerede?" Omuzlarının üzerinden bakıyorum,

Ama biz ve meraklı otel görevlileri dışında mekân boştu. "Tam arkanızda," diye cevaplıyor Solomon alametifarikası olan huysuz sesiyle.

"Her nasılsa, Isadora ve ben kendimizi otelin havuz alanında bulduk. Hayret bir şey." Büyücüler şüpheyi izliyor.

"Planımız ne? Ölü cadının inine gidip Ashmedai'nin gelmesini mi bekleyeceğiz?" Ben soruyorum.

"Bülbül prensin söyledikleri doğruysa, iblisi tuzağa çekmek için Taluah Aynası'na ihtiyacımız var."

Hay sikeyim. Büyücüler onun ne olduğunu biliyorsa Rikkon'un kılığı bir süredir yok. O açığa çıktıysa Vivienne de açığa çıkar. Lucca bundan hiç memnun olmayacak.

"Bu gece duyduğum en aptalca fikir. Tuzağı aynanın şu an bulunduğu yere kur. İblis onun Elena'nın dairesinde olduğunu biliyor. Eğer yerini değiştirirsen, bir tuzak bekliyor olacak," diyor Solomon.

Lanet olsun. Solomon benim yerime başkalarına hakaretler yağdırırken birlikte takılmak eğlenceli oluyor.

"Burada zaman kaybediyoruz ve bunun kasıtlı olmadığına ikna olmuş değilim," diye tersledi Yüce Cadı, iki büyücüyü bir şahin gibi izleyerek.

Evet, burada aynı nihai hedefe sahip olmadığımıza inanmaya başlıyorum. Solomon ve Yüce Cadı asansöre doğru gidiyorlar. Ben Aurora'yı geride tutarken ikilinin onları yakından takip etmesine izin veriyorum.

"O ikisine göz kulak olmamız gerekiyor," diyorum ona.

"Katılıyorum. Hayattaki amaçları iblisleri avlamak. Ashmedai'yi yakalamak anlamına geliyorsa Niko'yu öldürmekten çekinmeyeceklerdir."

"Bize ihanet etmeleri ihtimaline karşı bir plana ihtiyacımız var."

"Her büyücü, iblisleri öldürme veya cehenneme geri gönderme yeteneği veren özel bir mücevherli taşla güçlendirilmiş bir athame taşır. Ashmedai'ye ulaşmak için Niko'yu öldürmeye çalışırlarsa, o silaha ihtiyacım olacak."

Başımı salladım. "Tamamdır, bebeğim." Aurora'nın gözleri kısılıyor ve hemen hatamı anlıyorum. "Özür dilerim, unutmuşum."

"Gel hadi. Biz olmadan gidecekler."

"Bırak onları. Biz merdivenleri kullanacağız."

Bu daha hızlı." "Senin için belki, ama-"

"Atla, aşkım. Göz açıp kapayınca kadar bizi oraya götüreceğim."

Yüzünü buruşturuyor ama dediğimi yapıyor. Bir krizin ortasında olmamıza rağmen, vücudunun sırtıma bastırılmış hissi canavarı uyandırıyor. Sikim pantolonumun içinde seğiriyor ve kesinlikle beynimden ayrı çalıştığını kanıtlıyor.

"Hazır mısınız?" İhtiyaçtan gergin bir sesle soruyorum. "Evet. Eğer beni düşürürsen, ölürsün."

"Kadın, az önce söylediklerine çok alındım." Kalkmadan önce, asansöre binmek üzere olan grubumuzun geri kalanına bir göz atıyorum. "Yukarıda görüşürüz."

Aurora'nın hastalanmasından korktuğum için olabildiğince hızlı koşmuyorum. Yine de en üst kata herhangi bir asansörün yapabileceğinden daha hızlı çıktık. Asansörü itmek üzereydim.

Aurora omuzlarımı çimdiklediğinde koridorun kapısı açılıyor. "Sax, bekle. Hissetmiyor musun?"

"Neyi hissetmek?"

"Bu kapının diğer tarafında bizi korkunç derecede kötü bir şeyin beklediğine dair bu korkunç his."

Onu bırakıyorum ve bedenlerimiz arasındaki temasın kaybolmasıyla, çevremizdeki duyularıma odaklanmam kolaylaşıyor. Soğuk bir korku enseme yalıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Aynı zamanda, iç karartıcı düşünceler zihnime sızıyor ve unutmak istediğim geçmişimden görüntüler getiriyor.

Kari'nin parçalanmış bedeni bir korku filmi sahnesi gibi önümde belirdiğinde nefesim kesiliyor.

"Neyin var?" Aurora önüme geçip yuvarlak gözleriyle beni izliyor.

"Bu ... şu anda havadaki yanlışlığı hissediyorum. Önce ben gideyim."

Katanam hazır ve vücudum gergin bir şekilde, ağır metal kapıyı iterek açıyorum ve çürük yumurta kokusuyla karşılaşyorum. Koku ve havada asılı duran kıyamet hissi dışında hiçbir şey yanlış görünmüyor. Koridora dikkatlice adım atıyorum ve ancak yeterince güvenli olduğunu düşündüğümde Aurora'nın geçmesine izin veriyorum.

"Elena'nın çatı katı sağda."

"Tamam, arkamda kal."

Yaklaştıkça koku daha da artıyor. Ancak Ashmedai'nin bizden önce oraya ulaştığının teyidi, dairesinin kapısını aralık bulduğumuzda bizi bekliyor. *İblis buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?* Aurora içeri girmek için bir hareket yaptı ama onu durdurdum.

"Diğerlerini beklemeliyiz."

"Ama Niko..."

"Biliyorum aşkım. Ama katanamın Ashmedai'ye karşı işe yaramadığını teyit ettik ve sen de henüz gücünü toparlayamadın."

Beklemek bana acı veriyor ama Aurora'yı koruma ihtiyacım şu anda en önemli şey. Bir kez olsun, normalde yaptığım gibi umursamaz davranmıyorum.

Asansörün *ping* sesi sessizliği yarıyor. İlk olarak Declan ve Ryker ellerindeki özel silahlarıyla dışarı çıkarlar. Hançerden daha büyük değiller.

"Bununla bir iblisle savaşmayı mı planlıyorsun?" Küçük bıçaklarına bakıyorum.

"Bir şeyi büyüklüğünden dolayı küçümseme," diye alay ediyor Ryker. "Ashmedai kesinlikle içeride," diye yönlendiriyor Declan. "İçeri giriyoruz ama burada kalsan iyi olur."

Aurora ve annesi aynı anda, "Kesinlikle hayır," diye cevap verirler.

Aralarında ortak, rahatsız edici bir bakış var, ama Solomon koca ağzını açtığı anda kırılıyor. "Bizden kurtulmaya çalışmayı bırak."

"Tamam. Ama Ashmedai'yi biz halledelim."

Yüce Cadı, "Kızımın bedeninden çıktıktan sonra iblisle başa çıkabilirsiniz," diye homurdandıktan sonra bileğine bir fiske vurarak iki pisliği yolundan uzaklaştırdı.

Aurora'ya elindekine benzer büyüklükte bir kristal veriyor. İkisi de silah olarak kullanıldığında birinin kafatasını kırabilecek kadar büyük. Karşılıklı bir şey söylenmiyor ama bu jestin önemli olduğunu biliyorum. Aurora kaşlarını çatıyor ve bağ sayesinde onun kargaşasını anlıyorum.

Başka ne yapacağımı bilmediğimden, onun yanında olduğumu göstermek için parmaklarımla bileğinin arkasını okşuyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim ama Niko'yu kurtarana kadar yapabileceğim en iyi şey bu.

Declan ve Ryker Yüce Cadı'nın hemen arkasından geliyor ve biz de onların kuyruğuna yapışıp kalıyoruz. İblisle savaşamayacağıma göre, o iki hıyarın uslu durmasını sağlamayı kendime görev ediniyorum. Haddimi aşacak olurlarsa, Niko'ya zarar vermeye niyetlendiklerinden en ufak bir şüphe duyarsam, onları ikiye bölmekten çekinmeyeceğim.

"Ayna nerede?" Declan Aurora'ya fısıltıyla soruyor.

"Koridorun sonunda."

"Dostum, sadece burnunu kullan ve kokuyu takip et," diye tıslıyorum. Bana kaşlarını çatıyor, ben de ona karşılık veriyorum.

Daire sessizdi, birden önümden genç bir kadının alçak sesle ilahi söylediğini duydum. *Hay sikeyim*. Bu Niko. Aurora duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyor.

"Bunu duyan var mı?" Olabildiğince alçak sesle soruyorum. "Neyi duyan?" Ryker soruyor.

"İlahi."

Büyücüler birbirlerine şöyle bir bakar, sonra da tören yapmadan Yüce Cadı'yı yollarından itip önlerine atılırlar.

Aurora, "Ne olacak ki," diye karşılık veriyor ve hemen takip etmek için işaret ediyor. Aniden durmadan önce sadece birkaç adım atıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Bizi büyülediler!" diye yanıtlıyor Yüce Cadı.

"Tabii ki yaptılar. Böyle karanlık bir şey yapacaklarını bilmeliydim," diye homurdanan Solomon, bir şey arıyormuş gibi ceketinin ceplerini yokluyor.

Bir an sonra, kesinlikle Ashmedai'den gelmeyen bir çığlık duyulur. Niko'dan.

"Kız kardeşimi öldürecekler!" Aurora kendini kurtarmak için kristalini kullanmaya çalışır.

Hepsi donmuş durumda, ama hareket etmeye çalıştığımda, hareket edebildiğimi fark ediyorum. "Orospu çocuğu. Beni unutmuşlar." Peşlerinden gidiyorum ama meşhur Taluah Aynası'nın olduğu odaya girdiğimde iki büyücüyü yerde kıpırdamadan yatarken buluyorum. Hayatta olup olmadıklarını kontrol edecek vaktim yok. Küçük athame'lerinden birini alıp pantolonumun içine sokuyorum ve ceketimin altına saklıyorum. İblisin bende olduğunu bilmesini istemiyorum.

Aurora'nın küçük kız kardeşi, diğer tarafta yükselen cehennemden tahmin ettiğim kadarıyla cehenneme açılan bir kapıya dönüşmüş olan aynanın önünde duruyor. Arkasını dönüyor, birkaç ayrıntı dışında olabildiğince masum görünüyor: simsiyah gözleri ve ondan yayılan ölüm kokusu.

"Merhaba, Saxon. Ben de senin geleceğini umuyordum. Küçük büyümü bitirmek için tam da ihtiyacım olan şeysin."

Elini kaldırıyor ve bir anda boğazımın ölümcül görünmez bir güç tarafından kavrandığını hissediyorum. Yerden kaldırılıyorum, sonra iblise doğru sürükleniyorum. Beni dizlerimin üzerine çöktürüp aynaya bakmaya zorluyor. Şiddetli yangının görüntüsü çok daha korkunç bir sahneye dönüşüyor. Kari'nin cinayeti.

Gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. İblis beni her şeyi tekrar izlemeye zorluyor. Önce şiddetli dayak, sonra annem ve ben izlemek zorunda kalırken babamın Kari'nin bedenini çıplak elleriyle parçalara ayırması. Onu durdurmaya çalışmalıydım ama çok korkmuştum. Korkaklığım benim en büyük günahımdı ve babamı öldürdükten sonra bile suçluluk duygumdan kurtulamadım.

"Kız kardeşin hak ettiğini buldu. Tam bir fahişeydi," diyor tanıdık bir ses.

Neden birdenbire rahatça hareket edebildiğimi sorgulamadan ayağa fırlıyorum. Babam kanlı canlı karşımda duruyor.

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Hayır. Seni ben öldürdüm."

"Yaptın mı?" Bir kaşını kaldırıyor. "O zaman neden burada seninle konuşuyorum?"

Görüşüm çoktan kırmızıya boyanmış ve Kari'nin intikamını yeniden alma arzumu kana susamışlık sınırına dayanmış olsa da sendeleyerek geri çekiliyorum.

"Beni öldürmek istiyorsun, değil mi? Devam et, denediğini görmek istiyorum. Bir kez başarısız oldun ve yine başarısız olacaksın."

"Hayır. Bu gerçek değil. Sen bir numarasın, hayal gücümün bir ürünü."

Yüzü öfkeyle buruştu. Bir saniye içinde yüzüme vurdu. "Beni şimdi öldür, Saxon. Benim gibi olmadığını herkese kanıtla."

Elim katanayı daha sıkı tutuyor. Beynime çarpan öldürme emrine itaat etmenin eşiğindeyim ama içten içe gördüklerimin doğru olmadığını biliyorum. Ashmedai kafamın içine girdi.

Ona katanamla vurmak yerine, athame ile kolunu kestim. Sadece yüzeysel bir yara ama iblis bir kükreme çıkararak geri çekildi. Babamın görüntüsü Niko'ya dönüşüyor. Şeytani gözleriyle bana bakarken kolunu tutuyor.

"O silahı nereden buldun?" diye tıslıyor. "Her şeyi bildiğini sanıyordum." Sırıttım.

"Fark etmez. Beni bununla öldürebilmenin tek yolu konağı öldürmektir."

Başından beri böyle olacağını bildiğim halde donup kaldım. İblisin Aurora'nın küçük kız kardeşini ele geçirmeye karar vermesinin nedeni muhtemelen buydu. Ama neden onu öldürmem için beni kandırmaya çalışsın ki? Bu hiç mantıklı değil.

"Şimdi, sözümü en güzel yerinde kestir." Bir kez daha cehennemi gösteren aynaya doğru döner. "Ah, neredeyse unutuyordum. Senden bir şey ödünç almam gerekiyor." Kolunu kaldırıyor ve katanam elimden onunkine doğru uçuyor.

"Gördüğünüz gibi, bu ev sahibini ne kadar sevsem de, kendi bedenimi geri almayı tercih ederim." Kılıcımı iki eliyle tutuyor ve karnına doğru doğrultuyor.

Rüzgâr gibi uçuyorum, onu aynaya çarparken katanayı elinden alıyorum. Cama çarpmak yerine içinden geçiyorum. Kayalık bir yüzeyin üzerinde yuvarlanırken hayal edilebilecek en dayanılmaz acı her yerde alevleniyor. Zehirli dumanı içime çektiğimde ciğerlerim hemen itiraz ediyor.

Nerede olduğumu anlamam uzun sürmedi. Cehenneme geçtim ve gerçek Ashmedai'yi de yanımda getirdim.

"O Kay, sanırım o piçlerin bize hangi büyüü yaptığini buldum." Solomon cebinden küçük bir dal çıkarır ve nesneyi sanki sihirli bir değnekmiş gibi havada sallar.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Warlock büyüü sizinki gibi dört elemente bağlı değildir. Onu eski yöntemlerle kırmak zorundayım."

"Hangisi?" Annem bir kaşını kaldırıyor.

"Nightingale büyüünü kullanmak, doğal olarak."

"Böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Kızım, güçlerimin nereden geldiğini sanıyorsun?"

"Eğer o büyücüler Niko'ya herhangi bir şekilde zarar verirlerse, bunu onlara ödeteceğim,

Yapacağım son şey olsa bile," diye homurdanıyor annem.

"Ailemizden birine değer verdiğinizi görmek güzel."

Beklemediğim bir şekilde irkildi. "Ben de seni ve Miranda'yı önemsiyorum.

Siz benim kızlarımsınız."

"Ben şimdi senin kızın mıyım? Daha birkaç saat önce beni evlatlıktan reddetmemiş miydin? Fikrini değiştiren ne oldu?"

Bakışlarını başka yöne çevirir. "Ben... Sen anlamazsın."

Solomon, "Neredeyse geldik," diye ekliyor. "Ama devam et. Ben burada yokmuşum ya da yan odada bir iblis varmış gibi davranın."

"Hayır anne, bana nasıl sırtını dönebildiğini anlayamıyorum. Sana Elena'nın kötü olduğunu söyledim ama sen bana inanmadın. Bir vampire aşık olduğum gerçeğine çok takıldın."

"Anladım!" Solomon tekrar araya girer. "Şükürler olsun. Kesinlikle *Dr. Phil*'in özel programına katılmak için kaydolmadım."

İğnelemesini görmezden gelerek, elimdeki kristali sıkıca tutarak ileriye doğru koşuyorum. Büyücülerin büyüü sayesinde sıkışıp kalmak bana gücümü geri kazanmam için zaman kazandırdı ve alabildiğim her enerjiye ihtiyacım var. Elena'nın çalışma odasına daldığımda Saxon'ın Niko'ya bir tokat atıp aynaya çarptığını ve parlak turuncu ışıktan oluşan büyük bir patlamayla gözden kaybolduğunu görmek için tam zamanında geldiğimden kalbim boğazımda sıkışmıştı.

"Hayır!"

Ryker ve Declan'ın cesetlerinin üzerinden atlıyorum, şu anda ölü ya da diri olmaları umurumda değil. Işık daha koyu bir aşı boyası tonuna dönüştüğünde Niko'nun bedenini aynanın önünde yayılmış halde buluyorum. Dizlerimin üzerine çökerek onu kucağıma alıyorum ve Ashmedai'nin hâlâ onun içinde olabileceğine dair kafamdaki uyarıyı görmezden geliyorum.

"Niko, uyan. Lütfen." Titreyen parmaklarımla boynuna dokunup nabız arıyorum. Biraz zayıf olsa da orada.

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve yüzüme odaklanması için bir saniye daha geçmesi gerekiyor. "Rora? Ne oldu?"

Sesi kız kardeşime benziyor ve ondan gelen kötü niyetli bir aura hissetmiyorum.

"Bir iblis tarafından ele geçirildin. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Kaşlarını çatarak, "Hayır, en son hatırladığım şey yatağa gittiğim." diyor.

Orospu çocuğu. Annemin tuttuğu korumalara rağmen evimize girdi. Ama onun elinden çektiği çileyi hatırlamaması iyi bir şey.

Arkamdan inleme ve küfür sesleri geliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Ryker ile Declan'ın hayatta olduğunu görüyorum, ikisi de şimdi oturuyor ve şakaklarına masaj yapıyor. Annem koşarak yanımıza geliyor ve Niko'yu kollarımdan alıyor.

"Saxon nerede?" Solomon aynaya bakar, aynada odanın yansıması değil, sadece cehennem gibi olarak tanımlanabilecek çorak bir manzara vardır. Karanlık arazi, sivri taşlar, duman, ateş ve lav her yerde ama Saxon'dan iz yok.

"Bilmiyorum. Aynaya çarptı ve kayboldu."

Ryker, "O lanet iblis Taluah Aynası'nı cehenneme açılan bir kapıya dönüştürdü," diye söze girdi. "Tahminimce arkadaşlarını serbest bırakmak istedi. Onları buraya getirin."

Annem Niko'ya "Yaralanmışsın," der.

İlk bakışta ön kolunda yüzeysel bir kesik olduğunu görüyorum. Sonra Saxon'ın kılıcının çok uzağında olmadığını görüyorum. Muhtemelen kılıcın üstüne düştüğünde kendini kesmiştir ama lanet olsun, Saxon bir şekilde cehenneme düştüyse silahsızdır.

"Nerede benim lanet athame'im?" Ryker sızlanıyor.

Tekrar aynaya dönerek kolumu uzatıyorum ama Solomon parıltıdan yüzeye dokunamadan beni geri çekiyor.

"Ne yapıyorsun sen? Sen de mi cehenneme sürüklenmek istiyorsun?"

"Burada öylece kalmamı ve Saxon'ın peşinden gitmememi bekleyemezsiniz. O benim dostum!"

"Geri dönemeyebilirsin."

"Denemek zorundayım." Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Annem Niko'yu da yanına çekerek ayağa kalktı. "Vampiri bu kadar çok mu seviyorsun?" "Evet," diye nefes alıyorum. "O benim hayatımın aşkı."

Gözlerinde pişmanlık parlıyor gibi. "Böyle hissettiğini fark etmemiştim. Özür dilerim."

Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum. "Özürlerini kendine sakla. Benim işime yaramazlar."

"Eğer eşini kurtarmaya kararlıysan, o aynayı kullanarak geri dönmek için sadece bir şansın olacak." Declan oraya doğru yürür.

"Ne oldu?"

"Ashmedai'yi öldürmeli ve kapıyı kendi tarafınızdan yeniden açmak için onun kanını kullanmalısınız."

"Onu nasıl öldüreceğim?"

"Bununla." Bana athame'ini uzatıyor. "Yine de bir iblisi öldürmek için bu silahı kullanmanın bir bedeli var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Alton mücevherinin tam potansiyelini ateşlemek için hayati bir şeyi, henüz istediğinizi bilmediğiniz bir şeyi feda etmelisiniz."

"Ruhum mu?" Elimdeki küçük silaha bakıyorum.

"Hayır, senin ruhun değil. Kişiden kişiye değişir."

Derin bir nefes alıyorum. "Hepsi bu mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor Declan.

"Hayır, evet değil," diye araya giriyor Solomon, kaşlarını çatarak adama bakıyor. "Önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun." Bana döndü. "Mücevherin istediğini verdiğinde, inanca bağlı kalırsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her athame'deki Alton mücevheri bir enerji matrisiyle bağlantılıdır. İşimizi yapmamızı mümkün kılan şey onun gücüdür," diye açıklıyor Declan. "Mücevhere bir kez bağlandığınızda, matrise de bağlanmış olursunuz."

"Bu kötü mü?"

Solomon, "Bir büyücü olacaksın ve bir numaralı önceliğin iblisleri avlamak olacak," diye yanıtlıyor.

"Hayır, Aurora. Bu berbat bir hayat," diye araya giriyor annem.

"Hayır, değil," diye homurdanıyor Ryker. "Ölmekte olan bir ırkın kralına hizmet etmekten daha iyidir."

Düşünecek bir şey yok. Karar basit. Saxon'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım, bu cehennemin derinliklerine gitmeyi ve hayati bir şeyi kaybetmeyi gerektirse bile.

"Gerçekten gidiyor musun, Rora?" Niko kısık bir sesle sorar. "Evet."

Kollarıma atılmak için annemin yanından ayrıldı. Ona sıkıca sarıldım, yüzümü saçlarına gömdüm. "Miranda'ya iyi bak. Birbirinize destek olmalısınız."

"Böyle konuşma. Geri geliyorsun."

"Evet, öpeceğim." Alnından öpüyorum, sonra annemize kısa bir bakış atıyorum. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Özrü çok geç geldi.

"Onu öldürmek için Ashmedai'yi kalbinden vurman gerekecek. Pençelerinden uzak dur. Ölümküldürler," diye uyarıyor Declan.

"Not edildi." Aynaya bakıyorum, içine adım atmadan önce derin ve sakın bir nefes alıyorum.

Derim buzla yakılıyormuşum gibi karıncalanıyor ama geçitten geçtiğimde tek hissettiğim dayanılmaz bir sıcaklık. Hava nemli ve keskin dumandan çıkan dumanlar kendimi bir gaz odasındaymışım gibi hissettiriyor. Ceketimin içine öksürerek yüzümü kapatıyorum, bir yandan da tüm duyularımı keskin tutuyorum. Eğer burası cehennemse, Ashmedai dışında başka iblisler de olmalı.

Omzumun üzerinden baktığımda karanlıktan başka bir şey olmadığını görünce kalbim sıkışıyor. Geçit kapanmış. Yeniden açabilmem için nerede olduğunu bilmem için bir işarete ihtiyacım var ama buralarda belirgin bir işaret yok. Bir şey görmek çok zor. Çok karanlık ve sisli ve tek aydınlatma kaynağı lav dolu yarıklar ve ateş kulelerinden geliyor. Orta büyüklükte birkaç kaya topluyorum ve onlarla küçük bir kule inşa ediyorum. Bulabildiğim en iyi işaret bu.

Saxon'a seslenmek istiyorum ama bu çok aptalca bir hareket olur.

Buraya indiğinde kopmamış olmasını umarak bağımıza odaklanıyorum.
Neredeyse

Her zamankinden daha güçlü olduğunu, kalbimle senkronize bir şekilde attığını fark ettiğimde rahatlayarak gülüyorum.

Coşku uzun sürmedi. Bir saniye sonra Saxon'un tehlikede olduğunu hissediyorum. Tehlikeli araziye dikkat ederek ona doğru atılıyorum. Cehennemde deli gibi koşarken lav çukuruna düşmek olmaz. Aptallıkla ölmek istediğim şey değil.

Athame'i sıkıca kavrayıp garip gücünden faydalaniyorum. Declan içindeki mücevhere bir şey feda etmem gerektiğini söyledi ama bunu nasıl yapacağımı söylemedi. Elim büyüünden dolayı karıncalanıyor, belki de silah çoktan istediğim ama henüz bilmediğim bir şeyi arıyordur. *Saxon dışında bana ait olan her şeyi benden alabilirsin.*

Yabancı bir güç içime sızarken elim ısınıyor, neredeyse yanacak noktaya geliyor, istilacı ve saldırgan. İçgüdülerim athame'i bırakmamı söylüyor ama buna karşı koyuyorum. Şimdi başarısız olamam. Saxon'ın bana ihtiyacı var. Yabancı güç kalbimin etrafını s a r ı y o r , onu dikenli bir telle sıkıyor. Sonra benim gözlerime ve Saxon'ın sarı saçlarına sahip küçük bir kızın görüntüsü kafamda beliriyor. Bana gülümsüyor ve tombul kollarını açarak koşmaya başlıyor. Ama görüntü bir an sonra toz olup uçuyor ve beni korkunç bir kayıp duygusuyla baş başa bırakıyor. Athame'in benden aldığı şeyin bilgisiyle uğraşırken boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Saxon'la olan çocuğum.

Bir acı çılgılığı beni şimdi ve buraya geri getiriyor ve tam o sırada önümdeki sis dağılıyor ve Saxon'un dizlerinin üzerinde, elinde Ryker'dan çaldığı athame ile olduğu ortaya çıkıyor. Saxon'ın alnında ve kolunda kanayan yaralar var. Korku göğsümden fırlarken kalbim vahşice çarpıyor. Ashmedai'ye bakıyorum, ağzım bir anda kuruyor. Basit bir vuruşla herkesi un ufak edebilecek kaslara sahip bir dev. Saxon David, o ise Goliath. İblisin vücudunda tek bir çizik bile yok. Bana göre şu ana kadar Saxon'la oynadığı çok açık.

Saxon'un burada olduğumun farkında olup olmadığından emin değilim ve varlığımın dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Ashmedai'nin dikkatini çekecek bir giriş yapmalıyım. Bir an için büyümün burada işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum ama sonra onu kullanmamaya karar veriyorum. Bunun yerine, iblise fırlatabileceğim bir kaya parçası bulana kadar yeri araştırıyorum.

Ağaç gövdesine benzeyen bacakları esniyor ve derisinin kabuksu görünümü sayesinde, kuduz bir köpeğin yüzüne sahip yürüyen kötü bir ağaca benziyor. Şahsen çok daha korkunç ve Saxon'a doğru saldırmak üzere.

Sırtını ıskalamamayı umarak taşı tüm gücümle fırlatıyorum. Kafasına isabet ettirmek beni daha çok tatmin ederdi ama aynı zamanda daha zor olurdu. İblis sendeleyerek ilerliyor, sonra bana doğru bakıyor, gözleri siyah yerine turuncu-sarı parlıyor.

"Karıcığım. Benim için gelmişsin." Etkileyici derecede keskin dişlerini göstererek dengesiz bir şekilde gülümsüyor. "Bu beklediğimden daha hoş olacak."

Saxon bakışlarını bir anlığına benimkilere kilitliyor, bu da bana daha sonra ondan bir azar işitebileceğimi söylemeye yetiyor. Hayatta olduğu sürece istediği kadar kızgın olabilir. Yine de benimle dikkati dağılmışken düşmanımıza saldırma fırsatını kaçırmıyor. Benim insan gözlerime görünmeden süper hızlı bir koşuya başladı. Bir saniye sonra Ashmedai başını geriye atarak göğsünü açıkta bırakan bir kükreme savuruyor.

Son saniyeye kadar hançeri sırtımda saklayarak ona doğru atıyorum. Ne yazık ki, Saxon'la aynı doğaüstü hıza sahip değilim. İblisin yanına vardığımda, artık acısından dolayı dikkati dağılmıştı. Beni bir böcek gibi ezmek ya da daha kötüsünü yapmak için pençeye benzeyen elleriyle bana uzanıyor. Eğilerek keskin pençelerini bir santimle geçiriyorum, ancak engebeli zeminde ayağım takılıyor ve ona çok yakın düşüyorum.

Ayağa kalkmaya çalışırken athame hâlâ elimdeydi. Yine de yeterince hızlı değilim ve Ashmedai beni ayak bileğimden tutarak kendisine doğru sürüklüyor.

"Onu rahat bırakın!" Saxon iblisin kolunu keser, ancak bir sinek gibi savrulur ve karanlık sisin içinde kaybolur.

"Saxon!" Haykırıyorum.

Ashmedai gülüyor, beni bir bez bebekmişim gibi baş aşağı tutuyor. Göğsünden saldırmak için çok uzaktayım ve çaresizlik de müttefikim değil.

Hayır, bu şekilde bitmesine izin veremem. Sihrimin bu Tanrı'nın unuttuğu yerde işe yarayıp yaramadığını test etme zamanı geldi. Dikkatimi içime çeviriyorum, özümde yatan güce odaklanıyorum. Bir anda kıvılcım alevleniyor ve korkuyu bir nebze olsun yok ediyor. Yine de hiçbir şekilde sakın değilim. Ölümcül tehlike görmezden gelinmesi zor bir şeydir.

Tüm gücümü tek bir büyüde kullanmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, bedenimi bir kanala dönüştürüyorum - tıpkı Elena'nın içime koyduğu geri püskürtme büyüğü gibi - ve iblise elektrik veriyorum. Bir an sonra bırakıyor. Başımı korumak için kollarımı kullanıyorum ve çarpmanın etkisiyle bir kemik kırılması duyuyorum. Athame elimden kayıyor.

Kolumdan yukarıya doğru beyaz bir acı fışkırırken parmaklarım boğazımdan yırtık bir çığlık çıkarıyor.

Ağır adımlar yavaşça yaklaşıyor ve onlarla birlikte kötülüğün pis kokusu da. Silahım olmadan, elimde kalan tek şey büyüm. Sığ nefesimi kontrol etmeye çalışarak, havadan yaratabileceğim en büyük enerji topunu yaratmaya odaklanıyorum. Çok fazla değil - genellikle daha iyi koşullar altında yaratacağımdan daha az - ama elimde kalan tek umut bu.

Ashmedai'nin karanlık gölgesi üzerimde beliriyor. Öldürmek için alçalırken ağzını sonuna kadar açıp dişlerini ortaya çıkarıyor. Saldırıyorum, çevredeki iblislerin bin yıldır gördüğü en parlak ışıkla bölgeyi aydınlatıyorum. Ashmedai çığlık atarak uzaklaşıyor. Derin bir memnuniyet bana acıyı bir süreliğine unutturuyor.

Karnımın üzerine yuvarlanıp athame'e doğru sürünüyorum. Yakınımda; tek yapmam gereken kolumu uzatmak. Parmaklarım sapa sürtünüyor ama Ashmedai'nin ayağı tarafından eziliyor. Elimdeki kemikleri kırarken, karanlık bir anlığına görüşümü ele geçiriyor. Acı çok fazla.

Aniden basınç kayboluyor ve görüşüm normale dönüyor. Saxon geri döndü, kanlar içinde ve isle kaplı, ama hala her şeyiyle savaşıyor. Gözleri kıpkırmızı, dişleri hiç görmediğim kadar uzun. Ama athame'den iz yok. Onu kaybetmiş olmalı.

Acı içinde nefes alarak kırık kolumu uzatıyorum ve silahımı kapıyorum. Bu halimle Ashmedai'yi bıçaklayabilmem mümkün değil ama Saxon'un işi bitirmesine yardım etmek için sahip olduğum azıcık gücü kullanabilirim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra yavaşça kalkıyorum. Kelimeler dudaklarımdan bir fısıltıyla dökülüyor, basit bir büyü. Aniden çıkan bir rüzgâr Ashmedai'yi yana doğru itiyor. Gözlerini bir saniyeliğine Saxon'dan ayırıp bana bakıyor. İhtiyacım olan fırsat bu. İçimde kalan son güç parçasıyla athame'i doğruca Saxon'un eline doğru ucuruyorum.

"Kalp!" Bacaklarım altımdan çekilmeden hemen önce bağıriyorum.

Saxon sığılıyor ve büyüü kılıcını iblisin göğsünün derinliklerine gömüyor. Gök gürültüsü kadar yüksek bir kükreme bekliyorum ama Ashmedai'den hiç ses gelmiyor. Bir heykel gibi donup kaldı. Çatlaklar vücuduna yayılmaya başlıyor, önce yavaşça, sonra hızlanarak vücudunun her santimini kaplıyorlar.

Saxon yanımda beliriyor ve beni kollarına çekiyor. Kabusumuz neredeyse sona erdiği için rahatlamış bir şekilde tamamen onun içinde eriyorum. Birlikte, düşmanımızın bir toz yığını halinde kendi üzerine çöküşünü ve athame'i de beraberinde gömüşünü izliyoruz.

"İyi misin aşkım?" Saxon soruyor ama zihnim dönüyor, bu yüzden ona hemen cevap vermiyorum.

Kahretsin. İblis kanı yok. Buradan nasıl çıkacağız?

OceanofPDF.com

Aurora, Ashmedai'den geriye kalan toz yığınının gözlerini kırpmadan bakmaya devam ediyor ve beni son derece endişelendiriyor.

"Rora?" Tekrar sordum. "Neyin var?"

Çay tabağı kadar yuvarlak gözlerle bana bakıyor. "Declan buradan çıkmanın tek yolunun Ashmedai'nin kanını kullanmak olduğunu söyledi. Ama kan nerede, Sax? Kurumdan başka bir şey kalmadı."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda bizden çok uzakta olmayan tıslama ve hırlama sesleri duyuluyor. Ashmedai gitmiş ama burası cehennem gibi. "Hadi athame'i alalım ve buradan gidelim. Misafirimiz var."

Aurora omzunun üzerinden bakıyor, yaklaşan tehlikeyi görmeye çalışırken gözlerini kısıyor. Çabucak Ashmedai'nin kalıntılarına yöneliyorum ve tek silahımızı çıkarıyorum. İçgüdüsel olarak tozunu almıyorum. Kan değil, ama belki de büyücüler bu ayrıntı konusunda yanılmışlardır. Buna şaşırımdım.

"Hadi, Rora. Gitmemiz gerek."

"Ya geçidi tekrar açamazsak?" Sesi ciyak ciyak çıkıyor. Panikliyor ve ben buna izin veremem.

Onu kendime çekip yanağını okşadım. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız, aşkım. Söz veriyorum."

Başını sallıyor, gözleri kararlılıkla sertleşiyor. "Evet, yapacağız."

Geri çekildiğimde, sağ elinin iki kat büyüdüğünü ve sol kolunun yanında gevşek bir şekilde asılı durduğunu görüyorum.

"Yaralanmışsın."

"Sanırım düştüğümde kolumu kırdım ve Ashmedai elimi ayağının altında ezdi."

İçimdeki öfke kabarıyor ve o orospu çocuğunu tekrar öldürebilmeyi dilememe neden oluyor. Athame'i pantolonumun içine sokuyorum ve onu çok fazla sarsmamaya dikkat ederek kollarımın arasına alıyorum.

"Her şey yoluna girecek, Rora."

Yüzünü göğsüme bastırıyor. "Seni seviyorum, Sax."

"Ben de seni seviyorum, Rora."

Bilmediğim ve tehlikeli bir bölgede maksimum hızda koşmak, özellikle de nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yokken ideal değil. Burada her şey aynı görünüyor. Hızımı düşük tutmalıyım çünkü yanlış bir adım bizim için ölümcül olabilir.

Aurora bana "Şu sivri kaya kümesinden sonra sola dön" dedi. "Oradan koşarak geçtiğimi hatırlıyorum."

"Tamam."

Takip sesi duymadığım için yavaşlıyorum. "Bu bölge sana tanıdık geliyor mu?"

"Kesin bir şey söylemek zor ama sanırım öyle. İndirin beni." Bunu elimden geldiğince nazikçe yapıyorum.

"Geçidin yerini bir taş yığınıyla işaretledim," diyor. "İyi düşünmüşsün."

Bölgeyi tarıyorum ve bir dakika sonra Aurora'nın işaretleme. "İşte orada." İleriyi

gösteriyorum. "Kasvetten başka bir şey görmüyorum."

"Devasa aletim dışında başka avantajlarım da var." Ona göz kırpıyorum. Başını sallayarak, "Tam bir aptalsın." diyor.

Hâlâ arsız bir gülümsemeyle elimi sırtının alt kısmına bastırıyorum ve onu kayalıklara doğru yönlendiriyorum. Burada olduğumu hatırladığımı söylemek isterdim ama o sırada o lanet ibisle savaşmakla meşguldüm.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Athame'i alabilir miyim, lütfen?"

"Onu nasıl tutacaksın? Kolun ve elin kırık, aşkım."

Yüzünü buruşturarak kırık kolunu kaldırır. "İdare edebilirim. Artık o kadar acımıyor."

Dişlerinin arasından yalan söylüyor ama çok inatçı ve vazgeçmiyor.

"Peki. Sana inanmış gibi yapacağım." Önce kabzayı ona veriyorum.

Aurora ona dokunduğunda yeşil taş parlıyor ve hemen göğsüme kötü bir his giriyor.

"O da neydi?"

Bakışlarını benimkilere kilitliyor ve gözlerinde parlayan hüzün hoşuma gitmiyor. "Athame'i kullanabilmek için onunla bağ kurmak zorundaydım. Aksi takdirde büyüsü işe yaramazdı."

"Ama onunla iblisi öldüren bendim."

"Biliyorum. Belki de arkadaş olduğumuz için onu kullanabildin."

"Bu hiç hoşuma gitmedi, Rora. Ama önce geçidi nasıl açacağımızı bulalım."

"Evet."

Gözlerini kapatarak sağa dönüyor. Taşın üzerindeki ışık daha parlak yanıyor ve etrafımızda küçük bir hale oluşturuyor. Aurora'nın alnında bir hilalin ana hatları beliriyor ve gözlerini tekrar açtığında onlar da parlıyor. Sihirli dallar bileğinin etrafında kıvrılıyor, sonra koluna ve vücudunun geri kalanına yayılıyor. Dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor, bu da omurgamın sertleşmesine neden oluyor.

Tam athame'i elinden almak üzereydim ki bana döndü ve "Ben iyiyim. Athame beni iyileştiriyor."

Gözlerimi kırık eline dikiyorum ve şişliğin azaldığını fark ediyorum. *Orospu çocuğu*. Tuhaf büyü'nün Aurora'nın acısını dindirmesine çok sevindim ama ne pahasına?

Tamamen iyileşmiş gibi görüldüğünde, athame'i kaldırır, elinde sıkıca tutar ve ardından yabancı bir dilde kelimeler konuşurken önündeki havayı keser. İki parlayan çizgi beliriyor ve bir *X* oluşturuyor. Bir aynaya dönüşüyorlar ve içinden Elena'nın dairesinin içini görebiliyoruz.

"Başardın! Geçidi açtın."

"Sanırım Declan kan konusunda yanılmış. Belki Ashmedai'nin külleri yeterliydi."

Yaklaşıyorum ve Solomon ile Yüce Cadı'nın diğer uçta durup bize baktığını görüyorum. Elimi Aurora'ninkiyile birleştiriyorum. "Hazır mısınız?"

"Evet."

"Üç kadar sayıyorum. Bir, iki, üç."

İkimiz de ileri adım atıyoruz ama diğer tarafa geçmek yerine görünmez bir duvara çarpıyoruz.

"Ne oluyor be!" Aynaya kaşlarımı çatıyorum. "Neden çalışmıyor?"

"Bilmiyorum. Belki de büyüü yanlış yaptım ya da onun kanına ihtiyacımız vardı."

Solomon ve Yüce Cadı aynı anda konuşmaya başlıyorlar ama söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyoruz. Duyabildiğim tek şey, yaklaşan büyük ve iğrenç bir şeyin hırıltısı. Savunma pozisyonuna geçerken kaslarım geriliyor.

Bizden birkaç metre ötede dört ayaklı bir canavarın bize doğru koştuğunu görüyorum. *Lanet olsun!* Çok yaklaştık.

"Koş, Rora!" Bağırıyorum.

"Hayır, bununla tek başına savaşmana izin vermeyeceğim."

Tartışacak zaman yok. Canavar neredeyse üzerimize geliyor. Ona son sözlerimi söylemeye hazırdım ki bir şey ceketimi tutup beni geri çekti. Korkunç bir şok vücuduma yayılıyor ve sonra sırtım sert, pürüzsüz bir zeminle buluşuyor. Görüşüm bir saniyeliğine bulanıklaşıyor ama tekrar düzgün görebildiğimde beyaz bir tavana bakıyorum.

"Bu ne lan!"

"Benim de söylemem gereken buydu." Solomon görüş alanımda belirdi, beyaz saçları normalden daha dağınıktı. "Dürüst olmak gerekirse, ikiniz yüzünden zaplanmaktan bıktım."

"Rora!" Hemen ayağa kalktım.

"Ben buradayım." Tamamen iyileşmiş eliyle koluma dokunuyor.

Seyircilerimizin olması umurumda değil, onu kucağıma çekiyorum ve ağzına saldırıyorum. Bu gece onu kaybetmeye çok yaklaştım. Onu ne kadar sevdiğimi bilmesini sağlamak için aramızdaki bağa ihtiyacım var. Başını yana yatırıyor, kolları boynuma dolanırken öpücüğü derinleştiriyor. Bizden ve bu muhteşem tamamlanma hissinden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Yakınlarda biri ıslık çalıyor, sonra Ryker bize bir oda bulmamızı söylüyor. Kimsenin hesabına öpücüğü bozmak istemiyorum ama Yüce Cadı boğazını temizleyince Aurora gevşiyor.

"İşiniz bitti mi?" diye soruyor.

"Hiç de değil," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Bu çok seksiydi," diyor Niko, sanki bir filmdeki iki aşıkımız gibi bize bakarak.

Tamam, belki de PDA'yı PG-13 tutarsak daha iyi olur.

Aurora kucağımdan kayıyor ve birlikte tekrar ayağa kalkıyoruz. Solomon'a döndü. "Ne oldu? Bizi cehennemden nasıl çıkardın?"

"Bunun için annene teşekkür edebilirsin. Isadora büyüyü çözdü. Büyülü bir kordon oluşturduk ve bu sayede cehenneme girip sizi geri çekebildim."

Aurora dikkatini annesine çeviriyor ve bir süre konuşmuyor.

Kalbinde çelişkiler var, bunu hissedebiliyorum.

"Şimdi ne olacak?" Gergin anı bozmak için soruyorum.

Baş Cadı bana baktı. "Şimdi konseye ne olduğunu açıklayacağım."

"Onlara gerçeği mi yoksa kendi yorumunu mu anlatacaksın?" Aurora tersledi.

Kadın dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çatıyor. "Daha önce senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Elena'nın cadılar meclisine ihanet ettiğine inanmak, onlar için yaptığım her şeyin, yaptığım her fedakârlığın yanlış nedenlerle yapıldığı anlamına geliyordu. Elena benim akıl hocamdı, Rora. Ve büyükannenin en iyi arkadaşıydı."

"Bunu bana hiç söylememiştin."

Bakışlarını indiriyor. "Seni ve kız kardeşlerini uzak tutmakla hata ettim."

"Saxon'la nişanlandığına göre Rora'ya ne olacak?" Niko araya giriyor.

Tükürüğümle boğuluyorum, bu da öksürük krizine neden oluyor.

"Biz nişanlı değiliz Niko," diye cevap veriyor, bana doğru bakmadan.

"Hayır, sadece evlisiniz," diye homurdanıyor Solomon.

Aurora ve ben ona bir bakış attık.

"Ne?" Kaşlarını kaldırıyor. "Çiftleşmenin anlamı bu."

Boynumun arkasını ovuyorum, şimdi kendimi çok garip hissediyorum. Onunla evlenmek istemediğimden değil. Sadece hiç bu kadar düşünmemiştim. Benim dünyamda geleneksel evlilik törenleri sadece kraliyet mensupları içindir.

Aurora Declan'a doğru yürür. "İşte athame'in. Teşekkürler."

"Oh, hayır. Bu artık senin. Alton mücevheri senin güçlerine bağlandı. Şimdi bu bağı koparmak acı verici olur."

"Bu, onunla bağ kurduğumda sana zarar verdiği anlamına mı geliyor?"

Omuzlarını omuz silkerek kaldırıyor. "Ödenecek küçük bir bedeldi.

Bunu inanca hoş geldin hediyesi olarak

düşünün." "Ne diyeyim?" Ben

soruyorum.

Büyücüler ve Aurora bana bakıyor ama cevap veren Solomon oluyor.

"Aurora artık bir büyücü."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani balayını kısa kesmek zorunda kalacaksın, aşık çocuk. Eğitimine başlamak için İskoçya'ya gelmesi gerekiyor," diye yanıtlıyor Ryker.

"Ne için eğitim?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Declan bir kaşını

kaldırıyor. "Artık bir iblis avcısı mısın?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Sanırım öyle."

Elimi yüzümde gezdiriyorum, bu yeni gelişmelerden nefret ediyorum. İçgüdülerim "hayır "ın canı cehenneme diyor ama o benim arkadaşım, malım değil.

"İstedğin bu mu, Rora?"

Bir an büyücü ikiliye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama iblisleri ve canavarları öldürmek kulağa ilginç bir kariyer gibi geliyor."

"Ve ayrıca çok tehlikeli. Neredeyse ölüyordun." Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamayarak kollarımı kavuşturuyorum.

"Ama yapmadı," diye araya giriyor Ryker. "Ve eğitim sayesinde bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacak."

"Ashmedai'yi öldüren Saxon'dı, ben değil," diye araya giriyor.

Declan bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Tüm bunlar ne anlama geliyor? Aurora artık bir büyücüyse, Yüce Cadı olmak için sıradaki isim kim olacak?" Niko soruyor.

Annesi, "Şimdi bunun için endişelenmeyelim," diye yanıtlıyor.

Derim karıncalanmaya başladığında hâlâ kara kara düşünüyordum ve içimi büyük bir tedirginlik kapladı. "Saatin kaç olduğunu bilen var mı?"

Solomon cep saatini çıkarır. "Çıtır çıtır olmadan önce kışını kaldırıp eve dönme vakti geldi. Güneş doğmak üzere."

S Ryker bizi dairemize bıraktığında Axon ayakta uyuyakalıyor. O kadar kendinden geçmiş ki büyücü bana haber vereceğini söylediğinde homurdanmadı bile. Ona kayıtsız bir cevap veriyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey bu. Önceliklerimi belirlemeden önce tüm değişikliklerle ve bunların sonuçlarıyla başa çıkamam.

Ryker her zamanki gibi büyücülük sihrini kullanarak ayrılıyor. Bunun nasıl yapılacağını öğrenmenin heyecan verici olduğunu inkar edemem. İskoçya'ya gitmek için Saxon'ın yanından ayrılmak değil. Ama büyücüler hemen gitmem konusunda ısrar ederlerse, Saxon benimle gelir mi yoksa kalır mı?

Şehir merkezinde Jacques ve kralla ilgili büyük bir şey olduğunu biliyorum. Blueblood savaşları yeniden başlarsa, Saxon'a burada ihtiyaç olacak.

"Düşüncelerin için bir peni." Yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. "Önemli değil. Hadi temizlenelim ve uyuyalım."

Burnunu boynumun kıvrımına getirip derin bir nefes alıyor. "Şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Güzel kokmam mümkün değil ama hormonlarım hijyeni zerre kadar önemsemiyor. Ona doğru eğilip yumruklarımı gömleğinin içinde kıvrırken erimeye başladım bile.

"Önce duş al," diyorum boğuk bir sesle. "Tamam."

Elini tutarak odama yöneliyorum, kıyafetlerimi çıkarmak için can atıyorum.

Kirli ve kanlıdırlar, tamamen harap olmuşlardır, sadece yakmak için iyidirler.

Banyoya girdiğimde aynadaki yansımamı görünce irkildim. *The Walking Dead*'deki zombi figüranlara benziyorum. Saxon arkamdan bana

sarılıyor, çenesini omzuma yaslıyor. Üstü başı kir içindeyken bile bir tanrı gibi görünüyor. Bu hiç adil değil.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sorar. "Hiçbir şey."

Küvet olarak da kullanılabilen duşa giriyorum. Banyo yapabilirim. Vücudum yara bere içinde ve ağrıyor ama Saxon ve benim küvete sığacağımızdan şüpheliyim.

"Bunu başarabilirim," diye fısıldıyor kulağıma.

"Ne?"

"Birlikte banyo yapabiliriz."

Başımı eğerek soruyorum, "Bekle? Düşüncelerimi duydun mu?"

"Hmm. Emin değilim. Küvete uzun uzun bakıyordun ve ben de ikimizi orada, bana binerken, etrafımız baloncuklarla çevriliyken hayal ettim."

Arzu midemin çukurunda açığa çıkıyor ve bacaklarımın arasında birikerek güneye yöneliyor. Kalp atışlarım temposunu artırıyor, göğüs kafesimin içinde gümbürdüyor.

"Bu oldukça iyi bir vizyon."

Ceketini çıkarıyor, ardından göz açıp kapayıncaya kadar kirlenmiş gömleğini, kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıyor. "Hadi bunu gerçeğe dönüştürelim."

"Tamam."

"Gel. Giysilerini çıkarmana yardım edeyim."

Sonunda küvete girdiğimizde, o kadar tahrik olmuştum ki, beni uçurumun kenarına göndermek için fazla bir şey gerekmeyecekti. Bir sürü su sıçratma ve manevradan sonra nihayet küvette doğru pozisyonu bulmayı başarıyoruz. Saxon her yerde büyük. Ama bir kez bulduğumuzda ve eve doğru kaydığında, tüm o akrobasi hareketlerine değişiyor. Ritmimizi keşfettiğimizde kaygan ve ıslaktık. Kalçalarımı oynatıyorum, Saxon içime piston gibi giriyor, dillerimiz beynim kısa devre yapana kadar en erotik dansa birbirine karışıyor.

"Sax?" Dudaklarına karşı söylüyorum.

"Evet, tatlım?" Boynumu öpüyor, tüylerim diken diken oluyor. "Isır beni. Lütfen?"

"Siktir, iki kere sormana gerek yok."

Dişlerini tenime batırıyor, vücuduma saf coşkunun radyoaktif dalgalarını gönderiyor. Kalçalarımı daha hızlı döndürerek onun adını haykırıyorum. Onu her çekişimde bacaklarımın arasındaki basınç artıyor ve Saxon daha da büyüyor gibi görünüyor. Oda dönmeye başladığında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum ama yine de her yerde yıldızları görüyorum. Orgazm beni o kadar yoğun bir şekilde vurduğunda vücudum sıvı ateşe dönüşüyor ki çığlık bile atamıyorum. Sesim gitti.

Saxon kendi kurtuluşunu kovalamakla meşgul. Benden içmeyi

bırakıyor, ağızıma tekrar sahip olmadan önce diliyle kesikleri yalayarak kapatıyor.

Kolları beni göğsüne hapsederken dili vahşice, talepkârca içeri dalıyor. Dudaklarıma karşı homurdanıyor, kendini içime boşaltırken şiddetle titriyor. Ona binmeye devam ediyorum, bu sadece beni tekrar paramparça ediyor.

Hareket etmeye cesaret edene kadar dakikalar geçiyor. Kalbim hâlâ düzensiz atıyor ve nefesim kesiliyor. Saxon'ı kapüşonlu gözlerle bana bakarken bulup arkama yaslanıyorum. Gözlerinde hâlâ bir parça kırmızı var.

"Bu..."

"Dünyayı sarsacak kadar şaşırtıcı mı?"

Gülümsüyor. "Bu bir kelime mi?"

"Artık öyle." Beni nazıkçe öpüyor, zaten gevşek olan bedenimi yapış yapış hale getiriyor. İsteksizce geri çekiliyorum ama sadece ona utanmadan bakabilmek için. Bu olağanüstü erkeğin benim eşim olduğu ve onunla bir ömür geçireceğim konusunda kendimi rahatlatmak için kendimi çimdikliyorum. Bir parça hüzün kalbime kayıyor

Nelerden vazgeçmek zorunda kaldığımı

hatırladığımda. "Sorun nedir, aşkım?"

diye soruyor.

İçimden yüklü bir nefes boşalıyor. "Büyücü athame'in benim için çalışmasını sağlamak için mücevherle bağ kurmam gerektiğini biliyorsun. Ama benden ne istediğini sana söylemedim."

Saxon'ın cinsel ilişki sonrası mutlu ifadesi kasvetli bir hal alır. "Söyle bana, Rora.

Yükünü taşımana yardım etmeme izin ver."

Sözleri beni neredeyse ağlatacaktı. Boğazım düğümlenerek ona gördüğüm imgeyi ve bunun ne anlama geldiğini düşündüğümü anlatıyorum. Saxon birkaç saniye konuşmuyor ama bakışlarından onun da benim gibi paramparça olduğunu okuyabiliyor ve aramızdaki bağdan hissedebiliyorum.

Yanağıma uzanıyor, parmaklarının ucuyla okşuyor. "Bilemezdin. Yapman gerekeni yaptın."

"Bana kızgın değil misin?"

Kaşları çatıldı. "Neden kızgın olayım ki? Yaptığın fedakârlık hayatlarımızı kurtardı ve biliyorum ki sen de belalı bir büyücü olarak daha nicelerini kurtaracaksın. Seninle gurur duyuyorum."

Gözümden bir damla yaş kaçıyor ve Saxon onu başparmağıyla siliyor. "Seni çok seviyorum," diyorum.

"Seni sevdiğim kadar değil."

Göğsümdeki acıyı yatıştırmaya yardımcı olan yavaş ve şefkatli bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor. Ölümlü bedenim izin verdiği sürece iyi

olacağız. Aniden farkına vardığımda dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.
"Ne oldu? Seni incittim mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Aklıma bir şey geldi. Eğer bir büyücüysen, bu ölümsüz olduğum anlamına gelir."

Geriliyor, kocaman gözlerle beni izliyor. "Gerçekten mi?"

"Sanırım öyle. Ryker ve Declan öyle. Nasıl çalıştığından emin değilim. Ama sanırım eğitim sırasında öğreneceğim."

"Gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum ama seni birkaç yıl içinde kaybetmeyeceğim için çok mutluyum," diyor boğuk bir sesle.

Gözleri daha parlak hale geliyor ve orada parladığını gördüğüm ham duygu beni mahvediyor. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, Saxon Hellström. Sen sevdiğim erkeksin; sen benim eşimsin. Sensiz gitmeyeceğim. Krala ve arkadaşlarına yardım etmek için bir süre burada kalman gerekiyorsa, ben de kalırım."

"Peki ya eğitim? Artık büyücülerin inancının bir parçasısın." "Onlar bekleyebilir. Sen burada olman gerektiği sürece ben de burada olacağım. Ve ne zaman

İskoçya'ya gitme zamanım geldiğinde, sen de benimle geliyorsun."

"Kesinlikle yapacağım. Nereye gittiğimiz önemli değil, Rora. Ev, senin olduğun yerdir."

Yine hüngür hüngür ağlamanın eşiğindeyim. "Cehennem bile mi?" "Cehennem bile."

SAXON

Hayat bana ve Aurora'ya yeteri kadar yaşadığımıza karar vermeden önce tam yirmi dört saat kesintisiz mutluluk veriyor. Lucca balonumuzu patlatmaya gelen kişi. Yalnızdı ve laneti kırıldığından beri ilk kez bu kadar kasvetli görünüyordu.

"Dinlenmen için sana daha fazla zaman veremediğim için özür dilerim," diye özür diliyor ve Aurora'ya bakıyor.

"Sorun değil. Sorunlarımızın öylece ortadan kalkmasını beklemiyorduk," diye yanıtlıyor. "Eğer sen olmasaydın, Solomon ya da annem olacaktı."

"Aslında benden size büyüklerle konuştuğunu söylememi istedi. Sen ve Saxon her türlü suçlamadan aklandınız."

Homurdanıyorum. "Yippee-ki-yay. Şanslı değil miyiz?"

"O kadar da değil. Büyü topluluğunun desteğinin yarısını kaybetmiş olabiliriz." Lucca dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini birleştiriyor.

"Buna şaşırmadım. Yöntemleri arkaik. Yüzlerine inat burunlarını kesecek tipler," diyor Aurora.

"Yüce Cadı hala kralı destekliyor, ancak şu anki sorun şu ki, sen bir büyücü olduğun ve bir vampirle çiftleştiğin için, bu pozisyon için sıradaki kişi olamazsın."

"Bunu biliyordum. Miranda olmalıydı ama onu ya da Niko'yu bu yükten kurtarmayı umuyordum."

"Sorun da bu zaten. İki de rolü istemiyor ve annen de onların kararını destekliyor. Sanırım Cadılar Konseyi'ni en çok kızdıran da bu oldu."

Aurora'yı yakından izliyorum ve şaşkınlığını fark ediyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Sana yaşattığı şeyler için pişmanlık duyuyor gibiydi." "Ve bana ne yaptığını biliyor musun?"

Lucca utangaç görünüyor. "Vivi birkaç şeyden bahsetmiş olabilir."

Bakişlarını kaçıırıyor ama kalbindeki sıkıntıyı gizleyemiyor. Aramızdaki bağ giderek güçleniyor ve artık onu bir kitap gibi okuyabiliyorum.

"Ejderhalar konusunda ne durumdayız?" Konuyu değiştirmek için sordum. "Peki o yabancı sürüye ne oldu?"

"Karl ya da Cheryl'den kurt meselesiyle ilgili henüz bir şey duymadım ama Larsson şimdilik adamlarını yatıştırmayı başardı."

"Ya Jacques?"

"Artık Salem'de olmadığına inanıyoruz. Yine de onu arayan ekiplerimiz var."

Aurora'ya bakarak soruyorum: "Sence Elena Jacques ile birlikte mi çalışıyordu? Zamanlama tesadüf olamayacak kadar uygun görünüyor."

"Bilmiyorum. Bu mümkün. Kralın eninde sonunda ilk nesli etkileyen hastalığa yenik düşeceğini biliyordu."

Lucca'nın duruşu değişir, daha sertleşir ve gözleri temkinli bakar.

"Amcan konusunda ne yapacaksın?" diye sordum.

Ağır bir iç çekerken omuzları öne doğru sarkıyor. "Tahttan feragat etmesi için kesinlikle en kötü zaman ama benden sarayında daha fazla rol almamı istedi. Bloodstone'daki zamanım sona erdi."

"Bu da zamanımızın bittiği anlamına geliyor." Buradan ayrıldığım için mutsuz olduğumu söyleyemem ama Aurora hakkında da düşünmem gerekiyor. "Artık burada kalmak zorunda değilsin, değil mi?"

"Hayır. Bu sadece geleceğin Baş Cadısı olduğum için bir gereklilikti." "Güzel. Ne zaman taşınıyoruz?" Lucca'ya sordum.

"Mümkün olan en kısa sürede. Unutmadan önce." Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Bu senin için."

"Ne oldu?"

"Amcamdan bir hediye."

Kutuyu açtım ve içinde kırmızı bir gül rozet buldum. Kızıl Muhafız askerlerinin taktığı rozet. "Anlamıyorum. Bunu bana neden verdi?"

"Senin ve Ronan'ın Kızıl Muhafızlar'a resmen katılmanızı istiyor."

Duygularım boğazıma düğümleniyor ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O askerlerle birlikte eğitim aldım ama onların saflarına katılmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Babamın kim olduğunu düşününce, bu onur nişanını takmaya layık olacağımı düşünmemiştim.

"Bu gerçeküstü ama kabul edemiyorum," diyorum sonunda. "Neden?" Daha dik duruyor.

"Boone'un seni vampirin dövülmüş kılıcıyla yaralayabilmesinin sebebi benim. Eğer görevimi terk etmemiş olsaydım... Eğer görevlerimi ihmal etmemiş olsaydım, onu durdurabilirdim."

Lucca yuvarlak gözlerle bana bakıyor. "Bu delilik. Görevini terk etmedin, Sax. Sana bu akşam izin yapmanı söyledim."

Başımı salladım. "Gitmemeliydim. Düşmanın yakın olduğunu biliyordum."

Aurora elini sırtıma koydu. "Sax, bence geçmişini geride bırakmanın tam zamanı. Sen baban değilsin. Sen tanıdığım en cesur ve sadık erkeksin. Kız kardeşimi bir iblisten kurtardın ve bunun için cehenneme gittin."

"Sana Kızıl Muhafızlar'da ihtiyacımız var, Sax. Bunu hak ediyorsun," diye ekliyor Lucca.

Suçluluk duygusundan kurtulmak benim için çok zor. Çok uzun zamandır taşıyorum. Ama belki de haklıdırlar. Olan bazı şeylerin benim kontrolüm dışında olduğunu kabul etmek zorundayım. Gözlerimdeki yanma birdenbire ortaya çıkıyor. Bir bebek gibi ağlamak istemiyorum ama boğazımdaki düğüm gerçek.

Gözyaşlarımla savaşıp başımı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim."

Lucca'nın gözlerinin akı biraz kızarmış ama yine de kendini tutuyor.

"Bir şey değil." Ayağa kalkıyor. "Gitsem iyi olacak. Yapacak çok şey var. I

Aurora'nın sizinle birlikte malikaneye taşınmasını bekliyoruz."

Bu konuda nerede durduğunu bilmediğim için bakışlarını arıyorum. "Yaşam alanım yeterince büyük. Rahat edeceksin, söz veriyorum."

Kulaktan kulağa gülümsüyor ve gözleri parlıyor. "Sax, odan ayakkabı kutusu büyüklüğünde olsa bile senin yanına taşınırdım."

Tanrım, bu kadını daha fazla sevemezdim. Çiftleşme bağı bir anda alevleniyor, parlak ve güçlü. Lucca'yı unutup Aurora'yı kollarıma çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

"Tamam o zaman. Gidip Vivi'nin toplanmasına yardım etsem iyi olacak."

Aurora'nın dairesinden bir anda çıkıyor, neredeyse kıyafetlerini yok ettiğim kadar hızlı.

"Tamam, şimdi nereye?" Öpücüklerin arasında soruyorum.

Alnını kırıstırıyor. "Yatak desem ezik olduğumu mu düşünürsün?"

Gülüyorum.

"Az önce mutfak tezgahına vurduğum için popom ağrıyor," diye devam ediyor.

"Rora, sevgilim, seninle sevişmek asla ama asla eziklik olmayacak. Ayrıca, o yatakta henüz denemediğimiz çok şey var."

"Ne gibi?" Dudaklarının kenarları yukarı doğru

seğiriyor. "Hiç esaret diye bir şey duydun mu?"

Kaşları kavisli ve güzel ela gözleri m u z i p l i k l e parlıyor.

Bu doğrudan sikime giden bir libido iğnesi.

"Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Hadi gidelim."

Bu Aurora ve Saxon'ın hikayesinin sonu... şimdilik. Unutulmuş Varis'in teaser'ı için okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

BİR HAFTA SONRA

I Telefonumu kaç kez kontrol ettiğimin sayısını unuttum. Aurora ile ilgili imgelemi gördüğünden beri Rikkon'dan haber almadım. Nightshade Market olayından sonra yakınlaşmıştık.

Herkes ne dedi. Arkadaş olarak başladık ama keşke bundan daha fazlası olsaydık. Bazen onun da arkadaşlık çizgisini aşmak istediğini düşünüyorum ama bunu asla yapmıyor. Şimdi de sessizliğe gömüldü.

Başına kötü bir şey gelmediğini biliyorum, yoksa haberim olurdu. Yine de kalbim sürekli ağırlaşıyor, endişe ve korkuya kapılıyorum.

Artık enstitüde kalmıyor. Çetenin geri kalanıyla birlikte Lucca'nın malikanesine taşındı. Aurora da orada ama henüz ziyaret etmedim. Onu görmekten kaçınıyorum çünkü Rikkon konusunu açacağını biliyorum. Ona neden bulaşmamam gerektiğine dair bir vaazla uğraşamam. Konuşma zaten boşa gidebilir. Tüm o dolu bakışların ve geçici dokunuşların hiçbir anlamı olmayabilir. Aşık insanlar gerçekleri değil, istediklerini görmezler mi?

Kapı çalınır ve Niko içeri girer.

Telefonu yatağıma atıyorum ve sarılmak için bir yastık alıyorum. Kabarık da olsa bir şekilde korunmaya ihtiyacım var.

"Ne yapıyorsun? Günlerdir surat asıyorsun." Odama üstünkörü bir bakış atıyor ve sonra gözleri telefonuma takılıyor. "Henüz ondan haber almadın, değil mi?"

"Ne?" Gıcırđıyorum. "Neden bahsettiğınızı bilmiyorum."

"Oh, hadi ama. Ben aptal değilim. Vivienne'in kardeşine büyük bir aşk beslediğini biliyorum. Seni suçlamıyorum. O çok seksi."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve salarım at kuyruğu şeklinde bağlı olduğu için utancımı bile gizleyemiyorum.

"Biz sadece arkadaşız."

"Kahretsin. Seninle arkadaş mı oldu? Aranızdaki büyük yaş farkı yüzünden mi?" Bacaklarını altına katlayarak yatağıma uzandı.

"O  l ms z, Niko. Onun için yaşın bir önemi yok."

En azından öyle olmasını umuyorum.

"Doğum gününe iki hafta var. On sekizin on yediden daha iyi olduğu kesin."

Yastığı daha sıkı kavırıyorum. "Ugh. Seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Yataktan atlıyor. "Ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Eğer ondan arkadaşlıktan fazlasını istiyorsan, atağa gemelisin. İlk hamleyi onun yapmasını beklemeyin. Kontrolü ele al." Kapalı yumruğunu avucuna vuruyor.

"Tamam, Aşk Doktoru. Bunu kesinlikle yapacağım. Aslına bakarsanız, onun evine gideceğim ve ağzına saldıracağım."

Ha, doğru. Bu da bir şey değil mi?

Niko'nun dudakları geniş bir sırtışla aralandı. "Görünüşe göre bunu yapmayı çok düşünüyorsun. Düşünmeyi bırak ve sadece yap. Carpe noctem."

Tam o sırada telefonum ping atmaya karar veriyor ve kalbim takla atarak boğazımın tepesine çıkıyor. Kimin mesaj attığını görmek için telefonumu çevirdiğimde Niko hâlâ bilmiş bir gülümsemeyle beni izliyor. Bu Rikkon. *Bum!* Kalbim yerinden fırlıyor. *Tanrım, çok k t y m.*

"Dudaklarını yukarı kaldırdığına göre, sanırım bu ondan bir mesaj?"

Ona ters ters bakıyorum. "Neden hala buradasın? ık dışarı!" Yastığımı ona doğru fırlatıyorum.

"Ben gidiyorum. Senin aksine, benim sosyal bir hayatım var. Troy'la çıkacağım. Anneme söyleme."

"Troy kim?"

"Sınıfımdan bir ocuk. Sinemada alışıyor, ki bu oldukça uygun."

"Peki neden annemin ondan haberi yok?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

" nk  babası Salem'deki haydut büyücüler loncasını yönetiyor." Bana dişlek bir sırtış atıyor ve sonra kaçıyor.

Tabii ki. Niko sıradan bir aileden biriyle çıkamazdı. Bir insan bile annem için haydutlardan daha tercih edilir olurdu. Erkek arkadaşları bir aydan fazla sürseydi endişelenirdim. Troy haftanın modası, endişelenmeme değmez.

Dikkatimi telefonuma veriyorum, Rikkon'un mesajını görmek için ekranı kaydırırken titriyorum. Bir saat önce gönderilmiş birden fazla mesaj var. Her nasılsa, onun tarafında bir gecikme olmuş. Belki de bulunduğu yerde kapsama alanı yoktu. İlk mesajlar rastgele yazılmış karakterlerden oluşuyor. Kalbim parçalandı. Bunları kıcıyla yazmış olmalı. Ama kaydirmaya devam ettikçe, hayal kırıklığım gerçek bir endişeye dönüşüyor. Mesajlardan birinde beni Tuck an' Roll'a davet ediyor, şehrin iğrenç bir yerinde bir bar.

Hay sikeyim. Oraya gitmesinin tek bir nedeni var: Uyuşturucu almak.

Bilmem gerekirdi. Son zamanlarda gördüğü imgelemler onu rahatsız ettiğine göre, tekrar nüksetmesi an meselesiydi.

Aciliyet hissi beni harekete geçiriyor, kalın giysilerimi giyiyorum ve odamdan fırlıyorum. Akşamın erken saatleri ve annem bir saat kadar daha eve gelmeyecek. Ona bu kadar aceleyle nereye gittiğimi açıklamak zorunda olmadığım için mutluyum. Son zamanlarda daha dikkatli davranıyor, bu bir gelişme ama aynı zamanda bir lanet. Niko ve ben bağımsızlığa çok alıştık.

Ön kapıyı sarsak bir hareketle açıyorum, içime düşen bedene hazırlıklı değilim. Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor ama sonra Rikkon'un kapüşonunun altındaki uzun sarı saçlarını tanıyorum. Kollarımdaki bedeninin ağırlığıyla gerileyerek sendeliyorum.

"Ne oluyor, Rikkon?"

Doğruldu, buğulu gözlerle bana baktı. O da ucuz bira kokuyor. *Lanet olsun.*

"Özür dilerim Mir. Direnmeye çalıştım. Ama canım çok yanıyordu. Şimdi her şey yolunda."

Onu içeri çekiyorum ve kapıyı kapatıyorum. Duvara yaslanıp başını ellerinin arasına aldı.

"Ne aldın?"

"Sadece esrar ve bolca biraydı." Hıçkırıyor.

Elini tutup onu mutfağa yönlendiriyorum. "Gel hadi. Seni ayıltmamız gerek."

"Biraz yemeğe ne dersin? Açlıktan ölüyorum." "Eminim öyledir."

Bir sandalye çektim ve onu oturmaya zorladım. Ama Rikkon tekrar elimi tutuyor ve beni kucağına çekiyor. Nabzım hızlanırken kalbim göğsümde sıkışmış bir sinek kuşu gibi gümbürdüyor.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın, Mir." Gözleri benimkilere bakarken bir şekilde daha netleşiyor. "Ve çok da güzelsin. Bazen çizgilerin bulanıklaşmasına izin vermemek zor oluyor." Bakışları dudaklarıma düşüyor ve o anda nefes almayı bıraktığımdan eminim.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dokunduğumuz yerde elektrik kıvılcımları çakıyor ama bir yanlılık hissi de beraberinde geliyor, anı kirletiyor. Geri çekiliyorum, sonra kucağından atlıyorum.

"Sarhoşsun ve kafan güzel. Çizgileri keskin tutalım."

Arkamı dönüp buzdolabından bir şeyler çıkarmakla meşgul oluyorum ama içimden çığlık atıyorum. Ondan kaçtığıma inanamıyorum. *Sarhoşsa ne olmuş yani? Alkol insana bir süredir gizliden gizliye arzuladığı şeyi yaptırmaz mı?*

"Canın ne yemek istiyor? İstersen kızarmış peynir yapabilirim."

Yere çarpan bir sandalyenin gıcırtilı sesi dikkatimi çekiyor. Rikkon kıpırdamadan duruyor, koridora bakarken vücudu aniden geriliyor.

Onun görüş açısını takip ediyorum, sıra dışı bir şey görmüyorum. "Nedir bu

Bu

mu "Taluah Aynası burada mı?" diye soruyor bana bakmadan.

"Evet. Annem onu Elena'nın dairesinden eve getirdi. Neden?" "Beni çağırıyor."

Mutfaktan çıkıyor, doğruca annemin ofisine gidiyor.

Aynadır. Rikkon'u takip ediyorum, şimdi inanılmaz bir tedirginlik hissediyorum. O ayna cehenneme açılan bir kapıya dönüştü. Neden onu çağırıyor? Annem bu yüzden onu siyah bir çarşafı örtülü tutuyor. Ona bakmaya cesaret edemiyor, kazara bile olsa. Ama Rikkon çarşafı çekip çıkarıyor. Şu anda bir portal olarak değil, ayna olarak çalışıyor - en azından benim gördüğüm tek yansıyan şey Rikkon'un görüntüsü.

Geri çekildim, daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemedim. Niko bana Aurora ve Saxon cehennemden dönmeye çalışırken gördüklerini anlattı. Aurora da içinde korkunç bir şey görmüş. Bunu riske atmaya cesaret edemem.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Ne cevap veriyor ne de gözlerini nesneden ayırıyor. Endişe içimi kemiriyor. *Ya korkunç bir hayalin içinde sıkışıp kaldıysa? Onu çekmek üzereyim*

Kolunu kaldırıp yüzeye dokunduğunda geri çekiliyor. Parlak bir ışık parlaması tüm odayı aydınlatıyor, neredeyse beni kör ediyor. Gözlerimi korumak için kolumu yüzüme sardım. Işık kaybolduğunda, Rikkon yere yığılmış, kıpırdamadan duruyordu.

"Kahretsin!" Ona doğru koşuyorum ve kollarımı koltuk altlarından geçirip onu güvenli bir mesafeye sürüklerken doğrudan aynaya bakmadığımdan emin oluyorum. Sonra aynayı tekrar çarşafıla örtüyorum.

İnliyor, yavaşça yaşayanların dünyasına geri dönüyor. Yanına çömeliyorum ve uzun saçlarını yüzünden itiyorum. Gözlerini kırıştırarak açıyor ama yüzüme odaklanması için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

"İyi misin?"

Hemen cevap vermiyor ve beyin sarsıntısı geçirdiğinden korkuyorum. Gözleri aniden yuvarlaklaşıyor ve bir anda doğrulup beni omuzlarımdan tutuyor. "Ellnesari'yi gördüm, Mir. Aynanın içinden. Annemin sarayını gördüm. Her şeyi hatırlıyorum."

Devam edecek...

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.